

AMAZON PRIME ORIJİNAL FİLMİ CULPA NUESTRA

BİZİM

NASIL MI DÜŞTÜM? BASİT. O, HAYATIMI ALTÜST ETTİ.

HATAMIZ

MERCEDES RON

©psilon®

İspanya'da
yarım milyon
satan bir gençlik
fenomeni

AMAZON PRIME'IN EN SEVİLEN FİLMLERİNDEN
CULPA MÍA ÜÇLEMESİNİN MERAKLA
BEKLENEN FİNAL KİTABI *BİZİM HATAMIZ*,
UNUTULMAZ BİR SONLA KARŞINIZDA!

Annesiyle birlikte Amerika'ya yerleştikten sonra tüm hayatı değişen Noah ile görüldüğünden çok başka bir hayata sahip Nick'in düşmanlıktan karşı konulmaz bir aşka dönüşen hikâyesi hayranlarını derinden sarsacak!

Nick ve Noah için karanlık gerçeklerle yüzleşme zamanı... Artık ikisi de iyi biliyor ki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Noah ayrılığın karanlık kuyusundan çıkmak ve Nick olmadan kendi yolunda yürümeyi öğrenmek zorunda. Nick ise Noah'yı affetmemesinin ağırlığıyla yaşamaya mecbur. En yakın arkadaşları Jenna ve Lion'ın düğünü ikisi için de son bir şans. Affetmek imkânsız gibi görünürken aralarındaki eşsiz bağ ve kalplerine kazınmış anılar geçmişin üstesinden gelmeye yetecek mi? Yoksa ikisi için de en doğrusu sonsuza kadar ayrı kalmak mı?

Romanlarıyla İspanya'da satış rekorları kıran, BookTook dünyasını kasıp kavuran Mercedes Ron, bu unutulmaz seriyeye muhteşem bir sonla veda ediyor. *Bizim Hatamız*, tutku ve gerilim dolu hikâyesiyle hayranlarının dilinden uzun süre düşmeyecek.

KDWHen
Kadınlar

Bizim Hatamız

Orijinal Adı: *Culpa nuestra*

Mercedes Ron

İngilizceden Çeviren: Nil Bosna

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Düzeltili: Selin Saraçoğlu Bayraklı

Kapak Uygulama: Ali Üzeyir Tiz

Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Baskı: Nisan 2025

ISBN: 978-625-414-691-6

© Mercedes Ron, 2018

© 2018, Penguin Random House Grupo Editorial S. A. U. Travessera de Gràcia, 47-49, Barcelona 08021, Spain

Türkçe yayım hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin tüm hakları saklıdır, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: (212) 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

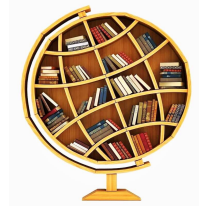
Sertifika No: 49067

BİZİM

NASIL MI DÜŞTÜM? BASİT. O, HAYATIMI ALTÜST ETTİ.

HATAMIZ

MERCEDES RON

İngilizceden Çeviren
Nil Bosna

©psilon°

Kuzenim Bar'a... Yol boyunca benimle olduğun için
teşekkürler. Bu kitap benim olduğu kadar senin de.

ÖNSÖZ

Nick’le ayrılalı bir yıldan fazla olduğu halde neden şimdi olmuş gibi ağlıyordum? Bir ara kimseye çarpma endişesi olmasın diye arabayı kenara çekip motoru durdurmak zorunda kaldım, direksiyona sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

Geçmiş halimiz için ağladım; aslında nasıl olabilirdik diye ağladım; hasta annesi ve küçük kız kardeşi için... Onun için ağladım, onu hayal kırıklığına uğrattığım için; kalbini kırdığım, kendimi sevdirdiğim ama sonra ona sevginin en azından acı olmadan var olmadığını gösterdiğim için, bu acı onu ömür boyu yaraladığı için ağladım.

Noah için, onunla birlikteyken olduğum Noah için ağladım. O hayat dolu Noah, içindeki şeytanlara rağmen bütün kalbiyle sevmeyi bilen Noah için. Onu herkesten çok sevmiştim, bu da üzücüydü. Hayatınızın geri kalanını birlikte geçirmek istediğiniz kişiyle karşılaştığınızda bunun geri dönüşü yoktu. Pek çok kişi bunun nasıl bir duygu olduğunu hiç öğrenemiyordu. Nick’in hayatımın aşkı olduğunu biliyordum, çocuklarımın babası olmasını istediğim, iyi ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar yanımda olmasını istediğim adamdı.

Nick aradığım *kişiydi*; benim diğer yarımdaydı ama şimdi onsuz yaşamayı öğrenmem gerekiyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

TEKRAR KARŞILAŞIYORUZ

NOAH

Havaalanında sağır edici bir gürültü vardı. İnsanlar bavullarını, el arabalarını, çocuklarını çekeleyerek çılgınca gelip gidiyorlardı. Yukarıdaki ekrana baktım, gideceğim yeri ve tam kalkış saatimi bulmaya çalışıyordum. Tek başıma seyahat etmeyi sevmiyordum –uçmayı hiç sevmezdim– ama pek fazla seçeneğim yoktu. Artık yalnızdım; sadece ben vardım, başka kimse yoktu.

Saatime baktım, sonra tekrar ekrana döndüm. Biraz boş vaktim vardı. Terminalde kahve içip bir şeyler okuyabiliyordum. Muhtemelen bu beni sakinleştirirdi. Metal dedektörlerinden geçtim. Bundan nefret ediyordum, üzerimin aranmasından nefret ediyordum ama bu hep oluyordu çünkü her zaman alarmı çalıştıran bir şeyim oluyordu. Belki de göğsümde taşıdığım söylenen o demir kalp yüzündendi.

Sırt çantamı taşıma bandına bıraktım, saatimle bileziklerimi, her zaman taktığım kolyeyi –aslında uzun zaman önce çıkarmış olmam gerekirdi– çıkardım ve hepsini cep telefonumla cebimdeki bozuk paraların yanına koydum.

“Ayakkabılarınız da hanımefendi,” dedi genç güvenlik görevlisi bıkkın bir ifadeyle. Anlıyordum, bu iş sıkıcılığın ta kendisiydi; her gün aynı şeyleri tekrar tekrar yapmak ve söylemek muhtemelen beyne zarar veriyordu. Beyaz

Chucks ayakkabılarımı tepsiye koyarken utanç verici desenli küçük çocuk çorapları yerine sade çorapları seçtiğime seviniyordum. Eşyalarım bantta ilerlerken tarayıcıdan geçtim ve tabii ki biplermeye başladı.

“Kenara çekilin lütfen, kollarınızı açıp bacaklarınızı ayırın,” diye emredilince içimi çektim. Üzerimde metal bir şey mi vardı, keskin bir nesne, bir çeşit...

“Üzerimde hiçbir şey yok,” dedim memurun üstümü aramasına izin verirken. “Hep böyle oluyor. Neden bilmiyorum. Belki de dış dolgusudur.”

Adam sırtıttı ama bu sadece ellerini üzerimden daha çabuk çekmesini dilememe neden oldu.

Sonunda beni bıraktığında, eşyalarımı alıp doğruca gümrüksüz satış mağazasına gittim. Hey? Dev Toblerone’lar mı? Hemen alırım. Havaalanına gitmenin tek keyifli yanı buydu. İki tane satın alıp el bagajıma koydum ve çıkış kapımı bulmaya gittim. LAX çok büyüktü ama neyse ki çok uzağa gitmem gerekmiyordu. Beni doğru yöne yönlendiren okların üzerinde yürürken, gideceğim yere varana kadar onlarca dilde hoşça kal diyen tabelaların yanından geçtim. Kapı boştu, pencerenin yanında bir sandalye kaptım, kitabımı çıkararak Toblerone’umu yemeye başladım.

Sayfaların arasına sıkıştırdığım mektup kucağıma düşüp de ölüp gömüldüğüne yemin ettiğim anıları yeniden canlandırana kadar her şey yolunda gidiyordu. Zihnimde bir dizi görüntü belirmeye başlarken içimde bir boşluk hissettim; huzurlu geçen gün birdenbire tepetaklak olmuştu.

* * *

DOKUZ AY ÖNCE...

Nicholas’ın gideceği haberi bana beklenmedik kanallardan ulaşmıştı. Kimse benimle onun hakkında konuşmak istememişti, Nicholas’ın herkese kesin bir dille konuşma-

malarını söylediği açıktı. Jenna bile bu konuda sessiz kalmıştı, oysa onu birkaç kez gördüğünü biliyordum. Bazen yüzünde gördüğüm endişe, Lion’la birlikte Nick’in daire-sine gittiklerinde gördüklerini yansıtıyor olmalıydı. Jenna çıkmaza girmişti. Bir kez daha, bu benim hatamdı.

Nick’i bir daha görmemiştim, nasıl davranacağını tah-min edemiyordum. Ayrıldıktan sadece iki hafta sonra, iç-inde eşyalarımın olduğu kutular daireme gelmişti. N’i bir hayvan kafesinin içinde gördüğümde anksiyete krizi geçi-rerek bitkin düşene kadar hüngür hüngür ağlamıştım. Za-vallı yavru kedimiz; artık sadece benimdi. Ev arkadaşımın alerjisi olduğu için onu anneme bırakmak zorunda kalmış-tım. Vedalaşmak zor olmuştu ama başka seçeneğim yoktu.

Hayatımın sadece ağlayıp durduğum o dönemine ka-ranlık çağlarım diyordum çünkü öyleydi: Işığı olmayan kapkara bir tüneldeydim, gölgelerin içine gömülmüştüm, güneş parladığında, yatağımın yanında ışık yandığında bile dışarı çıkamıyordum. Neredeyse her gün panik atak yaşı-yordum, ta ki doktora gidip de kadın beni bir psikiyatriste yollayınca kadar.

İlk başta terapiyle uzaktan yakından ilgilenmemiştim ama sanırım bana yardımcı olmuştu, çünkü sonunda sa-bahları kalkmaya, bir insanın yaptığı temel işleri yapmaya başlamıştım... ta ki o geceye kadar. Nick’in gittiğini, her şeyin bittiğini ve bu sefer sonsuza kadar süreceğini anladı-ğım geceye kadar.

Kampüsteki kafeteryada günlük bir sohbet sırasında öğrenmiştim. O sıralarda üniversitedeki kızlar bile Nick hakkında benden fazlasını biliyordu.

Bu kız, erkek arkadaşım –pardon, eski erkek arkadaşım– hakkında dedikodu yaparken farkında olmadan bana onun birkaç gün içinde New York’a gideceğini söylemişti.

Bedenimi ele geçiren bir şey beni arabama binip onun evine gitmeye zorlamıştı. Orayı, olup bitenleri düşünmeye çalışmışım ama onu görmeden, en azından konuşmadan gitmesine izin veremezdim. Ayrıldığımız gecedan beri birbirimizi ilk kez görecektik.

Ellerim titreyerek, asfaltta bacaklarım bükölmenin eşğinde apartmana yürüyüp asansöre bindim ve kapısının önünde durdum.

Ona ne diyecektim? Kendimi affettirmek, gitmesini engellemek için, beni gene sevmesi için ne yapabilirdim?

Zili çalarken neredeyse bayılacaktım. Kapıyı açtığında korkuyordum, üzgündüm ve özlem içindeydim.

Önce hiçbir şey söylemedik; sadece bakıştık. Beni beklemiyordu. Planının arkasına bile bakmadan gitmek, beni unutmak, hiç var olmamışım gibi davranmak olduğunu neredeyse garanti edebilirdim. Bunu onun için o kadar kolaylaştırmayacağımı fark etmemişti.

Neredeyse elle tutulur bir gerginlik vardı. İnanılmaz görünüyordu: koyu renk kot pantolon, beyaz gömlek, dağınık saçlar. İnanılmazdı, ama daha fazlası vardı; her zaman iyi görünürdü, ama o bakış, beni her gördüğünde gözlerinde beliren o ışıltı gitmiş, onunla birlikte, karşı karşıya her durduğumuzda bizi büyüleyen o sihir de yok olmuştu.

Çok yakışıklı, çok uzun boyluydu ve bir zamanlar benim olmuştu. Cezalandırılıyormuşum gibi hissediyordum, sanki kaybettiğim her şey yüzüme vuruluyordu.

“Ne yapıyorsun burada?” Sesi buz gibi soğuk ve sertti, beni sersemliğimden çekip çıkarmıştı.

“Ben, şey...” Sesim çıkmıyordu. Ona ne söyleyebilirdim? Bana gözbebeğiymişim, umuduymuşum, hayatıymışım gibi bakması için ne yapabilirdim?

Beni dinlemek bile istemiyor gibiydi, kapıyı suratıma kapatmaya çalıştı ama karar vermişim: Savaşmam gerekiyor-

sa savaşıacaktım. Gitmesine izin vermeyecektim. Onu kaybedemezdım çünkü onsuz hayatta kalamazdım. Onu orada görünce ruhum acıdı; bana sarılmasını, beni günbegün tüketen o acıyı dindirmesini bile isteyemedim. Onu iterek durdurup zorla eve –bir zamanlar sığınağım olan o eve– girdim.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu, peşimden oturma odasına gelerek. Ev tanınmaz haldeydi: Her yerde kuttular, kanepede ve sehpa da beyaz çarşaf lar, sonsuz anılar vardı; birlikte yapılan kahvaltılar ın, kanepedeki kaçamak öpüşmelerin, film izlerken sarılmaların, onun yemek yapmasının, o nefesimi keserken benim minderlerde zevkle iç çekmemin bitmek bilmeyen anıları...

Her şey gitmişti. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Derken gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı, kendimi tutamadım, kekeleyerek, “Gidemezsın,” dedim.

“Git buradan, Noah. Bunu yapmayacağım,” dedi, çenesi sıkılmıştı.

Ses tonuna şaşıarak daha fazla hıçkır a hıçkır a ağlamaya başladım. Hayır. Lanet olsun, hayır, gitmeyecektim. En azından onsuz gitmeyecektim.

“Nick, lütfen. Seni kaybedemem.” Sözlerim dokunaklı değildi ama samimiydi, tamamen içtendi. Onsuz bir hayata dayanamazdım.

Nicholas zor nefes alıyor gibi görünüyordu. Onu fazla zorladığım için korkmuştum. Ama oraya gelmişim; elimden geleni yapmaktan başka çarem yoktu.

“Git buradan.”

Talimatı açık ve kesindi, ama onun sözünü dinlemede uzman olmuştum. Hep öyle yapmışım. O anda değişecek değildim.

“Beni hiç mi özlemiyorsun?” diye sordum. Cümle nin ortasında sesim çatallandı. Önce etrafıma, sonra tekrar

ona baktım. “Demek istediğim, ben sensiz zorla nefes alıyorum. Sabahları güçlkle kalkıyorum. Seni düşünerek yatıyorum. Seni düşünerek kalkıyorum. Senin için ağlıyorum...”

Sabırsızca gözyaşlarımı sildim. Nicholas öne bir adım attı; beni sakinleştirmek için değil, aksine: Kollarımdan sımsıkı tuttu. Fazlasıyla sıkı.

“Benim ne yaptığımı sanıyorsun sen?” diye sordu öfkeyle. “Beni mahvettin, lanet olası!”

Çirkin bir hareket bile olsa ellerini tenimde hissetmek bana güç vermişti. Onunla teması o kadar özlemiştim ki ruhumun tam ortasına bir adrenalın enjeksiyonu gibi gelmişti.

“Üzgünüm,” dedim, başımı eğerek. Onu hissetmek önemliydi ama o muhteşem gözlerinin içine bakıp nefretle dolup taşıdığını görmek bambaşka bir meseleydi. “Bir hata yaptım. Çok büyük, affedilemez bir hata, ama bunun ilişkimizi mahvetmesine izin veremezsin.” Başımı kaldırıp baktım. Bu sefer bana inanmasını, yürekten konuştuğumu görmesini istiyordum. “Bir daha kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim.”

Bu sözler yakıyor gibiydi, çünkü geri çekildi, arkasını döndü, çaresizlik içinde ellerini saçlarında gezdirdi, sonra arkasına baktı. Hayatının en kötü mücadelesini veriyordu, neredeyse aklını kaçırmış gibiydi.

“Nasıl yapabildin?” diye sordu, bu kadar zor konuştuğunu duyunca gene kalbim parçalandı.

Tereddütle öne çıktım. Yaralanmıştı, bu benim hatamdı, tek istediğim beni kollarına alması, tekrar kucaklaması, her şeyin bir çözümü olduğunu söylemesiydi.

“Hatırlamıyorum bile...” dedim acı içinde. Ve bu doğrudu; hatırlamıyordum. Aklım bunu tamamen kapatmış-

tı; onun da benimle aynı şeyi yaptığını düşündüğüm o meşum gecede bu kadar yıkılmıştım; onu durduramayacağım fikri aklımı ve ruhumu bedenimden uzaklaştırmıştı. “Senden başka hiçbir şey hatırlamıyorum, Nick. Beni affetmeni istiyorum. Bana eskisi gibi bakmanı istiyorum.” Söyleyeceklerimi unutmuştum; yüreğim sızlıyordu. Onu orada gördüğüm halde benden çok uzakta gibiydi. “Söyle, beni affetmen için ne yapabilirim...”

Bana sanki imkânsız istiyormuşum, sözlerim saçma, hatta tutarsızmış gibi inanamayarak baktı.

Ben de öyle hissediyordum. Birisinin beni aldatmasını affedebilir miydim? Nick’i affeder miydim?

İçimde çok büyük bir acı hissettim. Bu, cevabı anlamam için yeterliydi. Hayır, tabii ki affetmezdim. Bunun düşüncesi bile bende saçımı başımı yolmak, bu sorunun aklıma getirdiği görüntüyü –Nick ve başka bir kadın– unutmak istememe neden oluyordu. Bunun hiçbir anlamı olmadığını anlayarak kolumla gözyaşlarımı sildim. Bir süre sessiz kaldık, gitmem gerektiğini biliyordum. Kaybetme duygusuna dayanamıyordum, onu kaybetmişim ve ne kadar yalvarırsam yalvarayım onu geri getiremeyecektim.

Gözyaşlarım sessizce akmaya devam ediyordu. Bu bizim vedamızdı. Veda... Tanrım, Nick’e veda ediyordum! Bunun senaryosu neydi? En sevdiğin, hayatında en çok ihtiyaç duyduğun kişiye nasıl veda ederdin?

Kapıya doğru yürüdüm ama Nick önüme geçti, omuzlarımdan tutup beni kendine çekti, dudaklarını dudaklarıma bastırarak hiç beklemediğim bir öpüşle beni hareketsiz bıraktı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Neler olduğunu analiz edecek zamanım yoktu. Sırtım duvara dayanınca beni orada tuttu, sanki can simidiymiş gibi ağzımı arıyordu. Dili

ağzımı keşfederken, elleri vücudumda aşağı doğru kayınca onu kendime yaklaştırdım. Ama sonra bir şeyler değişti; tavrı daha ısrarcı, öpüşü daha sert, daha soğuktu. Geri çekildi, beni zorla kendisinden uzaklaştırdı.

“Buraya gelmemeliydin,” dedi. Gözlerimi açınca yanaklarından süzülen yaşları gördüm. Onu hiç böyle ağlarken görmemiştim. Hiçbir zaman.

Boğuluyor gibiydim; gitmem gerekiyordu. Yaptığımız doğru değildi, hem de hiç. Yanağını okşamak, o gözyaşlarını silmek, ona sarılmak, binlerce kez üzgün olduğumu söylemek istiyordum. O anda yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum ama gözleri öfke ve acıyla, çok iyi bildiğim bir acıyla parlıyordu.

“Seni sevmiştim,” dedi, başını boynuma gömerek.

Titrediğini hissettim, hiç bırakmak istemiyormuşum gibi ona sarıldım.

“Lanet olsun, seni sevmiştim!” diye bu sefer bağırarak tekrarlayıp benden uzaklaştı.

Geri çekilerek beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı; sonra önüne, ardından gözlerimin içine baktı. “Bu daireden çık ve bir daha geri dönmeyi aklından bile geçirme.”

O anda her şeyin kaybolduğunu anladım. Gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu ama artık gözlerinde sevgiden eser yoktu, sadece acı vardı –acı ve nefret– ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu geri kazanabileceğimi, ona olan sevgimin yeterli olacağını düşünmüştüm ama ah, çok yanılmıştım. Nefret, aşktan sadece bir adım ötedeydi. Ve onun bu adımı atmasını izliyordum.

Onu o zamandan beri görmemiştim.

* * *

“Bayan,” diye yanımdan gelen bir ses beni gerçeğe döndürdü.

Mektuptan başımı kaldırıp bakınca bir uçuş görevlisinin sabırsızlıkla bana baktığını gördüm.

“Evet?” dedim. Doğrulunca kucağımdaki kitap ve Toblerone yere düştü.

Etrafıma bakındım. Kahretsin! Kapıda kalan son kişi bendim. Havayolu çalışanları uçağa giden körükten bana bakıyorlardı. Ayağa kalktım. Kahretsin!

“Özür dilerim,” dedim, sırt çantamı karıştırarak kimliğimle biletimi çıkardım. Kız elimden alarak kapıya yürüdü. Arkada bir şey bırakmadığımdan emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra peşinden gittim.

“Koltuğunuz arkada sağda. İyi uçuşlar.”

Başımı sallayarak içimde bir sıkıntıyla koridordan yürüdüm.

New York’a altı saatlik uçak yolculuğu. Beni bekleyen buydu.

Yolculuk sonsuzmuş gibi görünüyordu. Temmuz ortasında New York’un ne kadar bunaltıcı olacağını düşünmek bile istemiyor, orada uzun süre kalmayacağım için seviniyordum. Yapmam gereken tek bir şey vardı.

* * *

Uçaktan doğruca Jamaica istasyonuna giden AirTrain’e yürüdüm. Oradan East Hampton’a giden trene binecektim. Bu kadar üst kademe bir yere, daha önce ziyaret etmeyi hiç düşünmediğim bir yere gittiğime inanamıyordum ama Jenna –Jenna!– düğünü için tüm olanakları kullanmak istemiş, her şeyi en ince ayrıntısına kadar organize etmeye aylarını harcamıştı. Annesinin orada bir malikânesi vardı, neredeyse her yaz orada kalırlardı. Jenna orayı çok

seviyordu, tüm çocukluk anılarını harındırıyordu ve tabii ki onun gibi zengin bir kız için evlenilecek yer orasıydı. Oradaki evlerin kaç milyon olduğunu görmek için internete bakmıştım. Çılgıncaydı.

Jenna düğünden önce bir haftayı onunla geçirmemi istemişti. Bugün salıydı ve pazar gününe kadar bekâr hayatını bırakmayacaktı. Pek çok kişi on dokuz yaşında evlenmenin çılgınlık olduğunu söylüyordu ama ben kim oluyordum ki başka bir çifti yargılayacaktım? Birbirlerini seviyorlarsa, hazırlarsa ve aşklarından eminlerse, o zaman geleneklerin cehenneme kadar yolu vardı.

İşte Jamaika istasyonundaydım, önümde iki buçuk saatlik bir tren yolculuğu daha vardı, sadece en iyi arkadaşımın evlendiğini görmekle kalmayacak, on aydır internette bulduklarım dışında hakkında hiçbir şey bilmediğim Nicholas Leister'ı da tekrar görecektim.

Nick sağdıçtı, ben de nedimelerden biriydim. Şöyle bir düşünün. Belki de yaralarımızın iyileşme zamanı gelmişti. Belki de affetme zamanıydı. Bilmiyordum ama bir şey açıktı: Karşı karşıya gelecektik ve bu Üçüncü Dünya Savaşı'na yol açabilirdi.

NOAH

Akşam yedi sularında son durağıma vardım. Güneş hâlâ ufukta geziniyordu; dokuza kadar batmayacaktı ve dışarı çıkmak, bacaklarımı esnetmek, denizin ılık kokusunu almak, sahilden gelen serin havayı hissetmek iyi gelmişti. Uzun zamandır sahili görmemiş ve özlemiştim. Okulum okyanusa oldukça uzaktı ve annemin evinden olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum. İlişkımız artık eskisi gibi değildi, aylar geçmesine rağmen hiçbir şeyi çözememiştik. Ara sıra konuşuyorduk, ama konuşma ilgilenmediğim konulara geldiğinde telefonu kapatıyordum.

Jenna üstü açılan beyaz arabasıyla istasyonun önünde beni bekliyordu. Beni görünce arabadan inip yanıma koştu. Ben de koşturaya başladım, yolun ortasında bir araya gelerek hoplaya zıplaya kucaklaştık.

“Geldin!”

“Geldim!”

“Evleniyorum!”

“Evleniyorsun!”

Geçen arabalar yollarından çekilmemiz için bize korna çalmaya başlayana kadar gülüştük.

Arabaya binince hemen her konuda ne kadar stresli olduğumu, büyük gün gelmeden önce yapmamız gerekenleri anlat-

tı. Birlikte geçirebileceğimiz sadece birkaç günümüz olacaktı çünkü yakında diğer misafirler gelecekti. En yakın arkadaşları ailesinin evinde kalacaktı, diğer herkesin ya Hamptons'da kendi evleri vardı ve ev derken malikâneneden bahsediyorum; ya da civardaki arkadaşlarının yanında kalacaklardı.

Jenna insanların onun yüzünden uçmak zorunda kalmasını istemediği için tatil sezonunu seçmişti, çünkü tanıdığı insanların yarısı zaten Hamptons'da değilse bile Finger Lakes veya Maine'de olacaktı.

“Bir program yaptım Noah; yüzde yüz rahat olmaktan söz ediyorum: Plajda uzanacağız, spaya gideceğiz, margarita içeceğiz, hepsi bu. Aptal bir bekârlığa veda partisi istemiyorum, rahatlamak istiyorum ve öyle yapacağım.”

Gözlerim etrafta dolaşırken başımı salladım. Tanrım, burası muhteşem bir yerdi! Kendimi koloni dönemine geri dönmüş gibi hissediyordum. Kasabadaki evler beyaz tuğladandı, güzel eğimli çatıları ve salıncaklı ön verandaları vardı. Çiftlik evleri ve İspanyol Kolonyal Mimarisiyle Los Angeles'a o kadar alışmıştım ki böyle bir yerin ne kadar güzel olabileceğini unutmuştum. Yola devam ederken, devasa arazilere yerleşmiş görkemli malikâneler görmeye başladım. Jenna okyanusa doğru tali bir yola sapınca daha uzakta, beyaz ve toprak tonlarında bir malikânenin yükselen çatısını gördüm.

“Bunun sizinki olmadığını söyle...”

Jenna gülerek torpido gözünden bir kumanda çıkardı. Düğmeye basınca devasa dış kapı sessizce açıldı. Görkemli ve etkileyici yazlık ev karşımızdaydı.

Denize bakan bir arazide, neoklasik tarzda, eski moda ama zarif bir yapıydı. Dalgaların sesini arabadan bile duyabiliyordum. En az on arabalık yeri olan garaj yolunda yumuşak ışıklar sıralanmıştı.

Muazzam sütunlarla çevrili sundurmasıyla beyaz tuğladan bir yapıydı. Etrafındaki bahçeler yıllardır görmediğim bir yeşillikteydi, iki yüz yıllık meşeler bizi selamlamak için eğilmişti âdeta.

“Burada mı evleniyorsun? Tanrım, Jenna, bu inanılmaz,” dedim, gözlerimi evinden alamıyordum. Oysa lükse alışkın olmadığım söylenemezdi. Leister malikânesinde yaşamıştım ama burası tamamen farklı bir yerdi. Büyüleyiciydi.

“Aslında burada evlenmiyorum. İlk başta plan buydu ama babamla konuştuğumda, bunu her zaman konuştuğumuz bir yerde, küçükken beni her zaman götürdüğü, yaklaşık bir saat mesafedeki bir üzüm bağında yapmamı çok istediğini fark ettim. Orada atla gezerdik, bir keresinde beni orada gelinliğimle görmek istediğini söylemişti. Tam olarak tarif edemeyeceğim, âdeta büyümlü bir yer. Daha on yaşındaydım ama orada evlenen bir prenses olmayı hayal ettiğimi hatırlıyorum. Babam da hatırlıyor.”

“Bundan daha güzelse, hayal bile edemiyorum.”

“Öyle. Bayılacaksınız. Pek çok kişi orada evleniyor.”

Merdivenlere gidip verandaya çıkan on basamağı tırmandık. Ayaklarımın altındaki ahşap hafifçe gıcırdadı. Kulacağımıza müzik gibi gelmişti.

İçerisinin neye benzediğini hayal bile edemezsiniz: Ahşap zeminli o muazzam mekânda duvarlar neredeyse hiç fark edilmiyordu. Ortada, birkaç kanep modern bir şömineyi çevreliyordu. Bir tarafta, aşağı katı görmeye olanak tanıyan tırabzanıyla ikinci kata çıkan bir merdivenin yanında süslü kitap rafları ve koltuklar vardı.

“Burada kaç kişi kalıyor, Jenn?”

Jenna ceketini bir kanepenin üzerine koyup beni mutfığa götürdü. Orası da çok büyüktü, yumuşak sarı koltuk-

larıyla bir oturma alanı ve bir kahvaltı köşesi vardı. Geniş pencereler arka bahçeye açılıyordu. Ötesinde tertemiz beyaz kumlarıyla plaj ve kesinlikle daha az cezbedici olmayan büyük bir yüzme havuzu vardı.

“Bir düşünelim... Seni, beni, Lion’ı ve Nick’i sayarsak toplamda on kişi sanırım. Yakınlarda evi olmayan diğerleri deniz kenarındaki bir otelde kalıyorlar.”

Nick’in adını duyunca pencereden dışarı bakarak başımı salladım, ondan söz etmesinin beni ne kadar etkilediğini görmesin diye telaşsız görünmeye çalışıyordum.

Ama fark etmişti, buzdolabından iki şişe zencefilli gazoz aldıktan sonra gözlerime baktı.

“Noah, on ay oldu... Hâlâ acı verdiğini biliyorum, bir bakıma bu kadar uzun süre sizin için bekledim, çünkü en iyi iki arkadaşım olmadan evlenmek istemiyordum ama sorun olmayacak, değil mi? Demek istediğim, uzun zaman oldu...”

“Biliyorum Jenna. Ama sana yalan söyleyip bunu aştığımı, umursamadığımı söyleyecek değilim, çünkü bu doğru değil. Ama bir noktada böyle olması gerektiğini ikimiz de biliyorduk. Biz temelde aileyiz... Birbirimizi tekrar görmemiz an meselesiydi.”

Jenna başını salladı, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Gözlerimin ortaya koydukları hoşuma gitmiyordu; insanlar Nick hakkında konuştuğunda, bataklığa adım atmak gibi geliyordu. Acımla baş edebiliyordum, bunu yapmıştım ve her gün yapmaya devam edecektim. Kimsenin acımasını istemiyordum. İlişkimizi mahvetmişim, kırık bir kalple yalnız kalmak benim cezamdı.

Jenna beni odama götürdü. Orada olduğum için mutluydum, çok yorulmuştum. Bana sarıldı, düşün nasıl çalıştığını gösterdi ve giderken dinlenmem gerektiğini söyledi

Çünkü ertesini un durmak yoktu. lmsedim, Jenna gidince musluğu atımdı, rahatlatıcı sıcak bir banyoya hazırdımdı.

Önümüzdeki birkaç nn zor olacağını biliyordum. Jenna'nın nasıl enkaz halinde olduğumunu görmemesi için soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu.

Önümüzdeki hafta Oscar'a layık bir performans göstermem gerekecekti. Sadece Jenna için değil, Nick için de, çünkü kırılğanlığımı görecek, beni kalbimden ve ruhumdan yaralamak için her fırsatı değerlendirecekti. Her neyse, ben öyle istediğini tahmin ediyordum.

* * *

Sabah açık perdelerden içeri vuran güneşle erkenden uyanđımdı. Dışarı baktığımda okyanusun dalgaları bana günaydın der gibiydi. Denize o kadar yakındık ki neredeyse ayak parmaklarımdın arasında kumu hissedebiliyordum.

Üzerime bir bikini geçirip mutfağa gittim; Jenna'yı uyanmış, karşısında oturmuş kahve içen bir kadınla konuşurken buldum. Beni görünce ikisi de gülümsedi.

"Noah, buraya gel de seni tanıştırayım," dedi Jenna ayağa kalkıp kolumdan tutarak. Kadın çok güzeldi; kunsuz şekillendirilmiş kahverengi saçlı bir Asyalı. Kadın... düzgün biriydi. Onu tanımlayacak en iyi sözcük buydu. "Bu Amy, düğün organizatrmdı."

Elini sıkarak gülümsedim. "Memnun oldum."

Amy bana beğeniyle bir bakış attı, çantasından bir kitapçık çıkarıp kendinden emin bir hızla sayfaları çevirdi. "Jenna bana güzel olduğunu söylemişti ama şimdi seni görünce... Nedime elbisesi üzerinde harika duracak."

Ben kızarak gülümserken Jenna yanıma oturup tostundan bir lokma aldı.

"şimdi dinleyin, dğnmda benim en güzel görünen

kişi olmam gerekiyor.” Ağzı dolu olduğu için onu zar zor anlıyordum ama şaka yaptığını biliyordum. Her kalabalığın içinde göze çarpacak kadar güzeldi.

“Bak, Noah, işte senin elbisen,” dedi Amy, bana bir fotoğraf göstererek. Vera Wang tasarımı, kırmızı, V yakalı, arkasında seksi bir şekilde çaprazlanan iki ince askısıyla muhteşem bir elbiseydi. “Beğendin mi?”

Nasıl beğenmezdim ki? Jenna nedimesi olmamı istediğinde neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım ama bir anlaşma yapmıştık: Evet dersem, beni sevimsiz göstermeyecek bir elbise bulacaktı. Ve isteğimi ciddiye almıştı. Çok çok güzeldi.

“Diğer nedimler kimler?” diye sordum gözlerimi fotoğraftan ayıramadan.

Jenna sıırttı. “Sadece bir kişi olmasına karar verdim,” deyince donup kaldım.

“Bir dakika, ne?” diye bağırdım. “Peki ya kuzinin Janina veya Janora ya da adı her neyse?”

Jenna arkasını dönüp buzdolabına giderken Amy bizi duymazdan gelerek telefonu daha iyi duymak için mutfağın bir köşesine yürüdü.

Jenna çileklerle sütü alıp tezgâha koydu. Omuz silkerek blender sürahisini alıp kendine bir milkshake hazırlamaya başladı. “Janina dayanılmaz biri. Annem onu nedimem yapmam için beni neredeyse zorladı, ama yanaşmadım, ‘Tamam, iki numaralı nedime olabilir,’ dediğimde, iki kişinin bir kişiden daha tuhaf görüneceğini fark ederek başını önüne eğdi. ‘Orantılı tutmalıyız.’ Böyle dedi.”

Gözlerimi devirdim. Harika. Şimdi her şeyi tek başıma yapmak zorunda kalacaktım, talihsizliğimi paylaşacak kimse olmadan yüzlerce misafirin karşısında duracaktım.

“Her neyse, biliyorsun... Lion’ın sadece bir arkadaşı

olacak, bu yüzden garip olacağından endişe etmeme gerek yok. Planladığımız gibi gidecek.”

Daha arkadaşımın az önce söylediklerini sindiremeden, odayı dolduran blenderın sesi çelişkili düşüncelerimi bastırdı.

Bir dakika... Orada sadece bir arkadaşı olacaktı, aynı şey Lion için de geçerliyse...

“Jenna!” diye bağırarak kalkıp mutfağı geçtim. Blendera bakmakla meşguldü. Blenderı kapattım, dönüp bana baktı. “Nedime ben miyim?”

Yüzünden suçlu bir ifade geçti. “Üzgünüm Noah, ama Lion’ın babası yok ve sağdıcının Nick olacağını biliyordun. Madem Lion’ın babası mihrapta olamayacak, annem de olamazdı, bu doğru gelmedi, bu yüzden yanımızda en iyi arkadaşlarımızın durmasına karar verdik.”

Gözlerimi kapattım. “Benden ne istediğinin farkında mısın?”

Sadece kiliseye Nicholas’la birlikte gitmek zorunda kalmayacaktım, aynı zamanda her şeyin planlandığı gibi gitmesi için işbirliği yapmamız da gerekecekti. Bu da hem provada hem de törende görüşmemiz anlamına geliyordu.

Tüm bunlar aklıma gelmemişti çünkü Jenna’nın nedime seçtiğini ve Nick’i uzaktan göreceğimi düşünmüştüm. Aynı yerde olacaktık ama birbirimizle etkileşime girmemiz gerekmeyecekti. Ama şimdi tüm tören boyunca, hatta sonrasındaki akşam yemeğinde bile onunla birlikte olacağımı anlıyordum.

Jenna elimi tutup gözlerimin içine baktı. “Sadece birkaç gün Noah,” dedi, milyon yıl geçse de hissedemeyeceğim bir sükünet aktarmaya çalışarak. “Sen sayfayı kapattın, aylar geçti. Her şey yolunda gidecek, göreceksin.”

“Sen sayfayı kapattın...”

Nick'i kastetmiş olmalıydı. Çünkü yüzeye çıkabilmek için, ne olursa olsun bir nefes alabilmek için sürekli mücadele ediyordum.

NICK

Masamdaki saate baktım. Sabahın dördüydü ama gözüme uyku girmiyordu. Aklımda birkaç gün içinde neler olacağı dönüp duruyordu. Yüce Tanrım... Noah'yı tekrar görmem gerekecekti.

Gözlerimi kısarak düğün davetiyesine baktım. O anda dünyada iki kişinin sonsuz aşk yemini ettiği aptal bir törenden daha fazla nefret ettiğim bir şey yoktu. Ne saçmalık!

Lion'ın sağdııcı olmayı kabul etmiştim çünkü hayır diyecek kadar aşağılık değildim, Lion'ın babasının öldüğünü ve eski bir mahkûm olan ağabeyi Luca'nın törenin bir parçası olmasını muhtemelen istemeyeceğini fark etmiştim. Ama gün yaklaştıkça daha da sinirli ve gergin olmaya başlamıştım.

Onu görmek istemiyordum. Hatta Jenna'yla konuşmuş, onu seçim yapmaya bile zorlamış, ya Noah ya ben demiştim ama Lion o kadar sinirlenmişti ki neredeyse kıcıma tekme basacaktı.

Gitmemek için milyon nedenim vardı ama hiçbirisi en iyi iki arkadaşımı yüzüstü bırakmamı haklı çıkarmaya yetmiyordu.

Koltuğumdan kalkıp New York'un muhteşem manzaralarına nazır, yerden tavana uzanan pencereye yürüdüm.

Orada, altmış ikinci katta, kendimi herkesten ve her şeyden çok uzak hissediyordum. Her yanıma buz gibi bir soğuk sardı. Ben böyleydim: buz, bir buz kütlesi.

Bu on ay kâbus gibi geçmişti. Tek başıma cehenneme girmiş, diri diri yanmış ve küllerimden tamamen farklı biri olarak ortaya çıkmıştım.

Artık gülümseme yoktu, hayal yoktu, bir başkası için fiziksel arzu dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Orada, dünyadan uzakta dururken bir hapishanedeydim ve başka kimseye yer yoktu.

Arkamdan birinin yaklaştığını duydum. Sonra bir çift kol beni sardı. Gözümü bile kırpmadım. Artık hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece var oluyordum.

“Neden yatağa dönmüyorsun?” dediğini duydum kızın. Onunla daha birkaç saat önce şehrin en iyi restoranlarından birinde tanışmıştım.

Hayatım artık tek bir şeyden ibaretti. Çalışmak. Çalışmak, daha çok çalışmak, para kazanmak, daha çok kazanmak, durmaksızın devam etmek.

Büyükbabamın bedeninin bu dünyadan bıktığına ve ayrılmak istediğine karar vermesinin üzerinden sadece iki ay geçmişti. O an, onun öldüğünü söyleyen telefonu aldığım da, sonunda kendimi bırakıp yıkılmıştım. Sevdiğim bir kişi daha benden alınmıştı. Ve o anda hayatın berbat olduğunu fark etmiştim: Birilerine kalbinizi verip sizin için ilgilenmesine izin veriyordunuz, ama sonra sadece umduğunuz şekilde ilgilenmemekle kalmadıklarını, tüm kan akıp tükeninceye kadar parçaladıklarını öğreniyordunuz. Ve sizi gerçekten seven insanlar bir gün size haber bile vermeden bu dünyadan ayrılıyorlardı; arkalarında hiçbir iz bırakmıyorlar, siz orada, ne olduğunu anlayamadan durup neden gitmeleri gerektiğini kendinize soruyordunuz.

Eh, hiç iz bırakmadan gitmiş değildi. Hayatımı değiştiren, her şeyi altüst eden bir belge vardı.

Büyükbabam her şeyini bana bırakmıştı. Sadece Montana'daki evini ve mülklerini değil, Leister Enterprises'ı bile bütünüyle bana bırakmıştı. Babama hiçbir şey miras kalmamıştı. Buna ihtiyacı olduğundan değildi; ülkedeki en önemli hukuk firmalarından birini yönetiyordu. Ama imparatorluk, tüm Leister şirketleri, hatta babamın bankacılık sektörüne hükmetmek için kullandığı finans kolu bile benim olmuştu. Her zaman büyükbabamla birlikte finans sektöründe çalışmak istemiştim. Ama bunun böyle kucağıma düşeceğini hiç hayal etmemiştim.

Bir anda özlemini çektiğim o göreve adım atmak zorunda kalmıştım ve yirmi üç yaşında çok sayıda işletmenin resmen sahibi olmuşum.

Tüm engelleri aşabileceğimi, en iyi olabileceğimi göstermek için kendimi işime o kadar vermiştim ki artık kimse yeteneklerimden şüphe etmiyordu. Zirveye ulaşmıştım. Öte yandan kendimi ne kadar kötü hissettiğimi göz ardı edemiyordum.

Dönüp birkaç saat önce beni tahrik etmeye çalışan esmer hatuna baktım. Uzun boylu ve inceydi, mavi gözleri, mükemmel göğüsleri vardı ama sıcak bir bedenden başka bir şey değildi. Adını bile hatırlamıyordum. Çoktan gitmiş olmalıydı. Ona sadece sevişmek istediğimi, işimiz bittiğinde onu eve götürmek için bir araba ayarlayacağımı söylemiştim. Ama beni itiraf edebileceğimden fazla öfkeleniren bir durumla uğraştıktan sonra, içimde biriken tüm bu gerginlikten kurtulma dürtüsü hissetmiştim, bu da onu yanımda tutmak anlamına geliyordu.

Göğsümü ovuşturarak gözlerime bakmaya çalıştı. "İtiraf etmeliyim ki söylentiler doğruymuş," dedi bana sokularak.

Bileklerinden tutup onu durdurdum. “Benim için ne söyledikleri umurumda değil,” diye kestirip attım. “Saat sabahın dördü. Senin için yarım saat sonra burada olacak bir araba ayarladım, bu yüzden zamanı iyi değerlendirsen iyi olur.”

Bunlar çirkin sözlerdi ama kız gülümsedi.

“Tamamdır, Bay Leister.”

Dişlerimi sıkarak devam etmesine izin verdim. Gözlerimi kapattım, anlık zevkin ve basit tensel tatminin içimdeki boşluğu hissetmemi engellemesine izin verdim. Seks artık eskisi gibi değildi ve benim için... böylesi daha iyiydi.

NOAH

Geçen birkaç günün sükûneti o sabah erkenden kapı çalınca yok olmuştu.

Sag Harbor'daki spa merkezinde dinleniyor, şık restoranlarda taze kabuklu deniz ürünleri yiyor, muhtemelen hayatımızın geri kalanında kırıışıklara yol açacak olsa da mükemmel bronzluğa kavuşmak için güneşte yanıyorduk. Düğün organizatörü Amy bizi özgür bırakmıştı, bu arkadaşlığa ihtiyacımız vardı ama düğün tarihi ve davetlilerin gelişleri yaklaştıkça bu tatlı yaşam tarzını sürdürmek imkânsız hale gelmişti. Jenna gitgide gerginleşiyordu. Bunu anlayabiliyordum çünkü susmak bilmiyordu. Endişe atakları başladığında Lion'ı arıyordu. Grubumuzun çılgını, Jenna'nın babasının şirketinin şubelerinden birinde yönetici olmak için aylarca yetenek sınavına hazırlandıktan sonra, sonunda doğru yolu bulmuş gibi görünüyordu. İkisi de geçmişte yaşadıkları her şey için birbirlerini affetmişlerdi, birbirlerine her zamankinden daha âşıklardı.

O sabah gelinliği nihayet görmüştüm. Jenna'nın gelinliği son bir kez denemesi ve gerekirse düzeltmeler yapılması için Amy'yle birlikte bir terzi de gelmişti. Gelinlik inanılmazdı: bele oturan çan etekli beyaz dantel. Bana bir filmde ya da moda dergisinden alınmış, ağzınızın suyunu

akıtacak türden bir şeyi anımsatmıştı. Jenna'nın annesi bu elbiseyi Los Angeles'ın en pahalı tasarımcılarından biriyle birlikte tasarlamıştı, elbise Jenna'nın üzerine eldiven gibi oturuyordu.

Çok geçmeden kapının etrafına çiçek yerleştirmek için bir grup işçi geldi. Diğerleri eve geldiklerinde arkadaşlarını ve ailelerini karşılayacak kanepeler ve atıştırmalıklar için evin dört bir yanına masalar kurdular. Kuşkusuz açık büfeydi. Bahçe, çok uzun sürecek bir karşılama hazırlığı yapan, telaşla çalışan insanlarla doluydu.

Düğün yemeği iki gün sonra sahile yakın bir yerde olacaktı. Gergindim. Nick'le değil aynı evde iki gün geçirmek, onu tekrar görmeye bile hazır değildim.

Ev kısa sürede tıklım tıklım dolmuştu: Aile ve arkadaşlar akın akın geliyor, Jenna'ya tören hakkında sorular soruyor, gelinlik ve akla gelen her şey hakkında sohbet ediyorlardı.

En yakın arkadaşlarını ve ailesinin genç üyelerini malikânede kalmaya davet etmişti. Yetişkinler, sarhoş yirmilikler tarafından huzurlarının bölünmeyeceği bir otelde rezervasyon yaptırmayı tercih etmişlerdi.

İkram görevlileri ön kapıdan içeri doluşmaya başlarken kuzenleri Jenna'nın etrafını sardı. Odamda biraz dinlenmeyi umarak misafirhaneye doğru yola çıktım ama tam o sırada yolun yukarısına bir araba park etti. Elimi kaldırıp gözlerimi güneşten korumaya çalışırken, Lion'ın ağabeyinin daimî uğursuz gülümsemesiyle arabadan indiğini gördüm.

Araba anahtarlarını parmağında çevirirken beni görünce gözlerimin içine baktı.

“Bakın burada kim varmış,” dedi merdivenleri tırmanırken. “Küçük kaçak prenses.”

Gözlerimi devirdim. Luca'yı hiç sevmezdim. Yıllarını parmaklıklar ardında geçirmişti ve Jenna'nın anlattıklarına

göre hâlâ başını belaya sokmaya devam ediyordu. Lion'ın onu kurtarmak zorunda kaldığı belalara... İtiraf etmeliydim ki Luca onu aylar önce, Jenna'nın Lion'dan ayrıldığı o korkunç yarışlarda son gördüğümünden beri çok değişmişti. O gece Nick'le ben de çok kötü kavga etmiştik ve kavgamız her zamanki gibi seksle sona ermişti, hiçbir şeyi çözmeyen, sadece kaçınılmaz olanı unutmamızı sağlayan seks: Yavaş yavaş birbirimizi mahvediyorduk.

"Nasılsın güzelim?" dedi yanıma gelerek. Lion cüsseliydi ama Luca da fena sayılmazdı. Dövmeli kolları sıradan bir züppeyi korkutabilirdi ama onları göstermekten gurur duyuyordu ve benim de umurumda değildi.

"Harika, Luca. Seni gördüğüme sevindim," diye cevap verdim, bir adım geri çekilerek. Rahat edemeyeceğim kadar yakınımdaydı. "Jenna içeride. Git ona merhaba de."

Luca omzumun üzerinden baktı, pek de ilgilenmemiştir. Kardeşinin yeşil gözlerini almıştır. Şimdi aşağı bakıyor, elbisemin kıvrımlarını takip ediyordu. Sonra tekrar yüzüme baktı, gülümserken yüzünde kırıksıklıklar belirmişti.

"Gelinle konuşmak için bol bol zamanım var. Yeri gelmişken... şu anda bekâr olduğun doğru mu?"

Sorusu beni şaşırtmıştı çünkü duygusal hayatım hakkında konuşmaya hiç niyetim yoktu, hele de eski sevgili-min en yakın arkadaşının, olup biteni zaten biliyor olması gereken gangster kardeşiyle. Kaçıp odama kapanmayı eskisinden de çok istiyordum.

"Bu sorunun cevabını bildiğinden eminim," dedim soğuk soğuk. Bunu hatırlamak içimde bir acı hissetmeme yol açmıştı.

Tam o sırada Jenna göründü. Luca'ya gülümsedi, kollarını açıp onu göğsüne çekti.

"Merhaba, müstakbel yengem," dedi Luca, Jenna'ya bir

çimdik atarak. “Kilo mu alıyorsun sen? Dikkat et, o elbise-
den taşmanı istemeyiz.”

Luca gülümserken Jenna ona ters ters bakarak kıpır-
dandı.

“Aptalın tekisin,” diye çıkışarak koluna vurdu.

Luca tekrar bana dönerek, “Ben de Noah’ya odamın
nerede olduğunu soruyordum. Biliyorsun, sahilde bir şa-
toda kalmak her gün nasip olmuyor. Ayrıca yolculuktan
dolayı yorgunum.”

“Dünyada ülkeyi arabayla geçecek tek kişi sensin. Daha
önce hiç uçak diye bir şey duymadın mı?”

Şaşkınlıktan gözlerimi kocaman açtım. “Kaliforni-
ya’dan buraya arabayla mı geldin?”

Luca başını sallayarak sırt çantasını düzeltti. “İyi bir yol
kenarı lokantasına bayılırım,” diyerek yanımdan geçip
eve doğru yürüdü. “Ne tarafa?”

Jenna başını iki yana sallayarak gülümsedi. Tam o sıra-
da mutfaktan biri ona seslendi.

“Noah, onu yukarı çıkar ve balkonun hemen yanında
sağdaki oda olduğunu söyle.”

“Ama...”

Jenna itirazlarımı dinlemeden koridorda yürüyerek göz-
den kayboldu ve beni Luca’yla yalnız bıraktı.

“Hadi prenses, bütün gün bekleyemem.”

Ona odayı gösterdikten sonra gitmek için döndüm, onu
gözümün önünden uzaklaştırmak ve yatağıma girmek isti-
yordum. Sadece iki kapı ötedeydim. Ama Luca önümü kesti.

“Hadi sahile gidelim,” dedi kararlılıkla.

“Hayır, teşekkürler,” dedim, yanından uzanıp kapı ko-
lunu tutmaya çalıştım.

“Burada kalmak istemiyorum. Hadi ama, sıkıntı çıkar-
ma. Sana bir sosisli ısmarlayayım.”

Onu süzüp ne demek istediğini tahmin etmeye çalıştım. Luca kontrol edilmesi zor, sinirli bir tipti, onca misafirle orada kalma mecburiyetinin onu itiraf ettiğinden daha fazla strese soktuğundan emindim. “Sosisli sandviç istemiyorum. Odama gidip güzel bir kitap okumak istiyorum, bu yüzden lütfen kenara çekil.”

“Okumak mı?” Kelimeyi bir hakaretmiş gibi telaffuz etmişti. “Öldüğünde okursun. Hadi gidelim. Arazide yürüyüşe çıkalım, zenginler öyle diyordu değil mi?”

“Luca, öylece çıkıp gidemem. Jenna’nın yardıma ihtiyacı var. Ayrıca, burada yolumuzu bilmiyoruz, doğrusu Hamptons’da kaybolmak yapılacaklar listemde üst sıralarda değil.”

Luca kasketini ters çevirdi. “Benimle kaybolmak başına gelebilecek en iyi şey bebeğim, ama şu anda böyle şeylerle ilgilenmiyorum. Sadece iyi bir arkadaşla bir şeyler atıştırmak istiyorum ve sen de bunu yapacaksın, her ne kadar kendini beğenmiş küçük bir prenses gibi davransan da.”

Ona tokat atabilirdim. Ama bunun yerine kollarımı kavuşturdum, ben daha cevap veremedi kahkahayı patlattı.

“Şaka yaptım! Hadi ama, sıkıcı olma. Söz veriyorum, seni sağ salim evine bırakırım. Tanrı korusun, Jenna’nın nedimesiz kalmasını istemem.”

Tam o sırada Jenna’nın ailesinden bir grubun yukarı çıktığını duyduk, çok geçmeden salon yüksek sesle konuşan insanlarla doldu. Birden Luca’yla çıkma fikri o kadar da korkunç gelmemeye başlamıştı.

“Bir şartla yaparım,” dedim sertçe.

Luca o kötü çocuk tebessümüyle gülümsedi. “Ne istersen.”

“Arabayı ben kullanacağım.”

* * *

Beklentimin aksine, Luca onun parlak siyah Mustang'inin direksiyonuna geçmemi hiç umursamamıştı. Aslında, yolla uğraşmak zorunda kalmayarak kıyı manzarasının tadını çıkarabildiği için mutlu görünüyordu. Güneş yakında batacaktı, güzel bir esinti vardı.

Etrafımızı huzurlu bir sessizlik kaplamıştı. Dışarı çıkmamanın ötesinde gerçek bir amacı olmadan bu boş yollarda araba kullanmak hoşuma gidiyordu. Luca'nın bana karşı kendini tuttuğunu biliyordum; o sadece bir kızla takılan tipik erkeklerden değildi ama niyetinin benim için önemi yoktu. Bir süre amaçsızca araba sürdükten ve güneşin batışını izledikten sonra okyanus kıyısında bir sosisli sandviç büfesinde durdum. Etrafı iki çift ve iki küçük çocuklu bir ailenin oturduğu masalarla çevriliydi.

"Açlıktan ölüyorum," dedim arabayı durdurarak.

Luca gülümseyerek arabadan indi.

"Düz vites kullanabildiğini bilmiyordum," dedi yanma vardığımda, şapkasını çıkarıp neredeyse sıfıra vurulmuş kafasındaki teri sildi, şapkasını tekrar taktı.

"Tabii ki bilmezsin. Birlikte pek arabaya binmiyoruz."

Aceleyle tezgâha yürüdüm. Sağlıksız olabilirdi ama nefis kokuyordu. Her şeyiyle birlikte sosisli sandviç, patates kızartması ve kola sipariş ettim. Luca da aynısını sipariş etti ama birayla birlikte. Hazır olduğunda masalardan birine oturduk. En iyi arkadaşımın sevgilisinin kardeşiyle, kötü bir üne sahip eski bir mahkûmla birlikte olmak tuhaftı. Ama şimdiye kadar iyi davranmıştı.

"Sanırım diyet yapan tiplerden değilsin," dedi yağlı yemeğimi göstererek.

"Egzersiz yapıyorum," diyerek bir lokma aldım. Çok lezizdi.

Luca başını salladı, birasından bir yudum alarak bana

baktı. “Daha önce birbirimizi tanımadığımızı söylemiştin. Neden yirmi soru oynamıyoruz?”

Sosisli sandviçimi bırakıp başka tarafa baktım.

Aklımın küçük bir kısmıyla benimle flört ettiğini fark etmiştim ama diğer kısmı hemen uzun zaman önce Nick’le o aptal oyunu oynadığımız, birbirimizi daha iyi tanımaya çalışarak yakınlaştığımız hatıraya gitmişti.

Birbirimizi pek tanımadığımız, onunla birlikte olduğum, onun sorunlarını bilmediğim, onun da benimkini bilmediği, ilişkimizin o durumda kalması gereken o anların hatıraları beni altüst etmişti ama koşullar göz önüne alındığında yapmam gerekeni yaptım: Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve başka bir şeye odaklandım.

Karşımda çekici bir adam vardı, benim için hiç de doğru olmayan, karmaşık durumumu daha da karmaşık hale getirecek bir adamdı, ama bilmiyordu ki yaptıkları ya da söyledikleri hiç önemli değildi. Yapacağı hiçbir şey beni Nicholas Leister’in basit bir bakışı kadar bile etkileyemezdi. Bazen bunu, sadece ona mahsus, gözlerime eşsiz, unutulamayacak bir şekilde odaklanan o bakışı özlüyordum.

Luca bir tepki vermem için elini yüzümün önünde sallayınca tekrar dövmelerine ve merak dolu yeşil gözlerine baktım.

“Senden bir soru alacağım,” dedim kabalık yapmamak için.

Gülümsedi, çenesini sıvazlayarak masanın üzerinden eğildi. “Madem tek bir soruya izin var, doğrudan konuya gireceğim.”

Huzursuz huzursuz yerimde kıpırdandım. Sanırım aylardır ilk kez bir erkekle yalnız kalıyordum ve içimdeki o suçluluk hissinden hiç hoşlanmamıştım.

“Yarın akşam benimle çıkar mısın?”

Sorusu çok açıktı, benim cevabım daha da açık oldu. “Hayır.”

Açık ve net; bu bendim. Ayağa kalktım. İştahım kaçmıştı ama bileğimden tuttu, bana doğru dönerek gitmemi engelledi.

“Neden olmasın?”

“Çünkü yapamam.”

Şaşırarak sordu, “Neden? Bu ne biçim bir cevap?”

Elinden sıyrılmaya çalıştım. “İstemiyorum,” dedim, gözlerinin içine bakmamak için omuzuna odaklanarak.

Birkaç saniye sonra anladı. “Anlıyorum... Hâlâ ona âşıksın.” Bu bir soru değil, tasdikti.

Sonunda ondan uzaklaştım. “Bu seni ilgilendirmez, anladın mı?”

Luca teslimiyetle ellerini kaldırarak kıkırdadı. “Noah, sadece benimle koşuya çıkabileceğini söyleyecektim. O kadar büyük bir mesele değil. Yani, lanet olsun, herkes bana çok kişilik sahibi olduğunu söylemişti ama...” İşin o tarafına girme der gibi ona ters ters baktım. “Güneş batınca ve hava o kadar sıcak olmadığında. Böylece tüm bu çılgınlıktan, henüz gelmemiş olan tüm misafirlerden kaçabiliriz. Sadece kaçmak için bir bahane arıyorum, hepsi bu, bu yüzden bana böyle surat asıp durma. Kime istersen âşık olabilirsin. Umurumda değil.”

Cevabı, isteğini yeniden düşünmeme neden oldu. Ne de olsa bu Luca’ydı, hiçbir şey umurunda olmayan bir adamdı. Benim özel hayatımla ilgilenmiyordu; sadece ağzını açıp aklına ilk geleni söylemişti.

Koşmak... Bu *yapabileceğim* bir şeydi. Sıkıcıydı. Sıkıcı ve gayri şahsi. Hem kim birini kötü niyetle koşmaya davet ederdi ki? Terli ve berbat durumda olacaktım, bu yüzden bir tehlike yoktu, değil mi?

“Sadece bir koşu mu?” diye sordum, tanıyamadığım o güvensiz sesim için kendime lanet ederek.

Luca kaşlarını çattı, zoraki gülümseyerek başını salladı. “Sadece koşu.”

İçimi çektim, tekrar oturup yemeğini bitirmesini bekledim.

Sonraki yarım saati düğün ve diğeri ıvır zıvır hakkında konuşarak geçirdik, ama gene de kendimi tamamen ona açmışım gibi bir histen kaçamadım. Onun, aylardır peşimi bırakmayan, hiç hoşlanmadığım özgüvensizliğini görebildiğini hissediyordum.

* * *

Düğüne sadece bir buçuk gün kalmıştı ve Luca yanımdan ayrılmıyordu. İsteddiği gibi koşuya gitmiştik, beni şaşırtmış, hiç rahatsız etmemişti. Kulaklıklarını takmış, ben de kendi kulaklıklarımı takmıştım, yan yana marinaya koşmuş, sonra sahile geri dönmüştük. Bu kaçamağa ihtiyacımız vardı. Evdeki onca misafirle zar zor hareket edebiliyordum, Jenna’nın annesiyle babasının gelişi sürekli onun yanında olmamın gerekmemesi anlamına geliyordu. Annesi doğuştan bir ev sahibesiydi, Jenna’nın babası Greg’le birlikte, etraflarında çocuklarının düğününü kutlayan arkadaşları ve aileleriyle mutlu görünüyorlardı.

Tam daha fazla koşamayacağımı hissederken Luca biraz daha gitmemiz için ısrar etti ama bacaklarım titriyor, geri yürümek zorunda kalacağımı düşünüyordum.

“Hadi!” diye bağırdı, arkasını dönüp geriye doğru koşarken bir yandan beni izliyor, bir yandan da benimle dalga geçiyordu. Ona hareket çekerek görmezden gelmeye çalıştım ama çok geçmeden su içmek için durmak zorunda kaldım. Birkaç saat içinde gece olacaktı ve akşam yemeği için

duş alıp giyinmemiz gerekiyordu. Jenna'nın babasının tuttuğu yemek şirketi bu işle ilgilenecekti. O evde sürekli bir kutlama vardı, dışarıda kurulan çadırdaki her saat yiyecek içecek servisi yapılıyordu. Tavish'lerin evi artık beş yıldızlı bir oteldi, herkes buna bayılmıştı.

“Benden tırsıp kaçma!”

Hafifçe içimi çekip başımdan aşağı su döktüm. Pembe spor sütyenim sırlıklam olmuştu ama en azından karnımdaki, göğsümdeki ve yüzümdeki teri temizleyebilmişim. Hepsi bu kadardı, geri yürüyecektim; o gün vücudumu yeterince zorlamıştım. “Koşmaya devam et, aptal!”

Başını iki yana salladı, durdu ve geri geldi. “Daha fazlasını yapabileceğini sanmıştım prenses. Hayal kırıklığına uğradım.”

“Kapa çeneni.”

Kaldırıma yürüyüp Jenna'nın evine doğru yola çıktık. Önümüzde büyük bir tepe vardı, uzakta güneş batıyordu, gökyüzündeki renkler muhteşimdi.

“Büyük gün neredeyse geldi. Gergin misin?” diye sordu Luca. Şimdi kafasından aşağı bir şişe su boşaltan o olmuştu. Sarsılınca her yerime su sıçrattı. Onu ittim, aptal aptal gülümsedi.

“Evlenen ben değilim Luca,” dedim ne demek istediğini bilmiyormuş gibi davranarak.

O iki gün boyunca pek konuşmamıştık ama bu konunun yasak olduğunu bilmesi için yeterliydi. Ama düğün yaklaşırken meraklanmaya başladığını anlıyordum.

“Sen nedimesin. Önemli bir işin var,” dedi.

Cevap vermedim ama bastırdığım endişem bir anda geri gelmişti, midem bulanıyordu. Jenna'ya Nick'in ne zaman geleceğini sormak istememişim; o günden önce gelip gelmeyeceğinden bile emin değildim. Belki de tören başlama-

dan hemen önce ortaya çıkacaktı. Benim için bu daha iyi olurdu. Onu tekrar görme düşüncesi bile beni titretiyordu.

Tam o sırada yanımızdan öyle hızlı bir araba geçti ki Luca güvenlik için beni kenara itti.

“Geri zekâlı!” diye bağırdı, ama siyah Lexus yolun ilerisinde çoktan gözden kaybolmuştu.

İçimde tuhaf bir his vardı, bir an önce eve dönmek istiyordum.

NICK

Saat akşamın altısıydı ama ben hâlâ New York'taydım. Sekreterim işleri berbat etmiş, zamanımı boşa harcamaktan başka bir şey yapmayan iki kendini beğenmiş pislikle bir toplantı ayarlamıştı.

Aptalca sorularını yanıtlamak iki saatimi almıştı, niha yet bittiğinde ofisimin kapısını kapatıp kilitledim. Saati me bakınca planladığımdan daha geç varacağımı fark etmiş tim. İş çıkış saatinden hemen sonra Hamptons'a doğru yola çıkmak çılgıncaydı ama daha fazla erteleyemezdim.

Gitmeye hazır olduğumda Steve dışarıda beni bekliyordu.

“Nicholas,” dedi, hafifçe eğilerek ona uzattığım evrak çantasını aldı.

“Trafik nasıl, Steve?” diye sorarken telefonum titremeye başladı.

Bunu görmezden gelip arabamın yolcu koltuğuna oturdum. Gözlerimi kapatıp zihnimden geçen düşünce kasırgasını durdurmam gerekiyordu.

“Her zamanki gibi,” dedi direksiyona geçip doğruya doğru yol alırken. Trafik yoğunluğu azalırsa iki buçuk saatte varabilirdik. Belki.

Steve artık sağ kolum, şoförüm, korumam, işlerimi çö-

zen adamım olmuştu. Yedi yaşımdan beri ailem için çalışıyordu, bu yüzden beni neredeyse herkesten daha iyi tanıyordu. Daha da önemlisi, ne zaman konuşup ne zaman susacağını biliyordu. Önümüzdeki günlerde neyle karşılaşacağımı çok iyi biliyordu, ne çok hızlı ne de çok yavaş, rahatlatıcı bir müzik açtığında minnet duydum. Düğünde deliye dönmeyeceğime kendimi ikna etmem için ideal bir ritimdi. Kendimi, ruh halimi kontrol etmem, etrafımda inşa ettiğim yüksek ve herkesten uzak kaleyi yıkabilecek her şeye dikkat etmem gerekiyordu. Özellikle de Noah'ya.

Bir buçuk saat sonra yol kenarındaki bir benzin istasyonunda durduk. Biraz uyuklamıştım ve şimdi kendimi sinirli hissediyordum, bu yüzden Steve'e kenara çekip direksiyonu bana bırakmasını söyledim. İtiraz etmedi. Birdenbire sohbet edip kafamı dağıtmak istemiştım.

Hız sınırının biraz üzerinde giderken Knicks ve Lakers maçından o kadar heyecanla konuşuyorduk ki Hamptons'a vardığımızı fark etmedik bile.

Eyaletin pek çok anıyı canlandıran o bölgesine girdiğimizde karışık duygulara kapıldım. Annemle babamın sahile yakın bir evi vardı; onlara düğün hediyesi olmuştu. Küçük bir yerdi, oradaki klişeleşmiş malikânelere hiç benzemiyordu, orada geçirdiğimiz yazları az da olsa hâlâ hatırlayabiliyordum.

Ne yazık ki fazla devam etme şansımız olmamıştı ama hafızam beni yanıltmıyorsa, sanırım gerçek bir aile olduğumuz birkaç yerden biriydi. Babam bana Montauk sahillerinde sörf yapmayı öğretmişti, benimle gurur duyması için kendimi geliştirmeye çok çalışmıştım.

Jenna'nın aile evine giden yola saparken bu ve daha acı birkaç şey aklıma geldi. Annem gittikten sonra babam beni her yaz bir haftalığına Hamptons'a, Tavish'lerde kalmaya

götürürdü. İlk öpüşmemi bu ziyaretlerden birinde yaşamıştım. Tanrım, ben çok gergindim, Jenna çok sakindi. Onun için bu sadece bir deneydi. Ben... neredeyse koşa koşa kaçacaktım.

Arka bahçedeki büyük ağaçlardan birinin altında yapmıştık. Saklambaç oynuyorduk, onu bulduğumda gömleğimden tutup beni yanına çekmişti.

“Bunu şimdi yapmalısın Nick. Yoksa çok geç olacak.”

O sırada neden bahsettiğini bilmiyordum ama yıllar sonra aynı ağacın altında, yaprakların gölgesinde, Jenna’nın babasının annesine evlenme teklif ettiğini öğrenecektim. Jenna bunu yeni öğrenmiş, içinde sakladığı hayalperest, romantik kız ortaya çıkmaya karar vermişti. Öpüşmemizin iğrenç olduğunu söylemişti ama benim için bu yeni bir başlangıçtı ve bir daha hiç geriye bakmadım.

Bu düşünceler gaza basmama neden oldu. O kadar kendimde değildim ki yolda yürüyen bir çifte benzer bir şey görünce frene basmam birkaç saniye sürdü. Egzersiz kıyafetleri giymişlerdi, yanlarından geçerken silüetleri görünce aniden karnıma ağırlar girdi. Daha sonra dikiz aynasına baktığımda ağrı, soğuk bir tere dönüştü.

Düzenleme
Ny.ozlem

NOAH

Arkamda büyük bir buhar bulutu bırakarak duştan çıktım. Duşta gereğinden uzun kalmıştım ama ya öyle yapacaktım ya da kaslarım keman yayı gibi gergin kalacaktı.

Bir havluya sarınıp pencereden insanlarla dolu arka bahçeye baktım. Herkes beyazlar giymişti. Bu Jenna'nın babasının fikriydi ve herkesin hoşuna gitmişti, şimdi müstakbel yeni evliler onuruna verilen akşam yemeği Akdeniz'de bir partiyi andırıyordu.

Ter içinde, leş gibi kokarak eve vardığımızda merdivenlerin yanında Lion'ı Jenna'ya sıkı sıkı sarılırken bulmuştum. Sanırım yeni gelmişti. Jenna nihayet tam anlamıyla bütün görünüyordu.

Lion, Nicholas'la ayrılmamız hakkında hiçbir şey söylememişti. Sadece bu da değil, taraf tutmayı ya da karışmayı da reddetmişti. Ayrıldıktan sonra Nick'in yeni numarasını almak için onu sürekli rahatsız etmiştim. Ama mümkün olmamıştı, ayrıca Jenna da tarafsız kalmaya karar vermişti. İkisi de gerçekten ihtiyaç duyduğum anlarda bana destek olmak dışında benim yanımda Nick'ten hiç bahsetmemişlerdi. O zamandan beri Lion'ı Jenna'nın yanında olduğu zamanlar dışında hiç görmemiştim.

Geri çekilip aceleyle hazırlanmaya başladım. Plajda giy-

meyi sevdiğim bir elbise dışında beyaz kıyafetim yoktu, bu yüzden dizlerimin hemen üstüne kadar inen soluk bir etek ve beyaz, dar bir askılı bluz seçtim. Saçlarımı havluyla sık-tım, kurutmaya zahmet etmedim çünkü deniz esintisinin birkaç dakika içinde halledeceğini biliyordum.

Arka bahçeye gitmek için aşağı inerken kapı ziline çaldığını duyunca tırabzanın yanında durdum. Jenna tüm misafirleriyle dışarıdaydı, mutfaktan deniz ürünleri dolu tabaklarla gelip giden garsonlar dışında ev boştu.

İlk misafirler gelmeye başladığından beri yüzüme yapıştırdığım karşılama gülümsemesini takınarak kapıya yürüdüm.

Steve'in bana baktığını görünce gülümsemem dondu. O da benim kadar şaşırılmış görünüyordu ama hemen sonra beni içtenlikle selamladı. İki elinde birer valiz görünce neredeyse paniğe kapılacaktım.

Onun arkasına bakıp siyah Lexus'tan inen takım elbise, güneş gözlükleri hâlâ gözünde, sol kulağına telefon dayamış adamı görünce kalbim çarpmaya başladı. Nick güneş gözlüğünü çıkarıp kısaca bir şeyler söyledi. Sonra gözlerimin içine baktı ve bayılacağımı sandım.

Çok farklıydı. Saçlarını kestirmişti. Eskiden uzun ve dağınıktı, ben öyle hatırlıyordum, özellikle de sabahları ilk kalktığında. Şimdi kısa ve düzgündü, onu ciddi, hatta korkutucu gösteriyordu. Takım elbisesi de yeni işadamı görünümüne son noktayı koyuyordu. Ceketini çıkarmış, kolumdan sarkıtmıştı; üstteki iki düğmesi açıktı, kolları kıvrılmıştı. Bronzlaşmıştı ve onu son gördüğümünden çok daha kaslıydı.

Tüm bunları sadece birkaç saniye içinde görmüştüm; sonrasında gözlerinde gördüğüm gaddarlık, etkisinden kurtulmak için yere bakmama neden oldu.

Tekrar kafamı kaldırdığımda telefondaki kişiyle vedalaşmış, telefonu cebine koymuş, kapıya doğru yürüyordu.

Nefesimi tuttum, bana yaklaşırken ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum. Hiç yavaşlamadan yanımdan geçip gittiği o kısa sürede öleceğimi sandım. Aylardır böyle hissetmemiştim; sanki bir çölde kaybolmuştum da karşımda bir vaha bulmuştum... ama aslında bu kalan azıcık aklımla oyun oynayan bir seraptı.

* * *

Tanrıya şükür ki Jenna gelip beni kurtardı. Nicholas'la Steve'in merdivenlerden çıktıklarını duyana kadar içeri dönmeye kendimi zorlayamadım. Aceleyle arka kapıya gittim, bahçeye çıkararak diğer konukların arasında kaybolmaya çalıştım ama asıl istediğim tamamen ortadan kaybolmak, yeryüzünden sonsuza dek yok olmaktı.

Oraya gelmekle büyük bir hata yapmıştım. Bunu şimdi anlıyordum. Jenna en iyi arkadaşımıdı ama bu kadarı fazlaydı. Aylar geçmişti, aylar sonra onun basit bir bakışı dünyamı altüst etmişti.

On dakika sonra, işte geliyordu, merdivenlerden iniyor, gelin ve damat adayıyla sohbet ediyordu. Nick tamamen beyazlara bürünme zahmetine girmeyen tek kişiydi. Geldiği zamanki gibi koyu renk pantolonu, gök mavisi gömleğiyle kalmıştı, kravatı yoktu. Uzaktan bile ne kadar yakışıklı olduğunu görmek kalbimi sızlatmıştı.

Çok geçmeden kalabalığa karıştı. İnsanlar ona merhaba demek için yanına geliyordu. Herkesle konuşuyordu, tavırları zarifti ama mesafeli duruyordu.

Luca'yla Lion'ın yanına gittiğini görünce tamamen yalnız olduğumu anladım. Burası benim yerim değildi. Bunlar benim arkadaşlarım değildi. Burada beni önemsemiğinden emin olabileceğim tek kişi Jenna'ydı. O kadar üzölmüşüm ki ağlayabilirdim. Ama kendimi tuttum. Yapabileceğim

–ya da daha doğrusu geri alabileceğim– hiçbir şey olmadığından, kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya ve ona karşı hâlâ beslediğim duyguları bastırmaya karar verdim. Belki zaman yaralarını iyileştirmişti; belki zaman, bana olan nefretini sona erdirmişti; belki bir gün yetişkin gibi davranabilir, birbirimize saygı ve nezaketle yaklaşabilir, arkadaş olabilirdik.

Kulağa saçma geldiğini biliyordum ama ya bunu yapacaktım ya da kendimi balkondan aşağı atacaktım; ikinci seçenek ne kadar çekici gelse de doğru seçenek olmadığı açıktı. Bu yüzden insanlarla konuşmaya başlayarak kendimi rahatlamaya zorladım. Ondak uzak durduğum sürece kötü bir şey olması için bir neden yoktu, kalbimi dayanılmaz işkenceden koruyabilirdim.

Jenna’nın ailesi beni bir aile dostu ve Greg’in ortaklarından biri olan Lincoln Baxwell’le tanıştırdı. İyi biriydi. Çalışmalarım ve gelecekte ne yapmak istediğim hakkında benimle sohbet etti. Onun önemli biri olduğu bir mil öteden bile anlaşılıyordu, bu yüzden bana kartını vermesine sevinmişim. Gelecekte ne yapacağımı bilmiyordum, ne kadar fazla seçeneğim olursa o kadar iyi olurdu.

Lincoln Baxwell’in Nicholas Leister’la arkadaş olacağı hiç aklıma gelmemişti. Keyifli keyifli sohbet ediyorduk ki birden arkamdaki birine el salladı. Arkamı döndüğümde Nicholas tam karşımda duruyordu.

El sıkıştılar, Baxwell bizi tanıştırdı, Nick’in boynunda bir damarın seğirdiğini görebiliyordum. Nadiren bu kadar gergin olurdu. Durumu kurtarmak için konuşmaya başladım.

“Aslında biz tanışıyoruz Bay Baxwell,” dedim, sesimdeki titremenin ne kadar güvensiz ve rahatsız olduğumu ortaya çıkarmasından nefret ederek.

Baxwell gülümsedi, bir ona, bir bana baktı. Nick'in gözleri bir an gözlerime kilitlendi, "Gerçekten mi? Tanışıyor muyduk?" dediğini duymak acı verdi. Rüyalarımın giren o derin sesi, bana seni seviyorum diyen, kulağıma defalarca fısıldayan o sesi duyunca sırtımda bir ürperti dolaştı.

Hipnotize olmuşum; ağzımı zor açıyordum.

"Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun..." diye devam etti soğuk ve mesafeli.

Sonra başıyla arkadaşını selamlayıp uzaklaşarak kalabalığa karıştı.

Hemen ardından bir ses duyduğumu sandım: Kalbim yere çakılıyordu.

* * *

Ertesi sabah şafak vakti kalktım. Neredeyse hiç uyumamıştım. Bir türlü uyku tutmamıştı. Her şeyi mahvettiğim o gün, hâlâ anlayamadığım bir şeyler yaptığım o gün kafamın içinde tekrar tekrar canlanıp durmuştu.

Artık geri dönüşü yok.

Gözlerinin içine bile bakamıyorum.

Bitti.

Nicholas'ın Michael'la ne yaptığımı anladığındaki yüzünü hâlâ hatırlıyordum. Suçluluk hissetmeden o ismi bile hatırlayamıyordum.

Yataktan kalkıp üzerime bir şeyler geçirdim, başkaları uyanıp beni görmeden evden çıkabilmeyi umuyordum. Luca'ya koşuya çıkacağımı söyleme zahmetine bile girmedim. Düşünmek ve kafamı toplamak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Hepsinden önemlisi, önümüzdeki günlerde Nicholas'la tekrar görüşmek zorunda kalacağımı kabullenmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Daha da ötesi: Onunla mihraba kadar yürümek zorunda kalacaktım.

Koşmak çok iyi gelmiş, sabahın geri kalanı, yapılacak milyonlarca iş olduğu için neyse ki bir çırpıda geçmişti. Konuklar eğlenmeye devam ederken öğle vakti geçti, akşam üstü oldu ve ben daha farkına varmadan o geceki prova yemeği için hazırlıklara başladılar.

Lanet olası prova yemeği.

Öğle yemeğini atlamış, Nicholas ya da Steve'i bir daha görmemiştım. Bir ara Jenna'nın annesiyle babasına rastladım, düğünün yapılacağı üzüm bağına gitmek için Lion'la Jenna'yı bekliyorlardı. Törene katılacak herkesin giriş provası yapması lazımdı, hava kararmadan harekete geçmemiz gerekiyordu.

Tam Jenna'yla Lion aşağı inerken ön kapı açıldı, beyaz gömleği ve kot pantolonuyla Nicholas geldi. O sabah ya da öğleden sonra nerede olduğunu kimse bilmiyordu ama asıl amacının benden kaçmak olduğu belliydi.

"Nick, nihayet geldin. Nereye kaybolduğunu merak etmeye başlamıştım," dedi Jenna'nın annesi, Nick'in yanına gidip yanağından öptü. Nick kısa süreliğine gülümsedi, onu yanağından öptü ve gergin gergin elinde anahtarlarını döndürmeye başladı.

Jenna'yla ikisi göz göze geldiler. İfadelerinde garip bir şeyler vardı. Midem bulanmıştı. Günün geri kalanı cehennem gibi geçecekti.

Dışarı çıktığımızda bir arabaya sığamayacak kadar kalabalık olduğumuzu fark ettik. Jenna'nın ebeveyniyle Lion'ın annesinin –özellikle bana elmalı turta tarifi verdiğinde üzerimde harika bir izlenim bırakan masum tebessümlü bir kadın– yanı sıra Lion, Jenna ve Jenna'nın beş yaşındaki küçük kuzeni, yüzüğü taşıyacak olan küçük bir oğlan vardı. Ayrıca tabii ki ben ve Nick.

Toplam sekiz kişiydik, kimse Nick'le gitmemi istemessin diye dua ediyordum ama nafile: Jenna'nın ebeveyniyle

Lion'ın annesi doğruca diğler arabaların yanına park edilmiş Mercedes'e gittiler. Kuzeninin küçük elini tutan Jenna'nın yüzü üzgün olduğunu söylüyordu.

"Jenna, sakın..." dedim, sinirlenerek. Nicholas yanımda olmak istemediğini açıkça belirtmişti, onunla arabaya binmem mümkün değildi. Hayatta olmazdı.

"Nick'in araba koltuğu var... bilirsin işte... Maddie'den dolayı... ben de annem babamla gitmek zorundayım," dedi, yüzündeki suçluluk hissini görebiliyordum.

Nicholas sözümüzü kesti, beni görmezden gelerek küçük Jeremy'yi aldı, havaya atıp tuttu.

"Yardımcı pilotum olmaya hazır mısın, küçük dostum?"

Jeremy güldü. Nick onu beline dayayıp arabaya yürüdü. Dönüp dudağını ısırarak Jenna'ya baktım.

Başımı iki yana sallayarak yanından geçip Lexus'a doğru yürüdüm. SUV'una ne olduğunu hiç bilmiyordum. Ayrıca sormaya da niyetim yoktu. Nick çocuğu araba koltuğuna oturtup telefonunda bir oyun açarken ben yolcu koltuğunda rahatça oturdum. Onunla baş başa kaldığım için hissettiğim gerginliği göz ardı etmeye çalışıyordum. Bir gece önce söyledikleri mideme yumruk gibi oturmuştu, bir yandan korkarken bir yandan da önümüzdeki bir saat boyunca neler olacağını merak ediyordum.

Nicholas arabaya bindi, kumandaları kurcaladı, dikiz aynasını ayarladı. Sadece bir saniye sürdü, sonra yola çıktık.

Neredeyse anında arabayı dolduran tıraş losyonu ve kolonyasının kokusunu almıştım, yanımdayken hep hissettiğim o çekim beni tekrar ona doğru çekmeye başlamıştı. Tanrım, işte buradaydı, yanımdaydı, hiç kimseyi özlemediğim kadar özlemini çektiğim adam... Ona uzanmak, onu

öpmek için can atıyordum; temasına soluduğum havadan fazla ihtiyaç duyuyordum. Tüm bedenim ısınmaya başlamıştı; viteste duran eli bile beni gerginleştiriyordu. Kolları çok kalındı, diğer eli çok rahattı, direksiyona yaslanmıştı. Bir erkeğin araba kullanmasını izlemekte bu kadar seksi olan ne vardı?

Dayanamıyordum; kokusundan kurtulmak için serin hava girsin diye camı açtım. Ama hemen geri kapattı. Döndüm.

“Sıcak geldi,” dedim. Neredeyse bir yıldır onunla ilk kez konuşuyordum. Düğmeye tekrar bastım ama kilitledi ve cam kapalı kaldı.

Tek kelime etmeden klimayı açtı. Soğuk hava yüzüme çarptı. Eh, bu hararetimi alıyordu ama arabaya nüfuz edip beni sersemleten kokuya çare olmuyordu. Deri koltukta kıpırdanırken göz ucuyla gözlerinin yoldan çıplak bacaklarımaya kaydığını gördüm.

Ne giyeceğimi pek düşünmemiştim ama bu kısa şort işe yaramış olmalıydı. Çıplak tenimi gördükten sonra direksiyonu nasıl kavradığını, nasıl kararlılıkla ileriye baktığını görmezden gelemezdim.

Jeremy’nin oyununun yol boyu bipleyip vızırdamasının bana, Nick’in beni yol kenarında bırakmasından endişe etmeden konuşma fırsatı verdiğini fark ettim. Arkada bir çocuk varken tavrını ve sözlerini kontrol etmesi gerekecekti.

“Nicholas, sana söylemek istediğim...”

“Umurumda değil,” diye lafımı keserek kocaman bir göle giden bir kavşağa saptı.

Derin bir nefes aldım. Lanet olsun, onunla konuşacaktım. “Beni görmezden gelmeye devam edemezsin.”

“Görmezden gelmiyorum.”

Ona baktım, ses tonunun ne kadar acımasız olduğunun

farkındaydım. Bunca zaman sonra bana bir şeyler söylemesini istiyordum. Konuşmam gerekiyordu. “Benden böyle nefret etmeye devam edemezsin.”

Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Senden nefret ediyor olsaydım, bu sana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğim anlamına gelirdi Noah. Bu yüzden merak etme, nefret hissetmiyorum; hissettiğim şey kayıtsızlık.”

Söylediklerinin yalan olduğuna dair bir işaret bulmaya çalıştım ama bulamadım. “Bunu, beni incitmek için söylüyorsun.”

“Seni incitmek isteseydim, seni aldatırdım. Ama dur... bunu yapan sensin.”

Bu belden aşağı bir darbeydi ama bunu hak ettiğimi kabul etmeliydim. “Önümüzdeki birkaç günü atlatmak istiyorsak, bir tür ateşkese varmamız gerekiyor. Aynı odada bile olamayacaksak bununla başa çıkamam.”

Düşüncelerini okuyamıyordum; hiçbir zaman okuyamamıştım. Çok karmaşıktı ve en iyi ihtimalle yalnızken, aramızda yalnızca ona özgü bir şekilde yakın olduğumuz anlarda, birkaç saniyelğine bunu yapabilmıştım.

“Peki ne öneriyorsun Noah?” dedi bana dönerek, yüzündeki öfkeyi görebiliyordum. “Hiçbir şey olmamış gibi mi davranalım? Elini tutup seni seviyormuş numarası mı yapayım?”

Cevap veremedim. *Seni seviyormuş numarası mı yapayım?* Kırık kalbimin kanadığını hissedebiliyordum.

Arkamızda ani bir sessizlik fark ettim, dönünce Jeremy’nin irileşmiş gözlerle bizi izlediğini gördüm.

“Daha ne kadar var?” diye sordu kaşları çatık.

Kahretsin! Şimdi ağlamaya başlamasın!

“Sadece biraz daha, Jeremy. Müzik açmamı ister mi-

sin?” diye sordu Nicholas bir düğmeyi çevirerek. Bangır bangır bir rap şarkısı çalmaya başladı.

Çocuk gülümseyince tekrar ileriye baktım. Nick’in aslında kimi susturmak istediğini biliyordum.

NICK

Noah benim için her zaman bir uyuşturucu olmuştu, sadece varlığıyla bile beni nakavt eden bir uyuşturucuydu. Onunla ilgili her şey ona yaklaşma isteği uyandırıyor, beni bir uyuşturucu bağımlısına dönüştürüyor, güçsüzleştiriyordu.

Ondan uzaklaşmak benim için zor olmuştu. Ona bir daha asla dokunamayacağımı, öpemeyeceğimi, ona bakmak için yanında olamayacağımı, onun hayatımın aşkı olmadığını bilmek canımı yakmıştı. Acı o kadar hızla nefrete dönüşmüştü ki beni bile korkutmuştu. Ona açılmıştım, ona kalbimi ve ruhumu vermiştim ama o en korktuğum şeyi yapmıştı: Bana ihanet etmişti. Ters gidebilecek her şeyi düşündüğüm onca zaman başka bir erkeğin kendisine dokunmasına izin vereceği hiç aklıma gelmemişti. O lanet psikolog. Onu aklıma bile getiremiyordum. Sadece adı bile kanı beynime sıçratıyordu, akıl sağlığımı korumakta zorlanıyordum.

O adam kız arkadaşıma dokunmuş, kıyafetlerini çıkarmıştı... Beni asıl yıkan silinmesi imkânsız bu görüntü olsa gerek. Hayatımda kendimi hiç bu kadar berbat, bu kadar perişan hissetmemiştim. Etrafıma bir duvar örülmüştü. Başka biri olmuşum. Artık ruhu olmayan bir adamın en

basit duygularından başka hiçbir şeye yerim yoktu. Sahip olduğum azıcık sevgi kapasitesi de küçük kız kardeşim için mevcuttu. Ve hepsi bu kadardı.

Onunla yolum kesişmesin diye çok uğraşmıştım ve şimdi onu tekrar görmek beni altüst etmişti. Çok öfkeliydim. Kızgındım... Ona tek bir bakışım bile bana yeniden bir şeyler hissettirmiş; kalbimin hızlanmasına, nefesimin kesilmesine neden olmuştu ve bundan nefret ediyordum. Bu duygudan, her türlü duygudan nefret ediyordum. Artık duygularım yoktu; hissetmemeye alışmıştım, oysa şimdi bana işkence ediyor, onu kendimle birlikte özel cehennemime sürüklemek istememe neden oluyordu.

Her zamanki gibi karşı konulmazdı, baştan çıkarıcıydı, tam yanımdaydı... ve varlığımla ilgili bir şey onu sindiriyordu. Artık o eski ışıltısı, her sözcüğünün arkasındaki o üstünlük havası yoktu. Noah da değişmişti; aynı değildi... ve nefret ediyordum... acıdan, bu hale gelmiş olmamızdan, onu suçlamaktan nefret ediyordum.

Durduğumda aceleyle arabadan indi, Jeremy'nin emniyet kemerini çözdü, onu dışarı çıkarıp beni beklemeden üzüm bağına bir koşu tutturdu. Şortuyla sade sarı bluzu savunmamı aşmış, beni hazırlıksız yakalamıştı.

Onun kokusunu alabiliyordum, sadece ona has, bazı geceler rüyamda gördüğüm, beni güçlü bir ereksiyon ve birini boğazlama arzusuyla uyandıran o kokuyu... O lanet koku şimdi arabamın her tarafına sinmişti, en kötüsü, en sinir bozucu olan kısmı tıpkı bir alkoliğin yıllarca uzak durduktan sonra bir yudum konyak içmesi gibi, bir yanımla bunun hoşuma gitmesiydi. Pencereyi bile açmamıştım; geçmişten gelen tüm o görüntülerin musallat olmasını, ona duyduğum ve her zaman duyacağım o isteği doyurmak için yapabileceğim şeyleri hatırlatmasını engelleyememiştim.

En iyi arkadaşlarımla evleneceği yere baktım. Bunun olacağına inanamıyordum. Lion'ın Jenna'ya evlenme teklif ettiğini Noah'yla ayrıldıktan bir ay sonra öğrenmiştim. Arkadaşım bunu bir profesyonel gibi saklamıştı. Bir yanımla buna memnun olmuşum. Onlar için seviniyordum ama aynı zamanda yarama tuz basmıştı.

Corey Creek Bağları evlenmek için harika bir yerdi. Asmaların arasında yürümek, şaşırtıcı derecede iyi *merlot*larından bir şişe almak için oraya birçok kez gitmiştim. Jenna'yla babası yanlarında beni de götürmüşlerdi. Orada ata bindiğimi, bazen yeni evli çiftler gördüğümü hatırlıyordum. Sahiplerden biri babamla Greg'in arkadaşıydı, bu yüzden sık sık bize mekânı gezdiriyorlardı.

Jenna bize nereye gideceğimizi söyledi: ilk olarak, yüksek ahşap kirişleri ve muhtemelen sahiplerinin avlarından yadigâr hayvan derisi halılarıyla şarap imalathanesinde zevkli bir resepsiyon. Başlarımızın yukarısında neredeyse tehditkâr bir şekilde asılı duran gaz lambaları ve büyük kristal avizeler vardı. Jenna stresli görünen Asyalı bir kadının yanında duruyordu. Birkaç dakika sonra onu bana düğün organizatörü Amy olarak tanıttılar.

Arka tarafa, üzüm bağlarının başladığı yere gittik; düğünün muhteşem olacağını biliyordum, tıpkı daha önce orada gördüklerim gibi, hatta belki daha da güzel olacaktı.

Temmuz güneşi altında sonsuzmuş gibi uzanan bağlara nazır yerleştirilmiş mihrap çiçeklerle bezenmişti. Henüz düzenlenmemiş banklar ve buketler vardı ama her şey tamamlandığında nasıl görüneceğini tahmin ediyordum.

“Sağdıç ve nedime?” diye sordu Amy, sağa sola bakarak.

Noah kaçamak bakışlarla bana bakarak öne çıktı ve Amy'nin sözlerini dikkatle dinledi. Az sonra Amy kolum-

dan tutup nerde durmamız gerektiğini söyledi. Çiftler halinde dizilmiştik: önce Lion’la annesi, sonra Jenna’nın annesi ve düğün organizatörünün anlattıkları dışında her şeyle ilgileniyor gibi görünen Jeremy, son olarak da Jenna ve babası.

Noah’nın yanında dururken asabiyetimi gizlemek için elimden geleni yapıyordum.

Amy yanımıza geldiğinde, sadece ikimizin birbirimize neredeyse hiç dokunmadığımızı fark edince kaşlarını çatarak, “Sizin neyiniz var böyle?” diye sordu.

Hiçbir fikrin yok bebeğim. Hiç bilmiyorsun.

Noah’nın bana baktığını hissedebiliyordum, her şeyin canı cehenneme deyip kaçmamak için ona kadar saymak zorunda kaldım.

NOAH

Cüzzamlı gibi; Nicholas bana böyle davranıyordu. Amy bize iki aptalmışız gibi bakınca yemin ederim utancımдан neredeyse ölecektim.

“Noah, hadi, koluna gir,” dedi enerjik bir hareketle.

Tepkisinden korkarak Nick’e döndüm. Sadece önüne bakarak kadının dediğini yapmamı işaret etti.

Kolumun altındaki kolu sertti, içimizden bir elektrik akımı geçiyor gibiydi. Başımı kaldırıncı bir an gözlerini kapattığını gördüm. Ondan sonra duygularımızı analiz etmek için fazla zamanımız olmadı çünkü Amy bizi on kez ileri geri hareket ettirdi, duruşumuzu değiştirdi, sağ ayağımızla başlamamızı, çok yavaş veya çok hızlı gitmememizi istedi... Bu konuda en çok zorlanan Jeremy’ydi. Üçüncü turda canına tak edince gidip oyun oynamak istedi.

Korkunçtu. Nicholas bana bakmıyordu bile. Sanki ben yokmuşum gibi davranıyordu, o kadar gerilmiştim ki kolum uyuşmuştu. Amy ne zaman arkasını dönse herkes gü-lüyor, sohbet ediyor, saçma sapan hareketler yapıyordu.

Çok geçmeden gece çöktü, daha fazla prova yapamadık. Amy performansımızdan pek tatmin olmamıştı ama en azından Jenna’yla Lion işlerin sırası ve kimin ne zaman ne yapması gerektiği konusunda iyice fikir sahibi olmuşlardı.

Jeremy o sırada uyuyakalmıştı, onu arabanın arka koltuğuna oturttuğumuzda uyanmadı. Bu sefer Nicholas’la ne konuştuğumuzu fark etmeyecekti.

İlk başta sağır edici bir sessizlik vardı. Nick radyoyu bile açmamıştı. Yol dümdüz, gökyüzü düşüncelerim kadar karanlıktı. Orada çok küçük bir alanda, yüzeyin hemen altında titreşen birçok düşünceyle, tek başıma, kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum; Nick’in kayıtsızlığına dayanamıyordum. Ona karşı hâlâ hislerim olduğunu bilmesini istiyordum. Artık beni görmüyor olması, bana duyduğu sevginin çirkin bir şeye dönüşmüş olması önemli değildi. Sadece bir şeyler yapmam gerekiyordu.

“Nick...” dedim, dümdüz ileriye bakarak.

Sesim fısıltı gibi çıksa da beni duyduğunu biliyordum.

“Seni hâlâ seviyorum.”

“Kes sesini Noah,” diye emretti dişlerini sıkarak.

Yüreğim ağzımda ona döndüm. İleriye bakıyordu, çenesi o kadar gergindi ki olacaklardan korkuyordum.

“Seni hâlâ seviyorum Nicholas...”

“Sana çeneni kapamanı söylemiştim,” dedi, dönüp bana öfkeyle bakarak. “Benim için hissettiklerin umurumda mı sanıyorsun? Sözlerinin hiçbir anlamı yok, o yüzden boşuna nefes tüketme. Yarın bu aptal düğünü yapacağız, sonra da birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz.”

Nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Ne olacağını sanmıştım ki? Bana onun da böyle hissettiğini mi söyleyecekti?

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Sildim ama bir tane daha geldi, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha.

Beni artık sevmiyordu. Nicholas artık beni sevmiyordu. Daha kötüsü, beni hayatında bile istemiyordu. Birlikte yaşadıklarımızın hiçbir önemi yoktu; beni her şeyden çok sevdiğini defalarca söylemesinin önemi yoktu; sadece bitti demişti. Ebediyen.

On aydır ayrı olduğumuzu biliyordum ama bu süre boyunca birbirimizi görmemiş, konuşmamıştık, bir yanım bittiğine inanmayı reddetmişti. Bir şekilde onu tekrar göreceğimi, benim ona âşık olduğum kadar onun da bana âşık olduğunu öğreneceğimi ummuştum.

Ne kadar yanılmıştım.

Prova yemeğinde kimseyle tek kelime konuşmadım. Luca'nın yanında oturuyordum. İkimiz yerine o konuşuyordu. Fırsat bulunca odama kaçıp yastığıma sarılarak uyu- yana kadar ağladım; zihnim bana oyunlar oynuyor, beni her ânı, her okşamayı, söylenen her kelimeyi, her hatayı hatırlamaya zorluyordu

Aramızdaki mesafe o kadar acı veriyordu ki döktüğüm her gözyaşı sanki kalbimden süzülen bir damla kandı.

* * *

Ertesi sabah bitkindim ama en kötüsü, düğün günüydü, iyi görünmem, gülümsemeye devam etmem, gelmiş geçmiş en iyi nedime olmam gerekiyordu. Gece bitene kadar rol yapmayı bırakamazdım. Ne kadar yorgun olduğumu düşününce, bu imkânsız görünüyordu.

Yüzümü soğuk suyla yıkadım, aynaya bakınca o aylarda ne kadar değiştiğimi fark ettim. Farklı bir şeyler vardı; gözlerimdeki bakış artık hüznünlüydü. Tek istediğim oradan gitmekti. Psikoloğum –yeni psikoloğum– saatlerce Nicholas'la yaşadıklarımın geleceğimi belirlemesine gerek olmadığını anlatmıştı: Dünyada milyonlarca erkek vardı; gençtim, güzeldim, herhangi biri bana anında âşık olabilirdi. Ama birine yakınlaşmayı sadece düşünmek, sadece bu ihtimal bile beni hasta ediyordu. En son başka bir erkekle birlikte olduğumda işlerin nasıl sonuçlandığını hatırlıyordum, bu bana Nicholas dışında biriyle olmanın tehlikele-

rini hatırlatıyordu. Aynaya bakarak kendimi toparlamaya çalıştım. Böyle devam edemezdim. Sadece bir gün daha vardı. Bir gün, sonra onu bir daha göremeyecektim. Acının beni tekrar sardığını hissedince yansımama bakarak kendimi sakinleşmeye zorladım.

Bitti Noah. Unut onu, unut onu, ne kadar erken olursa o kadar iyi... Şimdi yap, yoksa hiç unutamayacaksın.

Kafamın içindeki o hafif ses bütün sabah peşimi bırakmamıştı. Neyse ki Nicholas, Lion'la birlikte üzüm bağındaydı, orada giyineceklerdi. Ben Jenna'yla evde kalıyordum. En son biz gidecektik; annesiyle babası bile bizimle gelmeyecekti. Jenna hazır olduğunda –göz kamaştırıcıydı; nefesim kesilmişti– gözlerim buğulandı. İyi ki makyaj malzemelerimiz gözyaşına dayanıklıydı.

Özel dikim kırmızı elbisem üzerime eldiven gibi oturmuştu. Bu rengi seçmişlerdi çünkü oda kırmızı güllerle dolu olacaktı, Jenna'nın buketi de kırmızı güllerden oluşacaktı. Elbisem ipek ve danteldendi, yere kadar uzanıyordu, yanda tek bacağını gösteren bir yırtmacı vardı, V yakalıydı, göğsüm ve kollarım Jenna'nın gelinliğindeki gibi ince bir dantelle kaplanıyordu ama onunki beyazdı. Esmer teni ve mükemmel fiziğiyle muhteşem görünüyordu. Lion aklını kaybedecekti, biliyordum, bunu Jenna'ya da söyledim.

Jenna çok heyecanlıydı, o günlerde ne kadar üzgün olduğumu fark etmemesi için ekstra çaba sarf etmiştim. Tüm enerjimi onunla ilgilenmeye, ona destek olmaya, onu sakinleştirmeye adanmıştım. Gülmüş, şampanya içmiştik; onun her endişesini dikkatle dinlemiş, elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışmıştım.

Amy, Jenna'nın odasına gelerek gitme vaktinin geldiğini söyledi.

Gergindim ama içimde tuttum. Orada yüzlerce kişi ola-

caktı, bazıları çok önemli kişilerdi. Bu benim düğünüm ol-
saydı, o kadar insanın beni mihraba yürürken izlemesine
dayanamazdım. Düğün günümün nasıl olmasını istediğimi
hiç düşünmemiştim ama tüm o çılgınlık... bana göre değildi.

Kapının yanında beyaz bir limuzin bizi bekliyordu. Jen-
na'nın ayağı takılmasın diye merdivenlerden inmesine yar-
dım ettim. Arka koltukta, tül ve dantel yığını içinde oturur-
ken gülmekten kendimi alamadım.

"O gece Lion'ı tokatladıktan sonra burada olacağımız
kimin aklına gelirdi?" dedim.

Jenna da benimle birlikte gülerken çok güzel olan o an-
ları zihnime kazımaya çalıştım. Şampanyadan hafif sarhoş,
sinirlerimiz gerilmiş halde limuzinin içinde gülüşmemiz
asla unutamayacağım bir şeydi. Arkadaşım sevgi ve mutlu-
luğun ta kendisiydi.

Üzüm bağına vardığımızda, organizatör bize şarap
imalathanesinden direkt geçip arka kapıdan mihrabın ku-
rulduğu ve konukların beklediği yere çıkmamızı söyledi.
Muhtemelen bizim kadar gergin olan insanların mırıltıla-
rını duyabiliyorduk ama Jenna'nın babası yanımıza doğru
yürümeye başlayınca ikimiz de bir nebze rahatladık. Ken-
dimizi yetişkin gibi hissetmek istesek de, o anda gerçek bir
yetişkinin, sorumluluk sahibi birinin varlığı sakinlik veri-
yordu.

Bay Tavish'in gülümsemesi odayı aydınlatıyordu. Kızı-
na bakarken gözlerindeki şefkati görünce yüreğim sızladı.
Jenna babasını yanağından öperek sarıldı, koluna girerek
dışarı açılan kapıya kadar onu takip etti. Ama tabii ki önce
Nicholas'la benim dışarı çıkmamız gerekiyordu.

Gözlerim etrafta onu aradı ama yoktu. Dışarı göz atmak
için kapıyı açınca neredeyse ona çarpıyordum. Gözlerimi
göğsünden gözlerine kaldırıncaya bana baktığını gördüm.

Onu her gördüğümde olduğu gibi acı hissettim, ama aynı zamanda öfkeliydim, bir gece önce bana söylediklerinden dolayı kırgındım. Bu kırgınlığa tutundum. Bu, geceyi atlatmamı sağlayacaktı. En azından kendime böyle diyordum.

Beni baştan aşağı süzdü, bakışları yüzümde durduğunda suratımın asık olduğunu görmek sanırım onu şaşırttı.

“İki dakika sonra çıkıyoruz,” deyip arkamı döndüm. Arkamda olduğunu biliyordum. Sırtımda ve ensemden bakışlarını hissediyordum. Saçlarım bukleler halinde yüksek bir at kuyruğuyla geriye toplanmıştı ve sırtımın ortasına kadar uzanıyordu. Onun zevklerini bildiğim için, benden tüm gücüyle nefret etse bile dantelli sırtın onu etkilediğinden emindim.

Tüm olup bitene rağmen birbirimizi istemekten hiç vazgeçmeyecektik. Mavi takımına, gri kravatına, beyaz gömleğine, inanılmaz vücuduna, varlığına bir bakış beni kendimden geçirmişti... Tanrı aşkına, neden bu kadar yakışıklıydı ki?

O da benim gibi beş altı kilo vermiş olamaz mıydı? Mesafeli tavrını bırakamaz mıydı? Neden gözleri benimki gibi ağlamaktan şişmemişti de, her kadını eritecek kadar özel yaratılmış gibi görünen o muhteşem gök mavisini koruyordu?

Yan odada, düğün organizatörü Jenna'ya elbisesini giydirirken asistanının insanlara emir verdiğini gördüm. Kapının diğer tarafında müzik başlayınca büyük bir el belime dokundu; rahat edemeyeceğim kadar aşağıya.

Bir şey söylemeye fırsat bulamadan Amy sıranın başında durmamızı işaret edince Nicholas, kapalı kapının önünde durana kadar nazikçe beni ileriye yönlendirdi.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

“Koluma gir Noah,” dedi, yemin ederim sesi, sadece fı-

sıltısı bile beni titretmişti. Onun sesini böyle duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Gerekeni yaparak kolumu koluna geçirdim, gergin kaslarını hissediyordum. İşaretimizi bekledik. İşaret gelip de mihraba yürürken çift olarak son hareketimiz olacağını düşünüyordum.

Tören mükemmeldi. Lion, Jenna'yı gördüğünde neredeyse ağlayacaktı. Ben ağladım. Kahretsin, neden bu kadar hassas olmak zorundaydım ki?

Yeminlerini söylediler, evet sözlerini tekrarladılar ve hepsi bu kadardı: Ömür boyu bağlanmışlardı. Eğilip pek çok konuğun kızarmasına neden olarak öpüşürlerken Nicholas'a baktım, şaşırtıcı bir şekilde o da bana bakıyordu. Etrafınızdaki her şeyin kaybolduğu, tek önemli şeyin karşınızdaki kişi olduğu o büyümlü anlardan biriydi. Bu birbirimizi gördüğümüz son gece mi olacaktı? Bir süre sonra gözlerimi kaçırđım çünkü gözlerindeki yoğunluktan bayılacak gibi olmuşum.

Gelinle damadın arkasından yürüdüğ. Koluna dokundum; son kez miydi? Birbirimize dokunuyorduk ama başka birinin emriyle, neredeyse gerçek değilmış gibiydi. Bu o kadar acı veriyordu ki eşiğı geçtiğimizde arkamı dönüp uzaklaştım. Kendime gelmem gerekiyordu, hem de hemen.

NICK

Gidişini izlerken gönlümün bulandığını hissettim. Tören boyunca gözlerimi ondan alamamıştım. Alkışlar beni transımdan çıkarana kadar Jenna'yla Lion'ın "evet" dediklerini bile fark etmemiştim.

Kahretsin... Noah neden bu kadar muhteşemdi; neden böyle aklımı kaybetmeme neden oluyordu ki? Ellerim seğiriyordu, ona dokunmayı çok istiyordum ama bunu yapamayacağımı, yapmayacağımı bilmek beni berbat bir ruh haline sokmuştu. Dışarı çıkmadan önce, vücudunun her bir kıvrımını kavrayan o elbiseyle performansına hazırlanmak için durduğunu görünce, iradem dışında uzanıp ona dokunmuştum, beline dokununca bu temas cehennem gibi geçen on ayın ardından ilk kez yeniden hayatta olduğumu hissettirmişti. Tüm bu törenin bitmesi için sabırsızlanıyordum. Gitmem, her şeyin kontrol altında olduğu kendi hayatıma geri dönmem gerekiyordu. Noah bana her zaman kaos getirmiş, sonunda tamamen onun insafına kalmıştım. Böyle bir şey bir daha olmayacaktı. İçeri girdiğimizde benden uzaklaşmasına içten içe sevinmiştim. Onun bu kadar yakınımda olmasına dayanamıyordum.

Çok geçmeden resepsiyon başladı. Üzüm bağının diğer tarafında, beyaz masa örtüleri ve kırmızı güllerle donatıl-

miş masalarıyla devasa, beyaz bir çadır vardı. Jenna'nın en sevdiği çiçeğin ne olduğu belliydi. Onu Lion'la birlikte tüm konuklarla konuşurken gördüğümde biraz kıskançlık duymaktan kendimi alamadım. İçeride çiftler vardı, garsonlar konukların arasında dolaşarak kanepeler ve roze şampanya kadehleri dağıtıyordu.

Yakında yemeğe oturacaktık ama ben aptallık edip tüm zamanı Noah'yı aramakla geçirmiştım. Hiçbir yerde yoktu.

“O artık senin problemin değil. At kafandan.”

İç sesimin tavsiyesine uymaya çalışırken, beni baştan çıkarmak için elinden geleni yapan iri yeşil gözlü bir kızla karşılaştım. Pek umursamamıştım ama birbirimizi önceden tanıdığımızı söyleyince kabalık etmek istemeyerek durup ona baktım.

“Üzgünüm, hatırlamıyorum,” dedim, tanımak için pek de çaba göstermeden.

Biraz daha yaklaşarak zevkime göre fazla güçlü, pahalı parfümüyle kişisel alanımı işgal etti. “Hadi ama, aptallık etme... Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi,” dedi. Kendime lanet ettim. Onunla bir ay kadar önce yatmıştım.

Adını bile bilmiyordum, dönüp gitmek üzereydim. Hoşuna gitmese de umurumda değildi. O sırada odanın öbür tarafında Noah'nın Luca'nın koluna asıldığını, sadece ona has tebessümüyle gülümsediğini gördüm.

Uzun zamandır uykuda olan kıskançlığım, aç bir aslanın gücüyle uyanınca kontrolümü kaybetmemek için yavaşça derin bir nefes alıp vermek zorunda kaldım.

Hamptons'a geldiğimden beri bu başıma ilk kez gelmiyordu. Yol kenarında o adamla koşan kişinin Noah olduğunu fark ettiğimde, Jenna'lara gitmeden önce bir spor salonuna gidip iki saat kum torbası yumruklamıştım.

Steve beni azarlayarak olay çıkaramayacağımı, kavga

edemeyeceğimi, bir aziz gibi davranmam gerektiğini söylemişti. Artık şirketin sahibiydim, etrafta dolanıp skandallar yaratamazdım, hele de kıskançlık yüzünden. Bu yüzden ben de kenarda durup ekonomistlerimle, bankacılar ve yatırımcılarla çalışıyor, ara sıra eve kız atıyor ve sorunlarımı gizli tutmak için elimden geleni yapıyordum. Ve bu sorunlar tek kelimeyle özetlenebilirdi: Noah.

“Beni gerçekten hatırlamıyor musun?” diye devam etti kız tekrar dikkatimi çekerek.

Noah hâlâ Luca’yıydı. Şimdi elini Noah’nın sırtına koymuştu.

O anda bir şeyle oyalanmam gerekiyordu.

“Tabii ki hatırlıyorum,” dedim, kolundan tutup stratejik bir şekilde hareket ettirdim, böylece aynı anda hem onunla konuşup hem de Noah’yı izleyebilecektim.

Noah sanki ne yaptığımı hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı ve beni gördü.

Salak gibi gülümseyerek tekrar esmere baktım.

“Dans etmek ister misin?” diye sordum. Şimdi Noah kendisini bir köşeye götüren Luca’ya odaklanmıştı. Gülüyordu ama onu sadece görünüşü kurtarmak için yaptığını anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Kollarımı kızın beline doladım. Noah ortalıktayken ona konsantre olmak zordu. Artık kızı nerede gördüğümü hatırlamıştım: şehir merkezindeki bir kulüpte. VIP bölümünde takılmıştık. Çabuk ve soğuk.

Elimi sırtına koyup ensesine kaydurdım.

“Yukarı çıkmak ister misin?” diye fısıldadı.

Yukarı kat. Teklif çok cazipti. Sorun şuydu ki, ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Noah için hissettiklerimin yanında hiçbir şey. Birkaç saat önce bana şöyle bir dokunmuş, bende saklayamadığım bir ereksiyona yol açmıştı. Bu

kız... bu kız bundan tamamen uzaktı. Her bakımdan tirelenmesin tam tersiydi.

“Şimdi değil. Belki daha sonra,” dedim şarkı bitince durarak.

Tam o sırada yemeğe oturabileceğimizi söylediler.

Esmerin masasına oturmak zorunda kalmadığım için memnundum. Gelinle damat, Jenna’nın annesiyle babası, Lion’ın annesi, Noah ve Luca’yla birlikteydim. Hepimiz oturup ilk yemek servis edildiğinde neredeyse hiç bakmadı. Bütün akşam yemeğini Luca ve diğerleriyle konuşup gülererek, beni tanıımıyormuş gibi davranarak geçirdi. Ben yokmuşum gibi davranıyordu.

İki gün önce geldiğimden beri, her dönüp baktığımda bana baktığını görüyordum. Ne zaman birlikte olsak beni kendine istiyormuş gibi hissetmiştim. Benimle konuşmuş, kalbini açmıştı, beni hâlâ sevdiğini söylediğinde neredeyse paramparça olacaktım.

Aşk mı? Saçmalık!

Bardağımı masaya o kadar sert çarptım ki neredeyse herkes dönüp baktı. Özür dileyerek tuvalete gitmek için kalktım.

Noah’nın bana ilgi göstermemesinden neden birdenbire rahatsız olmuşum? Sürekli bana baktığını hissetmekten nefret ediyordum; gözlerindeki pişmanlığı, acıyı görmekten nefret ediyordum... Suçlu olan ben olmadığım halde kendimi suçlu hissetmekten nefret ediyordum, ama şimdi nasıl tepki vereceğimi öğrenmek için beni test ediyor gibi gelince sinirlenmişim.

Kesin olan bir şey vardı: Dikkatli olmam gerekiyordu.

NOAH

Ondan uzak durmaya çalışıyordum. Ona bakmamak için tüm gücümü kullanmıştım. Luca çok yardımcı olmuştu: Törenden sonra herkesten kaçtığımda, yıkıldığımda ve toparlanmak için birkaç dakikaya ihtiyaç duyduğumda bana elini uzatmış, kalkmama yardım etmiş, dudaklarıma bir tebessüm konduran komik bir şeyler söylemişti.

Lion'ın gangster ağabeyinin bu kadar eğlenceli olacağı kimin aklına gelirdi ki? O gece beni yalnız bırakmayacağına söz vermişti; bana gülmüş, Nicholas'ın fino köpeği gibi olduğumu, sürekli öküzün trene baktığı gibi ona baktığımı söylemişti. Madem Luca fark etmişti, Nicholas da kesinlikle fark etmiş olmalıydı.

Onu rahatsız etmek istemiyordum. Bana acımasını istemiyordum. Aslında hiç kimsenin bana acımasını istemiyordum. Bu yüzden bir anlaşma yapmıştık: Luca o gece benim cankurtaranım olacaktı.

Birlikte olduğumuz sürece, Nicholas'a bakma, hele ki Nicholas'tan beni affetmesini isteme arzusundan kaçınabiliyordum, oysa tekrar birbirimizi gördüğümüzden beri bu düşünce kafamdan sayısız kez geçmişti.

Onu o kızla dans ederken, flört ederken gördüğümde kalbimin burkulduğunu hissettim. Sadece bir dans bile

bana böyle hissettiriyorsa, başka bir erkekle yattığımı öğrendiğinde acaba Nick neler hissetmişti?

Hiç aptal değildim; Nicholas'ın ayrılmamızın ardından bekârlık yemini etmediğini biliyordum. Birlikte olduğu kızların listesi muhtemelen sonsuza giderdi.

Luca onu izlediğimi görünce kalçamı çimdikleyerek beni azarladı. Ondan sonra başımı çevirip karşımdaki insanlara odaklandım. Kuşkusuz hepimiz aynı masada otururken daha zor oluyordu. Gözlerim birkaç kez Nick'ten tarafa döndü ama her seferinde Luca beni masanın altından çimdikledi. Son yaptığında gıdıklandım ve yüksek sesle güldüm. İşte o zaman Nicholas bardağını masaya çarparak neredeyse kırıyordu. Kalktı, tuvalete doğru giderek gözden kayboldu.

"Kıskanıyor," dedi Luca arkasından kaşlarını çatarak.

Kıskanıyor mu?

"Hayır. Sadece benim burada, karşısında olmama dayanamıyor," diye cevap verdim, üzüntüyle şampanyamdan bir yudum aldım.

Nicholas kolunda bir kızla geri döndü. İnsanlar artık kalkıyordu; orkestra çalmaya başlamış, dans etme zamanı gelmişti. Piste ilk olarak gelinle damat çıktı ve tüm ambiyans değişti: Işıklar değişti, pist kollarını bacaklarını sallayan insanlarla doldu, insanlar şampanya ve şaraptan daha güçlü kokteyllere geçti.

Luca beni dans pistine çekti. Nick'ten kurtulduğum, onun masanın altından esmeri okşamasını izlemek zorunda kalmadığım için seviniyordum. İğrençti, iğrençti ve ben çok ama çok kıskanmıştım. Luca'yla arkadaş gibi dans ediyorduk. Uslu duruyordu. Bir an olsun bana asılmaya çalışmadı, hatta bunu ima bile etmedi. Lion'la Jenna'yı bulduk, dördümüz birlikte dans ettik, gülüp eğlendik. Gecenin en

güzel zamanlarıydı. Nicholas orada değildi; Tanrı bilir kızla ne yapıyorlardı, bu kanıma dokunuyordu ama içki her şeyi kolaylaştırmaya yardımcı olmuştu.

Daha sonra olanlar... itiraf etmeliyim ki benim hatamdı.

Bir an geldi, arkamı döndüm ve onu gördüm. Kızı öptüğünü gördüm, kız kucağında oturuyordu ama en kötüsü bu değildi: Öpüşürken bana bakıyordu, dudaklarını esmerin boynuna bastırmış, gözleri doğrudan gözlerime bakıyordu. Gülümsedi. Dans etmeyi bıraktım. Ve sonra ne yaptığımı... kahretsin! Hiç ders almayacak mıydım?

Luca neye baktığımı biliyordu, bir şey söylemek için yanıma geldi. Müziğin gürültüsü arasında kulağıma fısıldamak için eğildi ve sonra... sonra eski Noah devreye girdi, o aylar boyunca öğrendiğim her şey, psikologla yaptığım tüm o seanslar, tüm pişmanlıklarım, hepsi o anda boşa gitti, Luca'yı boynundan tutup aşağı doğru çektim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Garip olan geri çekilmemesiydi. Dilini ağzımın içinde hissettim, eli sırtımdaydı, beni kendine doğru çekiyordu.

Ne yapıyordum ben?

Bunu düşünecek pek zamanım olmadı çünkü biri onu hemen geriye doğru çekti, bir de baktım Luca yerde yatıyordu, dudağı patlamış, kanıyordu. Başımı kaldırıncı Nicholas'ın tamamen kendini kaybettiğini gördüm. Yaralı elini sallayarak önce Luca'ya sonra bana baktı. Yaralı bakışları beni titretti ama aynı zamanda öfkeden köpürüyordum. Dişlerini sıktı ve arkasını döndü. Luca ayağa kalkarken –daha doğrusu etrafındakiler kalkmasına yardım ederken– Nick odanın diğer tarafına yürüdü.

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Belki de şampanya muhakeme yeteneğimi köreltmmişti. Ama onun peşinden gittim ve af dilemek için değildi.

Düğünün yapıldığı, sandalyelerin ve çiçeklerin hâlâ mü-

kemmel bir şekilde dizili olduğu tarafa gitmişti. Orası ıssızdı ama partinin gürültüsü kulakları sağır ediyordu.

“Nereye gidiyorsun, Nicholas?” diye bağırdım.

Merdivenlerden inerken neredeyse tökezliyordum. Döndü, yüzü kıpkırmızıydı, onu takip ettiğim için kızgındı.

“Bunu yapmaya hakkın yok!” diye kükredim.

Aklımı kaybetmiştim, yarı sarhoştum ve sinirliydim. Kötü bir kombinasyon.

Ona doğru yürüdüm. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken oldukça ciddi görünüyordu. Hatta ürkütücüydü. Ama sinmedim. Aslında tam tersi olmuştu. Kıskançlık krizi bir şeyi gösteriyordu; bunu inkâr etmek mümkün değildi. Beni unutmamıştı. Artık buna inanmıyordum ve itiraf etmesi için öfkesiyle yüzleşmem gerekiyorsa, öyle yapacaktım.

Onu ittim. “Seni yalancı!” diye bağırdım. Yumruklarımı geriye doğru kaldırdım, göğsüne olabildiğince sert vurmaya hazırdım. “Sen lanet bir yalancısın, Nicholas!”

Bir an neredeyse hiç kıpırdamadı ama sonra göğsünün inip kalktığını gördüm. Vurmama izin verdi ama sadece iki kez daha, sonra ellerini kaldırıp beni durdurdu. Bu temas beni her şeyden çok kızdırmıştı.

“Beni unuttuğunu mu söylüyorsun? Ama davranışların bunu göstermiyor! Aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğini söylemiştin!”

Bana inanamayarak baktı. “Verdiği hiçbir sözü tutmayan sensin Noah, her şeyi mahvetmeye karar veren sensin, lanet olsun! Hiç değerin yok Noah; benim için hiçbir değerin yok.”

Sözleri beni birden durdurdu. Donup kaldım, kusacak gibi olmuşum.

Yutkundum, boğazımı temizledim, gözlerinin içine bak-

maya çalıştım ama onu iyi göremiyordum, neredeyse hiç göremiyordum. Görüşüm bulanıktı. Gözlerim yaşlarla dolu olduğu için böyle olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

“Bunu nasıl söylersin?” dedim sesim çatallanarak.

Nicholas orada durmuş, en az benim kadar üzgün, kederli bir ifadeyle bana bakıyordu. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Hem de bana?

“Çünkü lanet olası gerçek bu.”

Arkasını dönüp birkaç adım attı.

“Bir hata yaptım, Nicholas! Lanet olası bir hata!” Bağırışlarım onu durdurmamıştı. “Deli eski kız arkadaşın beni aldattığını düşünmeme neden oldu! Sophia’yı gözümün önünde öptün ama her şeyi berbat eden ben oldum öyle mi?! Bunu sen yaptın! Beni hayatımın en kötü hatasını yapmaya zorladın! Kullanılmama izin verdin, sanki... sanki ben...”

Hıçkırıklar arasında konuşmaya devam edemedim. Acı çekiyordum, içim yanıyordu, paramparça olmuşum. Öte yandan söylediklerim hissettiklerimdi: Onun yalanları olmasaydı, bir başkasının ona sır olarak söylediğim şeyleri kullanarak zayıflığımdan yararlanabileceği bir duruma düşmem mümkün değildi. Başımı kaldırıp baktım, Nick karşımdaydı. Geri gelmişti. Yüzündeki öfke o kadar saf, o kadar korkutucuydu ki geri adım atmak istedim ama o sırada hiç beklemediğim bir şey yaptı: Kolunu belime doladı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi. İlk başta bunun bir kâbus olduğunu düşündüm, son zamanlarda, uyku bastırıldığında, kendimi eski Nicholas’la birlikte sandığım zaman yaşadığım birçok kâbustan biriydi; mutluyduk, öpüşüyorduk, Nick aniden gidiyor, durdurmak için bir şey yapamıyordum. Arkasından koşuyor, koşuyordum ama bacaklarım hiçbir zaman yeterince hızlı hareket edemiyordu.

Ama rüya değildi. Kesinlikle değildi. Beni yerden kaldırdı, göğüslerim sert göğsüne bastırılmıştı; açlıkla dilini ağzıma soktu. Bir an ne olduğunu anlayamadım ama temasla vücudum alev almıştı. Kollarımı boynuna dolayarak onu daha sıkı çektim. Tanrım, bu teması ne kadar istemiştim! Sanki aylardır tükenmiş olan tüm enerjimi bedenime geri vermişti.

Kollarının beni sıkıca sardığını, açlığını, öpüşündeki o doymak bilmezliği hissettim. Saçlarını tuttum ama eskisi gibi değildi; eskisi gibi çekemeyeceğim kadar kısaydı. Nefes nefeseydi, eli sırtımdan boynuma doğru tırmandı, beni kavrayarak geri çekilip gözlerime baktı. Gözbebekleri büyümüşü, heyecandan, arzudan, bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm saf bir cinsel arzudan büyümüşü.

Birbirimize bakarken çok şey söylemek istiyordumama bir şeyler değişti; gözbebeklerinin arkasında bir düşünce titreşti, ona azap verdi ve onu yeniden kaybettiğimi anladım. Çaresizce onu kendime çekip öptüm ama tepki aynı değildi. Kolları gevşedi ve beni yere indirdi. Paniğe kapılmıştım, gideceği için, onu tekrar kaybedeceğim için paniğe kapılmıştım.

Ağlıyordum, dudaklarım onunkilerden ayrıldı, yüzümü boynuna gömdüm. Ama onu bırakmıyordum. Öylece gitmesine izin vermek istemiyordum.

“Bunu yapamam, Noah,” dedi çok net bir şekilde, ama sesi duygudan boğuk boğuk çıkıyordu.

“Hayır,” diye itiraz ettim; sımsıkı tuttum. Gözyaşlarım gömleğinde izler bırakıyordu ama umurumda değildi. Gitmesine izin veremezdim. Ona ihtiyacım vardı; onun da bana. Birlikte olmamız gerekiyordu.

Ellerini belimden bileklerime götürdü. Bırakmak zorunda kalana kadar itti. Ellerimi yüzüne yaklaştırıp doğrudan bana baktı.

“Beni bırakma,” diye yalvardım. Yalvarıyordum, biliyorum ama ertesi gün gidiyordu, onu bir daha göremeyecektim ve bu duygu beni öldürüyordu.

“Gözlerimi kapattığımda, seni onunla görüyorum,” diye itiraf etti. Gözlerini kırptırdı, kalması, gene beni sevmesi, koruması için yanıp tutuşuyordum.

“Hatırlamıyorum bile, Nicholas,” dedim beni bırakmasına izin vermeyerek. Bu doğrudu: O gece neler olduğunu hatırlayamıyordum. Yattığımızı biliyordum ama gerçekten bunun bir parçası olmamıştım; bunu bana yapmasına izin vermişim çünkü hayır diyecek gücüm yoktu. O sırada benim için hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü hayatım cehennem gibiydi.

Gözleri buğulanınca kendimi ölüyormuş gibi hissettim.

“Yapamam. Üzgünüm.”

Arkasına döndü, beni orada bırakarak çekip gitti.

* * *

Jenna iki saat sonra beni bulduğunda düğünden kalan koltuklardan birine oturmuş, dizlerime sarılmış, kendimi toparlamaya çalışıyordum. O öpüşme, o sözcükler... faydalı olmamıştı. Jenna bana sarılınca onun özel gününü mahvettiğimi bildiğim için kendimi daha da kötü hissettim.

“Özür dilerim Jenna,” dedim ağlamayı kesmeye çalışarak.

“Asıl üzgün olan benim, Noah. Bütün bunlar benim hatam,” deyince ona baktım, anlayamamıştım. “Tüm bu durum, sizin nedime ve sağdıç olmanız, aynı arabaya, yan yana odalara yerleştirilmeniz... Size bir şans vermek istedim. Düşündüm ki... Düşündüm ki biraz zorlarsam...”

“Öpüştük,” diye itiraf ettim, o öpüşmeye, son öpüşmeye rağmen Jenna ne yaparsa yapsın durumun düzelmeyeceğini biliyordum.

Şaşırmış, kafası karışmış görünüyordu, ne olduğunu, Nick'in neden gittiğini anlamaya çalışır gibi etrafına baktı.

“Bitti Jen,” dedim hıçkırıklarımı bastırmak için elimi ağzıma götürerek. Tanrım, acınacak haldeydim... ama acı çekiyordum, kahretsin... Onu kaybetmek çok acı veriyordu.

Bana tekrar sarıldı. Beni teselli etmesine izin verdim. Tuhaf bir ikiliydik: o hayatının en mutlu gününde, ben ise mutsuzluğun kara deliğinde.

Kararlı bir ifadeyle konuşuyordu, “Bunu sana söylememeliyim, Noah, gerçekten söylememeliyim, ama Nick'i tanıyorum, sen onunla birlikteyken çok mutluydu. Problemlerinizi olsa bile onu hiç bu kadar dengeli görmemiştim, bu kadar... Nasıl desem? Bu kadar normal. Zor bir hayatı oldu; annesi gittiğinde aylarca nasıl ağladığını, sonra sertleştiğini, zırhını giyip dokunulmazmış gibi davranmaya çalıştığını gördüm. Sen bunu aşmayı başardın. Senin için kolay olacağını söylemiyorum, Noah, ama kahretsin, Nick senin hayatının aşkı! En iyi arkadaşlarımdan da benim kadar mutlu olmasını istiyorum. Buna ihtiyacım var; senden bunu istiyorum, Noah. Senden onun gitmesine izin vermemi istiyorum, ne derse desin, seni sevmediğini ya da affedemeyeceğini kaç kez söylerse söylesin... Bir yolu olmalı.”

Ayağa kalkıp hüznle gülümseyerek ona baktım. “Bana söylediklerine inanmak istediğini biliyorum Jen... Ben de istiyorum,” dedim, Nick'in durduğu yere dönüp bakarak. “Ama onun kalbini kırdım. Beni aldattığını sanmıştım, içten içe ölüyordum, gerçekten ölüyordum, bu yüzden ne hissettiğini biliyorum. Beni affetmeyecek. Asla affetmeyecek.”

Jenna bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra ağzını ka-

pattı. Sanırım onu ilk kez suskun görüyordum. Yaklaşp başının üstünden öptüm.

“Git gününün tadını çıkar.”

Ondan sonra, tekrar tüm hafta olduğum kız gibi olmak için elimden geleni yaptım. Lion’la Jenna’nın bu zamanı en iyi iki arkadaşları olmadan geçirmelerine izin veremezdim, bu yüzden partide gerektiği kadar kaldım. Kendimi dans etmeye, etrafımdaki insanlarla eğlenmeye zorladım. Bir ara Luca’yla karşılaştım. Yeşil gözlerinde ihtiyat vardı ama Nicholas’ı kıskandırmak için onu kullanmam yüzünden zerre kadar kızgınlık yoktu.

“Üzgünüm,” dedim ve ciddiydim. Sözlerimin beni affetmesi için yeterli olmasını umuyordum. Aptal gibi, artık olmayacağıma yemin ettiğim o olgunlaşmamış küçük kız gibi davranmışım ve Lion’ın kardeşine boşuna umut verdiğim için kendimi berbat hissediyordum.

“Ben üzgün değilim,” dedi, elimi tutup beni yanma çekti. “Sakin ol,” dedi, ben panikleyince; aramızda başka bir şey olmadan uzaklaşmak istiyordum. “O aptalı kıskandırmak için beni kullanman umurumda değil, ayrıca dürüst olmak gerekirse sen de bana yardım ediyorsun.” Beni döndürüp sırtımı göğsüne yasladı, müziğin ritmine göre hareket ederken eğilip net bir şekilde fısıldadı. “Şuradaki hatunu görüyor musun?” dedi, belli etmeden barın yanındaki bir grup kıızı işaret etti. Ne demek istediğini anlayınca eğlenerek başımı salladım. “Şu sarışın bizi izliyor ve ne yaptığımızı umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyor.” Beni geri döndürüp ellerini sırtıma koydu, neredeyse popoma değecek gibi olunca ona ters ters baktım. “Onunla bir ay kadar önce yattık. Yani, doğruyu söylemek gerekirse, emeklemeye başladığımdan beri yatıyoruz. Ya da ben... bilirsin işte.” Gözlerimi devirdim. “Ben hapse girince irtibatı

kaybettik. Sonra mahallemdeki bir partide karşılaştık. Annemin arkadaşlarından birinin en büyük kızı, eminim seni ellediğimi görünce deliye dönecek.”

Kahkahayla gülerek onu ittim. Sanki duygularını incitmişim gibi elini kalbine götürdü. Sonra beni yavaşça kendine çekerek kulağıma çok farklı bir tonda fısıldadı: “Pes etme Noah. Yaptığın şey yanlıştı ama hepimiz hata yaparız.”

Sözleri tam bir açığa vurma değildi, ama Nicholas’la aramda geçenleri herkesin görebildiğini fark etmemi sağlamıştı.

Ama ne yapabilirdim ki? Yaptığım sadece basit bir hata değildi. Aldatmak, affedilmesi en zor şeydi. Ve yalanlar, geçmişimiz, ilişkimizin yoğunluğu bizi geri dönüşü olmayan bir noktaya getirmişti.

Jenna’yla Lion’ın gitme zamanı gelene kadar Luca’yla ve başkalarıyla biraz daha dans ettim. Tüm formaliteleri yerine getirmişlerdi: zorla tattığım pastayı kesmek, buketi fırlatmak, hepsi. Yani, buketi atar gibi yapmıştı. Aslında, bir anlık tereddütten sonra bana dönüp gülümsemiş, ben daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarında bir tebessümle bana uzatmıştı.

“Bu, senin gününün geleceğine hâlâ inandığımı bilmen için, Noah, ve ikimiz de kiminle olacağını biliyoruz. ”

Ne diyeceğimi bilememiştim. Onun kararlılığına, umuduna hayran kalmıştım, ama bu beni daha da üzmüştü. Orada, kalabalığın arasında olmaya daha fazla dayanamıyordum, Jenna beni yanağımdan öpüp Lion’la balayından önce geceyi geçirecekleri lüks otele götürecek limuzine giderken, ben de konukları bekleyen şoförlü arabalardan birine bindim ve şoföre, lütfen beni eve götürün dedim.

O gecenin bitmesini istiyordum.

NICK

Bir gece önce onu öpmenin berbat bir hata olduğunu biliyordum, ama kendimi tutamamıştım; bana bağırması, beni suçlamıştı. Beni! Bana yalancı demişti. Yalancı mı? Neden bahsettiğini bile bilmiyordum ama önemi yoktu: Ya onu öpecektim ya da kontrolümü tamamen kaybedecektim.

Luca'nın iğrenç ellerini vücudunda, dudaklarını dudaklarında görmek... Noah kaldığını sandığım azıcık öz kontrolümü de yok etmişti. Onu başka bir erkekle görmek aklımdan silmeyi başardığım tüm o görüntüleri yeniden yaşamama neden olmuştu. Şimdi onu tekrar görünce tıpkı beni aldattığını öğrendiğim günkü gibi, yine başladığım yere döndüğüm açıktı.

İnce, güzel ama hatırladığımdan çok daha zayıf bedenini hissedince birkaç dakikalığına kendimi kaybetmiştim. Duyularım karmakarışık; bir kız yüzünden birdenbire eskisi gibi, tamamen âşık, kendini kaybetmiş bir adam olmuşum. Kendimi ondan her zaman yayılan ışıkla doldurmak için geri çekilip ona baktığımda gözlerinde aynı özlemi, aynı güçlkle bastırılmış arzuyu görmüştüm, bizi bir araya getiren şey tam olarak buydu, ama bir şey daha vardı: pişmanlık, umutsuzluk, nostalji... ve sanki kalbime bir bıçak

saplanmış, döndürölüyormuş gibi gelmiş, tıpkı aylar önce bu gerçeği öğrendiğimde olduğu gibi acı vermişti.

O görüntüler... hayal gücümün bana işkence etmek için kullandığı o lanet görüntüler bir kez daha zihnimin ekranında parlamıştı. Noah yatakta çıplak, zevkle iç çekiyor, çok şehvetli, çok masum, çok dolu; dudaklarından çıkan o sesler, beni çılgına çeviren, dize getiren o sesler. Ama o şehvetli sesleri uyandıran ben değildim, başkasıydı; vücudunda başka bir adamın elleri vardı, onu okşuyordu, ama yavaşça değil, onu memnun etmeye çalışıyordu ama kabaca, onu sıkarak, ona her dokunduğumda içimi kaplayan sevgi olmadan. Ve Noah bundan hoşlanıyordu, zevk alıyordu, benim adımı tekrarlamıyordu...

Bunu düşündüğümde, biri üzerime bir kova buzlu su dökmüş gibi gelmiş, Noah tüm gücüyle bana sarılsa da, onu itip uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. Belki de onsuz yapabilecek kadar güçlü olmadığımı düşünüyordu ama ben yapmış ve hiç pişman olmamıştım.

Ve şimdi, uykusuz bir gecenin ardından, her şeyin canı cehenneme demek, odasına gitmek, başladığımız şeyi bitirmesi için ona yalvarmak istediğim başka bir zaaf ânı yaşıyordum.

Gitme zamanı gelmişti.

Çantalarımı topladım, sessizce odamdan çıktım ama tam bir aptal gibi Noah'nın kapısının önünde durdum. Gözlerimi kapattım, sadece birkaç metre ötemde olduğunu, muhtemelen bana tekrar sarıldığı için bütün gece ağladığını ama işleri düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını düşünerek öfkelen dim. Yeterince güçlü hissedince oradan uzaklaştım.

Çantalarımı bagaja koydum –çok fazla eşya getirmemiş tim– ve konsolda bulduğum şişeden yüzüme su çarpıp

uyanmaya çalıştım. Gözümü kırpmamıştım. Resepsiyondan sonra Georgica Plajı'nda bir sörf tahtası kiraladım, sakinleşmeye çalışarak birkaç saat sörf yaptım, Noah'dan neden uzak durduğumu anlamaya çalışıyordum, çünkü onu öptüğümde tüm gerekçeler ortadan kalkmıştı. Güneş ufuktan görünene kadar orada sörf yaptım. Daha sonra geri dönmeye, duş alıp gitmeye karar verdim.

NOAH

Gittiğini duymamıştım ama yokluğunu hissediyordum. İşte bu kadardı; bitmişti. Artık benim için geriye kalan tek şey eski rutinime geri dönmekti.

Hâlâ orada kalan tüm konuklarla vedalaştım. Bazıları birkaç gün daha buralarda olacaktı. Jenna'nın annesi bana sarıldı, babası beni New York'a dönüş trenine bineceğim istasyona götüreceğini söyledi. Yolda bana yaz için planlarımın ne olduğunu sordu, şehirde birkaç gün geçirdikten sonra işe döneceğimi söyledim. Yaptıklarımın fazla bahsetmek istemiyordum. Petrol kralıydı; milyoner en yakın arkadaşının üvey kızının garsonluk yaptığını nasıl anlayabilirdi ki? Ama merak etmedi ve minnet duydum.

“Şehirde nerede kalacaksın, Noah?” diye sordu, güzel sokaklardan saparken. Henüz erkendi ama şimdiden köpeklerini gezdiren, büyük boy tasarım çantalarını taşıyan insanlar vardı ve neredeyse herkes güneş gözlüğü takmıştı. Şehri tanımadan ayrılacağım için üzgündüm. Ama düğün karmaşası bunu imkânsız kılmıştı.

Jenna'nın babasına New York'ta rezervasyon yaptırdığım motelin adını söyledim. Çöplük gibi bir yerdi ama

umursamıyordum. Oraya sadece duş almak ve uyumak için gidecektim. Geri kalan zamanımda dolaşacak, büyük şehri keşfedecektim.

Jenna'nın babası bana garip bir bakış attı. İsmi tanımamıştı. Sanırım şehirdeki iki mülküne yakın değildi.

Bana Times Square Hilton'da bir oda ayırtmak istediğini söylediğinde işler karıştı. Ona teşekkür ettim ama kimsenin hayırseverliğini istemiyordum. Onun gibiler, parası olan insanlar, parası olmayan herkesin acı çektiğini düşünürlerdi, eh... yanılıyorlardı. Bir motelde kalmaktan rahatsız değildim. O kadar da büyütülecek bir şey yoktu!

“Noah, işine karışmaya çalışmıyorum ama şehre ilk kez geliyorsun. Burası Los Angeles gibi değil, burada yolunu bilmiyorsun. Sana yardımcı olabilseydim, kendimi daha iyi hissederdim.”

Tren istasyonuna varana kadar böyle devam etti.

“Bay Tavish, buna hiç gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim. İyi olacağım, gerçekten... Ayrıca, buluşacağım bir arkadaşım var. Gerçekten endişelenecek bir şey yok.” Bu beyaz bir yalandı ama bir zararı yoktu. Bay Tavish ikna olmuş görünmüyordu: kaygılıydı, hatta kızgındı, ama neyse ne; babam değildi.

“Pekâlâ. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa sende numaram var. Bu hafta Hamptons'da olacağım ama New York'ta birçok arkadaşım var, gerekirse seninle tanışmaktan memnun olacak arkadaşlar.”

Arkadaşlar... evet, elbette. *Arkadaşlar* derken neyi kastettiğini biliyordum. Steve'i ve Leister ailesindeki rolünü düşündüm. Bir korumaya ihtiyacım yoktu.

Ona veda edip aceleyle istasyona girdim, annemi falan aramasından endişe ediyordum. Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmazdı.

Bindim, biletimi kibar bir görevliye uzattım, yerleşip pencereden dışarı bakarak dünya başkentinin görünmesini bekledim. Nick'in beni oraya götürmeyi teklif ettiğini, şehri bana kendisinin göstermek istediğini unutmaya çalıştım. Bu artık çok eskide kalmıştı. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Oraya vardığımızda hemen bir taksiye atlayıp motelime gittim. Yolda giderken pencereden gördüğüm her şey şaşkınlık uyandırıyor. Sonsuz gökdelenler ve karınca gibi sağa sola koşturan insanlar bana kendimi bir kum tanesi kadar küçük hissettirmişti... Harikaydı, ama aynı zamanda fazla yoğundu.

Taksi şoförü öğleden sonra saat dört civarında ıssız bir sokağa sapınca endişelendim ama kötü bir niyeti yoktu. Sadece motelim oradaydı. Daha kötü olabilirdi ama internetteki fotoğraflara hiç benzemiyordu.

Şoför valizimi indirdi, ona düşük bir bahşış verdim ve beni Tanrı bilir New York'un neresinde bırakarak gitti. Derin bir nefes alarak içeri girdim. Burası bir motelden çok evsizler barınağına benziyordu.

Bavulumu sürükleyerek içeri girdiğimde tezgâhın arkasındaki kız dergisinden başını neredeyse kaldırıp bakmadı bile.

"İsim?" dedi çikletini çiğneyerek. Çikletten her zaman nefret etmiştim.

"Noah Morgan. Rezervasyonum var," dedim etrafa bakınarak. Burası motel değildi; kiralık birkaç odası olan bir çöplüktü.

İçini çekti, bir çekmece açıp bir yığın anahtarın arasından bir anahtar çıkardı. "Al. Sakın kaybetme. Tek anahtar var. Kahvaltı istersen makineler var. Restoran yok, oda servisi yok."

Başımı salladım, New York'ta geçirdiğim ilk saatlerin moralimi bozmaması için uğraşıyordum. Neyse ne. Bir yatağa ihtiyacım vardı. En azından makinenin içinde Oreobisküvi vardı. İnsan başka ne isteyebilirdi ki?

Bavulumu ufacık odamda bırakıp yürüyüşe çıktım, motelin bulunduğu kasvetli sokağı geride bırakarak şehri inceledim. Birkaç blok ötede, tam da web sitesinin söylediği gibi Central Park'ı buldum.

Nasıl bir yer olduğunu nasıl anlatırım bilemiyordum. Sadece on dakika sonra orada yaşamak istemiştim. Hava sıcaktı, insanlar etrafta uzanıp güneşleniyor, çocuklar top oynuyor, insanlar köpeklerini gezdiriyordu. Koşucular ve her türden insan egzersiz yapıyordu. Duman ve trafik dolu bir şehrin ortasında tüm bu doğanın içinde olma hissi inanılmazdı.

Göl kenarına yürüdüm, suyun üzerinde oluklar açarak yüzen ördeklere yem veren insanları gördüm. Mavi, temmuz gökyüzüne baktım, yalnızlık hissinin beni alıp götürmesine izin verdim. Yalnızdım, evet, ama aynı zamanda kimsenin beni tanımadığı, kimsenin hikâyemi bilmediği, bu ayrılıktan dolayı beni kimsenin –ne Nicholas'ın, ne William'ın, ne annemin– yargılayamayacağı bir yerde mutluydum.

Kimse bana surat yapmayacak ya da acımayacaktı. Tanrım, korkunçtu. Nick kampüste bir efsaneydi ve dedikodular hızla yayılmıştı. Herkesin hayran olduğu, gözlerini diktiği bir çift olmuş, ama her şeyi berbat etmiştik. Bu konuya girmek istemiyordum ama insanların acımasız olabildiğini söylemeliyim.

Bütün öğleden sonrayı parkta geçirdim. Kitap okudum, sosisli sandviç yedim, gezindim. Deli gibi görünmüş olmalıydım. Görülecek çok yer vardı ama ben orada kaldım.

Turist gibi davranmak istemiyordum. Bazen sadece var olmak, orada diğerlerinin arasında olmak iyi oluyordu; o sırada istediğim buydu, huzur istiyordum... huzur ve sükûnet.

Ama bu uzun sürmedi.

* * *

Moteline giderken köşeyi döndüğümde gölgelerin arasından takım elbiseli uzun boylu bir adamın çıktığını görünce az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Neredeyse koşa koşa kaçacaktım ama sonra kim olduğunu anlayınca elimi kalbime götürerek korkuyu atlatmaya çalıştım.

“Kahretsin, Steve!” Sövdüğüm için kendimi kötü bile hissetmiyordum. Ne halt ediyordu orada?

“Noah,” dedi yüzünü buruşturarak. Kollarımdan tutup beni zorla odamın kapısına doğru götürdü. “Eşyalarını topla lütfen.”

Öfkeyle beni yönlendirmesine izin verdim; lobiden, resepsiyonistin yanından geçtik, kız da benim gibi her şeyi garip bulmuş olmalıydı. Şoktan sıyrılıp, ani bir hareketle ondan kurtularak yüzüne baktım.

“Ne oluyor Steve?” Ne kadar sinirli olduğumu ancak o zaman fark etmiştim. “Ne işin var burada?”

“Nicholas seni almamı söyledi. Burası tehlikeli.” Steve’in cevabı beklediğim gibiydi. O, pratik bir adamdı, az konuşurdu. Lord Leister emrediyor, uşakları da itaat ediyordu. Tanrı’ya şükür ben onlardan biri değildim!

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim, yanından geçip kapımı açtım.

Ne düşünüyordum ki? Steve’i orada bırakıp kapıyı suratına mı kapatacaktım? Patronunun aptal olması onun suçu değildi.

“Noah, Nicholas’ı unut. Bu seninle ilgili. New York’ta yalnız dolaşmamalısın, özellikle de burada. Burası zorlu bir bölge. Seni güvenli bir yere götürmeme izin ver.”

Bu çok saçmaydı.

“Beni nasıl buldun ki?” diye bağırdım, arkamı dönüp ellerimi başıma götürdüm.

Yatağın yanındaki pencere yangın merdivenlerinin sıralandığı bir arka sokağa açılıyordu. Çöp bidonları ve köşede sigara içen insanlar görülebiliyordu. Kabul ediyorum: Shangri-la değildi; biriktirdiğim paranın geri kalanını başka bir yerde biraz daha güzel bir odaya harcamayı çoktan düşünmüştüm; ama birinin, özellikle de Nicholas’ın gitmeye zorlaması beni gerçekten kızdırmıştı. Artık benim koruyucum olmaya hakkı yoktu, peki bu da neydi?

“Nicholas sana tam olarak ne dedi?” diye sordum, arkamı dönerek.

“Seni bu çöplükten çıkarıp düzgün bir otele götürmemi söyledi.”

Beni götürmek... Yani Steve’e emirler veriyordu ama bana bakacak cesareti yoktu. Eh, cehenneme kadar yolu vardı.

“Onunla konuşmak istiyorum,” dedim kollarımı kavuşturarak.

Steve’in yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. “Bugün işten sonra planları var, akşam yemeği rezervasyonu var...”

Mantıklı benliğim bu kadar aptal olduğum için beni cezalandırmak istiyordu. *Ne sanıyordun, aptal, sekse tövbe ettiğini mi?*

“Ne zaman?” diye sordum, sesimdeki titremeyi kontrol etmeye çalışarak.

“Yarım saat sonra.”

“O halde cep telefonunu ara. Bana cevap vermiyor.”

Steve bir an bana baktı ve başını salladı. Ama telefon etmeden önce bavulumu alıp dışarıya, arabasını park ettiği yere götürdü. Binmem için yolcu kapısını açtı, sürücü tarafına geçti ve Nick'i aradı.

“Nicholas, Noah seninle konuşmak istiyor,” dedi Nick telefonu açınca.

“Onunla konuşmak istemiyorum,” dedi Nick bir saniye sonra.

Bluetooth'u kapattım, Steve'in telefonunu alıp kulağıma götürdüm.

“Artık adımı söyleyemiyor musun?” diye azarladım, kendimi tutamayarak.

“Çok gerekli olmadıkça söylemiyorum,” diye cevap verdi.

Telefonu her an kapatabileceğini biliyordum, bu yüzden sakinleşmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. “Adımı bile söyleyemiyorsun ama beni lüks bir otele yerleştirmesi için Steve'i gönderiyorsun. Bunu bana açıkla Nicholas, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu çok kafa karıştırıyor.”

Sözlerim onu etkilemiş olmalıydı ki telefonda içini çekti.

“Greg beni aradı; önümüzdeki birkaç gün kalmaya karar verdiğin yer hakkında endişelendiğini söyledi,” dedi istemeye istemeye.

Lanet olası Greg Tavish! Kendi işine bakamaz mıydı? O benim babam değildi.

“Yani Greg için yaptın, öyle mi?” diye sordum. Sesimdeki hayal kırıklığı apaçık ortadaydı.

“Noah, kes şunu,” dedi, sesi değişmişti, aniden öfkenin eşğine gelmiş gibiydi. “Senin için Arlo'da bir rezervasyon yaptırdım. İstiyor musun? Harika! İstemiyorsan, gerçekten umurumda değil.”

Telefonu kapatmadan önce tekrar konuşacak zamanım olmadı.

Steve beklentiyle bana baktı, kararımı öğrenmek istiyordu. Ama Nick'in dediğini yapmam mümkün değildi. Beni öpmüş, sonra da tek kelime etmeden çekip gitmişti. Birdenbire beni bir otel odasıyla satın almak istiyordu... ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok muydu? İsteddiği kadar numara yapabilirdi, ne yaptığının umurunda olmadığı söyleyebilirdi... ama onu tanıyordum. Bu Nick'ti ve tüm bunlar palavraydı.

Tam o anda riskli bir karar verdim.

“Beni onun evine götür.”

Steve bu fikri pek beğenmemiş gibiydi ama ona öyle olacağını yoksa arabadan inmeyeceğimi söyledim. Onu zora soktuğum için kendimi kötü hissediyordum ama gene de pes etmedim. Eğer o otelden çıkmamı istiyorsa, bu tek seçeneğiydi.

Yolda pencereden dışarı baktım. Bunu kabul etmek istemiyordum ama Steve bana güven veriyordu. New York'ta yalnız olmak, bu deneyimi paylaşacak kimse olmaması moral bozuyor ve biraz korkutuyordu.

“Neredeyse geldik,” dedi Steve.

Gerilmeye başlamıştım ve Yukarı Doğu Yakası'na bakan, etkileyici, yüksek bir binaya ulaştığımızda bu his daha da kötüleşti. Sağ tarafta nehir, sol tarafta Central Park'ın ağaçları vardı. Araba yolculuğu o kadar uzun sürmüştü ki motelimden parkın diğer ucuna gittiğimizi düşündüm.

Saçlarımla oynamaya başladım. Ona ne diyecektim? Aslında konuşacağım için gergin değildim; şu anda, o ortamda hayatının nasıl olduğunu, Nicholas Leister için New York'un göbeğinde bir apartman dairesinde tek başına yaşamının ne anlama geldiğini öğreneceğim için gergindim:

bir avukat, tepeden tırnağa bir iş adamı... Onun bu yönünü bilmiyordum; benim tanıdığım Nick parti adamıydı, bana sarılmayı seven Nick, karanlıkta beni okşayan, araba yarışlarında risk alıp yeraltı dövüşlerinde para kazanan Nick... Bana âşık olan, bana tapan, benden haber almadan, benimle konuşmadan, beni görmeden yirmi dört saat-ten fazla zaman geçirse ölecek olan Nick.

O Nick şimdi neredeydi?

Steve o kulenin yeraltı otoparkına park ederken sinirlerim bozulmaya başlamıştı.

“Evde mi?” diye sordum, arabadan inip peşinden asansöre yürüdüm.

“Hayır.”

Derin bir nefes alarak Steve’in şifreyi girmesini izledim. Yüce Tanrım. Bina altmış iki katlıydı. Ve biz en tepeye çıkıyorduk.

Asansör süpersonik bir hızdaydı, kapının çınlamasıyla aramızdaki sessizlik bozulunca yerimden sıçradım.

Kapılar doğrudan yansımamı görebileceğim büyük bir aynanın bulunduğu geniş bir antreye açılıyordu. Kendimi güçlkle tanıyabildim: Korkmuş görünüyordum, daha kendinden emin bir ifade takınmaya çalıştım.

Keşke kot etek, pembe Converse’ler ve sade beyaz tişörtten farklı bir şey giyseymdim diye düşündüm. On beş yaşında bir çocuk gibi görünüyordum.

Steve’i takip etmeden önce saç bandımı çıkarıp saçlarımı sırtıma serbest bıraktım. Bu işe yarardı, değil mi?

Steve’in peşinden içeri girdim. Tanrım... Burası Los Angeles’taki dairesine hiç benzemiyordu. Tamamen farklı bir düzeydi. Büyükbabasından bir servet miras aldığını ve paranın onun için hiçbir zaman sorun olmadığını biliyordum ama gene de... tüm bunları hayal bile edemezdim.

Mekân tamamen açık konseptti, alanları ayıran dağınık sütunlar vardı. Mutfak sağ taraftaydı, ortadaki kanepeler, şehri tüm ihtişamıyla gösteren yerden tavana pencerelere doğru çevrilmişti. Zemin pırıl pırıl ahşaptı, üzerinde uyuyabilecek kadar yumuşak görünen bej renkli bir halı vardı. Bir köşede koyu mermer merdivenin yanında camdan bir bar vardı.

Yani Nicholas şimdi burada mı yaşıyordu? Burası onun muydu? Tamamen onun muydu?

Steve bana bakarak homurdandı. “Bunu yapmak istediğinden emin misin, Noah? Hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Lütfen Steve,” dedim neredeyse yalvararak. “Bırak kendi bildiğim gibi yapayım. Sadece... sadece onunla konuşma şansı istiyorum.”

Steve bana, Noel Baba’nın var olmadığını yeni öğrenmiş bir çocuğa bakar gibi baktı: acıyarak.

Başını salladı ve bir şeye ihtiyacım olursa kendisine haber vermemi söyledi. Sonra da gitti. Kendimi yorgun hissediyordum. Bulduğum ilk kapıyı açtım; bir yatak odasıydı. Belki Nick’indi, belki de misafir yatak odasıydı. Her iki durumda da yatağa uzandım ve tavana baktım.

Onu bekleyecektim. Geri dönene kadar bekleyecektim; döndüğünde bana, bize, affetmeye, aşka yeniden inanması için her şeyi yapacaktım.

NICK

Arabama bindim, gaz pedalına neredeyse dibine kadar basarak ofis otoparkından çıktım. Yemeği iptal etmeliydim, çıkıp gitmeliydim; söylemek için can attığım, hâlâ içimde olan ve bir gün ortaya çıkacağını bildiğim her şeyi söylemeliydim.

Burun kemerimi sıkarak sakinleşmeye çalıştım. Yemeğe böyle gidemezdim. Doğru olmazdı... adil olmazdı.

Noah'yı aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Otel teklifini geri çevirmezdi; aptal değildi, kötü bir mahallede kalması gerektiğini biliyordu ama bana aldırış etmek istemiyorsa bu benim sorunum değildi. İçimden bir ses yüksek sesle ve açıkça "Yalancı!" diye bağırdı ama umursamadım, şehri geçip o ayın en iyi restoranına giderken gecenin keyifli geçmesini umuyordum.

Anahtarları valeye attığım sırada kapının yanında Sophia'yı gördüm. Elbisesi şık ve çekiciydi, yüksek topuklu ayakkabıları boyunu uzun gösteriyor, çağılayan gibi sırtından aşağı dökülen siyah saçları parlıyordu.

"Merhaba," dedim sıcak bir gülümsemeye kendimi zorlayarak.

Kolumu beline dolayıp yanağından öpmek için eğildiğimde beyaz dişleri parıldadı. Ahududu ve limon kokuyor-

du; her zaman meyveli kokuları seçerdi. Bu hoşuma gitmişti.

“Geleceğini sanmıyordum,” diye itiraf etti elim sırtında onu restorana götürürken. Tedbirli olmaya çalışıyordum. Kötü bir zamandı, istediğim son şey bir gazetecinin fotoğrafımızı çekmeye çalışmasıydı.

“Bir işim çıktı, kusura bakma,” dedim ve garsona adımlı söyledim. Bizi alelacele bir ay önce rezerve ettiğim masaya götürdü.

Mekân hoş ve sıcaktı. Yumuşak aydınlatma buna katkı sağlıyordu. Köşede bir piyanist çalıyordu. Bu beni garip bir şekilde rahatlatmıştı. Derin bir nefes aldım, Noah’dan ayrıldığımdan beri bana destek olan, yanımda duran, gerçek bir dost olan kadının karşısında oturmanın keyfini çıkarmaya çalıştım.

“Güzel görünüyorsun,” dedim, bunun onu gülümseteceğini biliyordum. Sophia’yı farklı kılan şeylerden biri de onun yanında her şeyin çok net olmasıydı. En azından benim için.

Sophia çekingen çekingen gülümseyerek menüyü aldı. Garson yanımıza geldi. İkimiz farklı şaraplar seçtik. Sophia beyaz şarap istedi; ben kırmızı seviyordum, 82’den kalma iyi bir Bordeaux şarabına meraklıydım. Bir an Noah’yı hatırladım. Şarap, yemek ya da daha doğrusu hiçbir şey hakkında bir şey bilmiyordu. Sadeliği beni büyülemişti; ona her şeyi öğretecek, dünyayı verecek kişinin ben olacağımı hayal etmişim.

Boğazımı temizledim ve gerçeğe döndüm.

Çoktan otele varmış mıydı? Duşta mıydı? Ağlıyor muydu? Uyuyor muydu? Yemek yiyor muydu? Beni özliyor muydu?

Dur! dedim kendime, güzel arkadaşşıma odaklandım.

Sophia'yla aramızdaki ilişkinin bir yere varacağı aklıma bile gelmemişti. Noah'dan sonra tutarlı bir konuşma bile yapamaz hale gelmiştim. Her şey beni rahatsız ediyordu; öfkeliydim, dünyaya kızgındım, yaralıydim ve kimseyle olmak istemiyordum.

Evime kapanmış kendime acıyarak debeleniyordum. Telefon çalıyor, duymazdan geliyordum. E-postalarım birikiyor, açıp okumuyordum. Kendime zarar vermeye başlamıştım. Yatakta sızana kadar içiyor, mobilyaları kırıyor, eşyalara vuruyordum... İki kez elimi yaralamıştım. Bir bar kavgasına karışmıştım. Neyse ki haber yayılmamıştı. Aklim karışıyordu; bir şeyler hayal ediyordum. Nefret, üzüntü ve hayal kırıklığı döngüsünde sıkışıp kalmıştım. Kimse, Lion bile kendime gelmeme yardım edemiyordu. Babam gelmiş, bana bağırmış, sakın bir şekilde konuşmaya çalışmış, tekrar bağırmış, sonra ortadan kaybolmuştu. Kimseyi dinlemek istemiyordum. Umurumda değildi. O sıralarda dayanılmaz bir acı yaşıyordum. Kendimi ihanete uğramış hissediyordum. Derken bir gün evime Sophia çıkagelmişti.

O her zaman mantıklı bir kızdı. Akli başındaydı. Beni fena halde azarlamıştı –bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yoktu– onun için önemli olduğumdan ya da benim için endişelendiğinden değildi, işi benimkine bağlıydı ve ofiste neredeyse hiç görünmediğim için kızmıştı. Eğer bu kadar berbat durumdaysan New York'a gitmelisin demişti. Gerçekleri birbiri ardına yüzüme vurmuş, tavrımın olgunlaşmamış ve mantıksız olduğunu söylemiş, sonunda onu susturmanın tek bir yolunu düşünebilmiştim.

Onu belinden yakalayıp duvara yaslamıştım. Birbirimize bakıyorduk. Ben yıkılmıştım, onun kafası karışmıştı, onunla sadece vücudumun ihtiyaç duyduğu, hasta ruhumun Noah'dan intikam almak için yapmak istediği şeyi yapmıştım.

Bütün gece hiç durmadan, dinlenmeden, pişmanlık duymadan sevişmiştik; en güzeli de işimiz bittiğinde Sophia kalkmış, giyinmiş, hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gitmişti.

Ertesi gün işe gitmiştim. Benimle normal bir şekilde konuşmuş, aynı ofisi paylaşırken birbirlerini tolere eden eski iş arkadaşlarıymışız gibi davranmıştı. Ben de onun gibi davranmıştım, hiçbir şey değişmemiş gibiydi; ama sonra bir gün kalkıp ofisin kapısını kapatmış, yanıma gelip kucağıma oturarak beni her şeyi yeniden yapmaya ikna etmişti.

Bir şeyin açıklığa kavuşması gerekiyordu: İkimiz de bunun bir yere varmayacağını biliyorduk. Sophia, Noah'dan sonra enkaza dönüştüğümün pekâlâ farkındaydı ve istediği tek şey ara sıra sıcak bir vücuttu. Ne zaman konuşsak şartlarımı hiç karşı koymadan kabul ediyordu: Seks seksti ve ikimiz de istediğimizi yapmakta özgürdük.

Beni başka kızlarla görmüştü. İsterse başka erkeklerle gitmekte özgürdü. Ama bu konuda hiç konuşmamıştık. Nasıl biri olduğumu, ne yaptığımı biliyordu ve kiminle çıktığı, kiminle yattığı veya kahve içmek için buluştuğu umurumda değildi. Ama... Ona hak ettiği saygıyı gösteriyordum. Sophia benim arkadaşımdı, bana yardım etmeyi, yataktan kalkıp işime odaklanmamı sağlamayı başaran tek arkadaşımdı.

Tüm bunlardan kısa süre sonra New York'taki işi kabul etmiştim. Sonra büyükbabam ölmüş, gerisi mazi olmuştu.

Şimdi güzel bir restoranda akşam yemeği yiyorduk; şehirdeki artık çalışmadığım ofise iş için gelmişti ama ertesi gün gidecekti. Benimle konuşmak istediğini söylemişti ama ben sadece Noah'nın şehirde olduğunu düşünüyor, onu bulup onunla sadece benim yapabileceğim şekilde sevişmek, ona kime ihanet ettiğini ve neler kaybettiğini hatırlatmak için can atıyordum.

Elimi alnımdan geçirip Sophia'ya odaklandım.

“Senden bir iyilik isteyeceğim,” dedi, çoğu iş dedikodusundan ibaret kısa bir hoşbeşten sonra. Sophia hiç dinlenmiyor gibiydi. Hırsı sınırsızdı ve babası Kaliforniya valiliğine adaylığını koymak üzereydi. Herkes Sophia'nın peşinden koşuyordu; herkes onu tanımak istiyordu. Benim için önemli değildi ama konuşmaya başladığında kendimi dikkatimi vermeye zorladım. “Bazı şeyleri resmileştirmemizi istiyorum,” dedi.

Ne dediğini anlamamıştım.

“Yani herkesin önünde,” diye açıklayarak bardağını dudaklarına götürdü. “Babam istikrarlı görünmemizi istiyor, birleşik bir cephe gibi. Beni sürekli erkeklerle, arkadaşlarının oğullarıyla tanıştırtıyor, Senatör Riston Aiken'ın kızı olduğum için hepsinin tek isteği benimle birlikte olmak. Bu çok iğrenç, buna dayanamıyorum.”

“Dur, dur, bir dakika,” dedim sözlerini kavramaya çalışarak. “Basına birlikte olduğumuzu duyurmak mı istiyorsun? Resmi, normal bir çift gibi mi?”

Başını sallayarak çatalını bir ravyoliye sapladı. “Tabii ki ne yapıyorsan yapmaya devam edebilirsin... gizli olduğu sürece. Ama toplum içinde, düzgün bir erkek arkadaşla ihtiyacım var. Benim için bunu yapabilir misin?”

Başka zaman olsa yüzüne gülerdim ama o gün, Noah'yla konuştuktan sonra, Jenna'nın düğününde onu öptükten, geçmişin yüzüme tekrar tokat gibi çarptığını hissettikten sonra... Sophia'nın önerisi o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu.

Kafamın içinde sonuçlarının ne olacağını söyleyen hafif bir ses duydum. Bunu yapıp onunla çıktığımı itiraf edersem, basın bizi sevgili ilan ederse Noah acı çekecekti... Bunu kabul etmek pislik olmam anlamına geliyordu, hem

de büyük bir pislik. Ama yaparsam belki sonunda hayatımıza devam etmemiz gerektiğini anlardı.

* * *

Eve gecenin birinde geldim. Sophia bana otelinde uyumak isteyip istemediğimi sormuştu, ama hayır deyip teşekkür etmiştim: Hiç havamda değildim.

Az sonra dairemdeydim. Yumuşak ışık rahat hissettiriyordu. Anahtarları mutfak masasına bırakıp kendime bir içki koymaya gittim.

Daire babamın bir arkadaşına aitti. New York'a taşınacağımı duyunca bana reddedemeyeceğim bir fiyatla teklif etmişti. Benim diyebileceğim bir yerde sıfırdan başlamak istiyordum, babamın Brooklyn'deki daire (Manhattan'da da ofisi vardı) teklifini kabul etmemiştim. O şehirde çocukken yaşadıklarımı hatırlamak istemiyordum.

Babamın neredeyse tüm evlilikleri boyunca aldattığını öğrenmek anneme duyduğum nefretin farklı bir şekle dönüşmesine neden olmuştu. Her şeyin neden cehenneme döndüğünü anlamaya başlamıştım, anneme karşı kötü hissetmeme neden olduğu için ona kızgındım. Annemden hâlâ nefret ediyordum, bu değişmemişti, ama Noah'yla durumun gidişatı bu nefretimin haklı olup olmadığını kendime sormama neden oluyordu.

Aldatma... Ben de aynı nedenle aklımı yitirmişken, aklını yitirdiği için annemi suçlayabilir miydim?

Beni terk ettiği için onu asla affetmeyecektim, bunun için hiçbir gerekçe yoktu, ama ben kim oluyordum da böyle bir aldatmacadan sonra karı koca arasında yaşananları yargılayabiliyordum? Yine Noah'yı düşündüm. Birlikte kurduğun geleceğin, birlikte yapmayı hayal ettiğin onca şeyin gözlerinin önünde bir anda kül olup gitmesini izlemek çok zordu.

Birlikte dolu dolu bir hayat yaşayacağımızı hayal etmiş-tim. Bunun kolay olmayacağını biliyordum; ilişkimizde ide-al olmayan şeyler olduğunu göremeyecek kadar aptal değil-dim, ama sorunlar hep dışarıdan geliyordu. Noah'nın asla kimseyle arkamdan iş çevirmeyeceğine İncil'e el basıp yemin edebilirdim; bunun düşüncesi bile çılgıncaydı.

Ama şimdi, işte bu noktadaydık.

İçkimi bitirip odama gittim.

Işıkları yakma zahmetine girmedim. Sadece gömleğimi çıkarıp yere attım. Hizmetçi yarın alırdı.

Işığı yakmak için yatağa dönüp de çarşafLARımın arasın-da birini görünce donup kaldım.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki neredeyse canım acıyor, kulakLARımın çınladığını duyuyordum. Hırıltıyla nefes alı-yordum; orada Noah'nın uyuduğunu görünce tüm bede-nim tepki vermişti. Sanki geçmiş geri gelmişti: İşte orada, yumuşak tenli bacakları bir yastığa dolanmış, kolları çar-safın üstünde, saçları yatağa yayılmış beni bekliyordu.

Gözlerimi kapatıp bekledim. Onun yanına yattığımı, beyaz çarşafları vücudundan itip parmakLARımla tenini ok-sadığımı neredeyse hissedebiliyordum. Yavaşça bana doğ-ru dönüyor, gözlerini açıyor, yarı uykulu gülümsüyor, beni gördüğüne seviniyor, ona dokunduğumda her zaman yap-tığı gibi heyecanla ısıldıyordu. Seni bekliyordum diyecek, hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir sevgiyle dolup taş-a-caktım. Üstüne çıkacak, sarı saçlarını dikkatle kenara ite-cek, dudakLARımı yumuşacık, uykudan biraz şişmiş, tema-sım için can atan dudaklarına bastıracaktım. Kolum sırtına gidecek, sırtının tabanındaki oyuğa kayacak, onu kaldırıp kendime bastıracaktım. Boynunu, kulağını öpecek, meyve, bal ya da pahalı bir parfüm değil; sadece Noah kokan teni-ni içime çekecektim.

Gözlerimi açtım, kendimi gerçeğe dönmeye zorladım. Yatağımda, çarşafımda, arasında yatmasının neredeyse bir serap olmasını istiyordum. Ellerim ona dokunma arzusuyla seğiriyor olsa bile kendimi bırakamazdım. Teslim olmayacaktım. Orada ne yaptığını bilmiyordum ama öfke diğer tüm hisleri bastırınca odadan çıktım.

NOAH

Bir ses duyunca gözlerim açıldı. Önce nerede olduğumu anlayamadım, ama beni sarmalayan koku sakinleştiriciydi. Evdeydim. Nick'le birlikteydim.

Ama bunun bir anlamı yoktu, kısa sürede anladım... artık yoktu. O yabancı yatakta doğruldum, aralık kapıdan gelen hafif ışık çevremi anlamam için yeterliydi. İçim titreyerek yataktan kalkıp oturma odasına doğru yürüdüm. Gecenin bir vakti bir bardak su içmek için kalktığınızda düşmemeniz için açık olan merdivenlerdeki loş ışık dışında ışıklar kapalıydı. Onu bulana kadar yürümeye devam ettim. Kanepede, cam bir masanın önünde, dirsekleri dizlerinde, başı ellerinin arasında, yarısı boş bir şişeyle oturuyordu. Beni orası benim evimmiş de onun eve gelmesini beklerken orada uyumaya hakkım varmış gibi, kendi yatağında bulması zor olsa gerekti. Kendimi davetsiz bir misafir gibi hissediyordum.

Sanırım bir ses çıkarmıştım veya belki de beni hissetmişti, çünkü başını yavaşça bana doğru çevirdi. Gözleri cam gibi, çenesi gergindi, ters yöne doğru kaçmak istedim. Onu tanıyordum; onu tüketen tüm o nefretin altında bana karşı hissettiği ya da eskiden hissettiği sevginin olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum. Tıpkı bende olduğu gibi

onun da hâlâ yüreğindeydi, birbirimizi yeniden sevmemiz için doğru zamanı bekliyordu.

“Burada ne işin var Noah?” diye sordu; sesindeki acıyı duyunca neredeyse yere yığılacaktım.

“Senin için buradayım,” diye cevap verdim, hafifçe omuz silkerek. Sesim onunkinin bir yankısı gibiydi. Arkasına yaslandı, gözlerini kapatıp içini çekti.

“Gitmen gerek... Hayatımdan çıkman gerekiyor.” Bana hâlâ bakmamıştı.

Kendisine bir kadeh daha almak için eğildi, ama onu böyle sarhoş istemiyordum; benim için ayık olmasını, aklının başında olmasını istiyordum. Ona söyleyeceklerimi anlamasını istiyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, parmaklarını hafifçe sıyrarak şişeyi alıp tekrar masanın üzerine koydum ama uzanamayacağı kadar uzağa.

Kafasını kaldırıncı bacaklarının arasında durduğumu gördü. Gözleri kızarmıştı ama sadece içkiden değildi.

Saçını okşamak için uzandım. Tanrım! Yüzündeki o acı dolu ifadeyi, benim hatam olan o acıyı silmem gerekiyordu. Ama daha yapamadan bileğimden tuttu. Umursamadım çünkü en azından ona dokunuyordum, bu benim için yeterliydi. O kıvılcım, aramızda her zaman alevlenen o kıvılcım, o ateş hissi, saf, cinsel arzu, eski evinin mutfağına adım attığım, onu buzdolabına bakarken gördüğüm ilk andan beri hissettiğimiz aynı arzu... geri gelmişti. Tam o andan itibaren artık bir parçamın bana ait olmadığını biliyordum.

Sonsuz gelen birkaç saniye tereddüt ettikten sonra beni yanına çekti. Göğsüne değdim, beni kavrayıp kucağına çekince dizlerim kanepede, ata biner gibi oturdum. Ellerimi boynuna sardım; belimden tuttu. Gölgelemin arasında göz

göze geldik. Devam etmekten korkuyordum. Durdum; o da durdu. Sanki ikimiz de bir uçurumdan atlamak üzereydik. Belki şansımız yaver gidecek ve suya inecektik, belki de kayalık kıyıya çarpacaktık. Ve bunu ancak atlarsak öğrenebilirdik.

Bana baktı ve öptü. Sertti. Nasıl karşılayacağımı bilmiyordum. Dudaklarım, ağzımı dolduran, beni titreten dilini içeri almak için açıldı. Sanki hayatımız buna bağlıymış gibi öpüşüyorduk. Ben umutsuzca başının arkasından tutarken, o uyluklarımı, dizlerimi, kalçamı okşuyor, sıkıyor, vücutlarımız birbirine sürtünürken zevk alıyorduk. Çok uzun zaman olmuştu... çok ama çok uzun zamandır hiçbir şey hissetmemiştim. Ayrılığımızdan sonra bedenimin öldüğünü, libidomun yok olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ne kadar yanılmıştım! Ellerin tüy gibi hafif bir dokunuşu tüm itidalimi kaybetmeme yetmişti.

Nefes almak için geri çekildim ama yüzümü öpmeye devam ediyordu. Göğsü açıktaydı; ellerim göğsüne hamle yaptı. Tırnaklarımın dokunuşu karın kaslarının esnemesine neden oldu.

Homurdandı, bana bakabilmek için beni itip uzaklaştırdı. “Benden ne istiyorsun, Noah?”

Gövdesinde inci gibi terler vardı. Dünyalarımızın yaptığımız şey yüzünden nasıl tekrar değişeceğini düşünürken gergindik.

“Sadece... unuttur bana...” dedim, ağlamak üzereydim. “Birkaç dakikalığına... beni affetmiş gibi davran.”

Göğsü inip kalkıyor, solukları hızlanıyordu. Ama ellerindeki gerginlik yok olmuştu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek bana bakması için zorladım. Onu öpmek için yaklaştım. Tadını aldım... başka hiçbir şeye benzemiyordu. En çok onu öpmeyi özlemiştim; öpüşleri-

ne bağımlıydım, daha fazlasını istiyordum, o dudakları her yerimde hissetmek istiyordum, onu o kadar istiyordum ki acı veriyordu.

“Öyle yapacağım...” dedi, bana doğru oturarak. Burunlarımız değiyordu. “Birkaç dakikalığına yaptıklarını unutacağım. Ama yarın gidiyorsun; hayatımdan çıkıp beni rahat bırakacaksın.”

Kalbim duruyordu ama cümlesinin sonunu duymazdan geldim. Unutacaktı, değil mi? Öyle demişti. Bu kadarı yeterliydi. Gerisini yarın halledecektim.

Başımı salladım, dürüst davranmadığımı biliyordum ama onunla birlikte olma şansını geri çeviremezdim; sadece yarım saat sonra bana yeniden yaşadığımı hissettirmişti, bundan vazgeçmem mümkün değildi.

Beni bacaklarımdan kavradı, kanepeden kaldırdı ve taşımaya başladı. Ona sarılıp tekrar öptüm. Çok güzel kokuyordu, tadı çok güzeldi. Kendisi gibi, benim Nick'im gibi, deli gibi, çaresizce sevdiğim kişi gibi.

Beni odasına götürdü, ortadan kaybolmamdan korkuyormuş gibi beni neredeyse saygıyla yatağın üzerine bıraktı. Sonra orada durup bana baktı. Dirseklerime dayanıp ben de ona baktım. Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyordu? Saçları dağınıktı, dudakları beni öpmekten şişmişti, kirli sakalları seksiydi. Sakalları batıyordu; umurumda değildi; tüm vücudumda hissetmek istiyordum. Titriyordum, ona duyduğum saf arzudan, şehvetten titriyordum.

“Sevişmiyoruz,” dedi kemerini çıkarıp yere bırakırken. Yüzümdeki şaşkınlık belli olmalıydı, hayal kırıklığı da öyle, çünkü bana her zaman yaptığı gibi sıcak bir şekilde değil, şehvetle ya da sevgiyle değil, saflığını eğlenceli bulduğu küçük bir kıza ders verir gibi gülümsedi. “Ama başka şeyler de yapabiliriz.”

Bacaklarımın arasına yerleşti, ben dümdüz uzanana kadar karnımdan itti. Üzerime eğildi, eteğimi aşağı çekip bir kenara attı. Diziyle bacaklarımı ayırırken bluzumu başımın üzerinden çekip çıkardı.

Durup bana baktı, pembe dantelli sutyenimin içindeki göğüslerimi süzdü, gösterişli bir şey değildi ama rahattı ya da en azından dışarı çıkıp şehri görmeye gittiğimde öyle düşünmüştüm. Gövdeme sarıldı, beni hafıfçe yukarı çekerek göbek deliğimden öptü.

“Kilo vermişsin,” diye fısıldadı ama onu zar zor duyabiliyordum.

Elleri bacaklarımı okşarken dudakları şimdi külotumun dikişindeydi. Arzuyla yanıp tutuşuyordu. Yataktan kalktı, diz çöktü ve külotumu çıkardı.

Gergindim. Tam olarak çekingenlik değildi ama Nick bana dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Döndüm, sinirlerim gerilmişti, Nick fark etmiş olmalıydı, çünkü nefes alıp verişinden devam etmek için can attığı belli olsa da, sanki içimi rahatlatmak istercesine bana yumuşak bir bakış attı. Bir an için Nick oldu... önceki Nick, birbirimize baktığımızda gerçekten var olan Nick. Bunu unutmamak için gözlerimi kapatıp rahatlayana kadar bu hayale tutunmaya devam ettim.

“Nick...”

“şşşt.”

Dudakları kalçalarımnda geziniyor, önce öpüyor, sonra ısıyor, sonra yalıyordu. Kıvrılıp döndüm ama karnımdaki eli beni hareketsiz bıraktı.

“Lütfen...” Neredeyse yalvarıyordum, artık utanmıyordum.

Beni duymazdan geldi, her yerimi, en istediğim yer hariç her yerimi öpüyordu. “Ne istiyorsun, Noah? Söyle, senden duymak istiyorum.”

Başımı iki yana salladım. Neden söylemem gerekiyordu ki?

Şimdi ağzı vücudumun üzerinde geziniyordu, bana dokunmuyordu bile. Telaşlanmıştım.

“Söyle, Noah. Ne istiyorsan söyle, öyle olsun.”

Ama söyleyemiyordum. En azından yüksek sesle. O da bunu biliyordu. Bu beni cezalandırma yolu muydu? Gözlerimi açtım ve orada beklediğini gördüm.

“Öp beni,” diye fısıldadım.

Üstüme çıktı. Dudakları dudaklarıma dokundu. Beni kısacık öpünce hayal kırıklığıyla inledim. O sırada kasığını kasığıma bastırıldığını hissettim, birkaç saniye rahatlardım. Ama sadece birkaç saniye. Sonra ellerinin üzerinde doğruldu.

“Eskisi gibi değil, Noah.” Çenemden tuttu. “Sen ne yapacağını dikkatle öğrenmesi gereken deneyimsiz, tatlı küçük kız değilsin.”

İçindeki patlamaya hazır bastırılmış öfkeyi hissedebiliyordum. Bu hoşuma gitmemişti, dudaklarımızı tekrar bir araya getirene kadar doğruldum. Onu kendime çektim. Onu bir parçam gibi hissetmek istiyordum. Bacaklarımı beline dolarken yavaşça derin bir nefes aldığını duydum. Sonra birden hızlanmasını istedim. Sitem etmek için zaman kalsın istemiyordum.

Elimi pantolonuna doğru kaydırduğımda savaşı kaybettiğini anladım. Onu kollarımda tutmanın, kontrolünü kaybettiğini hissetmenin neler ifade ettiğini unutmuştum. O bağlantıyı –rol olmadan, sadece birlikte olarak her şeyin akışına kalmasını– tekrar yaşamak, duraksayan nefesini, birlikte hareket ettiğimizi, birbirimize zevk verdiğimizizi hissetmek istiyordum.

Yuvarlandık, ben onun üstüne çıktım. Bu şekilde kendi-

mi güvensiz hissediyordum ama bunu belli etmeyecektim. Ellerim titreyerek kot pantolonunu indirmeye çalıştım, sonunda onun yardımıyla başardım. Saniyeler sonra çıplak kalmıştı, benim üzerimde sadece sutyenim vardı. Beni tekrar kollarının arasına aldı.

“Sana söylemiştim, sevişmeyeceğiz,” dedi ellerimi başımın arkasına kısıtırarak.

“Tanrım, Nicholas...” dedim hayal kırıklığıyla. Dokunulmak istiyordum. Bu teması dünyadaki her şeyden çok istiyordum.

Uyarmadan, parmaklarından biri içime kaydı. Yüzümü buruşturdum. Hem beni hem kendisini şaşırtacak şekilde canımı yakıyordu.

“Sen hiç...”

Utançla kızardım. Ne diyecektim ki? Olanlardan sonra kimsenin bana bir kereden fazla bakmasına bile izin vermediğimi mi? Cinsel iştahımın çöldeki su gibi hiç olmadığı mı? Onun dairesinde seviştiğimizde, tenine çizimler yaptığım zaman son kez bir şeyler hissettiğimi mi?

Olamazdı. O kadar zavallı değildim. Ama vücudum beni ele veriyordu.

İfadesinde bir şeyler değişmişti. Belki rahatlamaydı, bilemiyordum, ama geciktirmeyi bıraktı, dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü kasıklarına yaklaştıırp diliyle daireler çizmeye başladı. İnledim. Devam etmesi için tek gereken buydu.

O da benim kadar aç görünüyordu. Parmağı tekrar içime girdi, bu sefer daha dikkatliydi, acı yerine rahatlama hissetmişim. Baskı güçlendi, ağzı harekete devam ederken diğer elini sutyenimin altından sokup göğsümü sıktı.

Bunların hepsi çok fazlaydı, onsuz çok uzun zaman geçmiş, çok fazla duygu bastırılmıştı, çok fazla uyarılma vardı.

Sırtım yay gibi gerilerek bağırdım. Kendimi kontrol edemiyordum. Orgazmım her şeyi silip süpüren bir patlama gibiydi. Cennetteydim ama cehennem ateşiyle yanıyordum.

Nicholas acıyana kadar durmadı. Sonra kendime gelmem için geri çekildi. Toparlandım ama yavaşça. Daha fazlasını istiyordum; o da istiyordu; sağ eliyle kendine dokunmaya başladığını, teslim olmak istiyor ama yapamıyormuş gibi bana sert bir ifadeyle baktığını görünce anlamıştım.

Bunu o gece yapmayacaktık ama bu benim durmaya hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Doğruldu, oturana kadar onu aşağı çektim. Nefesini kontrol edemiyordu. Bu iyiydi. Bu sefer dizginleri ben ele alacaktım.

Kendime gelerek bacaklarının arasında diz çöktüm, gözlerimi ona diktim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu boğuk bir sesle. Geri dönüşü yoktu. İkimiz de tutku, aşk ve nefret oyununu aynı anda oynuyorduk, öylece bir kenara çekilemezdik.

Cevap vermek yerine, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptım.

Ne yaptığımı hiç bilmiyordum ama hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Hiç durmadan ona bakıyordum, bu onu çılgına çevirmişti. Çok geçmeden eli saçlarımın arasındaydı, ritmik bir şekilde hareket ediyordu.

“Kahretsin...”

Bitirmeme izin vermedi. Beni itince yatakta yanına uzandım. Bana sürtündü, sonra mastürbasyon yaptı, ben de aynısını yaptım. Gözleri alev alevdi, ikinci orgazm güçlü bir şekilde gelince gözümde şimşekler çakmaya başladı.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarak aynı anda geldik. Birbirimize neredeyse hiç dokunmuyorduk. Bize tek gereken birbirimize bakmak; birbirimize, kendimize buraya nasıl geldiğimizi sormaktı.

Onun yatağında, onun yerine bir yastığa sarılarak uyuyakaldım. İşimiz bittiğinde banyoya girmiş, duş almış ve dışarı çıkmıştı.

Sanırım mühletim sona ermişti. Duygularım hamdı, sadece gözlerimi kapatıp olanları düşünmemek istiyordum, çünkü düşünürsem yaptığımız her şeyin üzerinde bir tür soğuk perde olduğunu fark edecektim. Bu aşk değildi; rahatlamaydı, duygularımız ve hislerimiz ruhlarımızın ulaşamayan bir köşesinde saklıyken, bedensel bir şeydi. Birbirimize dokunmuştuk ama bu sadece en ilkel yanlarımızdı.

Nicholas'ın beni kucaklamasını, kollarının arasına almasını, her şeyin düzeleceğini söylemesini dilerdim. Bunun yerine çıkıp gitti ama onu takip edecek gücüm yoktu.

Uyku ve yorgunluğun beni alıp götürmesine izin verdim. Gözlerimi kapadım, her şey kayboldu.

Düzenleme
Ny.ozlem

NICK

Odadan çıkar çıkmaz pışman oldum. Teslim olmuştum, baştan çıkmaya boyun eğmiş, yasak meyveyi tekrar yemiştım ve sonuçlarının korkunç olacağından emindim.

Kalbin fiziksel olarak acıması mümkün müydü bilmiyordum ama sanırım benimki öyle acımişti ki ondan uzaklaşmak zorunda kalmıştım. Evdeki ofisime kapandım, tüm gücümle Noah o anda yatağımda değilmiş gibi davrandım, onun çıplak bedenini, beni okşayan ellerini, bana zevk veren ağzını unutmaya çalışıyordum; bunu o kadar iyi yapmıştı ki, bir an öfke bile hissettim.

Bunu başka biriyle yapmış mıydı?

Sadece düşüncesi bile beni deli ediyordu. Yatakta her zamanki gibiydi. Ama bu önemli değildi. Eskiden tanıdığım saf Noah başka bir adamla yatmıştı. Ayrıldıktan sonra da devam etmediğini kim söyleyebilirdi ki?

Başka bir adamın Noah'ya sarıldığı düşüncesi beni çekip gitmeye sevk etmişti; onu altımda hissetmenin, teninin yumuşaklığının, öpüşlerinin ne kadar güzel olduğunu unutturmuştu.

Kokusu duştan sonra bile hâlâ peşimi bırakmıyordu. Dairem birdenbire dar gelmeye başlamıştı, bedenim o odaya geri dönüp yarım bıraktığım işi bitirmek istiyordu.

Şort, beyaz bir Nike tişört ve koşu ayakkabılarımı giyip Central Park’a doğru yola koyuldum. Saat daha sabahın beşiydi ama şimdiden koşanlar, egzersiz yapanlar vardı. Hiç oyalanmadım; hatta ısınma hareketleri de yapmadım. Sadece koştum ve koştum, tüm kalbimle eve vardığımda Noah’nın çoktan gitmiş olmasını istiyordum. Sözünü tutup hayatımdan çıkmasını istiyordum.

Ama bunu gerçekten istiyor muydum? Evet. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Onunla birlikte olmak çok acı veriyordu ve onu affedecek gücü bulacağımı hayal bile edemiyordum. Bunu yapabilecek durumda değildim.

İki saat sonra eve döndüğümde her şey çıktığım zaman-kiyle aynıydı. Odama gittim, hâlâ çarşafımdan arasındaydı.

Yüzükoyun uyuyordu, çarşaf vücudunun alt kısmını örtüyor, çıplak sırtı uyanana kadar ovalamam için beni çağırıyordu. Onu öpecek, yavaş yavaş sevişecektim, sonra da kahvaltı için şık bir kafeye gidecektik. Ona çikolata alacak, en sevdiğim gizli köşeleri gösterecektim, sonra turist olmaktan sıkıldığında geri dönecektik, bir kez daha bacaklarının arasına gömülüp soluksuz kalana kadar adımı haykırmasını sağlayacaktım.

Gerçeğe dönmek için yüzümü tokatladım: Bunların hiçbirisi olmayacaktı. Her şey bitmişti; başka bir adamla birlikte olduğunu öğrendiğim gece sona ermişti.

Banyoya gidip soğuk bir duş aldım. Gri bir pijama pantolonu giyip dışarı çıktığımda, onu orada oturmuş, yatak başlığına yaslanmış, çarşafı elleriyle sıkıca tutmuş, çıplaklığının her santimini örtmeye çalışırken buldum. Bana tereddütle bakıyordu, muhtemelen ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Eğildim, yerden bluzunu alarak ona doğru attım.

“Giyin,” diye emrettim, kendimi kontrol etmeye, sakın kalmaya çalışarak.

İtaat etsin mi etmesin mi emin değildi. Ona, hâlâ taranmamış saçlarına, kemirmek istediğim dudaklarına bakınca kendimi zorlayarak arkamı dönüp dışarı çıktım. Mutfakta telefonumu alıp Steve'i aradım. Şehre taşınmıştı; evi benimkinden pek uzak değildi. Babam artık sadece benim için çalışacağını söylemişti, arkamı kollayan, güvенеbileceğim biri olduğu için seviniyordum.

“Onu buradan çıkarmanı istiyorum,” dedim. Sesim umutsuzdu, ama engel olamamıştım.

Steve içini çekti ama dediğimi yapacağını biliyordum. Bana bunu borçluydu. Onu asla evime getirmemeliydi.

Telefonu kapatıp kahve hazırladım. Az sonra Noah mutfağında duruyordu. Giyinmemişti. En azından kıyafetleri üzerinde değildi. Dizlerine kadar sarkan benim düğmeli beyaz gömleğimi giymişti. Duş aldığını tahmin ediyordum, çünkü saçları düzleşmiş, yüzü temiz ve taze görünüyordu, önceki geceki öpüşmelerimizden eser yoktu.

“Gelip seni alması için Steve'i aradım,” dedim kahve mi doldururken. Sanki yaptığım şey tahmin edilebilirmiş, sanki âşık olduğum insanı kapı dışarı etmek dünyanın en normal şeyiymiş gibi, sakın kalmaya çalışıyordum.

“Gitmek istemiyorum,” diye fısıldadı. Ona baktım, ayrılığımızın onu nasıl değiştirdiğini gördüm. Çok zayıftı. O kadar kilo vermişti ki, bir gece önce bir yerini kıracağımdan korkmuştum. Hatırladığım Noah değildi, her zaman bana karşı çıkmaya hazır, hayatımı bu kadar ilginç kılan o cesur kız değildi.

Kavgalarımız her zaman acımasız olmuştu, ama şimdi... korkmuş bir dişi geyik gibiydi. Ve bu beni daha da kızdırıyordu.

“Neyin peşindesin, Noah?” diye sordum, sesim buz gibi soğuktu. Kendimi kaybetmek, hâlâ içimde gömülü olduğu-

nu bildiğim tüm öfkeyi açığa vurmak istemiyordum. Ama hiçbir şeyin hislerimi değiştirmeyeceğini anlamasını istiyordum. “Söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey olanları silemez. Dün gece güzeldi ama aynı şeyi herkesten alabilirim ve seninle oyun oynamak istemiyorum.”

“Bana hâlâ âşıksın,” diyerek yaklaştı. Bana dokunmaya çalışacaktı, kendimden tiksinererek geri çekildim, bir önceki gece işleri bu kadar ileri götürdüğüm için kendimden iğreniyordum. Ona yanlış bir umut vermek istememiştim. Niyetim bu değildi.

“Sana eskiden âşıktım,” diye düzelttim onu. “Geçmişte âşıktım, Noah. Beni aldattın, bunu affedebilecek insanlar olabileceğini biliyorum ama beni çok iyi tanıyorsun, ben onlardan biri değilim.”

“Peki ben?” diye sordu kollarını kendine sararak. “Birkaç saat önce olanlar seni de benim kadar etkilememiş gibi davranamazsın... Bunu gözlerinde görebiliyorum Nicholas. Dün gece gördüm, Jenna’nın düğün günü de gördüm. Bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun, hâlâ...”

“Ne söylememi istiyorsun, Noah?” diye bağırdım. Ama aslında ona değil, kendime öfkeliydim; kendimi kontrol edemediğim için, bir değil iki kez düştüğüm için, ne kadar çabalasam da ona karşı hissettiklerimi saklayamadığım için kızıyordum. “Belli ki bu oyunu nasıl oynayacağını benden çok daha iyi biliyorsun.”

Noah anlamadan gözlerini kırptırdı. “Ben oyun oynamıyorum, istediğim sadece...”

Cümlesini bitirmedi. Buna gerek yoktu. Ne istediğini gayet iyi biliyordum.

“Gitmen gerekiyor,” dedim birkaç saniye sonra. Fincanımı alıp lavaboya bırakmak için arkamı döndüm. Bu gözlerine bakmamak için bahane olmuştu.

“Bunu nasıl yapabiliyorsun?” diye sorunca ona dönmek zorunda kaldım. Bal rengi gözlerinden bir öfke parıltısı geçti. “Bana hayatına nasıl devam edebildiğini söyle! Çünkü ben yapamıyorum!”

Bu çok saçmaydı. Artık bir hayatım yoktu; sadece iş vardı, bitmek bilmeyen bir çalışma vardı, aşka yer yoktu. Böyle duygusal yükler olmadan mutluydum, aşk saçmalıktı. Aşk için her şeyimi vermiştim ama işte beni buraya getirmişti.

Ondan kurtulmak istiyorsam, hiçbir şeyin değişmeyeceğini anlamasını sağlamam gerekiyordu. O kapıdan çıkıp gitmek, bir daha incinmemek istiyorsam, katı davranmam, açık yaraya tuz basmam gerekiyordu.

Ona tekrar bakınca daha önce fark etmediğim bir şey dikkatimi çekti: On sekizinci yaş gününde ona verdiğim gümüş kolyeyi takmıştı.

Yanına gittim, boynuna uzanıp klipsi buldum. Noah, kolyesini alıp arka cebime tıktırana kadar ne yaptığımı anlayamayacak kadar şaşkındı.

“Geri ver onu,” dedi inanamayarak, ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı.

“Var olmayan bir şeye tutunmayı bırakmalısın, lanet olsun.”

“Kolyemi ver bana Nicholas,” dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

“Neden?” diye sordum, sesim o kadar yüksekti ki irkildi. “Ne demeye hâlâ takıyorsun ki? Bana bir şey mi hatırlatmaya çalışıyorsun? Hassasiyetimin beni alt edeceğini mi sanıyorsun? Unut bunu!”

Sözlerime şaşırarak gözlerini kırıştırdı, sonra beni sertçe itti. “Bunu neden taktığımı bilmek mi istiyorsun?!” diye bağırdı. “Bana seni hatırlatıyor. Hepsi bu. Bunu duymak

hoşuna gitmiyor mu?! Ama gerçek bu, duydun mu beni?! Seni özlüyorum!”

Hayır, gerçeği duymak istemiyordum. En azından bu gerçeği. Suçluluk hissetmek istemiyordum. Benim de onu özlediğimi kabul etmek istemiyordum. Kahretsin, her zaman yanında olabilmek için ona verdiğim bir şeyi ondan almanın bana da en az onun kadar acı verdiğini kabul etmek istemiyordum. Bunu onu ne kadar sevdiğimi bilsin diye vermiştim.

Buna bir son vermem gerekiyordu. Şimdi.

“Biriyle birlikteyim,” dedim ona dik dik bakarak.

Noah dondu, yavaş yavaş söylediklerimi özümserken yüzündeki öfke silindi. Kendinden geçmiş gibiydi, ama sonunda konuşabildi. “Ne... nedemek istiyorsun?”

Gözlerimi kapattım, yüzümü sıvazladım, bıkmıştım. Bunu yapmak zorunda mıydım? Gerekli miydi? Birbirimize daha fazla acı vermemiz gerekiyor muydu?

Evet, gerekiyordu.

“Bir ilişkim var Noah. Sophia’yla.”

Bu sözler göğsüne bir mermi şiddetiyle çarpmış gibiydi. Bu ismi duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı, ihanete uğramış gibiydi, şimdi keder yerini yeniden öfkeye bırakmıştı.

Tam o anda onu kendime çekmek, bunun yalan olduğunu söylemek istedim ama yapamadım; bu işi bitirmeliydim, hızlı davranıp şüpheye yer bırakmamam gerekiyordu.

Aramızdaki zemine baktı. Dışarıda güneş doğuyordu, güneşin ilk ışıkları pencerelerden içeri giriyor, yalanlarımızın karanlığını, birkaç saat önce yaptıklarımızın gölgesini alıp götürüyordu. Söylemiştim. Artık geri dönüş yoktu. Sonunda tekrar başını kaldırdığında onu mahvettiğimi biliyordum.

“Başından beri oydu değil mi?” Sesi çatlamıştı. Benim

kalbim de. Bu yalanı bu kadar çabuk kabul etmesine inanmıyordum. Onu ne kadar sevdiğimi göstermekte bu kadar mı başarısız olmuşum? Buna inanmak bu kadar mı kolaydı, benim için gerçek olan tek kişinin kendisi olduğunu kabul etmek bu kadar zor muydu?

Yumruklarımı sıktım.

“Evet,” dedim, yüksek sesle ve net bir şekilde. “Sophia’yla tanışır tanışmaz, onu ilk gördüğüm anda âşık oldum. Güzel, akıllı, aynı şeylerden hoşlanıyoruz, aynı hırslara sahibiz. Bunu söylediğim için üzgünüm Noah ama onunla her şey çok kolay. Drama yok, sorun yok. Sophia bir kadın, küçük bir kız değil.”

Sesimdeki iğneleme bundan açık olamazdı. Kimse bunu kaçıramazdı. Sanırım Noah hariç. Gözlerini kırptırdı, gözyaşlarını engellemeye çalışarak gözlerini sildi.

“Bunca zaman...” diyerek beni tekrar itmek için öne çıktı. Iskaladı. Zayıf bir hamleydi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, sanırım o anda nihayet bitmişti: İkimiz de kırılmıştık, perişandık... ve kendimizi tekrar toparlamanın tek yolu masadan kalkmaktı.

“Gitsen iyi olur,” dedim kalan azıcık gücümle.

Bana bakmadı bile. Sadece yanımdan geçip odama girdi.

Daha sonra, Steve’in onu bir otele bıraktığını öğrenecektim.

İKİNCİ BÖLÜM

ÜSTESİNDEN GELMEK... YA DA ÖYLE BİR ŞEY

NOAH

Aptallık ettiğim, akılsız olduğum söylenebilirdi... ya da hâlâ sahip olduğum azıcık özgüvenimin devam etmem için yeterli olmadığı. Her iki durumda da Nick'in sözleri beni derinden yaralamıştı. Sözlerine inanmıştım. Bu konu burada kalsın.

Havaalanına gitme vakti gelene kadar odamdan çıkmadan New York'ta kaldıktan sonra, kendimi yeryüzündeki en sefil aptal gibi hissederek daireme geri dönmüştüm.

Nick ve Sophia... Sophia ve Nick... Tanrım, bunu düşünmek bile çok acı veriyordu, özellikle de bana bu kadar uzun süre yalan söylediklerini bilince. Ama aptal değildim. Nicholas beni sevmişti, buna hiç şüphe yoktu. Dünyanın en iyi aktörü bile hissettiklerini taklit edemezdi. Öte yandan ona âşık olduğunu düşünmek kolaydı.

Los Angeles'a vardığımda enkaz halindeydim ama artık korkmuyordum. Nick'i görmeden neredeyse bir yıl geçirmiştim. Sonra düğün gelmiş, umut etmeyi öğrenmişim, birbirimizi tekrar görürsek bana karşı hissettiklerini görmezden gelmeye devam edemeyeceğine kendimi inandırmıştım. Ona tutunmaya çalışmıştım, ağzım yanmıştı, şimdi tutunacak bir şey kalmadığını fark ediyordum.

Daireme döndüğümde annemden cevapsız bir arama

geldiğini fark ettim. Muhtemelen eve sağ salım varıp varmadığımı öğrenmek ve sormayacağını bilsem de sanırım Nick'i tekrar gördükten sonra bir felaket yaşamadığımdan emin olmak istiyordu.

Annemle ilişkiyi onarmak kolay olmamıştı. Ayrılıktan sonraki aylarda, sadece Nick'in gittiğini, beni terk ettiğini kabul etmek zorunda kalmamıştım, aynı zamanda kötü bir aile durumuyla da uğraşmam gerekmişti. O gece, Leister Enterprises'ın yıldönümü gecesi, bakış açımı değiştiren, özellikle de annemle ilgili –onunla ilgili her şeyden nefret etmeme neden olan– bazı şeyler öğrenmiştim.

En zor gelen onunla yeniden konuşmak olmuştu. Başlangıçta onu görmek istemiyordum; hatta evime girmesine bile izin vermiyordum. Jenna'nın desteği olmasaydı, düşüğüm dipsiz kuyudan nasıl çıkardım bilmiyordum. Nick New York'a gittikten birkaç ay sonra telefonu açmaya karar vermiştim, uzun uzun konuştuktan sonra annem bana hikâyeyi kendi açısından anlatmıştı. William'la bir ilişki kurmayı istemediğini söylemişti. O sırada bir otelde çalışıyormuş. Ben altı yaşındaymışım, babamla durum kötüye gidiyormuş. Bir gün ondan bir misafirin odasına servis yapmasını istemişler. Bu onun işi değilmiş ama garson kızlardan biri hasta olduğu için onun yerine geçmesi gerekiyormuş. Konuk William'mış; ama şimdikinden on üç yaş daha genç, zengin, yakışıklı, çekici, tüm dünyayı ellerinde tutan William Leister. Nick'i görmüştüm, bu yüzden annemin o zamanlar William'da ne bulduğunu tahmin edebiliyordum. O zamanlar daha yirmi dört yaşındaymış ve babam dışında hiçbir erkekle birlikte olmamış. Genç yaşta hamile kalmış, gençliğinin tadını çıkaramamış, bir çocuğu olacağını öğrenir öğrenmez sorumluluk sahibi olmuş. William ona kur yapmaya başladığında dünyası altüst olmuş. Daha önce

hiç kimse ona böyle davranmamış, tatlı sözler söylememiş, çiçekler vermemiş... Babam pisliğin tekiydi; her zaman öyleydi, aklını yitirmeye başlamadan önce bile.

Böylece bir ilişki yaşamışlar, William altı yıl sonrasına kadar babamın varlığından bile haberdar olmamış. William aldatan tek kişinin kendisi olduğunu sanıyormuş. Birbirlerini pek sık görmüyorlarmış, sadece William Kanada'ya gittiğinde görüşüyorlarmış ve buluştuklarında da... Eh, tahmin edersiniz.

Annem hastanede olduğumu, neredeyse kan kaybından öleceğimi söyleyen telefonu aldığında, William annemin sakladığı her şeyi öğrenmiş. Morlukları makyajla kapatıyormuş; ayrıca babam annemin yüzüne hiç vurmazdı ya da en azından vurmamaya çalışırdı çünkü evimizde neler olduğunu kimsenin bilmesini istemezdi. Geri kalanı için annem her zaman William'dan ışıkların kapalı olmasını istermiş.

William şoke olmuş. Onu çılgına çeviren, onun için her şeyi değiştiren, uğruna her şeyi terk edeceği kadının evli, çocuklu ve şiddet uygulayan bir kocası olduğunu en kötü kâbuslarında bile göremezdi.

Bu noktada her şey karmaşık bir hal almış. Annem kısa bir süre velayetimi kaybetmiş, suçluluk duygusu onu tüketmiş. Maruz kaldığı şiddetten daha kötüsü, bana bakmasına izin verilmemesi olmuş. William'la ilişkisini bitirmiş, tüm dünyaya sırtını dönmüş, çok fazla içmeye başlayınca rehabilitasyona gitmek zorunda kalmış, parasını William ödemiş. Ben yetimhanede kalırken aylarca tedavi gördükten sonra beni tekrar almasına izin vermişler.

Annem artık Will'i görmek istememiş. Kendine aynı hatayı tekrar yapmayacağını söz vermiş. O andan itibaren sadece ve sadece benim için yaşayacağına yemin etmiş.

“O gece olanlar için kendimi hiçbir zaman affetmedim, Noah,” diye itiraf etmişti gözyaşlarına boğularak. “Baban sana hiçbir zaman el kaldırmamıştı ve ben... aptallık ettim, Will’e duyduğum aşk gözümü kör etmişti. O günlerde, beni sadece o ve sen mutlu edebiliyordunuz. Birbirimizi neredeyse hiç görmüyorduk ama görüştüğümüzde çok mutlu oluyordum. Kendimi çok özel... çok canlı hissediyordum. William sadece o gece şehirde olacaktı ve onu görmem gerekiyordu... Ona soluduğum hava gibi ihtiyacım vardı.”

O gün, telefon kulağımdayken annemin söylediklerinin Nick’e duyduğum hislerle ne kadar benzer olduğunu düşünüyordum. Annemi anlıyordum, en azından kaçma ihtiyacını anlıyordum ve onu sonsuza kadar mahkûm edemeyeceğimin farkındaydım. Her zaman yanımda olmuş, okuyabilmem, daha iyi bir hayat sürebilmem için fedakârlıklar yapmıştı.

Sonunda onu affetmiştim. Affetmek zorundaydım. O benim annemdi. İlişkimiz eskisi gibi değildi ama en azından eve gitmiştim, birlikte yemek yemiştik ve ağlamıştım. Çok ağlamıştım, bana sarılmış, üzgün olduğunu, Nick’le olanlar için üzüldüğünü söylemişti. Kendime Nicholas’la yaşadıklarımın gerçek olduğunu söylüyordum. Hayat sorunlara yol açmış olabilirdi, bizi ayıran güven eksikliği olabilirdi ama gerçektir.

Çantalarımı yatağımın üzerine bırakıp onca zaman dayanağım olan kolyeye dokunmaya çalıştım, artık orada olmadığını hatırlayınca üzüntüyle elimi indirdim.

Hayatıma devam etmek zorundaydım. Sonuçta, Nick öyle yapmıştı.

* * *

Ondan sonraki aylar beklediğimden daha iyi geçti. Okul ve iş beni oyalıyordu. Artık Nicholas’tan bir daha haber

almamıştım. En azından doğrudan değil. Tabii ki, Nicholas Leister'in Senatör Aiken'in kızıyla çıktığı haberi gazetelere yansımıştı.

Onları el ele görmek beni yaralamıştı. Nasıl yaralamayacaktı ki? Ama aynı zamanda üzüntümü öfkeye, mesafeye ve soğukluğa dönüştürmeme de yardımcı olmuştu. Kendime böylesinin daha iyi olduğunu, umurumda olmadığını söylüyordum. Doğrusu kendime yalan söylüyordum ama günlerimi ve haftalarımı atlatmama yardımcı oluyordu. Böylesi daha kolaydı.

Daha farkına bile varmadan Şükran Günü tatili gelmişti, bir yıl önce annemi ortada bıraktığımı düşününce, bir saatten fazla mesafedeki William'ın evine gideceğimi söyledim. Zamanımı müzik dinleyerek, faturalarımı düşünerek ve hukuk dersim için ihtiyaç duyduğum kitabın parasını nasıl ödeyeceğimi çözmeye çalışarak geçirecektim. Neyse ki kalacak yerimin parası ödenmişti, Briar'ın yerini kısa süre sonra yeni bir ev arkadaşı almıştı ama gene de ay sonunu getirmekte zorlanıyordum. Kampüste bir kafede çalışıyordum ama patronum iki gün önce beni işten çıkarmak zorunda kalacağını söylemişti. Birisi iki sokak ötede bir bar açmış, çok müşteri kaybetmiştik. En son gelen ben olduğum için ilk çıkan ben olacaktım.

Bir hamle yapmam gerekiyordu, hem de hızla.

Hafta sonunu annem ve Will'le geçirmeyi planlıyordum, bu yüzden dolaptan küçük bir bavul çıkarıp içine rasgele kıyafetler doldurdum. Giyinip süslenmeye niyetim yoktu ama ihtiyacım olursa giysi odam her zaman oradaydı. Hukuk kitaplarımı yanıma aldım. Şükran Günü'nden hemen sonra sınavlarım olacaktı, ne kadar nefret etsem de çalışmak zorundaydım. Bu dersten nefret ediyordum; bana Nick'i hatırlattığı için mi yoksa kanunları ezberlemekte

zorlandığım için mi bilmiyordum ama beni en kötü ruh haline sokuyordu! Bunu seçmiştim çünkü telif hakkı, fikri mülkiyet ve bir yazarın ihtiyaç duyabileceğini düşündüğüm diğer konularla ilgiliydi ama hepsini kafamdan atabileceğim günü sabırsızlıkla bekliyordum; tüm bu bilgiler muhtemelen Google’da zaten vardı.

Hamptons’a gittiğimden beri bavulu kullanmamıştım, bu yüzden içinde hâlâ bir şeyler olması hiç şaşırtıcı değildi: kaybettiğimi sandığım bir diş fırçası, birkaç siyah dantel külot, suya dayanıklı göz kalemim ve beni şaşırtan Lincoln Baxwell adına bir kartvizit. Kartta şunlar yazıyordu: *Avukat, Halkla İlişkiler Uzmanı ve Emlak Yöneticisi*.

Onu hatırlıyordum. Jenna’nın babasının bir arkadaşıydı. Düğüne gelmişti. İyi bir adamdı. Yanlış hatırlamıyorsam, bana bu alanda iş ararsam diye kartını vermişti. Buna inanamıyordum! Bunu söylediğini tamamen unutmuştum, muhtemelen Nicholas gelip kötü bir şey söylediği ve beni uzaklaşmak zorunda bıraktığı içindi.

On dokuz yaşında bir öğrenci onun için ne tür bir iş yapabilir hiç bilmiyordum ama sormakta bir sakınca yoktu. Saatime bakınca aramak için çok geç olduğunu fark ettim, bu yüzden yarın Will’e giderken aramaya karar verdim, eğer hayat benden görüldüğü kadar nefret etmiyorsa, belki de yeni bir işim olurdu.

* * *

Ertesi sabah hava serindi, Audi’nin bende olmasına seviniyordum. Uzun süre annemin üzüntüsüne rağmen kullanmaktan kaçınmıştım. Bana sürekli bunun bir hediye olduğunu, benim olduğunu, atıl durmasının saçma olduğunu söyleyip durmuştu. Ve haklıydı. Eski arabam son demlerini yaşıyordu ve kendi başıma yenisini almam mümkün

değildi. Sonunda pes ettim. Sonuçta araba benimdi ve bir Audi'ydi.

Yola çıkınca saat yeterince ilerlediğinde Lincoln Baxwell'i aramaya karar verdim. Gergindim. Telefon birkaç kez çaldı, tam kapatacakken sadece bir "alo" sesi duydum.

"Merhaba, Lincoln Baxwell'le konuşmayı umuyordum. Adım Noah Morgan. William Leister'in üvey kızıyım," dedim süklüm püklüm. Kapıları açmak için Will'in adını kullanmaktan hoşlanmıyordum ama titizlenecek bir konumda değildim.

"Bir saniye."

Baxwell birkaç dakika sonra telefondaydı.

"Gecikme için özür dilerim. Noah'ydı değil mi?" diye sordu kibarca Baxwell. Tıpkı partideki gibi cana yakın konuşuyordu. Neden aradığımı söylemeye utanıyordum ama bana kartını vermişti, değil mi?

"Merhaba Bay Baxwell. Evet, Noah Morgan, tanışmıştık..."

"Jenna Tavish'in düğününde, hatırlıyorum. Nicholas Leister'in üvey kardeşisin, değil mi?"

"Evet, benim," dedim hafif bir istihzayla.

Hadi, Noah, sakın ol.

Ne yazık ki yalvarma vakti gelmişti.

"Düğünde tanıştığımızda aklınızdaki projeyle ilgilendiğim için aramıştım, LN..." Tereddüt ettim.

"LRB," diye açıkladı.

Kahretsin! En azından ismi doğru söyleyebilirdim. Aptal olduğumu düşünmüş olmalıydı.

"Evet, pardon, LRB. Yani, temel olarak, açılmak üzere olan büyük bir şirkette çalışma teklifini kabul etmeyi çok isterim. Açıkçası kampüs dışında gerçek bir stajyerlik

deneyimim olmadı ve bir şeye karar vermeden önce farklı alanları denemek istiyorum...”

Ne istediğimi biliyordu, değil mi?

Baxter memnuniyetle kabul ederek, “Sorun değil Noah,” dedi. “Bazı bağlantılarımı kullanayım, sekreterime seni aratacağım. Sana söylemeliyim ki, iletişime geçmene şaşırdım. Ama fark etmez, seni ekibimde görmekten memnun olurum; iyi bir eleman olduğundan eminim. Transkriptlerini, ders programını ve varsa referanslarını sekreterime gönder. Çok yoğunuz ve hayatımı kolaylaştıracak birilerine ihtiyacım var, bu yüzden evrak işlerinde iyiysen, okul ödevlerini aksatmadan günde birkaç saat çalışmanı sağlayabiliriz. Tamam mı?”

Sevinçten neredeyse bağıracaktım. Çok kolay olmuştu! İnanamıyordum! Yani Will’den bir iyilik isteyebilirdim ama böylesi daha iyi olmuştu. Özellikle de beni işe almayı Baxwell kendisi istediği için, öyle değil mi?

Teşekkür edip vedalaşırken kırmızı ışıktaki duran önümdeki arabaya neredeyse arkadan çarpıyordum. İçimdeki rahatlama duygusu dikkatimi yoldan uzaklaştırmıştı.

Artık işsiz değildim!

NICK

Orada durmuş bilgisayar ekranıma bakıyordum, nasıl hissetmem gerektiğinden hiç emin değildim. Her şey tamamen dengesiz görünüyordu.

Maddie'nin sosyal hizmet uzmanı Anne'den, tüm testleri yaptıklarını ve Maddie'nin gerçek babasının kim olduğuna dair hiç şüphe kalmadığını söyleyen bir e-posta almıştım. Bu gerçek, babamın anneme karşı babalık bilgisini yıllarca sakladığı için açtığı davayla birleşince mahkeme ona kısmi velayet vermişti. Bu, daha önce Anne aracılığıyla yapılan ziyaretlerin artık annemle babam tarafından kararlaştırılacağı anlamına geliyordu.

Tüm bunları öğrendiğimde çok mutlu olmuşum; tabii ki çok mutluydum. Kız kardeşim nihayet benim olmuştu, benim kardeşimdi, nokta, hem de her zaman inandığım gibi üvey kardeşim değil, öz kardeşimdi. Babasını düşünmekten, onun varlığının Maddie'nin bir şekilde tamamen benim olmadığı anlamına gelmesinden hep nefret etmiştim. Ziyaretlerimizin birkaç saate indirilmesinden nefret etmiştim; onu yanıma aldığımda Grason'ın yüzündeki o iğrenç ifadeleri görmekten nefret etmiştim. Şimdi her şey çok daha kolay olacaktı. Ya da ben öyle sanıyordum.

İçimi çektim. Şimdi, Maddie söz konusu olduğunda,

esas olarak babamla uğraşmak zorunda kalacaktım, çocukların yanında nasıl davranacağını hiç bilmeyen bir adamdı. Çocuklara karşı –bana nasıl davrandığına bakılırsa– sabırlı olduğu hiç de söylenemezdi. Gene de kızının sevgisini kazanmak için bu kadar kararlı olmasına, bu kadar çabalamasına şaşıyordum.

Babam elinden geldiği anda ortak velayet almak ve Maddie'nin adını Madison Grason'dan Madison Leister'a değiştirmek için başvuruda bulunmuştu. Bu konuda hâlâ çözülmesi gereken detaylar vardı. Bu süreçte en çok sıkıntı çeken Maddie olmuştu, bu beni kızdıırıyordu.

Babası –beş yıldan fazladır babası varsayılan adam– hem annemden hem de büyümesini izlediği kızıdan elini eteğini çekmişti. Piç herif ona durumu açıklamak için yardım etmek bile istememişti. Ona babası sandığı adamın aslında babası olmadığını, yeni bir babası olduğunu ve onu çok sevdiğini söylemek hassas bir konuydu. Genellikle bu gibi durumlarda, çocuğu yetiştiren kişi velayet için ya da en azından hayatının bir parçası olmaya devam etme hakkı için biyolojik babayla mücadele ederdi. Çocuğun ona ihtiyacı olduğunda yanında olmak isteyeceğini düşünürdünüz. Ama bunların hiçbirisi olmamıştı, kız kardeşimin tek yapabildiği, *"Ama ben babamı, gerçek babamı seviyorum,"* deyip durmaktı, babasının neden artık onu sevmediğini, neden onu hiç tanımadığı yeni bir babaya verdiğini anlamıyordu.

Sinirliydi. Bir zamanlar sürekli yüzünde bir gülümsemeyle keyifli bir çocukken, şimdi dünyaya karşı kırılmış, öfkeli bir hale gelmişti.

Annem Vegas'tan ayrılmış, Los Angeles şehir merkezinde bir daire tutmuştu. Maddie tüm bu değişikliklere uyum sağlayamıyordu. Görmek istediği tek kişi bendim, uyuya-

bilmek için gece geç saatlerde beni arıyordu. Korkuyordu, yeni evinden hoşlanmamıştı, eski oyuncaklarının hepsi gitmişti, arkadaşları çok uzaktaydı ve yeni okulu çirkindi. Gelip benimle yaşamak istiyordu. Telefonda her konuştuğumuzda bunu söylüyordu.

“Beni görmeye ne zaman geleceksin Nick?” diye soruyordu somurtarak. “Dönme dolaba ne zaman gidebiliriz? Babam ne zaman dönecek? Annem ne zaman tekrar normal davranmaya başlayacak?”

Bu sorular acı veriyor, beni deli ediyordu çünkü annemin onunla ilgilenmediği anlamına geliyordu. Hiçbir şey istemiyordu, yemek yiyordu, sağlıklıydı ama ya diğer her şey?

Anne’in e-postasında babamın Maddie’nin Şükran Günü’nü kendisiyle geçirmesini istediği yazıyordu. Hâkim, babamla annemin tatilleri paylaşmasını emretmiş, annem de buna karşı çıkmamıştı. Anne bitirmeden önce, ziyaretler konusunda artık ona danışmak zorunda olmadığımı, yasal sorularım olursa babamla konuşmam gerektiğini hatırlatıyordu. Babam da yazmıştı, tatili onunla geçirmemi istiyordu. Maddie’nin benim yanımdayken daha iyi uyum sağlayacağını, onun için elimizden geleni yapmamız gerektiğini söylüyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, tatil için eve gitmek – Şükran Günü ya da başka bir gün– aklımın ucundan bile geçmemişti. Aile toplantılarının, birlikte yemeklerin ya da buna benzer şeylerin hiçbir anlamı yoktu. Bana yıllarca yalan söyleyen bir adamla, annemle babamın boşanmasına ve annemin beni terk etmesine neden olan bir kadınla aynı masada mı oturacaktım?

Cehenneme kadar yolları vardı. Oraya gitmek bana sadece acı verebilirdi. Çocukluk anıları yüzünden. Sonrasında olup bitenlerin daha da acı veren anıları yüzünden.

Benim için o ev Noah'ydı; her köşede onu görüyordum; onu pijamalarıyla veya güzel bir yazlık elbise ve alçak topuklu sandaletlerle aşağı inerken, kollarıma atılırken, beni tutkuyla öperken hayal ediyordum... Noah mutfakta kahvaltı yaparken. Noah kendi odasında uyurken, onu her gördüğümde kalp atışlarımın hızlandığını fark ederken... Yatağında çıplak Noah, ilk sevişmemiz; biz diyordum çünkü benim için bir ilkti, ilk kez birini gerçekten sevmiştim.

Onunla ilgili neler olup bittiğini pek bilmiyordum. Lion ara sıra bana onun hakkında bir şeyler anlatıyordu. Benim için aynı şey söylenemezdi. Basının durmaksızın peşimde olduğu düşünülürse, hayatımın her ayrıntısını bilmemesine imkân yoktu.

Sophia'yla ilişkim yüzünden dergilere çıkmıştım, ama aynı zamanda Leister Enterprises'daki tüm küçülmeler nedeniyle de gündemdeydim. Gazeteler beni acımasız, kalpsiz olarak tanımlıyordu. Bütün bu durum beni strese sokmuştu.

Bu şirketi tekrar eski düzenine kavuşturmanın kolay olmayacağını her zaman biliyordum. Büyükbabamınki kadar büyük bir şirketin yönetimi kolay olamazdı. Ama herkesin her zaman bilgiye erişebildiği bir ortamda, her şeyi gizli tutmak mümkün olmuyordu. En çok mücadele ettiğim şey bu mahremiyet eksikliğiydi, işimi istediğim gibi yürütememektir. Bu yüzden birçok kişiyi işten çıkarmak, iki yan kuruluşu kapatmak zorunda kalmıştım, ama aynı zamanda yeni bir yan kuruluş açmıştım ve bu sayede başka türlü işten çıkaracağım birçok elemanı oraya transfer edebilecektim. Daha bir ay olmuştu ama yeni şubenin gelecekte çok sayıda istihdam yaratacağını, çalışanların kötü yönetilen ve bütçeden çok az pay alan önceki şirketlerinde aldıklarından daha iyi ücret alacaklarını biliyordum.

Ama kolaysa bunu sadece iyi bir manşet isteyenlere anlatmaya çalış.

Gözlerimi bilgisayardan ayırdım. Ertesi gün babamı arayıp Şükran Günü'nde orada olacağımı söyleyecektim. Başka ne seçeneğim vardı ki? Kız kardeşim şu anda hayatımdaki en önemli kişiydi, asla kızmamam, ilgilenmem gereken tek kişiydi, ona dünyada hâlâ güvenebileceği yetişkinler olduğunu öğretmem gerekiyordu.

Maddie artık yedi buçuk yaşındaydı; büyüyor, neler olup bittiğini giderek daha iyi anlıyordu. Çok zekiydi; ona bir dondurma ya da oyuncak alıp oyalayamazdınız. Bu aylarda çektiği acılar onu etkilemişti; büyüyordu ve öğrendiği dersler başkalarına güvenmesini zorlaştırıyordu.

Bir bardak su almak için ofisimden çıktım. Geç olmuştu ama hâlâ uyanıktım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yatak odama gittim, Sophia'nın çıplak sırtına baktım. Çoktan gitmiş olmalıydı. Bu bir numaralı kuraldı –asla birlikte uyumuyorduk– ama bunu bozmaya gittikçe yaklaşıyorduk. Yatağın karşısındaki koltuğa oturarak onu gözlemledim: yastığın üzerindeki siyah saçları, beyaz ipek çarşafların altındaki kıvrımları... Çok çarpıcıydı, bundan fazla kendinden emin olamazdı ve bu hoşuma gidiyordu. Önüne çıkan her şeyi yıkan bir deprem gibi değildi; zekiydi, baştan çıkarıcıydı ve sözleriyle istediğini elde edebiliyordu.

Onu beğeniyordum. Tabii ki beğeniyordum. Aptal değildim. Hoştu, iyi bir aileden geliyordu, akıllıydı, dik bir duruşu vardı ve yatakta da küçümsenecek gibi değildi. O açıdan iyi uyum sağlıyorduk. Bazen o liderliği ele alıyordu, bazen ben.

İyi bir kız arkadaş, mükemmel bir hayat arkadaşı olabilirdi. Her zaman yanınızda olacak, sizi destekleyecek, tavsiyeler verecek, ihtiyacınız olduğunda sizi sarıp sarmalayacak, nefesiniz kesilene kadar sizi öpecek türden bir kadındı. Aynı zamanda iyi bir anne de olurdu, tabii ki çalışan

bir anne, çocuklarını en iyi okullara gönderen, her zaman iyi bakılmalarını, iyi giyinmelerini ve sağlıklı olmalarını sağlayacak türden bir anne. Her şeyi bilen bir anne. Eve geç gelip çocukları çoktan uyumuşken yorganlarını sıkıştırdığını, onları öptüğünü, sonra oturup dinlendiğini hayal ettim.

Sophia tüm bunlardı, her şeydi... ama Noah değildi.

NOAH

Will'in evine sabah on birde, sıcak güzel bir kahvaltı yapmak için tam zamanında gittim. Annem, görüldüğünden çok daha pahalı olduğunu tahmin ettiğim tığ işi bir şalla beni karşılamaya geldi. Sarı saçları onu son gördüğümünden daha kısaydı, omuzlarına geliyordu. Arabadan inip ona el salladığımı görünce mavi gözleri bana sevgi ve sevinçle baktı. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda bana sarılmasına izin verdim.

Eve gitmeyeli neredeyse bir ömür olmuştu. Annemle görüşmüştük, ama hep ya benim dairemde ya da bir restoranda buluşmuştuk. Nick'in anıları beni rahat bırakmıyordu, bu yüzden uzak duruyordum.

Şimdi onunla ve kocasıyla iki gün orada kalacaktım. Ama en azından Nick'in tatile gelmesinden endişelenmeme gerek yoktu. Oraya gelmekten nefret ediyordu; birlikteyken bile nefret etmişti, bu konuda hep kavga ederdik. tirelenmesin Şükran Günü benim için çok daha iyiydi.

Will'in Prett'le keyifli keyifli sohbet ettiği mutfığa gittim. Prett bana sarıldı, Will gülümsedi. Will de sırası gelince sarıldığında beklediğimden daha rahatlatıcı geldi. Annemin onun hakkında anlattıklarını hatırlamadan edememiştim. Babamı aldattığı adam olsa bile, annemin ha-

yatının çok karanlık bir döneminde onunla ilgilenmiş ve onu mutlu etmişti. Will annemi o rehabilitasyon merkezine yatırmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum, ama tahmin etmem gerekirse, muhtemelen yıllarca süren şiddet ve sözde ihmali yüzünden kızını kaybetmiş, bir yerlerde hâlâ havanda su dövüyor olacaktı. Ben yetimhanelerde büyüyecektim; bir daha onunla yaşamama asla izin vermeyeceklerdi.

Sabahı birbirimize haberleri verip arayı kapatarak geçirdik. İşimi kaybetmemle ilgili bir şey söylemek istemedim. Annemin dudak bükmesiyle karşılaşmayı ya da Will'in sadece derslerime odaklanmam gerektiğini, bana maddi yardımda bulunmanın onun için bir onur olacağını söylemesini istemiyordum.

Başka şeyler hakkında konuştuk, formaliteler tamamlandığında Will dikkatimi çeken bir şey söyledi.

“Kızımın Şükran Günü’nü bizimle geçirebilmesi için gerçekten savaşmam gerekti, şimdi bunu başardım ama onu kazanmak için ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyorum.”

Kızı... Ah, Maddie, kahretsin, tabii ki... Bu hâlâ hassas bir konu mu değil mi? Anneme baktım. Rahat görünüyordu, tüm gizli gerçeklerin bir anda ortaya çıktığı o lanetli gecede kinden çok daha rahattı.

“Maddie Şükran Günü’nde burada mı olacak?” diye sordum hafif bir isteksizlikle.

Annemden Will'in velayeti paylaştığını ve kıza olup biteni nasıl açıklayacaklarını bulmaya çalıştıklarını duymuştum.

“Kaybolan zamanı telafi etmemiz gerek,” dedi Will, masadan kalkıp gülümseyerek. Annemi yanağından öpüp dışarı çıkınca bu fırsatı daha fazlasını öğrenmek için kullandım.

“Eklemek istediğın bir şey var mı anne?” diyerek kahvemden bir yudum aldım.

Karşıma oturdu ve içini çekti. “William olan her şey için kendini suçlu hissediyor. Sonunda hayatını düzene sokmak istiyor. Şu anda her şey çılgınca. Kimsenin çılgın eski karısından yedi yaşında bir kızı olduğunu öğrenmekten mutlu olacağını sanmıyorum.”

Gözlerimi biraz daha açtım. Annem hiç böyle bir ses tonu kullanmamıştı, en azından benim yanımda. Bu onun için çok ağır bir darbe olmuştu. Babamın bana zarar vermesinden sonraki yıllarda William’la durum hiç kolay olmamıştı. Pek çok tartışma ve ayrılık olmuştu; durum istikrarsızdı. Ama bunların hiçbirı, tüm bunlar olurken karısını hamile bıraktığını sonradan öğrenmesiyle kıyaslanamazdı. Annem muhtemelen bunu hiçbir zaman atlatamayacaktı.

“Nasılsın?” diye sordum ona biraz acıyarak.

“Araya çocuklar girince her şey berbat oluyor,” diye cevap verdi. Eğer böyle konuşuyorsa, durum kötü olmalıydı. “Küçük kız hiçbir şey anlamıyor. Will onu her görmeye gittiğinde kendisini sevdirmek için kendini paralıyor ama kız ona hiç ısınmıyor.”

Zavallı Mad... çok küçük, çok tatlı, çok kıymetli. tirelenmesin birlikte onu almak için Vegas’a gittiğimiz günleri hatırlamıştım. Nick onun için her zaman baba gibi olmuştu. Kıza tapıyordu; onun küçük kız kardeşıydı, sabrını hiç zorlamayan tek kişiydi. Babasının babası olmadığını öğrenmek kız için korkunç olmalıydı. Bir çocuğa bu nasıl anlatılırdı? Nasıl açıklanırdı? Benim için bile anlaşılması kolay değildi. Birdenbire aklıma bir şey geldi, mantıklıydı ama beni dehşete düşürüyordu.

“Anne, Nick...”

Annem bakışlarını masadan bana çevirince midem dü-

ğüm düğüm oldu. Yavaş yavaş acı veren bir paniğe kapıldığımı görebiliyor muydu?

“Sakin ol. Nick burada kalmaktan nefret ediyor. tirelenmesin onu davet etti, bunu her yıl yapıyor ama Nick’in evet diyeceğinden şüpheliyim.”

Bu yanıt hiç inandırıcı değildi, özellikle de küçük kız kardeşi işin içinde olduğu için.

“Maddie burada kaç gün kalacak?” diye sordum, güm güm atan kalbimi yatıştırmaya çalışarak.

“Sadece hafta sonunda.”

Nick gelecekti. Orada kalacaktı. Biliyordum. Kahretsin. Onu tekrar görmem gerekecekti.

* * *

Şükran Günü serin, yağmurlu bir sabahla başlamıştı. Gök yüzü bulutluydu, böylesine özel bir günde arkasına saklanmış güneşi düşündükçe üzülyordum. Erken kalkmıştım, çok erkendi, sıcak lavanta mavisini bir sabahlıkla terlik giydim.

Annem öğle yemeğine misafirlerimiz olacağını söylemişti, aralarında Will’in arkadaş olduğu ve küçük çocuklarını da getiren evli bir çift vardı. *En azından Maddie’nin oynayacağı birileri olacak*, diye düşündüm.

Annem Nick’in orada kalacağını teyit etmemişti, bu yüzden gelip kız kardeşini bırakacağına, yeni kız arkadaşını yemeğe götürmek veya büyük bir iş adamı olarak yeni rolündeki mega projelerinden biri üzerinde çalışmak için tekrar gideceğine inanmaya çalıştım.

Mutfağa indim. Prett çılgına dönmüştü. Fırındaki hindiye bir göz attım. Muhtemelen birkaç saattir oradaydı. Tezgâhta patatesler, bezelyeler, baharatlar ve türlü türlü yiyecek hazırlanmayı bekliyordu.

“Selam Prett,” dedim gülümseyerek, oturdum ve aromaların tadını çıkardım.

Ellerini önlüğünün önüne silerek gülümsedi. Tartışmalarımızda hep Nicholas’ın tarafını tutmuş olsa da beni severdi, bunu biliyordum. İlk çıktığımızda, özellikle ilk aylarda, Nick’ten şikâyet etmek için birçok kez ona başvurmuştum. Prett, Nick’in çocukluğundan beri yıllardır Leister’lar için yemek yapıyor ve onu iyi tanıyordu. Aynı zamanda da onu şımartıyordu. Bu bazen beni deli ediyordu.

“Yardım edebilir miyim?” Yemek yapmak zor gelmiyordu. Hatta hoşuma bile gidiyordu, özellikle de böyle günlerde. Gerek olmadığını söyledi ama ben ısrar etmeye devam ettim, iki saat sonra ikimiz de çalışıyor, patates soyuyor, su kaynatıyor, balkabağı ve elmalı turtalar için hamur yoğuruyor, daha bir sürü iş yapıyorduk.

Sabah bir çırpıda geçti, her şey hazır olduğunda, Prett iki bardak elma şarabı koydu ve iyi yapılmış bir işe kadeh kaldırdık. Ayrıca lezzetli peynirli böreklerden de hazırladı. Bunu hak etmiştik; usta şefler gibi yemek pişirmiştik.

Saati görünce neredeyse yerimden fırlayacaktım. Davetlilerin hepsine iyi görünmek istiyorsam, harekete geçmem gerekiyordu. Prett’e veda ettim ama hazır olduğunda hindiye yardım edeceğime söz verdim.

Yemek ve baharat kokuyordum, bu yüzden banyo yapmaya karar verdim, çok sevdiğim limon ve mango tuzları ekledim. Sonra kıyafet seçmek için giysi odama girdim. İki siyah şeritle kapatılmış, biraz kabarık bordo bir etek buldum. Çok güzel bir etekti, arkadan düğmeli, vücuda oturan açık renk bir bluzla tamamladım.

Girişte, annemi yeni gelen, sarı saçları geriye taranmış, aynı şort, gömlek ve mavi kravatlı sekiz yaşındaki ikizleriyle çocuklu çifti karşılarken buldum. Anneyle babayı ön-

ceden gördüğümü düşündüm. Annemin coşkulu tepkisini görünce Will'in arkadaşı olduklarını tahmin ettim. Yanıma gelip içtenlikle selam verdiler, daha önce gelen konukların toplandığı oturma odasına doğru yürürlerken zoraki bir gülümseme takındım. Zil tekrar çalınca sosyalleşmekten kaçınmak için hiç düşünmeden kapıyı açtım.

Açtığımda bir çift buz gibi göz doğrudan bana baktı. Felç olmuşum, nutkum tutulmuş, aptal küçük bir kız gibi bakakalmıştım. Çelişkili duygulara kapılmıştım: özlem, şehvet, kin, aşk...

Onu son gördüğümünden bu yana üç aydan fazla zaman geçmişti ama sanki hiç geçmemiş gibi geliyordu. Son gece yaptığımız her şeyi canlı bir şekilde hatırlıyordum. İçimi bir sıcaklık kapladı, zihnimdeki on sekiz yaşından küçük izleyicilere uygun olmayan tüm görüntüleri bastırmaya çalıştım.

Lanet olsun.

Nick inanılmazdı. Koyu renk kot pantolonla üstteki iki düğmesi açık beyaz bir gömlek giymişti. Ayağında gri Converse ayakkabılar vardı. Yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Belli ki beni orada göreceğinden haberi yoktu.

Yanında, ancak beline gelen kız kardeşi vardı. Minik eli Nick'in elinin içinde tamamen kaybolmuştu, üzerinde gri, kırmızı ve beyaz kareli bir elbise vardı. Ayakkabıları siyah rugandı, saçlarında elbisesiyle uyumlu kırmızı bir kurdele vardı.

Tüm bunları birkaç saniye içinde görmüştüm. Sonra Maddie beni fark etti, Nick'in elini bırakıp koşarak yanıma geldi.

"Noah!" diye bağırdı, bacaklarıma yaslanarak kollarını belime doladı.

Gözlerim kısa bir an Nick'in gözleriyle buluştu ama

onun ilk şaşkınlığı, soğuk ve duygusuz bir maskeyle yer değiştirmişti. Maddie'nin kusursuzca şekillendirilmiş saçlarına dokundum, elimden geldiğince ona bakmamaya çalışıyordum.

“Merhaba kıymetlim!” diye selamladım onu, son gördüğümünden beri bu kadar büyüdüğüne şaşırılmışım. Büyüdüğünde çok güzel olacaktı ve artık Will'in kızı olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Nick'le paylaştığı, yanlışlıkla annesine bağladığım özellikler açıkça Leister genlerinden geliyordu. O iri gözler, o uzun kirpikler... hem Will hem de Nick'te doğaldı, oysa Anabel'in uzun sarı saçları düşünüldüğünde, koyu kirpikleri muhtemelen takma kirpiklerdi.

Maddie geri çekildi, önce Nick'e baktı, sonra bana, sonra tekrar Nick'e baktı. Bir şey bekliyor gibiydi.

Nick yaklaştı, ellerini belime koyup yanağımı öperken kaskatı kesildim. Kısa bir öpücüktü, öpücük bile sayılmazdı ama vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etmişti.

“Şükran Günün kutlu olsun, Noah,” diyerek geri çekildi.

“Şükran Günün kutlu olsun, Noah!” diye bağırdı Maddie, zıplayarak elimi tuttu.

Neler olduğunu anlamıştım. Nick küçük kardeşinin aramızda olanları ya da bana yüzünü tiksintiyle buruşturmadan bakmadığını bilmesini istemiyordu. Maddie bizi birçok kez birlikte görmüştü; Nick'in bana sarılışını, öpüşünü, gülüştüğümüzü görmüştü. Nick ona binlerce kez bizim onun sevgilileri olduğumuzu, en sevdiği iki kız olduğumuzu, bizi deliler gibi sevdiğini söylemişti.

Gerginliği bıçakla kesebilirdiniz. Ortam buz gibiydi. Beni öpmesi bundan sahte ya da zorlama olamazdı. Maddie'nin fark edip etmediğini bilmiyordum ama eğer eskisi gibi bir Nick'le Noah göreceğini sanıyorsa yanılıyordu.

Onun karşısında rol yapmayacaktım. Buna dayanamazdım. Nicholas beni incitmişti, ben de onu incitmiştim ama hislerim konusunda her zaman dürüst olmuştum.

Bunu söylediğim için üzgünüm Noah, ama onunla her şey çok kolay. Drama yok, sorun yok. Sophia bir kadın, küçük bir kız değil.

Dudak bükerek ona dik dik baktım, sonra zoraki gülümseyerek Maddie'yi içeri aldım.

Nicholas beni takip etti, paltosunu çıkarıp askıya astı. Maddie içeri girdiğinde pek mutlu görünmüyordu, az sonra somurtmaya başladı. Önce korkmuş, sonra da sinirlenmiş görünüyordu. Diz çöküp kırmızı paltosunu çıkardım. Uzanıp Nicholas'a verdim, o da kendi paltosunun yanına astı.

Will'le annem antreye geldiler. Nick, Maddie'nin yanına geldi, Maddie aramızda durup başını vücudumun arkasına sakladı. Aniden gerilmiş, ürkekleşmişti.

“Merhaba Maddie!” dedi annem onu endişeyle selamlayarak. “Ben Noah'nın annesiyim. Üzerindeki o güzel elbiseyi görebilir miyim?”

Maddie onun annem olduğunu anlayınca bana baktı. Onu saklandığı yerden çıkması için cesaretlendirircesine gülümsedim.

“Sen Noah'nın annesi misin?” diye sordu, onu baştan aşağı süzerek, şimdi meraklanmıştı.

“Evet, Noah'nın annesiyim, aynı zamanda baban Will'le evliyim,” diye cevap verdi annem biraz daha yaklaşıp. Will'in kaygısı elle tutulur gibiydi. Onu daha önce hiç böyle görmemişim, bu hafta sonunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamıştım.

Maddie mavi gözlerini babasına çevirerek yüzünü buruşturdu. “O benim babam değil.”

Bu çok kesindi. Yedi yaşındaydı ve şimdiden dört yetişkini sözleriyle dize getirebiliyordu! Tam o sırada Nick müdahale etmeye karar verdi. Eğildi, Maddie'yi kucağına alıp gıdıklamaya başladı. Maddie'nin dikkati dağıldı ve güldü.

Will şoku atlattıktan sonra, pek de inandırıcı olmayan bir gülümseme takınmayı başardı.

“Hadi yemek yiyelim!” diye önerdi. “Bir orduya yetecek kadar yemek var, karnınızı iyice doyurmaya hazır olun!”

Diğer misafirlerin toplandığı yemek odasına gittik. Maddie birlikte oynayabileceği iki çocuk daha gördüğü için sevinmiş görünüyordu, Will'in onları eğlendirmek için kurduğu uzaktan kumandalı trene doğru yürüdü. Kız izlemek için oturduğunda Will'in ona bakmaktan kendini alamadığını fark ettim, sonunda kızın sevgisini kazanmak için ne yapabileceğini merak ediyordum.

Yanlarına gidip oturmak üzereydim ki Nick dirseğimden tutup beni tekrar antreye, gruptan uzağa götürdü.

“Hafta sonu kalacak mısın?” diye sordu, yüz ifadesinden tekrar aynı çatı altında olacağımız için onun da benden daha mutlu olmadığını anlamıştım.

“Pazartesiye kadar kalıyorum, salı günü hukuk sınavım var,” dedim, sanki umurundaymış gibi. Son konuşmalarımızı ve Sophia'yla çekilmiş fotoğraflarını düşünmeden edemiyordum. Bastırmaya çalıştığım tüm öfke yeniden yükseliyor, kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu.

“Bana söylemeleri gerekirdi,” dedi, benden çok kendisi için.

Sözleri beni kızdırmıştı. Durumdan rahatsız olan tek kişi o değildi.

Gitmek için döndüm, onun görüş alanından çıkmak istiyordum ama beni tekrar yakaladı. Bana bu şekilde

dokunmasından nefret ediyordum, hızla geri çekildim. Ona döndüğümde yüzünde tuhaf bir ifade gördüm, aynı anda hem öfkeli hem utanıyor gibiydi.

“Geri dönmeden önce...” dedi, “bilmelisin ki... kız kardeşimin ayrıldığıımızdan haberi yok.”

Tam tahmin ettiğim gibiydi.

“Kardeşine birlikte olmadığımızı söylemedin mi?” dedim, öfkemi bastırarak.

“O küçük bir kız. Anlamayacaktır.”

Oflayarak tavana baktım. “Peki planın ne, Nicholas? Hiçbir şey olmamış gibi davranmak mı? Sanırım bunu denedik ama sonuçlar pek iyi olmadı...”

Kahretsin, New York’taki kavgamızdan bahsetmemeliydim ama kastettiğim bu değildi. Nicholas önce vücuduma, sonra yüzüme baktı, aniden telaşlanmış gibi görünerek elini saçlarından geçirdi.

Bana döndüğünde gergin ve endişeli görünüyordu. “Bunu istememem gerektiğini biliyorum ama ona söylemek istemiyorum, en azından şu anda, annesiyle babası ayrılmış, yeni bir aileye alışması gerektiği sırada...” Onu bu kadar stresli görmek beni sakinleştirmişti; gözlerinden ıstırap okunuyordu ve nedenini biliyordum. O sevimli küçük kız için, kardeşi için acı çekiyordu. “Maddie senin için deli oluyor, durmadan seni soruyor ve ben...”

“Gerçeği sakladın,” diye cümleyi onun yerine ben tamamladım.

Gülümsedi. Bunu en son ne zaman yaptığını hatırlamıyordum, bir an için beni büyülemişti. “Bak, senden sahte bir şey yapmanı istemiyorum. Bu hafta sonu Maddie için, bizim için iyi geçinelim. Sana söz veriyorum, pislik gibi davranmayacağım.”

Dudağımı ısırdım. İyi geçinmek. Bu mümkün müydü?

İstedigini yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Onu görmek bile bana acı verirken, bir de bana yalan söylediğini, başka bir kadına âşık olduğunu düşündükçe durum daha da kötüleşiyordu. Bir adım geri çekilip yemek odasına doğru baktım. Maddie yalnızdı, neredeyse hiç tanımadığı ailesini görmezden geliyordu. Bana buraya ilk geldiğim zamanı hatırlatmıştı.

“Tamam,” dedim. “İyi geçineceğiz. Maddie için.”

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama ben çoktan arkamı dönmüş uzaklaşıyordum.

Yemek odasında, Will’le annemin yokluğumuzu fark ettikleri, nasıl bir ruh hali içinde olduğumuzu görmek için bizi gözlemledikleri belliydi. Meraklı bakışlarını görmezden gelerek Prett’in yemeği servis ettiği masaya oturdum. Nick de aynısını yaptı ve biz yokken ağlamaya başlayan kız kardeşine döndü.

“Beni burada yalnız bırakma Nick,” dedi Nick onu kucağına alıp oturturken.

“Tatlım, sadece Noah’ya bir şey söylemem gerekiyordu ama geldim. Biraz patates ister misin?” diye sordu sıcak bir ifadeyle.

Nick, kızın yanaklarına yumuşak iki öpücük kondurup gözyaşlarını sildikten sonra yemeğini yemesini sabırla bekledi. Bu bana, dudaklarımdan öpmeden önce gözyaşlarımı sildiği zamanları hatırlatmıştı. Ağladığında dudakların çok yumuşak oluyor derdi bana. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi başını kaldırıncı huzursuz huzursuz tabağıma baktım. Yemeğimle oynuyordum, tatlı geldiğinde, balkabağı turtası ve elmalı turta çok lezzetli olsa da sadece birkaç lokma alabildim.

Yemekten sonra oturma odasına döndük ve Maddie uzaktan kumandalı trenle oynamaya başladı. Nick kanepede

ye oturunca köpeği Thor gelip ayaklarının dibine oturdu, kulaklarının arkasının kaşınmasını bekliyordu.

Yeni ev arkadaşımın kedilere alerjisi olduğu için eve getirmek zorunda kaldığım, dev bir tüy yumağına dönüşmüş kedimiz N birdenbire Nick'in kucağına atlayınca Thor hırladı. Hiçbir zaman iyi geçinmemişlerdi ama bu tür kavgalar pek olmuyordu. Nick N'i gördüğüne şaşırmıştı, onu görünce bana suçlu bir bakış attığına yemin edebilirdim. Yani, o bizim kedimizdi ve Nick onu geride bırakmıştı.

“Tanrım... N’e ne oluyor böyle?” diye sordu, kedi Nick'in ortak düşmanımız olduğunu unutmuş gibi ona sür-tünüp mırılayarak kucağına yerleşti.

Hain!

Maddie treni bırakıp kediyle oynamaya başladı. Daha fazla ortalıkta olacağı için onu eğlendirecek evcil hayvanlar olmasına seviniyordum. Nick bana baktı ama bir şey söyleyemeden mutfağa doğru yürüdüm.

Bir önlük takıp Prett'le konuşarak çatal bıçakları kurulamasına yardım ettim. Nicholas'ın küçüklüğüyle ilgili anlattığı bir hikâyeye elimde olmadan güldüm.

“Bir keresinde aklına ceplerini çekirgelerle doldurmak gibi çılgınca bir fikir gelmişti, bir sürü minicik çekirge. Ona banyo yaptırmak için giysilerini çıkarınca iğrenç küçük şeyler banyonun her yerine sıçradı, küvete bile girdiler. Steve'le hepsini evden çıkarmamız üç saat sürdü. Neyse ki Bay Leister eve döndüğünde çocuk çoktan yatağına girmiş, derin bir uykuya dalmıştı. Bay Leister'ın küçük canavarını kontrol altında tuttuğum için beni tebrik ettiğini bile hatırlıyorum. Bir bilseydi...”

Nick'i iri mavi gözleri ve dağınık saçlarıyla, şort giymiş, Tanrı bilir ne gibi bir planla çekirge avlarken düşünmek beni eğlendirmişti. Onu görünce gülmeyi kestim, ama Prett hâlâ başını iki yana sallayarak gülümsüyordu.

“Benim yaramazlıklarımı mı çekiştiriyorsun Prett? Kimse sana kirli çamaşırları ortaya dökmeni söylemedi. Ayıp sana.”

“Evet bayım, dışarıdan her geldiğinde Steve’le bana getirdiğin kirli çamaşırlar,” diyerek bulaşık yıkamaya geri döndü.

Ellerim sabunluydu, üstüme başıma su sıçratmıştım, saçlarımı topuz yapmıştım, Nick orada durmuş düşünceli düşünceli bana bakıyordu. Ve ona kayıtsız kalamıyordum.

“Geri gelecek misin? Herkes nereye gittiğini soruyor.”

Herkes mi yoksa sen mi Nicholas? diye sormak istedim, ama dilimi tutarak önlüğü çıkardım.

“Tanrı korusun, bütün eğlenceden mahrum kalmayayım,” diye alayla cevap verdim.

Tam o sırada bütün evde yankılanan keskin bir çığlık duydum. Nicholas etrafımdan dolanarak oturma odasına koştu. Ben de onun peşinden gittim.

“Biz senden büyüğüz, o yüzden önce biz oynayacağız!” dedi ikizlerden biri, küçük yumruklarını iki yanında sıkmış duran Maddie’ye.

Bunu duyup duymadıklarını anlamak için önce Nick’e, sonra Will’e baktım.

“Bu babamın treni, bu yüzden önce ben oynayacağım. Öyle değil mi, Will?”

William küçük kızın ağzından çıkan bu sözlerle inanamıyor gibiydi. Nicholas’la şaşkın şaşkın ona baktık, annem şöminenin yanında oturduğu yerden gülümsüyordu. Will’in bir şeyler yapması gerekiyordu, karakteristik bir zarafetle yürüdü, diz çökerek kızına gülümsedi.

“Ben küçük bir çocukken bu tren benimdi, sonra Nick onunla oynardı. Senin hiç şansın olmadı ama sanırım yeni bir sahibin zamanı geldi. Ona göz kulak olur musun

Maddie? Bu bir aile yadigârı. Leister olmayan hiç kimse buna sahip olamaz.”

Maddie sözlere kendini kaptırmış gibiydi. Dikkatle dinledi ve soruya başını sallayarak karşılık verdi.

“Evet çocuklar, tren kızıma ait ve eğer önce o oynamak isterse, beklemeniz gerekecek. Ama Maddie’nin iyi bir kız olduğunu ve paylaşmayı sevdiğini biliyorum, öyle değil mi?”

Will ayağa kalkarken Mad onu izledi. Küçük kız başını sallayarak somurtan ikizlere döndü.

“İzlemenize izin vereceğim ama dokunmak yok!” dedi kararlılıkla.

Salondaki herkes gülmekten kırıldı.

* * *

O öğleden sonra başka bir olay yaşanmadı. Çocuklar sorsuz bir şekilde oynuyorlardı, Nick’le babası iş meselelerini konuşmak için ofise gidince annem ve arkadaşıyla konuşmak için orada kaldım. Koyu bir sohbetin ortasında koridorun diğer ucundan bir kapı çarpması ve bağırma sesi duyduk.

“Sana yönetim kuruluna yaptığımdan daha fazla açıklama yapmak zorunda değilim!” diye bağırdı Nick. “Bunu yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Başka seçeneğim yoktu! Sorun şu ki, hiç kimse o kararı verecek cesarete sahip değildi, ama şimdi Leister isminin bununla bağdaştırılmasına sinirleniyorsun.”

Oturma odasında sessizliğe gömüldük ve Nick’le babası içeri girdi.

“En azından bana danışmalıydın. Çok riskli! Hayır, Nicholas, beni dinle!” diye bağırdı Will oğlu lafını kesmek için ağzını açınca. “Bu planladığın gibi gitmezse şirket iflas edebilir!”

Baba oğul birbirine öfkeyle bakıyordu. Sessizliği çocukların oynadığı trenin gürültüsü bozuyordu. Nicholas patlamak üzereydi, bunu anlayabiliyordum; onu tanıyordum. Yumruklarını sıkıştı, babasına sanki üzerine atlayıp onu canlı canlı yiyecekmiş gibi bakışı... Onu izlediğimi fark edince hiç de iyi anlamda olmayan, beni titreten soğuk bir bakış attı.

“Bana güvenmeye başlamanın zamanı geldi,” dedi Nicholas, sonra arkasını dönüp kapıyı çarparak dışarı çıktı. Köşede Maddie kocaman açılmış gözlerle bizi izliyordu.

Bu tartışmaya neyin sebep olduğunu bilmiyor, daha fazlasını görmek istemiyordum, özellikle de hak etmediğim kötü bakışlara maruz kalmak anlamına geliyorsa. Köşeye gidip Maddie’yi kucağıma aldım.

“Sana odamı göstermemi ister misin Mad?”

Başını salladı, hâlâ ağabeyinin az önce gözden kaybolduğu kapıya bakıyordu. Hâlâ orada olan misafirlere gülümseyerek kucağımda Maddie’yle merdivenleri çıktım.

“Sen burada mı yaşıyorsun, Noah?”

“Yaşıyordum tatlım... eskiden.”

NICK

Babamın evinden çıkıp iskeledeki barlardan birine gittim.

Böyle bir havada boş olacaklarından emindim, bu iyi olurdu; o sırada yalnız kalmak istiyordum.

Şirketle ilgili planlarımı anlattığımda babamın onayını beklemiyordum ama bu konuda bana kızmasını da beklemiyordum. Şirketin başına geçtiğimden beri pek çok toplantıya katılmış, pek çok grafik görmüş, bir sürü hesaplama yapmış ve şirket çatısı altında uzun zaman önce tasfiye edilmesi gereken çok sayıda küçük şirket olduğunu fark etmiştim. Para kazanmıyorlar ve sorunlara neden oluyorlardı. İlk başta, onları satıp parayı farklı bir odak ve daha modern bir vizyona sahip yeni bir şirket açmak için kullanma fikrime kimse katılmamıştı. Leister şirketlerinin çoğu iyi durumdaydı; ülkedeki en iyi yöneticilerden bazılarının bizim için çalıştığını biliyordum çünkü bizim standartlarımıza göre çalışıp çalışmadıklarını kontrol etmek için onları ziyaret etmem gerekmişti. Aylar süren incelemelerden ve yönetim kurulunu ikna etmeye çalıştıktan sonra, yükümü-zü hafifletmeye karar vermiştik. Bu küçülme anlamma geliyordu, ama aynı zamanda Leister Enterprises'ı daha önce keşfedilmemiş sektörlere taşımamı sağlayacak yeni bir pazarlama ve telekomünikasyon şirketi kurmam için bana özgürlük tanıyordu.

Zor bir karar olmuştu ama doğru olan buydu, babamın bu konuda bana güvenmediğine inanamıyordum. Hatta beni şirketi iflasa sürükleme konusunda uyarmıştı. Yönetim kurulunu idare edebilirdim, ama bu kolaydı; patron bendim. Babam tamamen farklı bir konuydu.

Ve Noah'nın orada olup biteni izlemesi işleri daha da kötüleştirmişti.

* * *

Bir viski söyledim ve bir dikişte içtim. O aptal Şükran Günü yemeği şimdiye kadarki en kötü fikirdi.

Parayı ödedim, geri dönmeye karar vermiştim. Daha en başta oradan ayrılmamalıydım; Mad'i orada bırakmamalıydım ama itiraf etmekten nefret etsem de Noah'nın ona bakacağını, kız kardeşimin iyi olacağını biliyordum. Babam da dahil hayatımdaki onca insan arasında onu emanet etmek için güvendiğim tek kişi Noah'ydı.

Noah... Ateşkesimizin hata olup olmadığını bilmiyordum. Öfkeliyken ona beslediğim hisleri göz ardı etmek çok daha kolaydı. Onunla bugün olduğu gibi, yetişkinler gibi konuşmak tehlikeliydi.

Bazen... dile getirmek istemediğim kadar sık... onu affettiğimi, olan her şeyi, birbirimize yaptığımız her şeyi unuttuğumu düşünüyor, şimdi hayatımızın nasıl olacağını görmeye çalışıyordum. Ama bunu yaptığımda, ayrılmanın nedeni tekrar aklıma gelerek işkence ediyor, her şey kaybolarak geriye sadece geçtiğimiz yıl hissetmeye çok alıştığım nefret kalıyordu.

Lanet olası Noah... Her şeyi mahvettiği için lanet olsun ona!

Babamın evine döndüğümde, tahminimden çok daha geç olduğunu fark ettim. Işıklar kısılmıştı, tüm ev sessiz-

di. Antreden, oturma odasından yumuşak bir ışık geldiğini gördüm.

Ceketimi çıkardım, anahtarlarımı girişte bırakıp içeri girdim. Noah sırtını kanepeye dayamış yerde oturuyordu. Rahat bir sweatshirt giymiş, saçlarını geriye toplamış ve gözlüklerini takmıştı. Okumaya dalmıştı, etrafına dağılmış birkaç açık kitap vardı. Şöminedeki ateşin köze dönüştüğünü gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum usulca.

Kıpırdandı ama cevap vermek için ben yanına gidip bacaklarının arasındaki kitabı alana kadar bekledi.

Fikri Mülkiyet Hukuku, cilt I.

“Çalışıyorum,” dedi soğuk soğuk.

İfadesini analiz etmeye çalıştım. Yanımda kendini rahatsız hissetmesini istemiyordum. Daha önce bana Maddie’nin hatırı için katlandığını biliyordum, muhtemelen en iyisi birlikte mümkün olduğunca az zaman geçirmemiz olacaktı ama şu anda, nedense Noah’nın Noah olmasını istiyordum.

“Zor geliyor mu?” diye sordum, arkamı dönüp ateşe odun ekledim, alevleri harlamak için eğilip ortasına üfledim. Noah denemişti ama kütükler birbirine yeterince yakın değildi, bu yüzden koyduğu odunların kenarları kömürleşmiş ama tutuşup odayı ısıtmamıştı. Alevler çıtırdamaya başlayıp da biraz ısındığımızda arkama döndüm, ellerimi birbirine sürterek ona baktım. Dikkatle beni izliyordu.

Yanakları kızarmıştı. Ateş yakacak kadar soğuk bile değildi ama Noah hep üşürdü. Birlikte geçirdiğimiz o kış, çarşafın altında yanıma kıvrılır, donmuş ayaklarını benimde ısıtırdı. Ben tam tersiydim; her zaman sıcak gelirdi, en azından o yanımdayken.

“Öyle de denebilir,” dedi kitaplarına bakarak. “Bu arada Maddie yatağında uyuyakaldı, yukarı çıkıp nerede olduğunu merak edersen diye söylüyorum.”

Başımı salladım, kanepede yanma oturdum, ama birbirimize bakamayacak kadar yakın değildim. “Onunla ilgilendiğin için teşekkürler,” dedim resmi konuşmaya çalışarak.

Noah’nın tavrı, sevimli olabilecek ya da dişlerini gösterip boğazına saldırabilecek büyük bir köpekle karşılaşmış gibiydi.

“Önemli değil. Ona pijamalarını Will giydirdi ve masal okudu. Maddie’yi yeni odasında uyutmaya çalıştılar, ama hayır dedi, benimle uyumak istedi. Seni sorup duruyordu. Gerçekten gitmemeliydin.”

Konuşurken dudakları dikkatimi dağıtmıştı ama son sözlerinden sonra kendimi mazur göstermem gerekiyordu. “Düşünmem gerekiyordu,” dedim. Tam o sırada daha önce dikkatimden kaçan bir şey fark ettim: sol yanağında, gözünün yakınında, düz, keşiğe benzer beyazımsı bir yara izi vardı. “Bu ne?” diye sordum, daha iyi görebilmek için uzanıp çenesini tutunca şaşırdı.

Bu da neydi böyle?

Titredi ve geri çekildi. “Hiç,” dedi, kitabına geri dönerek.

“Eğer bir şey olmasaydı, orada olmazdı. Ne oldu böyle?”

“Düştüm,” dedi omuz silkerek.

“Düştün mü? Nerede? Seni son gördüğümde bu yara izi yoktu.” Yoksa var mıydı? Emin değildim; onu son gördüğümde aklım başımda değildi.

Noah kitabını kapatıp bana döndü, kızmaya başlamıştı. “Altı aydır oradaydı, yani evet, sen son gördüğünde var-

dı. Motosiklet kullanırken düştüm. Önemli bir şey değildi ama dikiş atmak zorunda kaldılar.”

“Ne zamandan beri motosikletin var?!” Neden birden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum. İçeri girdiğimde iyiydim, hatta rahatlamıştım. İçeri girip onu orada bulduğum için mutluydum ama şimdi... şimdi, kahretsin, bir şeyler kırmak istiyordum.

“Benim değildi; bir arkadaşımındı. Neden böyle davranıyorsun?”

Ayağa kalkıp arkamı döndüm. O kadar sinirlenmiştim ki bağırarak aklıma gelen ilk şeyi söylemeden edemedim. “Ancak bir aptal motosikletle dolaşabilir. Yollardaki ölümcül kazaların çoğu lanet olası bir motosikletli yüzünden oluyor!”

Noah ayağa kalktı, dudaklarını büzerek kitabını kanepeye bıraktı. “Senin motosikletin var!”

“Ben sen değilim; kaza yapmam.”

“Yani benim aptal olduğumu mu söylüyorsun?”

“Motosikletlerden uzak dur, tek istediğim bu,” diye cevap verdim sakinleşmeye çalışarak. Noah bir kaza geçirmişti, lanet olası bir kaza, hem de aylar önce... Ben nerede ydim?

Uzakta... çok uzakta.

Noah kitaplarını aldı. “Artık bana emir veremeyecek olman çok kötü, değil mi Nick?”

Noah çekip giderken ağzımda acı bir tat vardı.

NOAH

Ertesi gün alışık olduğumdan daha erken kalktım ama bunun için iyi bir nedenim vardı ve heyecanlıydım.

Gürültü yapmamaya çalışarak yanımda uyuyan kıza döndüm. Derin bir uykuya dalmıştı, onu keyifle izledim. Ufacıktı, ama telaşlı hareketlerle kıpır kıpır kıpırdanıyordu, bana yakınlarda uyuyan bir kişiyi hatırlatıyordu. Küçük vücudu iyice yayılmış, neredeyse tüm yatağı kaplıyordu. Bana hareket edecek yer bile bırakmamıştı.

Giyinirken Maddie'yi uyandırmak istemiyordum. Güneş henüz doğmamıştı, ışıkları açmam gerekecekti. Dikkatle kalkıp onu kucağıma aldım, o kadar derin uyuyordu ki olsa olsa mırıldanır, sonra tekrar derin uykusuna daldardı.

Onu küçük bir maymun gibi kucaklayarak yatak odasından çıkarırken küçük ellerini boynuma doladı. Onu artık onun olacak yatak odasına götürmenin akıllıca olup olmadığından emin değildim; kimse yokken gözlerini açıp korkmasını istemiyordum, bu yüzden Nick'in odasının yanında durdum. Maddie'yi oraya bırakabilirdim, birlikte uyuyabilirlerdi, uyandığında yanında ağabeyi olur, kendini güvende hissedirdi.

Kapıyı yavaşça açtım. Nick'in mahremiyetini ihlal ettiğim için kendimi rahatsız hissediyordum. Daha önce onlar-

ca kez oraya girmiştim, birlikte uyumuş, birbirimizin kollarında uyanmıştık. Ama bu düşünceleri kafamdan attım. Nick yatağa yayılmış derin derin uyuyordu, odası zifiri karanlıktı. Etrafı biraz görebilmek için kapıyı açık bıraktım, yaklaşıp küçük kızı yanına yatırdım. Yatağa değer değmez kıvrılıp başparmağını emmeye başladı, birkaç dakika önceki gibi sakindi.

Ama sonra tedirgin olduğumu hissettim. Küçük kızı örtmek için battaniyeyi çekiştirdim. Nicholas hiç üşümezdi; kaloriferi kapatmıştı, odası buz gibiydi.

Battaniye bacaklarının arasına sıkışmıştı, ne kadar hafifçe çeksem de Nick'i uyandırmamak mümkün olmamıştı. Gülümseyince donakaldım.

Uzanıp kolumdan tuttu, yatağa oturana kadar beni çekti.

“Ne yapıyorsun Çilli, beni mi gözetliyorsun?” diye sordu. Bu soru kalbimin çarpmasına neden olmuştu. Bir yıl, bana bu isimle hitap etmeyeli bir yıl olmuştu.

Doğruldu, hiç hazırlık yapmadan dudakları dudaklarımı buldu. Masum, tuhaf bir öpüştü, ateşte yanmış gibi irkilerek uzaklaştım. Bu Nick'i gerçeğe döndürmüştü. Gözlerini açtı, etrafına bakındı, kız kardeşini, sonra beni görünce sövdü.

“Bir an sandım ki...”

“Biliyorum,” diye lafını kestim.

Ne olduğunu çok iyi anlamıştım.

Ortadan kaybolmayı umarak ayağa kalktım.

“Mad'i getirdim; yanında biri olmadan uyanmasını istemedim.”

Nick başını sallayarak ona, sonra bana baktı.

“Dur, neden... Nereye gidiyorsun?” diye sordu battaniyeyi üzerinden atıp elini yüzünden geçirerek.

“Yapmam gereken işler var... Ufak tefek işler.” Ona nereye gideceğimi söylemeyecektim. Bunu önceden yaşamıştık. Nicholas başını salladı, sonra ondan ne sakladığımı anlayınca gözleri kocaman açıldı.

“Olamaz!” diye bağırdı yüksek sesle.

“Şşşt,” diye tısladım. “Onu uyandıracaksın.”

Nick kalktı, kolumdan tutup beni kendi banyosuna götürdü, kapıyı arkasından kapatarak küçümser bir ifadeyle bana baktı.

“Sen aklını kaçırmışsın,” dedi ama eğlendiği her halinden belliydi.

“Kes şunu! Benimle eğlenmeyi bırak. Bu bir gelenek. Hoşuma gidiyor... Kabul etmen gerek!”

Nick inanmaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Sen alışverişten nefret edersin; sürekli bir şeyler alıyor diye annen hakkında ileri geri konuşuyorsun, sonra Kara Cuma geliyor ve birdenbire tutkulu bir alışverişçi oluveriyorsun. Bana nedenini söylemek ister misin?”

“Daha önce söylemiştim,” dedim, yanından geçmeye çalışıyordum ama o lanet vücuduyla yoluma çıktı. Gülümsüyordu. Nicholas bana bakarken gülümsüyordu. Bu beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki beni orada tutmasına izin verdim.

“Kara Cuma, doyana kadar alışveriş yaparsın, dükkânlar saat altıda açılıyor, sıcak çikolata alabilirsin...” dedi, beni taklit etmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

O gün için söylediklerimi hatırlamasına şaşırmıştım, çünkü iki yıl olmuştu. “Madem biliyorsun, neden soruyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Şimdiye kadar yetişkin olduğunu, tüm o aptal Noel saçmalıklarını geride bıraktığını ummuştum.”

Şaka yapıyordu ama bu yetişkin olma sözleri hiç hoşuma gitmemişti. New York'taki dairesinde bana söylediklerini hatırlayınca fena halde öfkelenmiştim. “Beni rahat bırak, tamam mı?” Başka tek kelime daha söylemesine fırsat vermeden dışarı çıktım.

Yarım saat sonra, siyah kot pantolonum ve eski püskü beyaz kazağımla mutfaktaydım. Rahat olmak istiyordum. Kara Cuma zor bir gündü ama ben en iyi indirimleri bulmakta ustaydım.

Saat erkendi ama Nick’le Maddie kahvemi hazırladıktan beş dakika sonra kalkmışlardı. İkisi de pijamalıydı, saçları elektrik teline değmiş gibi görünüyordu. Nick, Mad’i tek omuzunda tutuyor, düşürecekmiş gibi yapınca Mad gülüyordu. Madison orada oturduğumu görünce ağabeyi bırakana kadar mücadele etti, gelip yanıma oturdu. Ben sandalyeye oturmasına yardım ederken Nick kendine kahve doldurdu.

“Noah’yla aynı şeyi istiyorum!” dedi, zıplayarak çikolatalı kurabiyemi gösterdi.

Nick kaşlarını çatı. “Önce kan şekeri kontrol et, cüce,” diyerek ona monitörü ve bir bardak ılık süt uzattı.

Mad içini çekti, ama söyleneni yaptı. Yedi yaşında bir kızın bunu kendi başına yapabilmesine inanamayarak onu izledim. Nick yumurta çırpma ile meşguldü. Bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim.

“Yardım edebilir miyim ufaklık?” diye sordum, insülin, kan şekeri veya başka bir şey hakkında hiçbir fikrim olmasına rağmen.

“Kendim yapabilirim,” diyerek bir şerit ve küçük bir plastik kan alma iğnesi çıkardı. Şeridi parmağına yerleştirip düğmeye bastı, bir klik sesinden sonra bir damla kan çıktı. Bunu bu kadar sakın yapmasına şaşırmıştım, üstelik

günde üç kez yapması gerekiyordu. Teşhis konulduğundan beri böyleydi. Kanı şeride sıkıp makineye koydu. Birkaç dakika sonra sonuçları yüksek sesle okudu.

“Kurabiyelerimiz bitmiş Mad, ama bisküvilerim ve el-mam var,” dedi Nick, Maddie suratını asarken bir fincan kahvesiyle birlikte hepsini getirdi.

Tabii ki başka kurabiye vardı. O sabah yemeye karar verdiğim âna lanet ettim. Küçük kızı imrendirmek istemediğim için benimkini alıp çöpe attım.

“Bu bisküvileri sevmiyorum,” dedi kollarını kavuşturarak.

Nick derin bir nefes aldı. “Her zamanki bisküvilerden Madison ve sen onları seviyorsun.”

“Hayır!” diye bağırdı Mad, ayağa fırlayıp kaçmaya çalıştı.

Nick onu havada yakaladı, tam o sırada Will pijamalarıyla kapıda belirdi, yüzünde oğluna karşı pek de sevgi belirtisi yoktu.

“Bu gürültü de ne?” diye sordu etrafına bakınarak. Gözleri bana takılınca, “Neden giyindin?” diye sordu.

Gözlerimi devirdim, yanından geçip Nick’in yumurtalarını ocaktan aldım. Maddie babasına bakarken yumurtaları bir tabağa koyup getirdim.

“Kahvaltını ye,” diye emretti ağabeyi, onu tekrar koltuğuna oturttarak.

Will kendine bir kahve koyup masadan gazetesini aldı. Üçümüzün kendisine baktığını ancak o zaman fark etti.

Ben Maddie’den tarafa işaret edince ona hitap etmesi gerektiğini anladı.

Boğazını temizledi. “Nasıl uyudun Maddie?”

Maddie bisküvisini bardağına batırıp yedi ve “Nick ve Noah’yla yattım,” diye cevap verdi.

William kahvesini içerken neredeyse boğuluyordu. “Bu da nesi?!” Elindeki fincanı bıraktı.

Nicholas bana kısa bir bakış attıktan sonra açıklama-ya çalıştı. Babası sonunda sakinleşti ama ruh hali düzelmiş gibi görünmüyordu. Oradan çıkmam gerekiyordu.

“Ben gidiyorum,” dedim, çantamı alıp fincanımı lava-boya bıraktım.

William’ın kaşları kalktı. “Bunu gerçekten yapacak mısın?”

Nick sırtımasını kahvesinin arkasına saklamaya çalıştı. Çantamı kafasına fırlatmak istedim.

“Evet William, alışverişe gidiyorum. Cehenneme gönüllü olarak girmek gibi bir şey olabilir ama bunu mazoşist olduğum için yapıyorum, tamam mı?” diye asabi bir cevap verirken annem içeri girdi.

Tanrım. O evde yaşamamanın ne demek olduğunu unutmuştum.

“Kalabalığa dikkat et Noah,” dedi yanımdan geçerken.

Başımı iki yana sallayarak anahtarlarımı almak için çantamı karıştırdım.

“Nereye gidiyorsun, Noah?” diye sordu Maddie.

“Alışverişe gidiyorum Mad,” dedim kimse aptalca bir şey söyleyemedi. Bu küçük kızı heyecanlandırmıştı, saklamaya hiç çalışmıyordu.

“Alışverişe gitmek istiyorum!” diye bağırarak hepimizi şaşırttı.

William gazetesinin kenarından baktı. “Anasına bak kızını al,” dedi, sonra okumaya devam etti.

Gülümsedim; Nick homurdandı.

“Duydun mu Nick? Maddie alışverişe gitmek istiyor-muş,” dedim. Bundan fazla eğlenemezdim.

Kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı. “Hayır, Mad benimle plaja gitmek istiyor, öyle değil mi, cüce?”

Maddie ciğerlerini havayla doldurduktan sonra cevap verdi. “Haaayır!”

Ne tatlı bir itirazdı!

“Hadi ama Madison. Bana sörf öğrenmek istediğini söylemiştin.”

“Sörf yapmaktan nefret ediyorum! Rodeo Drive cadde-sine gitmek istiyorum!”

Nick hariç herkes kahkahalara boğuldu. Nick ona san-ki bir canavara dönüşmüş gibi baktı.

“Tamam, ben gidiyorum,” diyerek arkamı döndüm.

“Bunu tek başıma yapacağımı düşünmüyorsun değil mi?” dedi.

“Neyi?” diye sordum, gülmemeye çalışarak.

“Eğer bütün günümü yedi yaşında bir kızla alışveriş ya-parak geçirmek zorundaysam sen de benimle geleceksin. Bundan kaçmaya çalışma bile.”

“Ben Rodeo Drive’a gitmiyorum. Beverly Center’a gidi-yorum.” Haince bir zevk alıyordum.

“Öğle yemeği saatinde seni oradan alacağım Noah, ara-dığımda orada olsan iyi olur.”

“Nicholas...”

“Ve seni Steve bıraksın. Bugün park yeri bulmak çok zor olacak. Seni eve ben geri getireceğim.”

“Kendi arabamla gitmek istiyorum.”

“Ben de kışın sörf yapıp sahilin tadını çıkarmak isti-yordum ama şimdi sayende alışverişe gitmek zorundayım,” dedi vurdumduymaz bir tavırla.

On dakika sonra Steve’le birlikte arabaya binmiş, şeh-rin en büyük alışveriş merkezlerinden birine gidiyorduk.

* * *

Beverly Center, Los Angeles'ın merkezindeki Beverly Grove'da, Beverly Hills'e yaklaşık on dakika mesafedeydi. Oraya gitmek için şehri baştan başa geçmem gerekiyordu, öğle yemeğinde Nick ve kız kardeşiyle buluşabilmek için acele etmem gerekecekti, ama Kara Cuma buna değerdı.

Her şey her zamanki gibi çılgıncaydı: İnsanlar balık istifi gibi tıklım tıklımdı, kuyruklar girişlerin dışına kadar uzanıyor, çocuklar ileri geri koşuyor, ağlıyor, şeker ve abur cubur yiyor, kendilerine, ebeveynlerine, yakınlarındaki herkese karamel, çikolata veya ketçap bulaştırıyorlardı. Erkekler ve kadınlar sanki ava çıkmış gibi farklı mağazalara girip çıkıyorlardı.

Orada yalnız olmak hoşuma gidiyordu. Dikkatimi dağıtacak bir şey yoktu. Ayrıca ben de hızlıydım: Bir mağazaya girdiğimde beş dakika içinde orada bir şey isteyip istemediğimi anlıyordum. Giysileri karıştırarak zaman kaybetmiyordum. İlgimi çekiyor, içeri girdiğimde gözüme hiçbir şey çarpmadıysa oradan çıkıyordum, hepsi bu kadardı.

Öğleden sonra ikide, neredeyse tüm Noel alışverişimi tamamlamıştım. Telefonum çınladı, Nicholas'ın bir mesaj gönderdiğini gördüm.

Seni 10 dakika sonra Macys'den alacağım.

Harika... Onu görmek gibi bir isteğim yoktu.

NICK

Noah'nın başkalarıyla birlikte alışveriş yapmaktan nefret ettiğini biliyordum. Bu yüzden sabahı Maddie'yle geçirmiştim. Kitapçıya, oyuncakçıya ve oyun parkına gitmiştik. Benden ona bir kostüm almamı istemişti. Onun yaşındaki diğer kızlar taçları, prenses kıyafetlerini severdi ama benim küçük kardeşim Ninja Kaplumbağa gibi görünmek istiyordu. Aynen öyle: Minyatür bir Ninja Kaplumbağa ve almayı planlamadığım bir sürü şeyle dolu poşetlerle Beverly Grove'a gidiyordum.

Babam haklıydı: Annesi nasılsa kızı da öyle oluyordu.

"Noah nerede?" Maddie, onunla buluşacağımızı söylediğinden beri sorup duruyordu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," dedim, alışveriş merkezinin dışında Noah'nın çıkmasını beklerken. Trafik çok yoğundu; insanlar dışarıda çift sıra park etmişti, park yeri bulmak neredeyse imkânsızdı.

Tam onu aramak için telefonumu çıkarırken dışarı çıktığını gördüm. Elinde bir sürü poşet vardı, şimdi sweat-shirt'ünü beline bağlamıştı, altındaki kolsuz tişört göbük deliği de dahil birçok yerini açıkta bırakıyordu.

Güneş gözlüğümü alnıma itip aval aval ona bakarken Mad fırlayıp Noah'ya doğru koştu.

“Kostümüne bayıldım, Mad!” dedi gülümseyerek. Dış-leri her zamanki gibi kusursuzdu. Bu gülümsemeyi o kadar uzun zamandır görmemiştim ki içim acıdı.

“Senin bedenine uygun olanı da var. İstersen sana da bir tane bulabiliriz,” dedi kız kardeşim ve Noah kıkırdadı.

Ninja Kaplumbağa kıyafetli Noah... tam da ihtiyacım olan şeydi! Bunu düşününce aklımdan Noah’nın başka şeyler giymiş hali geçti, şehvet dolu düşüncelerimi gizlemeye çalışarak güneş gözlüklerimi geri indirdim.

“Selam,” dedim yaklaşıncı.

“Selam,” dedi kuru kuru.

“Sana yardım edeyim,” diyerek elindeki poşetleri aldım. Baştan dirense de sonunda kabullendi. Kız kardeşime baktı.

“İkiniz ne zamandır buradasınız?”

“Bir süredir,” dedim, telefonumu çıkarıp mesajlarımıza baktım. “Gitmemiz lazım.”

Beş dakika sonra tüm o çılgınlığı geride bırakmıştık.

Onları tüm mağazalardan uzakta bir restorana götürdüm, biftekle patates yedik. Küçük kız kardeşim sohbeti ele geçirmişti. Söylediklerine dikkat etmekte zorlanıyordum; bizimle bir tür oyun oynamaya çalıştığını düşündüm. Her halükârda aniden Noah’yla yalnız kalmak için karşı konmaz bir istek duydum. Bana neredeyse tek kelime etmemişti ama durum gergin ya da gergin ötesi olsa bile, ateşkesimiz için hâlâ büyük umutlarım vardı.

Dışarı çıktığımızda, caddenin karşısındaki binada kaydıraklar, küçük trambolinler, rengârenk tırmanma demirleriyle bir sürü çocuğun oynayıp bağırduğu bir oyun alanı gördüm.

“Mad, oraya gitmek ister misin?” diye sordum, on yaş altı her çocuk için cennet sayılabilecek yeri işaret ederek.

Mad ılınca hoplayıp zıplarken Noah bana kuşku lu bir bakış attı. Pekâlâ, demek ki taktiklerim düşündüğüm kadar incelikli değildi. Steve’i aradım; Maddie’yle şehre geç kalma ihtimalimize karşı civarda kalmasını rica etmiş tim; köşede kahve içiyordu ve gerekirse gelip Maddie’ye göz kulak olacağını söyledi. Beklerken beceriksizce Maddie’yi gözlemledik, havadan sudan konuşmaya çalışıyor ama başaramıyorduk.

Oradan ayrılabildiğimizde barlar, mağazalar ve dondurmacılarla dolu, sadece yayaların girebildiği bir sokağa saptık. “Sessiz görünüyorsun,” dedim. “Yorgun musun?”

Noah dümdüz ileriye bakarak, “Evet, sanırım... çok erken kalktım,” dedi.

Bir süre başka bir şey konuşmadık. Bu çok saçmaydı. Hiç bu kadar uzun süre birlikte olup da bu kadar az konuşmamış tım. Özellikle de Noah. Suyun altındayken bile sessiz kalamazdı; çoğu zaman biraz sessizlik sağlayabilmek için onu öpmek ya da okşamak zorunda kalmış tım.

Şimdiyse hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi, en azından benimle.

“Bak, bu kadar yeter, tamam mı? Sana ne oluyor böyle?”

Bana hayretle baktı. “Hiçbir şey...” dedi ama tereddüt lü görünüyordu. Öfkeye kapılmamaya çalışarak bekledim. “Sadece... bunu beklemiyordum. Kardeşinle takılacağımı zı sanıyordum. Neden onu rasgele bir oyun parkında bıraktın? Kaç hastalık kapabileceğimi biliyor musun? Bit ya da her neyse? Muhtemelen sadece planlarını değiştirdiğ in için hepimiz bitleneceğiz. Eve gitmeden önce üçümüz parkta yürüyüş yaparız diye düşünmüştüm. Zaten daha alacak larım vardı... Mcsaj attığında işimin bitip bitmediğini sormadın; emir vermeye çok alışmış sın: ‘Seni 10 dakika sonra alacağım...’” Sesimi taklit etti. “Ya hazır olmasaydım?

Bunu hiç düşündün mü? Bana öyle bakma. Bu anlaşılmaz... Rahatsız oluyorum.”

Neredeyse gülmek istiyordum. Demek benden bir şeyler saklıyordu.

“Neyden rahatsız oluyorsun?” diye sordum yapmacık bir şaşkınlıkla.

Durup bana baktı.

“Bundan!” Aramızda bir ileri bir geri işaret etti. “Seninle ben. Hâlâ birlikteymişiz gibi davrandın!” Kelimeleri çıkarmakta zorlandığı belliydi. “Maddie’nin hatırına ateşkesi kabul ettim ama kendime yalan söylemeyeceğim ve sen de bana yalan söylemezsen memnun olurum. Yoksa seni son gördüğümde bana söylediklerini unuttun mu?”

Derin bir nefes aldım. İçten içe Noah’nın haklı olduğunu biliyordum. Sayfayı kapatmak için ona Sophia’ya âşık olduğumu söylemiştim ama bu o kadar kolay olmayacaktı.

“Sana arkadaş gibi davrandım. Hepsi bu,” dedim.

Noah’nın cevap vermesi biraz zaman aldı. Bu arada ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafına bakındı.

“Düşmanca davranmanı tercih ederim,” dedi. Bu beni derinden yaralamıştı. “Ciddiyim. Seninle kavga etmeyi tercih ederim. Buna alışkınım. Oysa şu an yaptığın...” Başını iki yana salladı, gözleri yere odaklanmıştı. Çenesini kaldırmak, gözlerime baktırmak istedim. “Bunu kardeşin için yaptığını biliyorum, ama acı veriyor. Kafamı karıştırıyor. Seninle takılmak istemiyorum. Yürüyüşe çıkmak, öğle yemeğine gitmek, yara izimin neden olduğunu ya da neden motosiklete bindiğimi sormanı istemiyorum... Bu benim hayatım, artık seni ilgilendirmemeli, işleri berbat edenin ben olduğumu biliyorum, ama sözde kararını vermişsin, bu yüzden ona sadık kalmanı istiyorum.”

Noah'nın arkasındaki ağaçlara baktım. Kendimi berbat hissediyordum. Bunu Maddie için yaptığım doğrudu ama Noah'yla da vakit geçirmek istiyordum. Onu özlemiştim, lanet olsun.

“Tamam,” diye homurdandım. “Gidip kardeşimi alalım.”

Birden dönüp sokaktan aşağı yürüdüm. Noah hızla yanıma geldi, o duygu... onun yakınımda ama aynı zamanda kilometrelerce uzakta olması beni buzdan bir heykele dönüştürmüştü, o zaman fark etmemiş olsam da bir gün önce erimeye başlamış olan buzdan bir heykele.

Birkaç dükkânı geçip çocuk parkının yanındaki köşeyi döndüğümüzde annemle –evet, annem– toslaştık. Onu görünce durdum. Onunla görüşmeyi hâlâ reddediyordum, bir gün önce Maddie'yi bana çocuk bakıcısı teslim etmişti. Leister Enterprises'ın yıldönümünde ailenin kirli sırlarını ifşa etmeye karar verdiği geceden beri görmediğim annemi tekrar görmek, düşünebileceğim en tatsız sürprizdi.

Her zamanki gibi şıktı, kaşmir bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, saçlarını arkaya toplamıştı; ama gözlerinin altında torbalar vardı. Abartılı makyajı ve cilt bakımı yöntemleriyle biraz daha iyi kapatabilmeliydi.

“Nicholas!” diye bağırdı.

Dişlerimi sıkıp gıcırdattıktan sonra yanıtladım. “Evet, anne, seni burada bulmak ne tatsız bir tesadüf.”

Kasıldı, sanırım darbeyi sindirmeye çalışıyordu. Umu- rumda değildi; ilişkimiz her zamanki gibi kötüydü. Ne di- yorum ben? İlişkimiz hâlâ yoktu.

“Merhaba Noah,” dedi, Noah'nın da gergin olduğunu görebiliyordum.

İçinde bulunduğumuz koşullar ve anne babamızın başına gelenler göz önüne alındığında, annemin Noah'nın en

büyük düşmanları listesinde olduğunu tahmin edebiliyordum. Muhtemelen en tepedeydi. Noah cevap vermedi.

“Acelelerimiz var. Eğer sakıncası yoksa...” Yürüyüşe devam etmeye çalıştım ama annem geri çekilip kolumu tuttu.

“Seninle konuşmak istiyorum, Nicholas.”

“Evet, sekreterime bıraktığın binlerce mesajdan sonra bunu anladım, ama sanırım cevabım oldukça açıktı: İlgi lenmiyorum.”

Refleks olarak Noah’nın elini tuttum. Boğuluyormuşum gibi geliyor, oradan gitmek istiyordum. İkimiz onun etrafından dolaştık, kaçmaya çalıştığımız belliydi.

“Maddie’yle alakalı, Nicholas,” diye seslendi annem arkamdan.

Bu beni durdurdu. İstemeye istemeye ona döndüm.

“Kız kardeşimle ilgili her şey babama iletilebilir. Bana memnuniyetle haber verecektir. ”

Annem çökmüş bir ifadeyle, yalvaran gözlerle bana bakıyordu, sonunda ona soğuk davranmaya devam edemedim. Annem yalvarıyor muydu? Bu daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

“Bana sadece birkaç dakika ver Nick, lütfen.”

Noah’ya baktım. O da benim kadar meraklanmış görünüyordu. “Tamam. Ne oldu?”

Annem hem şaşırmış hem de rahatlamıştı, bizi yakındaki bir kafeye götürdü. Noah yanıma oturdu; annem de karşımıza. Her şey çok tuhaftı; bir an önce bitmesini istiyordum.

“Tamam, hadi söyle, bütün gün bekleyemeyiz.”

Kendisine biraz zaman vermemi isterken gösterdiği zayıflığa rağmen, şimdi sertleşmişti, bu bana biraz çirkin geliyordu. Hatırladığım Anabel Grason buydu.

“Pekâlâ, bana karşı en ufak bir nezaket göstermeyi bile deneyemeyeceğine göre, formaliteleri ve nezaketi bir kenara bırakacağım. Kısa konuşmamı istiyorsan, kısa konuşurum.” Elindeki fincanı bıraktı. “Hastayım, Nicholas.”

Bir an, porselen ve bardak şingirtısıyla bölünen bir sessizlik oldu.

“Hastayım derken ne demek istiyorsun?” dedim. Hemen sinirlenmişim. Bu bir numara olmalıydı. Amacının ne olduğundan emin değildim ama acınası bir durumdu.

“Ne demek mi istiyorum?” dedi, konuşurken çökmeye başladığını görebiliyordum. Onda daha önce hiç görmediğim bir korku ve güvensizlik vardı. Derin bir nefes alıp bana baktı, sonra konuştu. “Lösemyim ben.”

“Ne saçmalıyorsun?” diye cevap verirken sesimin iki oktav düşüşünü duyuyordum.

Ellerini kucağında kavuşturarak sandalyesini biraz geriye itti. “Bir buçuk yıl önce teşhis kondu. Sana söylemek istedim ama telefonda değil. Zaten telefonu açmaya zahmet etmediğin için önemi yoktu. Baban aylar önce öğrendi ama sana söylemeyeceğine söz verdi. Bunu kendim yapmak istedim. Benden nefret ettiğini biliyorum ama oğlumsun ve...”

Sesi titredi, düştüğümü, derin, karanlık bir çukura düştüğümü hissediyor, dibe ne zaman vuracağımı merak ediyordum. Yer bana yaklaşıyordu, saniyeler kalmıştı, sonrasında ne olacağını bilmiyordum ama iyi bir şey olmayacağından emindim. O sırada birinin elimi sıkıldığını hissettim, masanın altında benimkine yaklaşan, beni asla bırakmayacağına söz veren sıcak, küçük bir el.

Yanımda oturan Noah’ya baktım, anneme bakıyordu... acıyarak mıydı? Sanki aniden tek referans noktam oymuş gibi parmaklarımla ona sıkıca tutundum. Annemin sözlerini duymuştum. Kesinlikle doğru olamazdı, değil mi?

“Bunu sana benim için üzölesin diye söylemiyorum. Sadece son birkaç aydaki davranışlarımı, yaptığım her şeyi açıklamak istedim: Maddie, Anabel, baban...”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordum boğazımı temizleyerek, sözcüklerimi neredeyse konuşmamı imkânsız kılan düğömden geçirmeye çalışıyordum.

“Maddie’nin tam velayetini babana veriyorum.”

“Ne?” diye sordum uyuşukluğömdan sıyrılarak.

“Önümüzdeki yıllarda pek çok zorlukla uğraşmam gerekecek Nicholas. Küçük bir kızın böyle şeylerle uğraşmasını istemiyorum. Bunu öğrendiğimde kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Kızımın Anabel’in bakımında kalmasına izin vermeyecektim. Baban bencil biri. Burnunun ucundan ötesini göremiyor. Hatalar yaptım, Tanrı biliyor ya hayatımda pek çok hata yaptım ve şu anda burada beni dinlemeni bile hak etmediğimi biliyorum ama Maddie benim için önemli. Maddie önemli Nick, eğer bana bir şey olursa, işler istediğim gibi gitmezse, kızımın onu sevecek ve koruyacak bir ailenin yanında olacağını bilmek istiyorum.”

“Dur, dur,” diye sözünü kestim. “Babamın tüm bunları bildiğini mi söylöyorsun? Ve onun velayetini almayı kabul mü etti? Ne?”

“Anabel’le olanlar, boşanma, genetik test... Bak, Maddie’nin babanın kızı olma ihtimali olduğunu biliyordum. Ve yanılmadım, tıpkı ona söylersem Maddie’nin hayatının bir parçası olmayı isteyeceğini düşünmekte yanılmadığım gibi. Ve ben de öyle olmasını istiyorum.”

Söylediklerine inanamıyordum. Tüm bu kaos... anemin... kendisi öölürse babamın Maddie’ye bakmasını istemesi yüzünden miydi?

“Ne yapacaksın?” diye sordum, öfkemin yayıldığını hissederek. “Maddie’yi babamın evine mi bırakacaksın?

Ebeveynlik haklarından vazgeçip kızın seni özlemiyormuş gibi mi davranacaksın? Bu çılgınlık!”

“Nicholas...” dedi Noah.

“Hayır!” Ayağa kalktım. “Bu işleri böyle halledemezsin, kahretsin! Bana yaptığın şeyi ona da mı yapmak istiyorsun?”

Annem derin bir nefes alarak önüne baktı. “Otur lütfen,” dedi sakın kalmaya çalışarak.

Oturdum, bacaklarım titriyordu, tüm vücudum gerilmiş, beynim annemin yaptıklarını haklı çıkarabilecek bir dünyayı kavramaya çalışan anlamsız düşüncelerle dolmuştu.

“Onu terk etmeyeceğim, Nicholas, sadece bu süreci atlatmaya çalışırken velayeti babana veriyorum. Ülkenin en iyi doktorlarından bazılarıyla temas kurdum, Houston’da ki MD Anderson’da kemoterapiye başlıyorum. Doktorlar iyimser, ancak bu uzun bir süreç olabilir. Onu Houston’a götürmemi istemezsin, değil mi? Tedavim sırasında ona kim bakacak? Tek düşündüğüm herkes için en iyisinin ne olduğu.”

Orada öylece saniyelerce, belki dakikalarca oturdum. Bilmiyordum. Bu berbattı, kesinlikle çok berbat bir durumdu.

Sonra bir elin elimi tuttuğunu hissettim ama farklıydı. Gözlerimi açtım, annemin eli olduğunu gördüm. Hep böyle kemikli miydi? Şimdi gene gözlerinin altındaki torbaları ve onu son gördüğümünden çok daha zayıf görüldüğünü fark ediyordum. Parmaklarım kararsızlığımı umursamadı; benden izin istemedi onu tuttu.

“Bütün bunlar için özür dilerim, Nick,” dedi, sonra beni bırakıp bir damla gözyaşını sildi. “Baban bunu benden daha iyi açıklayabilir. Dinlediğin için teşekkür ederim.”

Ayağa kalktı; zihnimde, kalbimde aniden bir boşluk hissettim.

“Bekle,” dedim, kendimi hiç olmadığım kadar karmaşık hissederek. “Sana... Sana kişisel numaramı vermek istiyorum, böylece beni arayabilir ve ne zaman gideceğini ya da ne zaman...”

Konuşmayı kestim, çünkü ne istediğimi bilmiyordum. Cüzdanımı açtım, kartvizitlerimden birini çıkarıp arkasına numaramı karaladım. Minnetle aldı.

“Teşekkür ederim oğlum,” dedi, sonra Noah’ya baktı. “Sana da teşekkür ederim.”

On dakika sonra kız kardeşimi parktan aldık. Birden hayatım artık benim değilmiş gibi, bana ait olmayan bir rolü oynuyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. O kadar kızgındım ki, bana bir oyun daha oynadığı, yoluma bir engel daha koyduğu için hayata o kadar öfkeliydim ki, derimin altında bir yanma, kaslarımda bir gerginlik, nasıl boşaltacağımı bilmediğim bir enerji hissediyordum.

Maddie bana doğru koşarken çömelip kollarımı açtım. Ona sımsıkı sarılmak istiyordum; onu tamamen sarıp sarmalamak, bu kadar küçük yaşta karşılaşacağı tüm acılardan koruyabilmek istiyordum. Sadece babası sandığı ve onu bir daha görmeye hiç niyeti olmayan adamın ortadan kaybolmasından değil, aynı zamanda annesinin hastalığından, tanımadığı bir babayla yaşamak zorunda kalmasından da.

Onu bir uçağa bindirmek, New York’a götürmek, onunla ilgilenmek istiyordum ama... O anda ne kadar istesem de babası değildim. Onu sıkı sıkı tutup yerden kaldırdım. Koşturmaktan ve heyecandan al al olmuştu, konuşmayı kesemiyordu. Noah ne kadar bunaldığımı fark etmiş olmalıydı ki Maddie’nin normal hissetmesini sağlamak için ciddiyet içinde söyleyebildiğim birkaç kelimeyi yarıda kesti.

Zaman... zaman artık çok önemliydi. Kaybedilen zaman, yaşamak için kalan zaman. Annem ne kadar yaşayacaktı? Bunu atlatabilecek miydi? Houston'a gittikten sonra onu bir daha görebilecek miydim? Kız kardeşim görebilecek miydi?

Eve gitmek için dışarı çıkıp ön kapıya yürürken durdum, bir adım daha atamıyordum. Noah beni izliyordu, dönüp bana bir şey sordu ama onu duymadım.

“Benim... Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var. Acaba sen... onunla ilgilenebilir misin?”

Noah duraksadı, sanki bir şey söylemek istiyormuş da cesaret edemiyormuş gibiydi. Sonra başını salladı. Kafası karışmış görünüyordu. Ama hiçbir şey açıklayacak havada değildim.

Arabama binip birkaç saat ortadan kayboldum.

* * *

Geri döndüğümde saat gece yarısına yaklaşıyordu. Düşünmek için zamanım olmuştu ve işler bu kadar berbatken düşünmek pişman olabileceğiniz sonuçlara yol açabiliyordu.

Merdivenleri karanlıkta çıktım, ışıkları açma zahmetine girmedim. Neden açacaktım ki? Noah'nın kapısının önünden geçerken kalbime bir iğne battığını hissettim. Hayatımın aşkı... bana yaklaşmasına izin verdiğim herkesin yaptığı gibi beni inciten kişi oradaydı.

Noah'dan nefret ediyor muydum?

Ondan nefret etmiştim, hatta büyük ihtimalle o anda da nefret ediyordum. Ya da belki şimdi, ona en çok ihtiyacım olduğu zaman en nefret ettiğim zamandı; çünkü şimdi, yokluğu en keskin şekilde hissediliyordu, zihnim bana peşinden gitmemi haykırıyor, kalbimse bana bir tür iç huzuru, acıdan biraz olsun rahatlama verecek birini arzuluyordu.

Kapısını alma zahmetine girmeden açtım. Yatağındaydı, uyanıktı, daha önce olduğu gibi etrafı kitaplarla çevriliydi. Kız kardeşim yanında uyuyordu, yatağın üzerine yayılmış, on aylıktan beri yaptığı gibi başparmağını emiyordu. Noah kitabını dikkatle kapattı, gözlüğünü çıkarıp bana baktı.

“Nerelerdeydin?” diye sordu sakın sakın. “Beş saattir yoksun... İyi misin?”

Elinden kitabı alıp komodinin üzerine bıraktım.

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedim. Kapıya göz attım. Noah tereddüt edince birden sinirlendim. “Bana bunu borçlusun,” dedim dişlerimi sıkarak.

Tek kelime etmeden dakikalar geçmiş olabiliirdi, ama kalkıp odama kadar beni takip etti. Göz göze gelince kendimi tutamadım. Ellerimi yanaklarına koyup onu olabildiğince kuvvetle öptüm. Sırtı kapıya yaslandı. Yeniden nefes alabiliyordum.

Karanlıkta ne kadar gergin olduğunu pek fark etmemiştim ama birkaç yoğun saniyeden sonra başını çevirdi.

“Bana bunu yapma Nicholas,” diye zorlukla duyulabilen bir fısıltıyla uyardı beni.

Bir tutam saçını geriye itip temasımızı olabildiğince uzun tutmaya çalışarak dikkatle kulağının arkasına sıkıştırdım. Kokusu beni sarmalamış, arzuyla, aşkla deliye döndürmüştü. Kokusu çok yoğun, çok özel, çok ona hastı. Sırf kokusu bile beni sarhoş etmeye yetiyordu. Ve şu anda buna ihtiyacım vardı.

Yanağını okşayınca gözlerini kapattı, güçlükle nefes alıyordu. O da benim gibi acı çekiyor muydu? Mesafe ona da benim gibi acı veriyor muydu?

“Neden seni unutamıyorum?” diye sordum, alnımı alnına bastırarak. “Neden böyle bir anda bana yardım edebilecek tek kişi sensin?”

“Nicholas...” dedi.

Gözlerimiz dayanamayacağım kadar güçlü elektriksel bir çekimle buluşunca yüzümü boynuna gömdüm. Gömmek zorundaydım.

Boynunun yumuşak tenini önce hafifçe, neredeyse dokunmadan öptüm. Burnumu sürterek saç ayrımından köprücük kemiğine kadar indirdim. Belinden tutup onu kendime çektim. Daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. Noah'nın elleri göğsümdeydi, önce hafif hafif okşuyordu, ama trans halindeyken beni ittiğini ancak sonradan fark ettim.

“Sağlıklı düşünemiyorsun,” dedi. “Bunu yapmak istemiyorsun.”

Geceliği uyluklarını pek örtmüyordu, ellerimi geceliğin altına soktum, kalçasına doğru kaydırıp orada durdum, deli olup olmadığımı, daha sonra bundan pişman olup olmayacağımı merak ediyordum.

Yanaklarından, dudağının kenarından, göz kapaklarından öptüm; sonra boynuna hamle yaptım. Onu artık öpmüyordum. Emiyor, kemiriyor, onu içiyordum. Onun içinde, artık ayrı insanlar olarak var olmadığımız bir arafta kaybolmuştum. Noah bağırınca devam etme isteğimi artırdı. Onu kaldırdım, bacakları belime dolandı. Yüzümü ellerinin arasına aldı, şimdi gerçekten birbirimize bakıyorduk, sonsuz bir sürenin ardından yeniden karşılaşmış gibiydik. Gözlerinde kin yoktu; benim ona duyduğum sevginin aynısı, kalbinde hâlâ canlı olduğunu bildiğim bana beslediği sevgiden başka bir şey yoktu. Kaybolması gereken bir sevgi, kahretsin, gömmeye çalıştığım ama en kötü anlarda yüzeye çıkıp tüm prensiplerimi ihlal etmeme neden olan bir sevgi.

“Sana ihtiyacım var,” diye itiraf ettim. Nefesi benimki- ne karışıyordu, zevkten bayılacağımı düşündüm. Ona dokunmak; acımı yatıştırabilecek tek şey buydu.

Tereddüt etmedim. Dudaklarının benimkilere karşılık verdiğini hissedince tüm şüphelerimi bir kenara bıraktım. Üstüne atılıp onu kapıya bastırdım, dudakları beni karşılamak için sanki ilk kez öpüşüyormuşuz gibi açılmıştı. Ona sahip olmam, vücudumdaki işkenceyi dindirmem gerekiyordu.

“Seninle sevişeceğim Noah,” dedim, sanki bu kaçınılmaz, olması gereken bir şeymiş gibi. “Ayrıldığımızdan beri her şey berbat durumda. Hayatım paramparça ve her gün daha da kötüye gidiyor. Sana bu şekilde ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum. Şu anda bile, sadece birkaç dakikalığına da olsa, senin annemin öldüğünü unutturabilecek tek kişi olmandan nefret ediyorum.” Gözlerim doldu. Görmesin diye onu öptüm.

Noah başını iki yana salladı, ay ışığında onun da ağladığını görebiliyordum.

“Bunun her şeyi daha da kötüleştireceğini biliyorsun,” diye fısıldadı. Kalbinin neredeyse benimkiyle aynı ritimde attığını hissedebiliyordum.

“Daha kötüye gidemez... İşler şu an olduğundan daha berbat olamaz,” dedim.

“Bu bize sadece acı verecek,” diye tekrar fısıldadı. “Yarın sabah her şey eskisi gibi olacak...”

Onu öptüm, dudaklarımda bir gözyaşı hissettim, yaladım, tadına vardım.

“New York’taki o gece benden seni affetmişim gibi davranmamı istemiştin. Şimdi bunu benim için yapmanı istiyorum.”

Bedenim titredi, yeniden öpüştük ve onu yatağıma taşıdım.

NOAH

Yatağının ayak ucunda duruyorduk. Dudakları şefkatliydi, kıyafetlerimi çıkarırken vücudumun her santimini öpüyordu. Geceliğimi o kadar yavaş kaldırdı ki acı verdi, başımın üzerinden çekip çıkararak yanıma bıraktı. Gömleğiyle pantolonunu çıkarışını izlerken kendimden geçmişim. Sadece iç çamaşırıyla kalınca gözlerimi kaçırdım.

İkimiz de olanlara inanamıyor gibiydik. Bu seferki New York'takine hiç benzemiyordu. O zaman ikimiz de incinmiştik, kırgındık, karşılaşmamız soğuktu, sadece seksten ibaretti; şimdi, ateşkesimizden sonra, neredeyse hiç tartışmadan geçen birkaç günün ardından ve böylesine acı bir haber duyduktan sonra, duygularımızın ağırlığını daha fazla görmezden gelemezdik.

Aklım şüphelerle, korkularla doluydu. Nick bunu biliyordu, beni kendine çekip kulağıma fısıldadı: "Noah, lütfen." Eliyle sırtımı sıvazlıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Dudaklarını göğüslerime indirdi.

Gözlerimi kapattım, nefesimi tuttum, keşke beni ve vücudumu bu kadar kolay kontrol edemeseydi diye düşündüm. Beni döndürüp sırtımı göğsüne bastırarak ensemden öptü, saçlarımla oynadı, eli karnımdan aşağı inip külotumun içine girdi, çekinmeden ve utanmadan bana dokundu.

Kulak mememi yalayınca inleyerek gerçekten sevişmemiz için dua ettim. Geçmişimizi unutmak, birlikteymişiz gibi davranmak istiyordum. Nick’le, Nick’in yatağında, bekâretimi ilk kez aldığı, beni sevdiğini söylediği zamanki gibi olmasını istiyordum.

Külotumu çıkardı, beni yatağa yatırıp üstüme çıktı. Göğüslerimi öptü, meme uçlarımı dişlerinin arasına alınca arzudan sırtım yay gibi kıvrıldı. Sol bacağımı bileğimden tutup kaldırdı, ayağımı kalçasının yanına koyarak uyluğundan öptü, sanki benim çikolata kadar tatlıymış gibi dilini üzerimde gezdirdi. Bu işkence dakikalarca sürdü. *Bir kez daha okşarsa* diye düşündüm, *patlayacağım*. Bana bir şey sordu, evet dedim, ama ne olduğunu bile bilmiyordum.

Üstümdeki ağırlığını hissedebiliyordum. Beni öptü; sonuza kadar sürecekmış gibi birbirimize baktık; sonunda belimden tutup içime girdi.

Canım acıyınca istemsizce bağırdım.

Yüzünden şaşkınlık ve endişe geçti.

“Ne kadar oldu Noah?” diye sordu, bana sürtünüyor, canımı acıtıyor, zevk veriyordu... Nerede olduğumu ya da ne yaptığımı bile bilmiyordum; tek odaklanabildiğim hissetmekti, hissetmek, evet, çünkü aylardır hiçbir şey hissetmemiştim.

“Çok uzun,” dedim ona sarılarak.

Durdu, geri çekilerek bana baktı. “New York’tan beri yapmadın mı?” diye sordu inanmaz gibi görünen ama rahatlamış da olabilecek bir ifadeyle.

“Ayrıldığımızdan beri hiçbir şey yapmadım, Nicholas.”

Gözleri parladı, beni sertçe öpüp tekrar hareket etmeye başladı. Hamleleri yavaşladı, hareketleri daha şefkatliydi, alt dudağımı ısırp emdi. O birliktelik ânını paylaşıırken coşkuyla kollarından tuttum. Yanaklarımız birbirine değiyordu.

“Beni sevdiğini söyle,” dedim boğuk bir sesle. Durdu. “Lütfen...”

“Benden bunu isteme. Seni unutmaya çalışmak hayatımda yaptığım en zor şey. Bundan sonra eski halime nasıl döneceğimi bile bilmiyorum.”

“O halde benimle kal,” dedim, o anda ne kadar savunmasız olduğunu biliyordum. Yanlış olup olmadığını bilmiyordum ama onun bana ihtiyacı olduğu kadar ya da ondan daha fazla benim de ona ihtiyacım vardı.

Parmaklarımı saçlarına daldırdım, gözlerini kapattı. Onu öptüm. Hiç bırakmak istemiyordum. “Nick, lütfen söyle.”

Dudaklarıyla beni susturdu. Hareketleri yoğunlaşmıştı; bedeninin beni tatmin etmeye yeteceğini düşünüyordu... Terliyordu, ten tene yapışmıştı, mümkün olan en mahrem yakınlıktaydık. Kızgındı, tahrik olmuştu, üzgündü, hepsi bir aradaydı.

“Ver Noah... İstedığımı ver bana... İhtiyacım olanı... Lütfen.”

Daha kuvvetle, daha hızlı yükleniyordu. Çevremle, hislerimle, sorunlarımla, her şeyle tüm bağlantımı kaybetmiştim. Orgazmın eşiğindeydim, her şeyi silip süpüren türden bir orgazm.

Zevkten bağırdım, sırtım yay gibi kıvrılmış, yatağa neredeyse değmiyordu. İtmeye devam ederek içime boşalıırken kükremesi omuzumda boğuluyordu, sonra üstüme yığıldı. Mükemmeldi, evet.

Ama *seni seviyorum* dememişti.

* * *

Kendimize geldiğimizde Nicholas banyoya gitti. New York'taki gibi duş alacağını, bana bir tişört atıp giyinme-

mi söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama yanılmıştım. Geri döndüğünde yanıma uzanıp beni kendine çekti. Anlamamıştım... Bunun bir anlamı var mıydı? Yanağımı göğsüne yasladım, doğrudan bir mutluluk enjeksiyonu yapılmış gibi hissediyordum. Gitmesini istemiyordum. Onu tekrar kaybetmek istemiyordum. Ona sımsıkı sarılıp gözlerimi kapattım. Bitkin düşmüştüm. Nicholas uykum gelene kadar saçlarımı okşadı. O gece ikimizle, yeniden birlikte olduğumuzla ilgili çok güzel rüyalar göreceğimi biliyordum... Rüyalarımnda ne nefret ne de hata olacaktı, önemli olan tek şey birbirimize duyduğumuz aşk olacaktı.

Ama sabah beraberinde gerçekleri ve güvensizlikleri getirmişti, çok erkenden gözlerimi açtığımda, o odada olanların bir daha olmayacağını fark ettim. Nicholas başka bir kadınla birlikteydi, hem de sıradan bir kadın değildi. Sophia'yla birlikteydi, o korkunç geceyi bana yaşatan, sonucunda benim yaptıklarına neden olan kişilerden biriyle beraberdi.

Uyuyordu, beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi göğsüne bastırmıştı. O ânı dondurmak için her şeyimi verirdim, oysa gözlerini tekrar açtığında acı ve pişmanlık göreceğimi biliyordum, ama buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum.

Bana ihtiyaç duymuştu. Annesi hastaydı, beni yaralarını sarmak için kullanmıştı. Bunu bana borçlusun, demişti, bu doğrudu, ona bir konuşma borçluydum, ama sonra daha fazlası olmuştu. Ve şimdi, yaptığımızın ne kadar yanlış olduğunu görüyordum: İşler böyle yürümüyordu. İhtiyaç duyulan şey böyle istenmezdi. O an, uzun acı dolu amlar zincirine bir yenisini daha ekleyecekti. Öte yandan buna değer verecektim; eğer bu bir vedaysa, beni bir kez daha reddetmesini beklerken bu vedaya tutunacaktım.

Uyandırmamaya dikkat ederek Nicholas'ın kolunu üzerimden kaldırdım. Gitmek, ondan, kız kardeşinden, tüm acı anılardan uzaklaşmak daha iyiydi. Anneme bir bahane uydururdum, belki de gerek kalmazdı. Bu şekilde devam edemezdim. Kendi hayatımı yaşamak zorundaydım. Nicholas benim bir parçamdı; kalbimde her zaman bir yeri olacaktı. Ne diyordum ben! Daima kalbimin sahibi olacaktı, her bir zerresinin, ama yeniden kendim olmam, kendimi sevmem, kendimi affetmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Bavulumu olabildiğince hızlı ve sessizce topladım. Maddie hâlâ oradaydı, çarşafının arasına kıvrılmış, küçük bir melek gibi uyuyordu. Giyinip gitmeye hazır odadan çıktığımda hissettiğim rahatlama değildi. Sonunda tüm bunlara bir son verdiğim için mutlu değildim; hayır, beni derinden etkileyen, her zaman hatırlayacağım bir kitabı kapatıyormuşum gibi geliyordu... tekrar okusam bile asla ilk seferki gibi olmayacak büyü, inanılmaz bir kitap. O sabah, hayatımın önemli bir bölümünü sonlandırıyordum. Bir bölüm... ama unutulmasın, bir bölüm hikâyenin tamamı değildi.

* * *

Eve dönüş yolculuğu dayanılmazdı. Bedenim geri dönmem, Nick'le yatağa girmem, sürenin sonuna kadar uyumam için bağıırıyor, ama aklım bana ne kadar aptal olduğumu, bir şeylerin değişmiş olabileceğini düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Ama madem Nick'le ayrılalı bir yıldan fazla olmuştu, neden sanki şimdi olmuş gibi ağlıyordum? Bir ara kimseye çarpma endişesi olmasın diye arabayı kenara çekip motoru durdurmak zorunda kaldım, direksiyona sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

Eski halimiz için ağladım, aslında nasıl olabilirdik diye

ağladım, hasta annesi ve küçük kız kardeşi için... Nick için, onu hayal kırıklığına uğrattığım için, kalbini kırdığım, kendimi ona sevdirdiğim ama sonra sevginin en azından acı olmadan var olmadığını gösterdiğim için, bu acı artık onu ömür boyu yaraladığı için ağladım.

Noah için ağladım, onunla birlikteyken olan Noah için. O hayat dolu Noah, içindeki şeytanlara rağmen tüm kalbiyle sevmeyi bilen Noah için. Nick'i herkesten çok sevmiştim, bu da üzücüydü. Hayatının geri kalanını geçireceğin kişiyle karşılaştığında geri dönüş olmazdı. Çoğu kişi bunun nasıl bir duygu olduğunu hiç öğrenemiyordu. Nick'in hayatımın aşkı olduğunu biliyordum; çocuklarımın babası olmasını istediğim, iyi ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar yanımda olmasını istediğim adamdı.

Nick *aradığım kişiydi*, benim diğer yarım, ama şimdi onsuz yaşamayı öğrenmem gerekiyordu.

NICK

Kız kardeşimi çok sevsem de gözlerimi açtığımda görmeyi beklediğim kişi o değildi. Doğrulup odaklanmaya çalıştım, yatağımın sol tarafının neden boş olduğunu, Noah kalkıp giderken nasıl fark edemediğimi anlamaya çalışıyordum. Ama cevabı kolaydı: Bir yıldan fazladır ilk kez uyumuştum; gerçekten uyumuştum.

“Noah nerede?” diye yatakta zıplayarak sorup duruyordu kız kardeşim. Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı.

Ne demek istiyordu, neredeydi ki?

“Noah odasında değil mi?” diye sordum, ayağa kalkıp gözlerimi ovuşturarak kafamı toparlamaya çalıştım. Banyoda yüzüme su çarptım, yeni güne odaklanmaya çalışıyordum, bir sürü şeyi açıklamak, daha bir sürü şeyi çözmek zorunda kalacağım bir gündü.

Bir önceki gece sadece seks değildi; hem de hiç değildi. Çok daha fazlasıydı; eski duygularımın beni etkilemesine izin vermişim... ve uzun bir aradan sonra, kendimi ilk kez iyi hissetmişim.

“Burada değil Nick,” dedi Maddie.

Odasına gidip kapıyı açtım, doğrudu, kimse yoktu. Etrafta onun eşyalarını arandım. Kitapları, bavulu... her şey gitmişti.

“Lanet olsun!” diye tısladım.

“Küfür ettin!”

Ona baktım. Madison’a göz kulak olmak için hiç uygun bir zaman değildi.

“Cüce, mutfağa git ve Prett’e sana kahvaltı hazırlamasını söyle.” Tam itiraz edecekti ki, “Şimdi!” diye ekledim.

“Noah gitti mi?” diye sordu, gözle görülür bir şekilde üzgündü.

İkimiz de aynı durumdaydık.

“Bilmiyorum. Şimdi aşağı in; bir daha söylemeyeceğim.”

Güzel mavi gözleri kısıldı; bunun sonuçları olacağını biliyordum.

Arkasını dönüp aşağıya koştu.

Odama geri dönüp telefonumu aldım. Hiç düşünmeden Noah’yı aradım, bir değil iki kez.

Lanet olsun, Noah. Bu şekilde gitmek zorunda mıydın?

Kızmıştım. Çok kızmıştım. Arabama atlayıp peşinden gitmeye hazırdım. Neden gitmişti? Ona kötü mü davranmıştım? Hayır, lanet olsun, davranmamıştım; her zamanki gibi, birlikte olduğumuz zamanki gibi davranmıştım. Tamam, başka bir şey sormuştu... başka bir şey istemişti...

Beni sevdiğini söyle...

Yapamamıştım. Çok acı çekiyordum.

Mutfağa gittim. Moralim berbattı. Babam orada kardeşimin yanındaydı; bir şeyler hakkında konuşuyorlardı, daha doğrusu Maddie konuşuyor, Raffaella da gülümseyerek onları izliyordu. İçeri girince bana baktıklarında, bir günaydın mırıldanıp bir kahve alarak ön kapıya yürüdüm.

Noah’nın eski hurda yığınına görünce rahatladığımı hissettim. Demek ki gitmemişti. Peki ama neredeydi? Ya eşyaları neredeydi? Garaja gittim. Audi gitmişti.

Demek ki gitmişti. Ona duymak istediklerini söylememenin, ondan kurtulmak için tüm yalanlarımdan daha kolay bir yol olduğunu fark etmiştim. İstedığımı elde etmiştim; o da sayfayı kapatmıştı. Ama... o zaman neden içimde bir boşluk hissediyordum? Ve onu gördüğümde neden böyle hissetmemiştim?

Babamın konuşmak için beni ofisine çağırması bozuk moralime hiç yardımcı olmamıştı. Şükran Günü'ndeki tartışmamızdan sonra hiç konuşmamıştık ama içimden bir ses bu seferki çağrının işle ilgili olmadığını söylüyordu.

“Annen dün beni arayıp seni gördüğünü söyledi, hastalığını sana söylemiş.”

Alay edercesine güldüm, bara gidip kendime bir içki aldım. Saat sabahın onuydu ama ne önemi vardı ki?

“Artık iyi arkadaş olduğunuzu görüyorum; birbirinize her şeyi anlatıyorsunuz. Raffaella bu konuda ne düşünüyor, baba? Yoksa bunu ondan da mı saklıyorsun?”

Babam oltaya gelmedi; ellerini karnında kavuşturmuş, büyük deri koltuğunda oturarak sadece bekliyordu. Bardağımı boşaltıp kendime bir içki daha aldım. Nihayet ona bakabildiğimde, öfkeden ve derin bir üzüntüden yıkılmıştım, bu üzüntü daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

“Bana ne zaman söyleyecektin?!” diye bağırdım.

“Annen söylemememi istedi,” diye cevap verdi sakın sakın.

Güldüm. “Ne diyeceğim biliyor musun baba? Söylemeye ya da söylememeye karar verdiğin konunun tamamen seni nasıl etkilediğine bağlı olması komik. Annemi neredeyse tüm evliliğiniz boyunca aldattığını saklamakta hiç beis görmedin, üstelik bana bunun için gittiğini söyleme zahmetine girmedin... Hiçbir gerekçesi olmadan ortadan kaybolduğunu düşünmeme izin verdin!”

Kalkıp pencereye yürüdü. “Annen çoktan gitmişti, Nicholas. Onu tanıyorum... ve seni terk etmeye karar verdiğinde ne yaptığının tamamen farkındaydı. Sana bir şey söylemedim çünkü onu tekrar görebileceğini ummanı istemedim. Bir yalanın peşinden koşmanı istemedim.”

“Tüm hayatım kahrolası bir yalanmış!” Sakinleşmem, vücudumu ve ellerimi ele geçiren titremeleri kontrol etmem gerekiyordu. Yumruklarımı sıktım. “Madison’a ne olacak?”

Döndü. “Burada kalacak. Onun için en iyisi bu,” deyince başımı iki yana salladım. En iyisi mi? Onun için mi, yoksa kendisi için mi?

“Nicholas, kız kardeşinin istikrarlı ve samimi bir yerde olması gerekiyor. Onun sürekli hastanede olmasını, doktorlarla çevrili olmasını, Anabel’in kemoterapisinin etkilerini görmesini istemiyorum; daha çok küçük.”

“Onun annesine ihtiyacı var.”

Babam benimkine çok benzeyen gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyordu. Bana bu şekilde bakmayalı uzun zaman, belki de yıllar olmuştu, kendimi gözyaşlarının eşliğinde hissediyordum. Yanıma gelip elini omuzuma koydu.

“Bu sana olanlarla aynı şey değil Nick. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum. Maddie annesini görecektir. Onunla sürekli iletişim halinde olacak. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım.”

Başımı iki yana salladım. Kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Kendimi yeniden on iki yaşındaymışım, babam bana annemin hiç geri dönmeyeceğini söylüyormuş gibi hissediyordum.

“Bunun için üzgün olduğumu sana hiç söylemedim. Şimdi söylüyorum. Yanılmışım Nicholas; senin için doğru olanı yaptığımı sanmıştım, yeterli olabileceğimi düşünmüş-

tüm, annenin seni sadece inciteceğini sanmıştım, ama mücadele etmeliydim. Onun bir şekilde hayatının bir parçası olarak kalması için elimden geleni yapmalıyım, hatta bu bir yalanı yaşamak anlamına gelse bile. Ebeveynler böyle yapar; çocuklarının sevildiklerini, korunduklarını hissetmeleri için ellerinden geleni söyler ve yaparlar. Ama ben nasıl yapacağımı bilmiyordum.”

Gözlerim yaşarınca birkaç kez kırpıştırarak net görmeye çalıştım. Beklediğim son şey buydu. Hayat sürprizlerle doluydu ve bana sürekli vuruyor, tekrar ayağa kalkmamı, yaralı, kırık, ama gene de yola devam edebilecek kadar güçlü olmamı bekliyordu.

“Maddie’yi bir anneden mahrum bırakma,” dedim, ama sadece annemin gitmesinden bahsetmiyordum. Babam anlamıştı. Ne demek istediğimi tam olarak anlamıştı.

“İkinizin de annesiz kalmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım, Nicholas.”

Bunu söylerken beni kucakladı. Hiç beklemiyordum. En son ne zaman böyle bir şey yaptığını, Noah dışında en son ne zaman birinin bana bu şekilde şefkat gösterdiğini hatırlamıyordum. Ve içimdeki huzuru hissettiğimde, ne düşünmüş olursam olayım, gardımı indirmem, beni karanlıktan korumak için en azından bazen başkalarının içeri girmesine izin vermem gerektiğini fark ettim.

NOAH

Şükran günü'nden iki hafta sonra telefon geldi. İşe başlamak üzereydim! Sekreter bana şirketin ortaklarından Simon Roger'ın hayatını kolaylaştırmak için genç ve enerjik bir yönetici asistanına ihtiyaç olduğunu söylemişti. Pazar-tesi sabahı saat yedide onunla kısa bir görüşme yapacaktım. Bu bir stajdı ama yine de parası eski işimden daha iyiydi, bu yüzden mutluydum.

Oraya gittiğimde karşılaştığım açık renk saçlı, iri kahverengi gözlü güzel bir kadın bana Bay Roger'ın ofisini gösterdi. Kapıyı çalıp içeri girebileceğim söylenene kadar bir süre bekledim. Beni karşılayan kusursuz giyimli ve bakımlı uzun boylu adamdan ziyade, daha yaşlı bir adam bekliyordum. Yeşil gözleri, benimkinden biraz daha açık sarı saçları vardı. Mavi takım elbisesiyle gri kravatı en iyi malzemelerden yapılmıştı, gülümsediğini görünce ona fazla uzun baktığımı fark ettim.

“Noah Morgan, değil mi?” diye sordu, koltuğundan kalkıp bir eliyle ceketini iliklerken diğer elini uzattı.

Ne kadar sıkmam gerektiğinden emin değildim, fazla yumuşak olduğundan endişelendim.

“Evet, benim,” dedim kendimi biraz aptal gibi hissederek.

Roger oturmamı işaret ettikten sonra masasının etrafından dolaşarak yanıma oturdu. Koltuğunu bana doğru çevirdi. Ofisi sadeydi: bir yönetici koltuğu ve önünde iki deri koltuk bulunan ahşap bir masa, devasa bir Mac ve dosyalarla dolu raflar.

“Lincoln bana Nicholas’ın kız kardeşinin burada iş aradığını söylediğinde şaşırdım ama notlarını ve referanslarını görünce Leister yerine benimle çalışmaya karar vermene sevindim.”

Nicholas’ın adını duymak hoşuma gitmemiştir ama birbirlerini tanıdıklarına göre ailemin ortaya çıkmasının kaçınılmaz olduğunu tahmin ediyordum.

“Evet, yani, sanırım kimse üvey babası için çalışmak istemez,” dedim dostça görünmeye çalışarak.

Roger bir dosyadan başını kaldırıp sırtıttı. “William’ı kastetmedim, Nicholas’ı kastettim, ama evet, sanırım haklısın.” Keyifli keyifli dosyayı bir kenara koydu. “İş basit. Günlük işlerimi hallediyorsun, toplantılarımda notlar alıyorsun, ihtiyacım olan her konuda bana yardım ediyorsun...”

Başımı salladım. Yani temelde sekreterlik gibiydi.

“Eminim kardeşin sana daha iyi bir şey bulabilir...”

“Hayır, hayır, isteyeceğim son şey Nicholas’a rica etmek. Neyse, New York’a gitmem gerekirdi, değil mi?” dedim gülümseyerek. Bir işim vardı! Başlamak için can atıyordum!

Roger bana meraklı bir bakış attı. “Evet, yani Nicholas’ın şu anda New York’ta olduğu doğru ama bu şirket Lincoln’la benim olduğu kadar onun da. Ama en alttan başlamak istemen normal. Bu, karakter sahibi olduğunu gösterir...”

Aklım durmuştu, her yerimin ürperdiğini hissettim.

“Pardon, tam olarak ne demek istiyorsunuz...” Sırtımdan aşağı soğuk bir ter damladı. “Bu şirket Nicholas’a mı ait?”

Roger bana bir aptalmışım gibi bakarak arkasındaki camda bulunan amblemi işaret etti. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Olamazdı.

LEISTER, ROGER & BAXWELL INC.

Kahretsin!

Bu da mı Nicholas’ın şirketiydi?!

“Projeye birlikte başladık ama çoğunluk hissesi onun... Bunu bildiğini sanıyordum,” dedi, belli ki bilmediğime şaşırmıştı.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? *Kim önceden araştırmadan bir işi kabul ederdi ki?*

“Kardeşimle aramız pek iyi değildir,” diye açıkladım. “Aradım çünkü Lincoln Baxwell birkaç ay önce bana iş teklif etmişti. Nicholas’ın şirketi olduğunu bilmiyordum. Ben...” Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Özür dilerim. Zamanınızı boşa harcamamalıydım. Hemen gidiyorum.”

Roger ayağa kalkıp ben dışarı çıkamadan kolumdan tuttu. “Bekle Noah,” dedi kibarca. “Endişelendiğin buy- sa, Nick’in burada çalıştığını bilmesine gerek yok. Kendisi New York’ta ve bildiğim kadarıyla oradan ayrılmak gibi bir niyeti de yok.”

Derin bir nefes aldım. Düşüncelerim hızla akıyordu. Nicholas’ın Los Angeles’a dönmeyi planlamadığını çok iyi biliyordum. Şu anda kesinlikle düşünmüyordu.

“Patronun ben olacağım, o değil,” diye ekledi, beni ikna etmeye çalışarak.

Yapabilir miydim? Şirketin başkanlarından birinin eski

erkek arkadaşım, bir daha asla görmemeyi umduğum eski erkek arkadaşım olduğunu bilerek Simon Roger için çalışabilir miydim? Başka bir teklif almış olsaydım çekip giderdim... ama işlerin bundan daha iyi olabileceğinden kuşku vardı.

“Ne diyorsun?” diye sordu.

Korkularımı yutup kötü sezgilerimi bastırdım ve evet dedim. Roger güzelim beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

“O halde ekibe hoş geldin. Seninle çalışacağım için çok heyecanlıyım.”

Zoraki bir gülümsemeyle veda edip dışarı çıktım. *Lanet olsun Nicholas... Senden uzaklaşmak neden bu kadar zor?*

* * *

Günler geçtikçe ve Nick’le karşılaşmayacağımı, onun gerçekten New York’ta olduğunu, LRB’yi oradan yönettiğini anladıkça rahatlamıştım, sakın sakın çalışabiliyordum. İş seviyordum. Bana düşünecek, kafa yoracak fazla zaman bırakmıyordu, ihtiyacım olan şey tam da buydu. Dersim olmadığı zamanlarda bütün sabah çalışıyor, ofise gidip Simon’a ihtiyacı olan her konuda yardım ediyordum.

Haftalar akıp geçti ve çok geçmeden Noel vakti geldi. Noel’i annem, Will ve Maddie’yle geçirdim. Nick bize işin onu uzak tutacağını söylemişti ama içten içe benim yüzümden uzak durduğunu biliyordum.

Yılbaşı gecesini Jenna ve Lion’la geçirdim. Jenna birlikteyken Nick hakkında konuşmamaya çalışıyordu ama istemesek de konu açılıyordu.

“Nick ona âşık değil, Noah,” dedi yemekte, manidar bir bakışla. “Yine de hâlâ onunla.”

Artık tek başıma olduğum ve bunu yapabileceğim ko-

nusunda ısrar ediyor, dışarı çıkmam, daha fazla insanla tanışmam, saçımı salmam gerektiğini söylüyordu. Yılbaşına doğru geri sayarken belki de haklı olduğunu, artık başka erkeklerle çıkma zamanının geldiğini düşünüyordum.

* * *

Bir sabah isteyken Simon, onunkinden koyu renkli ahşap bir kapıyla ayrılan küçük ofisime girdi. Bilgisayar ekranından başımı kaldırıp yanıma gelmesini izledim. Ellerini önümdeki sandalyenin arkasına dayadı ve gülümsedi.

“Çok iyi iş çıkartıyorsun Noah,” dedi gururla. Sanki beni kanatları altına almış, öğretiyor ve koruyor, sanki öğrencisi olmamı istiyormuş gibi bir hisse kapılmıştım. İşe başlayalı daha bir ay olmuş, ama çok şey öğrenmiştim, çok minnettardım.

“Teşekkürler Simon,” dedim. Onun yanındayken hep olduğu gibi kızardım. Gerçekten çok yakışıklıydı. O gün üzerinde gri takım pantolonla dirseklerine kadar kıvrılmış kusursuz beyaz bir gömlek vardı. Sarı saçları önden geriye taranmıştı, yeşil gözlerinde neşe vardı.

“Seni dışarı davet edeyim dedim.” Kaşlarımı çattım ama konuşmaya devam etti. “Bütün ofis gidiyor; yeni Coca Cola kampanyası için yaptığımız anlaşılmayı kutlamak istiyoruz. Hadi ama, bana öyle bakma. Genç olman gerekiyor, unuttun mu?”

Gülümsedim, içimde bir kıpırtı hissetmiştim. Sadece eğlenmek için bir yere gitmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Dışarısoğuktu, bu yüzden boynuma açık mavi bir atkı doladım. İkimiz birlikte çıktık.

“Herkes nerede?” diye sordum.

“Çoktan bara gitmiş olmalılar. Herkes senin kadar çok çalışmıyor.”

Bu iğnelemeyi ya da iltifatı, her neyse, duymazdan gelip onu takip ettim. Şirketimizin bulunduğu yüksek binanın köşesini döndük, arabalar ve insanlarla dolu bir caddede yürüdük. İş çıkış saatinde tipik bir akşam üstüydü. Yol boyunca konuştuk, işte olmadığımız zamanlarda bunun bu kadar kolay olmasına, onun yanında kendimi bu kadar rahat hissettiğime şaşırıyordum. Anlattığı bir fıkraya hâlâ gülerken birden durdu.

“Seninle dürüstçe konuşabilir miyim?” dedi, gözlerimin içine bakarak.

Tonundaki değişiklik beni germişti, ama gene de ihtiyatla başımı salladım. “Dürüstlük, her zaman tersinden daha iyidir.”

Tekrar gülümsedim, gevşek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bu bana unuttuğum bir duyguyu yeniden yaşatmıştı: içimde hafifçe uçuşan kelebekler.

“Senden hoşlanıyorum, Noah. Demek istediğim, senden gerçekten hoşlanıyorum ve seni yemeğe davet etmek istiyorum,” dedi. Sesinde hiç çekingenlik yoktu. Kısa sürede çok şey başarmış, zeki, eğlenceli, üstelik iyi bir patron olan bir erkeğin olması gerektiği gibi kendinden emindi.

“Beni şimdi mi yemeğe davet etmek istiyorsun... yoksa hâlâ iş arkadaşlarımızla mı çıkacağız?” Gergindim ve onun da bunu anladığından emindim.

“Dürüst olmak gerekirse... bunu uydurdum. Seni dışarı davet etmek istiyordum ama hayır diyeceğinden korkuyordum, bu yüzden küçük bir hikâyeye uydurdum.”

“Anlıyorum,” dedim. Bana yalan söylediği için memnun olup olmadığından emin değildim.

“Sadece seni daha iyi tanımak için... Konuşacağız, bir yerde güzel bir yemek yiyeceğiz, menüdeki en pahalı yiyeceği sipariş edeceğiz, sonra ikimiz de kendi evlerimize gideceğiz.”

Kulağa hoş geliyordu, ama... bu bir randevu muydu?

Beni götürdüğü restoran güzeldi ama fazla lüks değildi... En azından rahatsız edecek kadar lüks değildi. Duvarlarda seksenli yıllardan kalma plaklar vardı, plaklar farklı renklerdeydi, ortalarında mumlar bulunan kırmızı beyaz kareli örtülerle donatılmış masalarıyla ev havası veren, samimi bir atmosferi vardı.

İtalyandı, bu yüzden yemekleri beğeneceğimden emindim. Ben alfredo soslu ravyoli sipariş ettim; o vejetaryen lazanya istedi. Yemekleri beğenmiştim, konuşmamızdan hoşlanmış, yirmi soru oynamaktan ve birbirimizi daha iyi tanımaktan keyif almıştım. Uzun zamandır kimseyle çıkmamıştım. Sadece Dan ve Nick'le çıkmıştım, sonrasında erkeklerle tanışmak ya da birilerini tanımak için neredeyse hiç zamanım olmamıştı.

Simon ailesinin en büyük çocuğu olduğunu, onu deli eden dört kız kardeşi olduğunu anlattı. Hali vakti yerinde bir aileden geliyordu: Babası mimar, annesi doktordu. Pazarlama ve iletişim sektörüne girmeye karar vermiş tuhaf biriydi.

Yemek hızla geçip bitince işyerinin otoparkına geri yürüdük. Benim Audi'm onunkinin yanına park edilmişti. Ne tesadüf.

"Pekâlâ Noah," dedi artık yürüyecek yol kalmadığında, "seninle yemek yemeyi çok sevdim, eğer bunu tekrar yapabilirsek, ne kadar erken olursa o kadar iyi olur."

Güldüm. Her şeyin bu kadar iyi gitmesine inanamıyordum. Drama yok, oyun yok, sadece bir erkekle bir kız birlikte oturup hayatları hakkında konuşuyorlardı. Çok eğlenmişim ama bir adım öne çıkıp beni öpmeye çalışması tuhafıma gitmişti.

İçgüdüsel olarak yana dönünce dudakları yanağıma değdi.

“Hmm,” dedi, eğlenmiş ama hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle.

“Üzgünüm. Yemeğe bayıldım ama daha yavaş gitmek istiyorum,” dedim, bir erkeğe dudaklarından öpücük bile veremeyen aptal küçük bir kız gibi hissederek.

Yanağımlı okşadı. Bu hoşuma gitmişti.

“Elbette... Benim için işleri zorlaştırıyorsun ama sorun değil. Zorlukları severim.”

Arabasına bindi ve gitti.

Birkaç saniye daha orada durdum, tekrar hareket ettiğimde gözlerimin yaşlarla olduğunu fark ettim.

NICK

Sekreterimin az önce verdiği programa bakınca içimi çektim. Neredeyse nefes alacak vaktim yoktu. LRB'nin açılışı ve diğer iki şirketin kapanışı arasında tamamen doluydum. Şikâyetçi değildim; çalışmayı seviyordum, özellikle de hayata geçirmek için çok uğraştığım bu yeni proje üzerinde.

* * *

Sabah gazetesini görünce sövdüm. Simon Roger o sabah beni aramış, şu an basında çıkan kötü haberlerle uğraşamayacağımızı söylemişti. İmajımızı korumamız şu anda çok önemli demişti. Haklı olduğunu biliyordum, ama kameraların karşısına geçip her kararımı açıklayacak vaktim yoktu. Yönetim kurulunu ikna etmek yeterince zordu; şimdi tüm dünyayı mı ikna etmem gerekiyordu?

Her şey daha iyi olacaktı –bunu biliyordum– ama zaman alacaktı.

Telefonum çalınca düşünmeden açtım. Sophia'ydı.

“Meşgulüm,” dedim, gereğinden daha kaba şekilde.

“Her zaman öylesin,” diye cevap verdi. “Sekreterin bana gelecek hafta Los Angeles’a gideceğini söyledi.”

“LRB ofislerine uğrayıp her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol edeceğim.”

“Ayrıca büyük bir açılış olacağını söyledi.”

“Lisa’nın sana güncel bilgileri verdiğini görüyorum,” dedim öfkeyle. “Evet, Roger bir parti vermemiz için ısrar etti; sözümona imajımız için böylesi doğruymuş.”

“Kaliforniya’ya gideceğini bana haber vermeyi düşünmüş müydün? Hatırlatayım, son görüştüğümüzden bu yana bir ay geçti.”

Ayağa kalkıp kendime bir fincan sıcak kahve aldım. İşle o kadar meşguldüm ve Noah’yla son karşılaşmamdan o kadar tedirgin olmuştum ki, doğrusu Sophia’yı hiç düşünmemiştim. “Elbette sana söyleyecektim ama henüz hiçbir şey kesinleşmemişti.”

Kilometrelerce uzaktan bile Sophia’nın beyninin tıkradadığını duyabiliyordum.

“O halde senin evinde diyelim mi?” Sesindeki heyecanı fark etmemek elde değildi. Koşullara rağmen gülümseme neden oldu.

“Orada görüşürüz,” diyerek tekrar oturdum. “Kendi anahtarın var, değil mi?”

Onunla konuşma tarzımla Noah’yla konuşma tarzımı karşılaştırmadan edemedim. Sophia’ya anahtarı aylar önce vermiştim çünkü bazen iş için Los Angeles’ta kalması gerekiyordu ve oradaki dairem boş duruyordu. Satacak zamanım olmamıştı. Ama o dört duvardaki anılar, şu anda ofisimdeki şöminede çıtırdayan ateşten daha hararetli yanıyordu...

* * *

Los Angeles’a uçuşum erkendi, böylece orada öğlen yapılması planlanan personel toplantısına zamanında yetişebilecektim. Geçen seferki hataları yapmadıklarından emin olmak istiyordum. Ayrıca Maddie’yi görmek istiyordum. Yılbaşın-

dan beri tekrar gitmemiştim. Noah ortadan kaybolmuştu. Ama onu görmeyi çok istiyordum. Annesi kampüste meşgul olduğunu, ders çalıştığını söylemişti, ama benim yüzümden uzak kaldığını biliyordum. İki ay kadar önce birlikte geçirdiğimiz son gece hâlâ aklımdaydı: her öpücük, her kelime, her ses, her his... Gitmeseydi ne olurdu bilmiyordum. Onu terk edebilir miydim? Onu kollarımda tutarak uyanıp her şeyin bittiğini söylemeye gücüm yeter miydi?

Bu soruların cevabı yoktu ve hiç olmayacaktı. Kader onun karar vermesini istemiş, beni bu zahmetten kurtarmış, hayatlarımıza devam etmemize izin vermişti.

Şimdi Sophia vardı. Ama o bir mecburiyet, bir beklentileri karşılama yoluydu. Bir gün çocuk sahibi olmak istiyordum; karım olsun istiyordum. Hiç kimseyi Noah'ı sevdiğim gibi sevemezdim ama her şeyi bir kenara bırakmazdım. Her zaman acı dolu anılar olacak, onu her zaman, sanki benim bir parçammış gibi kalbimde, hücrelerimde tutacaktım. Ama bu, geleceğim için istediğim şeyleri elde etmeye çabalamayacağım anlamına gelmezdi.

Steve beni havaalanında bekliyordu. Yakında üniversiteden mezun olacak büyük oğluyla birkaç gün geçirmek için gitmişti. Onu görünce gülümsedim, birlikte arabasına yürüdük.

"Aaron nasıl?" diye sordum, emniyet kemerimi takıp cevapsız çağrılarıma ve mesajlarıma göz atmak için telefonumu açtım.

"Her şeyin neredeyse bitmesine seviniyor."

Gülümsedim, dalgın dalgın saate baktım. "Hızlanmalısın; kendim ayarladığım bir toplantıya geç kalmak istemiyorum."

Steve istediğimi yaptı, yarım saat sonra milyonlarca dolar harcadığım binanın yanına park etmiştik.

İçeri girdiğimde telaş ve koşturma beni şaşırtmadı. Buna alışmıştım.

“Günaydın Bay Leister; toplantı odasında sizi bekliyorlar,” dedi tanımadığım bir sekreter.

“Teşekkürler. Bana bir kahve getirebilir misin?” Lobiyi geçtim. Geç kaldığımı biliyordum. “Kremasız, şekersiz, teşekkürler.”

Sekreter kız aceleyle uzaklaşırken toplantı odasına yürüdüm. Kapıyı açtığımda, herkesin yerinden kalkmış olduğunu, güldüklerini, belli ki çok komik olan biri ya da bir şeyi çevrelediklerini görünce şaşırdım. İçeri girdiğimi kimsenin duymadığını bilerek sessizce yaklaştım ve uzun sarı saçlı bir kızın oturmuş, Simon Roger’la bilek güreşi yaptığını gördüm.

Kızın Noah olduğunu anlamam sanırım iki saniye sürdü.

Anlamamıştım. Noah oradaydı, gülüyordu, kuşkusuz Noah’nın kazanmasına en azından şimdilik izin veren o salakla el eleydi. Gözüm ellerine takılınca kan beynime çıktı.

“Toplantının başlaması gereken zamanla şu an arasındaki on dakika size bu sirki başlatmak için yeterli süreyi verdiyse, ben yokken neler yaptığınızı hayal bile etmek istemiyorum,” dedim, ilgi odağı iki kişi de dahil herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Hepsi durup bana döndü.

Noah sesimi duyunca ayağa fırladı. Öfke beş duyumu da ele geçirmişti. O anda hiçbir şey umurumda değildi: iyi bir izlenim bırakmak istediğim elemanlarım, hatta eğer Noah orada olmasaydı muhtemelen gülüp yarışmaya katılacak olmam bile.

Onu görünce tüm dünyam yıkılmaya başlamıştı.

“Toplantı iptal edildi,” dedim neredeyse bağırarak. “Herkesi sabah yedide burada istiyorum, işlerinizi koruyup koruyamayacağınıza bakacağız. Burası lanet olası bir oyun alanı değil!”

Oradaki herkese kaşlarımı çattım, özellikle de kız arkadaşımınla –lanet olsun, Noah’yla demek istemiştım– fazlasıyla samimi olan Roger’a.

Dışarı çıkmak için arkamı döndüm ama önce “Morgan, ofisime gel!” diye bağırdım.

NOAH

Bir an oradaki herkes gibi sessizce kapıya baktım.

O sırada birisi, “Boş ver patronu,” diyerek eşyalarını alıp dışarı çıktı.

“Sanırım gazetelerde söylenenler doğru,” dedi bir başkası, kim olduğunu görmek için arkamı döndüm. İnsanlar bana acıyarak bakıyorlardı, çünkü aslında sadece beni çağırmıştı.

Simon eğilip kulağıma fısıldadı, “Seninle gelmemi ister misin?” Geçtiğimiz birkaç haftayla ilgili her şey anlamını yitirmişti.

“Merak etme, sorun değil,” dedim. “Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum.”

O ilk yemekten sonra birkaç akşam yemeği daha yemiştik. Bir gece, Nick’le aramdaki ilişkiyi ona anlatmıştım. Kuşkusuz Simon bu ilişkinin sadece üvey kardeş olmamızdan çok uzak olduğunu öğrenince şaşırmıştı.

Gülümsedim ve Nick’in çoğunlukla boş olan ofisine doğru yürüdüm. İçeri girmeden önce kapıyı çaldım, etrafındaki herkes bana bakıyordu.

“Gir!” diye kükredi.

İçeri girdiğimde onu endişeyle bir ileri bir geri volta atarken buldum.

“Burada ne halt ediyorsun?”

Ceketini çıkardı, sandalyesine asıp kollarını sıvarken derin bir nefes aldım.

“Burada çalışıyorum,” dedim. “Bildiğini sanıyordum.”

Kravatını çekiştirirken durdu, gözlerini kısarak bana baktı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Son işimi kaybedince Lincoln Baxwell’in Jenna’nın düğününde bana kartını verdiğini hatırladım. Onu arayınca bana burada bir iş bulacağını söyledi.” Sanki hikâye çok sıradanmış gibi omuz silktim, ama aslında öyle olmuştu.

Nick masaya yaslanarak bana baktı. “Neden beni aramadın?” diye sordu, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi. “Sana çok daha iyi bir iş bulabilirdim.”

“Ne iş yaptığımı bile bilmiyorsun.”

“Bu doğru. Kim için çalışıyorsun?”

İçimden bir ses duyduklarının hoşuna gitmeyeceğini söylüyordu ama yalan söyleyemezdim; gerçeği neredeyse anında öğrenecekti ve onu daha fazla kızdırmak istemiyordum. “Simon için çalışıyorum... onun asistanıyım.”

Derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdi. “Onun asistanı mı?” dedi alaylı bir ifadeyle, kaşlarını kaldırarak. “Bu da ne demek oluyor?”

Kollarımı kavuşturdum. “Ne demek olacak Nicholas? Ona günlük ajandasında yardım ediyorum, kahve yapıyorum...”

“Kahve mi?” Kelimeyi bir hakaretmiş gibi telaffuz etmişti.

“Evet, hani şu insanların sabahları içtiği siyah şey...”

“Benimle dalga geçme,” diye sözümü keserek oturdu. “Senin ders çalışman gerekmiyor muydu? Bir sebepten ötürü hâlâ çalışman gerekiyormuş gibi mi davranıyorsun?”

“Çalışmaya ihtiyacı olmayan sensin Bay Leister,” dedim.

Bana, bir müdürün kötü davranan bir öğrenciye baktığı gibi bakıyordu. “Bu sabah gerçekten çok gaza gelmişsin.

Aptal gibi davranmak moral mi veriyor?”

Tamam: İş yerinde bilek güreşi yapmak pek profesyonelce değildi ama geç gelen Nick’ti.

“Elemanlarınla iyi vakit geçirdiğim için ne kadar kıskandığını görmek bana moral veriyor.”

“Roger’la demek istiyorsun.”

“*Elemanlar*,” dedim çoğul olmasının üstüne basarak.

“Kıskanmıyorum; insanların bu şirketi ayakta tutmak için canlarını dişlerine takmaları gerekirken zamanlarını boşa harcadığını görmek beni çileden çıkarıyor.”

“Yani şimdi bizzat düzenlediğin bir toplantıya gelmeni beklerken zaman öldürmemiz benim hatam...”

“Bak, neyin kimin hatası olduğunu konuşmaya başlamayalım, Noah. Bu bütün gün sürebilir.”

Nick’in ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuştum.

“Gidebilir miyim?” diye sordum ona dik dik bakarak.

“Hayır.”

Gözleri öfkeyle, hiddetle, şehvetle parlıyordu.

“İyi görünüyorsun,” dedi gergin bir sessizliğin ardından. İltifat beni hazırlıksız yakalamıştı. “Verdiğin kiloları geri almışsın. Bu iyi bir şey. İskelet gibi görünmenden hoşlanmıyorum.”

Bunu hiç beklemiyordum. “Bana şişman mı diyorsun?”

Neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacak bir tavırla güldü. “Kendini şişman mı görüyorsun?”

Hayır, tabii ki şişman değildim, hiçbir zaman şişman olmamıştım; sadece ayrılığımızdan sonra verdiğim kiloları geri almıştım. Şimdi bir deri bir kemik değil sağlıklı görünüyordum. Bu iyiye işaretti. Hayatıma devam ettiğim anlamına geliyordu.

“Sen de fena görünmüyorsun,” dedim soruyu geçiştirerek. “Sanırım benden ayrı olmak sana iyi geliyor.”

Ses tonum soğuktu, biliyordum ama Nick cevap vermedi. Beni izlerken, en son birlikte olduğumuz zamanı hatırladığını düşündüm. Ben de hatırlıyordum.

“Başka bir isteğin var mı?” dedim, ikimizin içinde bulunduğu o balonu patlatarak. “İşe geri dönmem gerek.”

Neredeyse alayla yan yan bakarak başını iki yana salladı. O bakış bana ne anlatmaya çalışıyordu? Arkamı dönüp kapıya yürüdüm, ama çıkmadan önce omzumun üzerinden baktım.

“Çalışanlarının üzerine fazla gitmemelisin Nick. Onlar iyi insanlar ve bugün seninle tanışacakları için çok heyecanlıydılar.”

Bir şey söyleyecekmiş gibi başını arkaya yasladı ama sonra sadece başını salladı. Onu yalnız bıraktım, sanırım düşüneceği çok şey vardı.

* * *

Ertesi günkü toplantı çok daha iyi geçti. Nick herkese karşı nazik ve sevecendi ama bir gün önceki davranışları için özür dilemedi. Ne de olsa patrondur ve tüm çalışanlarını kıkırdaşıp dalga geçerken bulmanın her patronun sinirine dokunacağını görebiliyordum. Sonunda oradaki herkesi avucunun içine almıştı; onu kibarca ama soğuk bir şekilde izleyen Simon hariç herkesi. Bu hoşuma gitmemişti ama yapabileceğim bir şey yoktu. Nick bana hak ettiğim saygıyı göstererek mesafeli durdu, buna memnun olmuştum. Arada sırada onu bana bakarken yakalıyordum. Bana acı verse de orada olmasından memnun olduğumu inkâr edemezdim. Her şeye rağmen işime konsantre olmaya çalışıyordum. Onunla konuşmak için pek fırsatım olmuyordu. Çoğu görüşmesi özeldi, benim bulunmamı gerektirmiyordu. Sonuçta ben sadece bir stajyerdim.

Ama ofisimden çıkıp da kendimi... Sophia'yla karşı karşıya bulduğum gün her şey daha da kötüleşti. Bir an birbirimize baktık, içten içe ölüyor olsam da sakın kalmak için var gücümle çabaladım.

“Seni görmek güzel,” dedim mümkün olduğunca sakın ve neşeli bir ifadeyle.

Sophia bana şaşkın bir bakış attı. Nick, Simon'ın ofisine giderken sözlerimi duyunca onun yanına geldi, bana temkinli, ama mavi gözlerinde ilgisiz olmayan bir bakışla baktı.

“İzninizle...” Arkamı dönüp doğruca tuvalete gittim, rahatlamak için bir süre durup ağlamamaya çalıştım.

Sakin ol, Noah... Onu unutmak üzeresin, unuttun mu? Nefes al, nefes al... Bunun seni etkilediğini bilmelerine izin verme.

İkisini bir arada, yan yana görmek bana eziyet etmeyi hiç bırakmayacaktı. Fotoğrafta görmek başkaydı; ikisini birlikte görmek, Nick yanına gelince Sophia'mn yüzünün aydınlandığını, Nicholas'ın elini onun beline koyduğunu görmek çok farklıydı.

Kahretsin, hayır, hayır, şimdi ağlama, yapma, aptallık etme...

Dik durup makyajımın akmamasına dikkat ederek yüzüme su çarptım. Rujumu tazeledim. Güçlü görünmem, o âna kadar herkese gösterdiğim güçlü, olgun Noah olmam gerekiyordu.

Dışarı çıktığımda, Nick'le Sophia gitmişti. Simon'm ofisine yürüdüm, kapıyı çaldım, içeri girmemi söylediği sırada neredeyse kapıyı açmak için aceleyle yanıma gelen Nick'le çarpışacaktım.

Bana baktı, bakışlarımı kaçırıp patronumla konuşmak için değmeden yanından geçtim.

“Sana istediğin tüm rakamları vereceğim Nick, endişe etme,” dedi Simon.

Nick başını salladı, hâlâ bana bakıyordu.

Neden bana bakıp duruyorsun, Nick? Git kız arkadaşınla ol; bırak da huzur içinde acı çekeyim!

Nick düşüncelerimi okumuş olmalıydı ki tekrar başını sallayarak dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Simon yanıma gelip ellerimi tuttu. “İyi misin?”

Başımı salladım, beni masasına götürdü, sırtımı masaya yasladım.

Simon’la sadece öpüşmüş, başka bir şey yapmamıştık ama bu bile sadece iki kez olmuştu. On beş yaşındaymışız gibi davranmaya devam edemeyeceğimi biliyordum. Simon yirmi sekiz yaşındaydı ve benden hoşlandığını açıkça belli etmişti. Hem de çok.

Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde bir şeyler, bir çeşit kıpırtı hissettim, ama Nick gözlerimin içine her baktığında kapıldığım sarhoşluğa hiç benzemiyordu.

Simon ilgimi çekmediğini, dikkatimin dağıldığını anlamış olmalıydı. Haklıydı da. O anda ondan başka her şeyi düşünüyordum.

“Sana bir şey sormak istiyordum,” diyerek koltuğuna geri yürüdü. Bir kutuyu açıp içinden beyaz bir zarf çıkardı.

“Birkaç gün sonra büyük bir açılış partimiz var. Herkes gelecek. Benimle birlikte gelmeni istiyorum.”

Ağzımı hafif araladım, hemen hayır demeye hazırdım. Onunla gitmek mi? Sanki kız arkadaşımıymışım gibi mi? Bu, aramızda bir şeyler olduğunu dört bir yana haykırmak anlamına gelirdi. Aynı zamanda Nicholas’ı kontrol altında tutmaya yardımcı olmaz mıydı? Sophia’yla gideceği kesindi, o halde sorun neydi?

“Ne diyorsun?” diye sordu Simon umutla.

“Yani, dışarı çıkıp bir elbise almam gerekecek... bilirsin, tabii ki patronum bana izin verirse.”

Simon gerçek bir sevinçle gülümserken pişmanlığa kapılmadan oradan çıktım.

Canavarın karnına giriyordum.

* * *

Ertesi gece Jenna’yla bir şeyler içmeye çıktık. Birbirimizi haftalardır görmemiş, kızlar gecesi yapma zamanının geldiğine karar vermiştik. Ben hâlâ on dokuz yaşındaymışım gibi hissetmek, Jenna da eski Jenna’yı, evli olmayan ve üst üste üç gecedен fazla evde kalmayan Jenna’yı ortaya çıkarmak istiyordu.

Durumun gerektirdiğini düşündüğüm kırmızı deri bir mini etek giymiştim. Diz boyu yüksek topuklu çizmelerim gibi bu da annemin hediyesiydi. Saçlarımı kıvrıp sırtımdan aşağı sarkıtmış, dudaklarımı eteğimle aynı kan kırmızısına boyamıştım. Jenna gurur duyardı.

GPS’imle boğuşuktan sonra buluşacağımız bara ulaştım. Arkadaşım kapıda bekliyordu, beni görünce kocaman gülümsedi.

“Bugün bayağı gösterişli olmuşsun. Birini falan mı arıyoruz?”

“İyi görünmemin erkeklerle bir ilgisi yok. Kendim için giyiniyorum. Her neyse, sen evlisin.”

Jenna söylediklerimi duymamış gibi görünüyordu.

“Bu bar fena değil. Dans kulübü gibi bir şey değil, ışıklar loş... Yarım saat içinde buradaki her erkeğin bizimle birlikte olmaya çalışacağına bahse var mısın?”

“Sadece birkaç kadeh içki içeceğimizi, konuşacağımızı, eğleneceğimizi sanıyordum. Bir erkek aramakla ilgilenmi-

yorum. Eğer seni rahatlatacaksa... patronumla zaten bir şeyler olduğunu bilmelisin.”

Ağzı açık kalmıştı. “Anlat her şeyi!” diye bağırdı. Dedi-koduyu erkeklerin ilgisinden daha çok seviyordu.

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. “İlk içkiyi sen ısmarla, anlatayım ama seni uyarıyorum... fazla uzun bir hikâye değil.”

Başını salladı, söylediklerime rağmen hâlâ heyecanlıydı ve beni içeri sürükledi. Küçük bir yerdi ama tıklım tıklım doluydu. Pembe bir içki sipariş etti ve köşedeki küçük bir masaya oturduk. “Konuş! Onunla yatıyor musun? Patronunla mı sevişiyorsun?” diye sordu.

“Sevişmedik, yemeğe çıktık ve... yani... öpüştük... üç kere.”

“Üç kere mi?” diye tekrarladı, çok iyi bildiğim alaycı tonla. “Sakin ol kaplan, senin fahişe olduğunu düşünmesini istemezsin.”

“Kapa çeneni!” dedim, içkilerimizle birlikte servis ettikleri küçük tabaktan bir fıstık alıp kafasına attım.

Güldü ama bana hâlâ başka bir galaksiden gelmiş bir mutantmışım gibi bakıyordu. “Gerçekten, Noah. Senin için seksin özel bir şey olduğunu anlıyorum ama sevişmenin kendine has avantajları var.”

Gülerek başımı iki yana salladım. Ama Jenna kolay kolay pes etmeyecekti, sonraki bir saatini beni o gece biriyle takılmaya ikna etmeye çalışarak geçirdi. Beni gecenin beşinci erkeğiyle tanıştırmak üzereyken saate bakıp gitme zamanımın geldiğini söyledim.

“Üzgünüm Jenna ama yarın işte gözlerimi açık tutabilmek istiyorsam gitmem gerek. Bay Sert’in beni ofisine çağırıp tekrar bağırmasını istemiyorum.”

Jenna kıkırdadı.

“Sana nasıl gittiğini sormadım,” dedi biraz temkinli bir

ifadeyle. Nicholas ikimiz için de rahatsız edici bir konu haline gelmişti. Jenna'yla ne kadar yakın olursak olalım, Nick'i çocukluktan beri tanıyordu. Her zaman yanımda olmuştu ama içten içe, onun kalbini kırdığım için beni hiç affetmeyecekti.

“Mesafemizi koruduğumuz sürece bence her şey yolunda,” dedim utanmadan yalan söyleyerek. Nick'in varlığı beni söylemek istediğimden daha fazla etkilemişti.

Tam o sırada uzun boylu ve büyüleyici Lion'ın bar kapısından içeri girdiğini gördüm. Sanki kafasında radar varmış gibi bizi hemen buldu. Gülümseyip merhaba dedim, Jenna oturması için yana kaydı.

“N'aber Noah?” dedi koca elini Jenna'nın çıplak dizine koyarak.

“Harika. Yorgunum, biliyorsun,” dedim, bardağımı bırakarak eve gitmeye hazırlandım. Artık Jenna'yı yalnız bırakmayacağıma göre, kaçma vakti gelmişti.

Vedalaşıp arabamı bıraktığım yere gittim. İstedğimden geç olmuştu ama artık Lion'ın orada olduğunu bilmek iyi hissettirmişti. Jenna'nın uyanık kalma yeteneği efsaneviydi ama artık ona yetecek enerjim yoktu.

Arabaya binip otoyola doğru yola çıktım. Cuma gecesi ve trafik berbat, trafiğe takılıp duran bir başka araba olmaktansa, eve daha uzun bir yoldan gitmek anlamına gelse bile, bir çıkışa saptım.

Oyalanıp dikkatimi dağıtmak için radyoyu açtım. On dakika sonra tuhaf bir şey fark ettim. Direksiyon sağa kaçıyor, düz tutmakta zorlanıyordum.

Kahretsin!

İssiz bir yerde olduğumu fark ederek yavaşladım, neredeyse bütün gün yağan hafif yağmurda kaya kaya ilerliyordum. Yolun kenarına çekip flaşörlerimi yaktım.

Böyle durumlarda ne yapılacağını hatırlamaya çalıştım. Arabadan indim, her tarafım karanlıktı, bagajda bir el feneri, uyarı yeleği, güvenlik üçgeni, herhangi bir şey aradım ama bulamadım. Telefonumun el fenerini kullanarak, orada bıraktığım tüm aptalca şeyleri bir kenara atıp her tarafı karıştırdım ama hiçbir şey yoktu.

Bir araba o kadar hızlı geçti ki çığlık atarak en az bir metre geriye sıçradım.

“Geri zekâlı!” diye bağırdım.

Audi’nin tekerleklerine baktığımda, lastiğin patladığını gördüm, ama o an yardımcı olabilecek yedek lastik, kriko ya da başka hiçbir şeyim yoktu. Önünde yedek lastiği olan eski Beetle’ımın olmasını ne kadar isterdim. Audi’mle hava atmaya çalıştığım için kendime lanet ettim.

Telefonumu çıkardım, yeşil arama düğmesine basar basmaz bana yardıma geleceğini bildiğim tek kişiyi aradım.

Bir kere çaldı.

NICK

Saat sabahın ikisiydi ve kendime, tahammül edemediğim, daha da kötüsü, en iyi arkadaşım olabileceklerini düşünerek bana yalakalık yapan tüm bu sığ, aptal insanların arasında ne halt ettiğimi soruyordum.

Bir golf kulübünde idik, babamın arkadaşlarıyla buluşmak için gittiği türden bir yerdi, ben de oradaydım çünkü iş görüşmeleri yapmak için iyi bir yerdi. Oyunu anlıyordum. Babamla birkaç kez gitmiştim ve oynamayı seviyordum. Sörf yapmak kadar değildi ama gene de eğlenceliydi. Anlamadığım şey, toplantı için neden böyle bir yere gidildiği idi. Her şey sinir bozucu geliyordu. Takım elbiseli adamlarla çevrili olmak, deri koltuklarda oturmak, puro içmek, evrenin efendileriymiş gibi davranmak, altı ayımızı harcayarak hazırladığımız maddelerin üzerini çizen insanları izlemek zorunda kalmak.

Oraya aniden gitmek zorunda kalmıştım. Bu yüzden herkes takım elbiseli olduğu halde ben kot pantolonluydum. Gömleğim pek övünülecek bir şey değildi ve Steve'den kravat ödünç almak zorunda kalmıştım, aksi takdirde beni içeri bile almazlardı.

O gece içtiğim altıncı sigarayı çıkardım ve Steve'in bir telefon görüşmesi yapmak için uzaklaşmasını izledim. Bir

an önce gitmem için bana bir bahane söyleyeceğini umuyordum, bu yüzden kaşlarını çatarak telefonu kapatıp başını iki yana sallayarak yanıma geldiğinde tüm dikkatimi ona verdim.

“Biraz buradan uzaklaşmam gerekiyor,” dedi ciddi bir ifadeyle.

Uzaklaşmak mı?

“Ne oldu?” dedim, iş arkadaşlarımdan izin isteyerek kalkıp onunla rahatça konuşabileceğimiz bir köşeye doğru yürüdüm.

Steve gülümseyerek başını iki yana sallayıp, “Demin Noah aradı,” dedi.

Adını duyunca elektrik çarpmış gibi oldu.

“Görünüşe göre lastiği patlamış ve yedeği yokmuş. Yolun kenarında, ıssız bir yerdeymiş. Gidip ona yardım etmemi istedi.”

Dur, ne?

“Ben giderim,” dedim, bunu yapmayı bu kadar istediğimi fark edince kendime şaşırmıştım. “Nereye gideceğimi söyle bana.”

“Nicholas, bana seninle olup olmadığımı sordu ve sana hiçbir şey söylemememi özellikle tembihledi.”

Sırıttım. “Bana öyle geliyor ki onu dinlememişsin. Ben gidiyorum Steve. Senin fikrini sormayacağım.”

“Tamam. Eve gitmek için bir araba ayarlarım. Şimdi sana nerede olduğunu mesaj atıyorum. Bagajda bir Fix-a-Flat* spreyi var,” dedi sabırla.

Omzuna dostça bir şaplak atıp takım elbiseli adamların yanına geri döndüm. “Beyler, bu akşam için ayrılmak zorunda olduğumu bildirmekten üzüntü duyuyorum. Acil bir durum var ve hemen gitmem gerekiyor,” dedim, yüzlerin-

* Fix-a-Flat: Patlak lastik tamiri için kullanılan bir aparat. (ç.n.)

deki iççerlemiş ifadeyi görmekten memnundum. “Daha makul bir saatte ofisimde tekrar buluşabiliriz. İyi akşamlar.”

Onlara cevap fırsatı bile vermeden oradan ayrıldım. Noah her zaman mükemmel bir bahaneydi.

GPS’imi takip ediyordum, ama trafiğin kötü olduğu zamanlarda insanların sık sık girdiğı bir tali yoldan giderek ıssızlaşan bir alana girince endişelendim. Noah’ya her zaman bunu yapmamasını söylemiştim; tehlikeliydi, geçilen bazı yerler gerçekten harap durumdaydı ama o her şeyi kendi bildiğı gibi yapmaya kararlıydı.

Arabasını çıkışa çok da uzak olmayan bir yerde buldum. Görüş çok kötüydü, dikkatini kaybeden bir sürücü kolaylıkla ona çarpabilirdi. Dörtlü flaşörler dışında başının dertte olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Orada olduğunu bildirmek için uzun farlarımı yaktım, sonra önüne park ederek arabadan indim. O da indi ve birbirimize baktık, ben onu arabama sokup hızla uzaklaşmak isterken Noah şeytanın kendisiyle yüz yüze gelmiş gibi davranıyordu.

Yaklaşırken onu süzdüm. Farlarım gecenin karanlığında onun her bir kıvrımını ortaya çıkarıyor, saçları çekici bir şekilde parlıyordu. Karanlıkla çevrili bir melek gibi görünüyordu.

“Senin ne işin var burada?” dedi kollarını kavuşturarak. Kızgın olduğunu düşünmemi istiyordu ama korktuğunu görebiliyordum. Mini eteğı hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. İstemedenden aklımda onu soymaya başladım. O narin uyluklarının üst kısmında gördüğüm dantel jartiyer miydi?

Ona hoşlanmayacağı kadar yaklaşımdan kendimi alamadım. Normalde başkalarıyla aramdaki mesafeye çok saygılıydım. Ama Noah bunu hiç kolaylaştırmıyordu.

“Seni kurtarmaya gelen birini böyle mi karşılıyorsun?” diye sordum, ona sarılmak, ısıtmak, titremesini durdurmak istiyordum.

“Ben Steve’i çağırdım, seni değil,” dedi gözlerini kaçırarak. Bakışlarımın yoğunluğu rahatsız etmiş olmalıydı.

“Steve’in benim için çalışması çok kötü.”

“Steve bir sorunum olursa onu arayabileceğimi söylemişti.”

“Peki sence ona bunu söylemesini kim söyledi?”

Bana şaşkın şaşkın bakarken gülümsedim.

“Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin? Bugünlerde çok meşgul bir adam olduğunu biliyorum. Ayrıca, Sophia ne olacak?” diye sordu hafif tiksintiye benzer bir ifadeyle.

Sophia’dan bahsettiğine göre beni iyi bir ruh haline sokmaya çalışmıyordu. LRB ofislerinde onunla karşılaştığında Noah’nın yüzündeki ifadeyi hâlâ hatırlayabiliyordum. Görünüşte her şey yolunda gibi davransa da, onu o kadar iyi tanıyordum ki, onun bir başkasıyla birlikte olduğunu düşünmek bana nasıl etki ederse, onun da aynı şekilde etkilendiğini görebiliyordum.

“San Francisco’da ailesiyle birlikte... Hadi ama.” Elini tuttum, birlikte bagajımın yanına yürüdük. Bagajı karıştırıp Fix-a-Flat’i ve üzerine giyebileceği uyarı yeleğini buldum; Steve her zaman en kötü senaryo için her şeyi hazır bulundururdu. Ne de olsa bu onun işiydi. “Al, bunu giy.”

Noah irkildi ama sarı yeleği reddetmedi, hiç şikâyet etmeden giydi.

“Böyle acil durumlar için yedek bir planının olmamasının ne kadar sorumsuzca olduğunu söylememe gerek yok,” dedim, Fix-a-Flat kutusunu alırken.

Noah önce peşimden geliyordu, ama sonra öne doğru koşup kutuyu almaya çalışarak itiraz etti, “Kendim yapabilirim.”

Yanıma çömelirken, “Yapabileceğini biliyorum. Önemli olan bu değil. Sana yardım etmeye geldim. Geri çekil de ben yapayım,” dedim.

“Yardımlını istemiyorum Nicholas.”

Döndüm, onu azarlamamaya çalışıyordum ama kendimi tutamadım. “Demek yardımlını istemiyorsun öyle mi? Tamam, giderim. Fix-a-Flat’i de alırım, sen de sonsuza kadar çekicinin gelmesini beklersin ve gecenin bir yarısı yedek lastik takmak için senden ne kadar para isterlerse ödersin.”

“İşte bu yüzden Steve’in bir şey söylemesini istemedim. Her zaman her şeyi yüzüme vuruyorsun.”

Yapmak istediğim bu değildi. Aslına bakılırsa sabahın ikisinde o bozuk yolun ortasında Noah’yla olmaktan başka hiçbir yerde olamayacağım kadar mutluydum. Sorun da buydu.

Ondan çok kendime kızarak arkamı dönüp işe koyuldum. Ellerimi izlediğini biliyordum. Tek ses, yanımızdan geçen arabalar ve bizi alıp sürükleyecek gibi görünen rüzgârdı.

İşimi bitirip kalkmak üzereyken Noah’yı arabaya yaslanmış bana bakarken buldum. Bir araba geçti ve ona doğru bir adım attım. Kapıya yaslandı, kalçam mıknatıs gibi onunkine doğru çekiliyordu.

Karanlıkta göz göze gelince ona dokunup teninin benimki kadar sıcak olup olmadığını görmek için acı veren bir arzu hissettim. Elimi uyluğuna koydum, parmaklarım eteğinin altına kaydı.

“Donuyorsun,” dedim, onu hissetmek için biraz daha yaklaşarak. Bir elini aramıza soktu. Elini tutup göğsüme götürünce beni hafifçe geri itti.

“Bunu yapma Nick,” dedi başka tarafa bakarak.

“Sadece hipotermi geçirmediğinden emin olmak istiyorum,” dedim, o kadar usulca söylemiştim ki beni duyduğunu sanmıyordum. Her şey yok olmuş gibiydi. Tek istediğim yanaklarını ellerimin arasına almak, güneş doğup ikimiz

de ateş gibi yanana dek o dudakları öpmekti. Onu kendime çekip sarılamamaktan nefret ediyordum; soğuk geçene kadar paltomun altına sokulmak için yalvarmıyor olmasından nefret ediyordum; orada olduğum için ağzı kulaklarında gülümsememesinden nefret ediyordum.

Onu öpmeye davrandım; hiç tereddüt etmedim –o dudaklar benimkiler tarafından öpülmek için yaratılmamışsa ne için yaratılmıştı ki?– ama Noah bana izin vermedi; çömeldi, kolumun altından kayarak sıyrıldı.

“Gitmem gerek,” dedi, neredeyse hiç tereddüt etmeden sürücü tarafındaki kapıyı açıp arabaya bindi.

Şimdi üzüyen bendim. Öylece gitmesine izin veremedim. Hıyarlık etmiştim, yanlıştı ama ikimiz yalnızken sağlıklı düşünemiyordum.

“Hey, Noah,” dedim, beni camdan görebilmesi için dizlerimi kırarak. Beni daha iyi görebilmek için camı indirdi. “Bir daha olmayacak,” dedim. “Söz veriyorum.”

O anda aklından neler geçtiğini bilmiyordum ama bana attığı bakışın günlerce kendimi deli gibi hissetmeme neden olduğunu biliyordum.

NOAH

Nick’le karşılaşmamda neyin daha fazla acı verdiğini bilmiyordum: Beni öpmeye çalışması mı, yoksa bunu bir daha yapmayacağına söz vermesi mi?

Olaylar bir yere varmadan kendime hâkim olup durdurmak hoşuma gitmişti, özellikle de tatillerde onunla yatmanın ardından bunu atlatmakta ne kadar zorlandığımı düşününce. Nicholas tam anlamıyla dürtüsel davranıyordu; sonuçları düşünmeden istediğini yapıyordu. Seks istiyorsa bunu Sophia’da aramalıydı. Ahh. Bunu düşünmek bile saçımı başımı yolma isteği uyandırıyordu ama erkek arkadaşını terk eden ve her istediğinde onunla yatağa giren kız olmayacaktım. Hayır, hiç işim olmazdı.

Ve böylece beni yatağa atmaktan daha fazlasını isteyen, beni LRB’nin büyük açılışına davet eden kişiye odaklandım. Parti konusunda özellikle Nicholas Sophia’yı götüreceği için gergindim, bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

O gün geldiğinde, kısa, vücuda oturan, mavi payetli bir elbise giydim. Bir yıldır giymemiştim; daha önce üzerimden sarkıyordu, hatta göğsümün düzgün görünmesi için dolgu-

lu sutyen giymek zorunda kalmıştım. Aynada kendime bakınca gülümsedim: Bunlar alıştığım, aylar önce kaybolmuş göğüslerdi. Şimdi tüm ihtişamlarıyla geri dönmüşlerdi.

Jenna'nın bir hafta önce ödünç verdiği, kırmızı çantamla uyumlu, parlak taşlı, kiraz rengi Louboutin marka topuklu ayakkabıları giydim. Annemin Noel hediyesi uzun ve şık siyah paltomu aldım, Simon'ın arabayı park ettiğini duyunca dışarı çıktım.

Arabadan inip kapıyı açtı, "Harika görünüyorsun," dedi, belimden tutup beni öpmek için kendine çekti.

Lanet olsun... Bunu yaptığında neden her zaman bu kadar rahatsız hissediyordum?

Paltomu iliklemek için geri çekildim. Dışarıda rüzgâr çıkıyordu. Simon'ın arabası gri, zarif, klasik bir Porsche'ydi, bana Nick'in Ferrari'sini kaybettiğim günü hatırlatmıştı. Beni affettiğine hâlâ inanamıyordum ama o zamanlar sanırım gerçekten âşıktık.

Onun değerli arabasına zarar versem ya da çizsem Simon ne yapardı?

Bir centilmen gibi açık kapıdan geri çekildi ve kısa süre sonra partiye doğru yola çıktık.

Yüksek tavanları ve duvar resimleriyle çok büyük bir mekândı. İşletmenin yeniliği göz önüne alındığında bu kadar çok insanı orada görmek beni şaşırtmıştı ama kuşkusuz bu çok daha büyük bir grubun sadece bir yan kuruluşuydu. Bana annemle Will'in nerede olduğunu soran bir iki tanıdık yüz gördüm. Ama artık patron Nicholas'tı ve William geri çekilip ona işini yapma fırsatı verme kararı almıştı. O yaşta küçük bir kız babası olmakla yeterince meşguldü. Dalgın dalgın etrafıma bakınırken Simon iki kadeh şampanya alıp birini bana uzattı.

"Birini mi arıyorsun?"

Kahretsin.

Ona baktım, bir yudum içtikten sonra başımı iki yana salladım. “Sadece mekâna hayran kaldım. Çok güzelmiş,” dedim. Sonra bir yudum daha aldım.

Simon’ın şirketteki rolü önemli olduğu için neredeyse herkesi selamlamak zorundaydı. İlk başta beni de yanında sürüklüyordu, ama bir saat sonra artık canıma tak edince ayaklarımın ağrıdığını bahane ederek bara yürüdüm. Bir garson kız bardağımı yeni bir soğuk, köpüklü rozeyle değiştirenken, mıknatıs çekmiş gibi kapıya baktım.

Gelmişlerdi: balo kralı ve kraliçesi.

Sophia, uzun bej rengi gece elbisesi içinde kaybolmuştu. Saçları bir tarafa toplanmış, omuzlarına koyu dalgalar halinde dökülüyordu. Işıklar yüzüne cazip gölgeler düşürüyordu.

Ve Nick... muhteşemdi. Bunu ifade edecek tek kelime buydu. Koyu gri takım elbise, beyaz gömlek, mavi kravat; insanda günah işleme, kötü, tehlikeli, yasak şeyler yapma isteği uyandıran bir yüz.

Tam o sırada ışıklar kısıldı ve yemek başladı. Simon yanıma gelerek masamıza kadar bana eşlik etti. Tüm dikkatini bana vermişti: Sohbet ettik, güldük, tatlıdan sonra diğer konuklar ve iş arkadaşlarımızla dans pistine çıktık.

Birlikte gitmiştik ama ihtiyatlı olmak, ilişkimize fazla dikkat çekmemek istiyorduk. Bu yüzden arkadaş gibi davranmaya karar verdik. Ama Nicholas’ın asık suratını görmekten hoşlanmadım desem yalan olurdu.

Bir ara kendimi yalnız bulmuş gecenin beşinci içkisini yudumlarken Nick yanıma geldi. Sophia’yı hiçbir yerde görememiştim, ama bizi izliyormuş gibi varlığını hissedebiliyordum. Simon gitmişti, nerede olduğunu bilmiyordum ama en azından bana eşlik edecek havah bir barmen vardı.

“Dün gece eve rahat gittin mi?” diye sordu Nick yanıma sokularak.

“Mükemmelen, teşekkürler. Otuz dakika içinde,” dedim kendi şakama gülerek. “Belki de yol kenarı tamirciliği yapmalısın.” Bir yudum içki aldım.

“Lastik tamirciliği mi? Evet. İyi ki geleceğim senin ellerinde değil...”

Nezaketen gülümseyerek bardağımı dudaklarıma götürdüm. Nick huzursuz huzursuz beni izliyordu.

“Simon’la birlikte geldin.” Bu bir soru değil, teyitti.

“Çok dikkatlisin. Bunu birlikte geldiğimiz için mi yoksa bütün gece ondan ayrılmadığım için mi anladın?”

“Seni ofiste onunla ilk gördüğümde anladım. Önemli bir şey olmadığını düşünmüştüm. İnsanlar bu yüzden kovulabilir.”

Başımı kaldırıp baktım. Görünmek istediğinden çok daha gergindi.

“O mu ben mi? Önce kimden kurtulmak istiyorsun?”

“Sanırım bunun cevabını biliyorsun,” dedi dudaklarına bakarak. Ben de onun dudaklarına, sonra gözlerine baktım. Odaklanmam gerekiyordu.

“Tek bildiğim şu anda hayatımda yeni bir sayfa açıyorum. Tıpkı senin bir yıl önce yaptığın gibi. Bu arada, senin adına gerçekten çok mutluyum, Nick. Seni yeniden âşık, mutlu, görür görmez âşık olduğun o kızla birlikte görmek çok güzel.” Sözlerim o kadar zehirli çıkmıştı ki tam o sırada Simon’ın çıkagelmesine şükrettim. Bundan sonra ne diyeceğimi kim bilirdi. Filtrem yok olmuştu, bu tehlikeli olabilirdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Nicholas ona döndü. “Harika,” diye cevap verdi garip bir sırıtmayla. “Buradan sonra şehir merkezine gelecek misiniz?”

Simon bana baktı, ben de Nick'e. Nereye varmaya çalışıyordu?

“Gitmek ister misin, Noah?”

Onunla ve Sophia'yla gitmek mi? Hayır, teşekkürler. Ölmeyi tercih ederdim.

Ama ben daha cevap veremedim birdenbire Sophia ortaya çıktı ve Nick'in koluna girdi. Nick istemeden kaskatı kesildi.

“Selam çocuklar,” dedi Sophia açıkça sahte bir gülümsemeyle.

Küçük bir intikam alma düşüncesinin tadını çıkararak teklife karşılık verdim.

“Çok isterim,” dedim, kolumu Simon'ın beline dolayıp onun da kolunu omuzlarıma dolamasına izin verdim. Nick bunu fark etmekte gecikmedi.

“Birazdan görüşürüz,” diye homurdandı.

Geriye sadece konuklarla vedalaşmak kalmıştı. Tabii ki hepsiyle değil. Nick sahneye çıkıp herkese geldikleri için teşekkür etti. Takım elbisesi, kusursuz duruşu ve gözlerindeki zaferle mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi. Her zaman olmak istediği şeye dönüşmüştü. Herkesin beklentilerini aşmıştı, tüm dünya ayaklarının altındaydı.

Onu küçük parçalara bölüp teker teker kızartmak istesem de gurur duymuştum.

Simon'ın peşinden arabasına yürüdüm ve Nick'in bizi davet ettiği bara gittik. Modern, kulüp havasında bir yerdi, diğer mekândan sadece on dakika mesafedeydi. Oraya varınca mutlulukla paltomu çıkarıp bir içki daha sipariş ettim.

Simon barmeni çağırıp iki tekila siparişi verdiğimi duyunca güldü. Barmen siparişlerimizi halletmek için uzaklaşınca eğilerek yaklaştım. Müzik ve karanlık beni bir son-

raki adımı atmaya hazırlamıştı, böylece Simon'ı öptüm. Coşkuyla karşılık verdi. Dili ağzıma girip dilime dolanırken nefesindeki alkolün tadını alabiliyordum.

“İki tekila,” dedi barmen, bizi ayrılmak zorunda bırakarak.

Simon... iyi öpüşüyor muydu? Evet, iyiydi.

Elimin arkasını yalayıp üzerine tuz döktüm, sonra bana aklımı kaçırmışım gibi bakan Simon'a uzattım.

“Ne?” diye sordum, kadehimle limonumu alıp hazırlığımı yaparken.

Simon gülerek aynısını yaptı. “Erkeklerde ne tür duygular uyandırdığının hiç farkında değilsin, değil mi?” diye sordu.

Hayır, farkında değildim. Bir şeyler hissettirebildiğimi bildiğim adam bana başka birine âşık olduğunu itiraf etmişti.

İti an çomağı hazırla; ikisinin kapıdan girdiğini gördüm. Simon'a bakarak zoraki gülümsedim, onunla kadeh tokuşturup kendiminkini bir dikişte içtim. Tekila boğazımı yakmıştı. Öğürmemek için limonumu öyle sert ısırdım ki az kaldı yutuyordum.

Göz ucuyla Nick'in peşinde Sophia'yla yaklaştığını görebiliyordum. Koşarak ters yöne kaçmak istiyordum ama aksine karar verip bara döndüm. Simon onları görmemişti, Nick yanıma geldiğinde kulağımı kemirmek üzereydi.

Sanki bana gelmiş geçmiş en komik espriyi yapmış gibi güldüm, kolunu tutup Nick'e döndüm.

“Görüyorum ki bizsiz başlamışsınız,” dedi Nick, barmene bir kadeh daha doldurmasını işaret ederek.

Tanrım, bir kadeh daha! Vücudum bunu kaldıramayacaktı.

“Üzgünüm, henüz tanıştırılmadık,” dedi Simon, Sophia'ya.

“Simon, Sophia, Sophia, Simon,” dedi Nick huysuz bir ifadeyle. “Simon LRB'nin yatırımcılarından biri.”

Nicholas sevgilisine neredeyse hiç bakmıyordu. Bana öyle dikkatle bakıyordu ki sinirlenmişim, özellikle de Simon'ın onun yaptığı ve söylediği her şeyi not ettiğini bildiğim için. İçkimi almak için uzandım ama Nick daha hızlıydı, tuzsuz ve limonsuz içti; her zaman dediği gibi *yan destek tekerlekleri* olmadan.

Muhtemelen içmeyi bırakmam gerektiğini biliyordum, hoparlörlerden tanıdık bir şarkı yükselince sevindim. Ortadan kaybolmak için mükemmel bir bahaneydi.

“Dans edelim mi Simon?” diye sordum, kolumu ona dolayıp kışkırtıcı görünmeye çalışarak göz kırptım.

“Elbette,” dedi, bardağını bara bırakıp Nick’le Sophia’ya el salladı. Nick’in buz gibi bakışlarını boynumda hissediyordum, sanki içimi delip geçecek gibiydi.

Simon’a sırtımı döndüm, o belimden tutarken müziğin ritmiyle salınmaya başladım. Elini karnıma koymuş, dudakları boynumda gezinirken titredim; zarif, şehvetli ve hiç de zevksiz değildi.

“Beni öldürmeye çalışıyorsun, küçük kız,” dedi, bu bana Nick’in hep Çilli demesini hatırlatmıştı. Bunu duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

Onu barda görmeye çalıştım ama orada değildi. Hangi cehenneme gitmişti? Tüm bu şovu onun için yapıyordum, beni izlemediğini fark edince çok sinirlenmişim. Arkamı döndüm, Simon beni tekrar şehvetle öpmeden ona tuvalete gitmem gerektiğini söyledim. Öfkeyle, kulaklarımdan dumanlar çıkararak ve itiraf etmeliyim ki zil zurna sarhoş bir halde dans pistini terk ettim. Tekila hemen etkisini göstermişti. Ama daha içeri girmeden, hatta girmek için bekleyen kızların oluşturduğu uzun kuyruğa ulaşmadan, bir elin bileğimi kavradığını, beni insanlarla dolu, yeşil, kırmızı ve mavi ışıkların yanıp söndüğü bir salona doğru ittiğini

hissettim. Bir an kendimi kötü hissettim, ama sonra sırtım duvara yaslandı, çok iyi tanıdığım bir ağız ağzıma kapandı, sert, sıırım gibi, sıcak bir vücut beni sıkıştırdı, bir dizi bacaklarımın arasına kayd ve şehvetle bastırdı.

Karşı koymaya çalıştım. Dokunulmak istemiyordum. Hem de hiç. Kızgındım, Sophia'yla birlikte olduğu için, ona şov yaparken dans etmemi görmediği için ve Simon'ın bana dokunmasını engellemediği için öfkeliydim. Tanıdığım Nick neredeydi? Ona ne olmuştu?

Bileklerimi başımın üzerine kaldırıp orada tuttu. Neredeyse hiç hareket edemiyordum. Kalçam duvara yaslanmıştı. Bir eliyle kollarımı sabitlerken diğer eliyle çenemi tutup diliyle alt dudağımı okşadı. Hiçbir şey söylemiyordu, hem de hiç; Sadece bakarak sıcak dilini ağzıma, neredeyse boğazıma kadar kaydırıldı. Gölgelelerin arasında göz göze geldik, gözlerinde gördüklerim beni ürpertti: Aramızda açılan uçsuz bucaksız boşluktan, hayatlarımız arasındaki aşılması neredeyse imkânsız uçurumdan o da en az benim kadar acı çekiyordu. Artık uzun zamandır Sophia'yla birlikteydi, bizim ilişkimizi geride bırakacak kadar uzun, ve ben... yani, büyük bir adım atmıştım, çünkü önceden karşı cinsten kimseyle konuşamazken, şimdi patronumla randevulaşılıyor, hatta onunla öpüşüyordum.

Ne yapmalıydık? Bizi bir arada olmamız gerektiğine ikna edecek ne olabilirdi? Kurtarılacak bir şey kalmış mıydı? Yeniden kazanılacak bir şey? Acı verse de tutunabileceğimiz bir şey?

Görünüşe göre cevap hayırdı.

Nick düşüncelerimi duymuş olmalıydı, sanki o öpüşme gönüllüğümüzün birleşmesine neden olmuştu. Artık kaçmak için mücadele etmediğimi görünce ellerimi bıraktı, başımı omuzuna yasladım. Sonra onu kendime çektim, sarıldım,

sıktım, bir olduğumuzu hayal ettim. Ortadan kaybolmayacağına hissetmek istiyordum. Umutsuzluk içinde öpüşmüştük; olmaması gereken bir öpüşmeydi, yasak bir öpüşmeydi; en azından şu anda öyleydi.

Az sonra geri çekildi, dudakları kulağıma değiyordu, “Unutma, o sana asla benim hissettirdiğim gibi hissettirmeyecek,” dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Ne diyebilirdim ki? Yanıldığını mı? Yanılmadığını ikimiz de biliyorduk. Asla öyle olmayacaktı.

“Noah,” dedi cevap vermediğim için. Sözlerinin gerçekliği beni o kadar etkilemişti ki konuşamayacak kadar sersemlemiştim.

Adımı söylediğinde neden bir soru gibi, acil bir soru gibi gelmişti?

Bir şeyler söylemek, bir şeyler yapmak istiyordum, ama karnımda keskin, acı veren bir sancı hissettim, onu hafifçe itip başımı çevirdim ve kusmaya başladım.

Nicholas’ın tepki vermesi için sadece birkaç saniye gerekmişti, saçlarımı yüzümden uzak tutmak için at kuyruğundan tuttu. İçtiğim tüm içkiyi çıkarırken düşmeyeyim diye beni tuttu. Bir süre daha kusmaya devam ettim, o kötü aydınlatılmış koridorun zemininde yaptığım devasa kirliliği bile umursayamadım. En azından karanlıktı ve müzik öğürmelerimi bastırıyordu.

Sonunda bittiğini düşününce doğruldum, Nick beni arka kapıdan çıkardı.

“Hayır, hayır,” dedim. Geri dönmek istiyordum. Simon hâlâ oradaydı. Merak edecekti.

“Seni hemen eve götürüyorum,” dedi cevap kabul etmeyen bir ses tonuyla.

Nick Steve’i aradı, Steve az sonra arabayı köşeye getirince beni arka koltuğa oturtup arabaya bindi.

“Daha iyi misin?” diye sordu garip bir ses tonuyla.

Doğruyu söylemek gerekirse, değildim. Kendimi berbat hissediyordum. Eve gidip kocaman bir bardak su içmek, dişlerimi fırçalamak, sıcak bir battaniyeye sarınmak istiyordum. Donuyordum. Titremeye başladım, sanki spazm geçiriyordum. Kahretsin... bu çok kötüydü.

Nick beni yanına çekti, takım elbisesinin ceketini çıkarıp üzerime örttü. Sonra bana sarıldı, başımı omuzuna yasladım, neredeyse anında uykuya daldım ya da kendimden geçtim.

* * *

Gözlerimi açtım ve Nick beni dışarı çıkarmaya çalışırken tökezledim.

“Git Sophia’yı al ve benim evime götür. Sonra da benim için geri gel,” dedi Nick, Steve’e. Beni kollarına alırken ona bakmadı bile.

“Yürüyeblirim,” dedim halsiz halsiz.

Kapıya varınca beni yere bırakıp çantama baktı, anahtarlarımı çıkararak beni evime soktu. Tam çift kişilik yatağıma yatmama yardım ederken tekrar midemin bulandığını hissettim.

“Tuvalete gitmem gerek,” dedim, ne kadar kötü hissettiğimi gizlemeye çalışarak. Ne kadar sorumsuz davrandığımı bilmesini istemiyordum. Lanet olası tekila, lanet olası şampanya. Sadece ben bunları karıştıracak kadar aptal olabilirdim.

“Kusacak mısın?” diye sordu bezgin bir sesle.

Başımı kaldırınca gözlerindeki tiksintiyi gördüm.

“Artık gidebilirsin Nicholas,” dedim hınçla.

“Ah, gidebilir miyim? İzin verdiğin için teşekkürler.”

“Ev arkadaşımı uyandıracaksın,” diye homurdandım.

“Gerçekten hiç umurumda değil,” dedi.

Dişlerimi sıkıp bana tepemden bakmasın diye olabildiğince dik durdum. Bu beni neredeyse öldürüyordu; kusmuğun yemek borumda yükseldiğini hissedebiliyordum, daha da kötüsü, doğrulduğumda bir şey hissettim. Kahretsin, bu bir şaka olmalıydı.

Onu bir kenara itip banyoya gittim. Oraya girer girmez regl olduğumu gördüm.

Bu lanet olası krampları açıklıyordu.

Nicholas’ın dışarıda olduğunu bile umursamadan giysilerimi çıkarıp sepete attım, duşa girip soğuk suyu açtım. Bu işe yarayabilirdi. Orada fazla kalmadım, sadece kafamı boşaltmaya yetecek kadar. Duştan çıkınca bir tampon koyup havluya sarındım ve sonunda gitmiş olduğunu umarak odama yöneldim. Ama hayır. Yatağımın kenarında oturuyordu.

“Gidebilirsin,” dedim, ona bakmadan dolabı açtım.

“Canım ne zaman isterse o zaman giderim. Şimdi bunu iç,” dedi, bana büyük bir bardak soğuk su uzattı.

Daha giyinmemiştim, saçlarımdan halının her tarafına su damlıyordu.

“Arkanı dön. Giyinmem lazım,” dedim.

Gözlerini devirdi. Sanki daha önce her şeyi görmemiş gibi. Ama o anda mantıklı olmak umurumda değildi.

Arkasını dönene kadar öylece dikilip baktım. Sarhoş halimde olabildiğince çabuk bir pamuklu külot, şort ve pijama üstü giydim.

“Bitti,” dedim ve bana uzattığı suyu aldım.

“Bir ibuprofen de al,” dedi. İbuprofen şişemi bulmak için komodinimi açmış olmalıydı. Yanılmıyorsam, komodinin içinde onun mektubu vardı; bana uzun zaman önce verdiği ve itiraf etmekten hoşlanmasam da defalarca sesli olarak yeniden okuduğum mektup.

Gözlerimden ateş saçarak ondan hâpı aldım, sonra yatağa girip örtüyü çenemin altına kadar çektim, arkamı dönerek duvara baktım.

Birkaç saniye sonra yatakta benim tarafıma oturduğunu hissettim. Saçlarımı okşadı, dikkatle yüzümden çekerken teması o kadar sıcak, o kadar derindi ki gözlerimi kapadım.

“Onu atmalısın. O sözler artık hiçbir şey ifade etmiyor.”
Bunları söyledikten sonra çıkıp gitti.

NICK

Steve beni uzun zaman önce, bir daha dönme niyetim olmadan terk ettiğim apartman dairesine bıraktı. Bir yıldan uzun bir süreden sonra geri dönmek zor olmuştu: Her köşede, her odada anılar, o lanet anılar vardı.

Noah'yı Simon'la birlikte görünce kalbime bıçak saplanmış gibi olmuştu. Kahrolası Simon Roger! Ağzını yüzünü dağıtmak isterdim! Onun boynunu, tenini... dudaklarını öperken görünce dişlerini yerinden sökebilirdim.

Sonra onu duvara sıkıştırdığım, tüm olup bitenleri unuttuğum, her şeyi silip birbirimizle devam edebileceğimizi düşündüğüm an gelmişti. Onun kollarımda olması her zaman mıknaş gibi, saf bir çekimdi, hiçbir şey bunu durduramazdı. Ama sonra bir yıkım güllesi bana çarpmış, daha önce hiç fark etmediğim görünmez bir perdenin aramıza indiğini hissetmişim.

Neydi bu? Zaman mıydı? Şimdi, tamamen birbirimizden ayrı, yeniden kurduğumuz hayatlarımız mı? Aşkın bir hatıra haline gelmeye başlaması mı?

O zaman korkmuştum, ayrılığımızın sonunda tamamlandığını, elle tutulur halde, hayal edebileceğimden daha gerçek olduğunu kabul etmekten korkmuştum.

Asansöre bindiğimde yastıktaki yüzünü, beyaz çarşafla-

rın üzerine yayılmış saçlarını, komodinin üzerinde gördüğüm, her zaman orada, her zaman yanında olan mektubu düşündüm.

Bu sözler gerçekten tüm anlamını yitirmiş miydi?

Evet, tabii ki yitirmişti. O karşımdayken ne kadar kontrolümü kaybetsem de, onu ne kadar arzulasam, kaldığımız yere dönmeyi ne kadar istesem de, bu hâlâ doğrudu: Beni aldatmıştı.

Kapıyı açtığımda ışıkların açık olduğunu gördüm. Sophia elinde bir kadeh şarapla kanepede oturmuş, kapalı olmasına rağmen televizyon ekranına bakıyordu. Ceketimi çıkarıp karşısındaki koltuğa bıraktım. Bana baktığında hoşuma gitmeyen bir şeyler gördüm.

“Onunla mıydın?”

Yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? Onunla birlikte olduğum belliydi; bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. “Evet, onu eve götürdüm; kendini iyi hissetmiyordu,” dedim, kendime bir içki doldurmak için arkamı döndüm.

“Noah biriyle birlikte, Nicholas. O halledebilirdi.”

Simon’ı düşünmek beni sinirlendirmişti. “Gerçekten beni sorguluyor musun, Sophia? İnsanlara hesap vermeyi sevmediğimi biliyorsun.” Şişeyi çarparak koydum.

Yerinden kalkıp karşımda durdu.

“Seninle aramızdakiler artık bir oyun değil Nicholas. Ve bu böyle devam ederse, beni düşünmemezlik edemezsin. Yani evet, seni sorguluyorum. Daha önce ne yaptığın ya da yapmadığın umurumda değildi. Nasıl bir ilişkimiz olduğu belliydi ama artık durum farklı, bir süredir farklı ve bana verdiğin sözü tutarsan çok memnun olurum.”

Koyu renk gözlerine bakınca görmemi istediğinden çok daha fazlasını gördüm.

Yaklaştıım, çenesinden tutarak daha yakından baktım.

“Sözümü tutacağım,” dedim, parmaklarımla onu hafifçe okşayarak. “Ama sen de sözünü tutmalısın.”

Gözlerini kapattı. Tekrar açtığında yalan söylediğini anlıyordum. “Sana âşık olmayacağım. Bu konuda endişelenmeyi bırakabilirsin.”

Arkasını dönüp odama yürüdü. İçkimin kalanını bitirerek peşinden gittim. Şimdi sözümü tutma sırası bendeydi.

NOAH

Nick gittikten sonra birkaç saat uyumuş olsam da midemde bir rahatsızlık ve kusma isteğiyle uyanmıştım. Banyoya koştururken az kalsın yataktan düşecektim.

O kadar yorgundum ki o gün çalışmam gerektiğinin bile farkında değildim. Gözlerimin kenarlarında siyah bir madde, altlarında devasa torbalar ve yüzümde makyaj kalıntıları vardı. Fondöten ve allıkla elimden geleni yaptım, perişanlığımı gizlemek için sihir yapmaya çalışıyordum. Çantamı, paltomu ve arabamın anahtarlarını kaptığım gibi evden dışarı fırladım. İstedğim son şey Nick'e beni kovması için bir sebep vermektir. Nick: Onu düşünmek bile önceki geceki öpüşmeyi aklıma getirmişti. Araba kullanırken mesajlarıma baktım –biliyordum, yapmamam gerekiyordu– ve Simon'dan on cevapsız çağrı buldum.

Kahretsin!

Artık teknik olarak tek başıma olmadığımı unutmuşum. Peki şimdi ona ne söyleyecektim? Eski erkek arkadaşımın bademciklerimi yaladıktan sonra beni eve götürdüğünü mü?

Kahveye ihtiyacım vardı. Bu, sağlıklı düşünmeme, önceki gecenin sonuçlarıyla yüzleşmeme yardımcı olacaktı. Ama tam içeri girip asansöre yöneldiğimde onu gördüm.

Nick takım elbisesiyle telefonuna bakıyor, o da asansör bekliyordu. Derin bir nefes aldım, şansına lanet ederek yanında durdum. Merdivenleri kullanmayı düşündüm, ama akşamdan kalmayken on dört kat çıkmak, benim için iyi bir zaman geçirme fikri değildi. Bakışlarını telefonundan bana doğru çevirirken hareketsiz durmaya çalıştım.

Kahretsin. Keşke içtikten sonra hafıza kaybı yaşayanlardan biri olsaydım. Bu, durumu daha az rahatsız edici hale getirirdi.

“Ne yapıyorsun burada?”

“Burada çalışıyorum,” dedim yüzümü buruşturarak.

Kabalığımı görmezden gelerek, “Evde kalacağını düşünmüştüm; dün berbat durumdaydın,” dedi.

“Beni kovman için sana bir sebep vermek istemedim,” diye karşılık verdim, onun varlığını elimden geldiğince hiç sayarak kapılar açılır açılmaz boş asansöre yürüdüm.

Telefonunu cebine koyarak peşimden geldi. “Nasılsın?” diye sordu. Sesinde tuhaf bir şeyler vardı.

“İyiyim,” dedim, benim için endişelenmesine şaşırmıştım.

Dün işler gene kontrolden çıkmıştı. Ben kışkırtmıştım, biliyordum ama onun bu kadar kendini kaptıracağını hiç düşünmemiştim.

Bunu atmalısın. O sözler artık hiçbir şey ifade etmiyor.

Sözleri sanki yoğun bir sisin içinden çıkmış gibi aklıma gelmişti. Bunu neden söylemişti? Beni incitmek için mi? Eğer bu sözlerin gerçekten anlamsız olduğunu düşünüyorsa, neden beni tekrar öpmüştü? Neden iyi olduğumdan emin olmak için beni eve götürmüştü? Neden şimdi bana nasıl olduğumu sormuştu?

Bunun sona ermesi gerekiyordu. Körü körüne tökezlemeye devam edemezdim.

Ne yaptığımı düşünmeden öne çıkıp kırmızı Dur düğ-

mesine bastım. Asansör ürkütücü bir şekilde tangırdadı, bipledi ve durdu.

Nick'e döndüm. Şaşırmış, kafası karışmıştı.

“Neden?” diye sordum, kollarımı kavuşturarak, onun yanında kendimi korumak istiyordum ve bunu yapmanın tek yolunun aramıza bir bariyer koymak olduğunu hissediyordum.

“Ne neden?”

“Beni neden öptün?”

Gözlerini dikti ama konuşmadı.

“Bunu yapmamalıydın,” diye devam ettim.

Kaşlarını kaldırdı. “Şikâyet ettiğini duymadım.”

Kızardığımı hissedebiliyordum.

“Sanırım şimdi de dans pistinde yaptığın o küçük numarayı benim için yapmamışsın gibi davranmaya çalışacaksın, değil mi?”

Kızmış numarası yapmaya çalıştım. “Evrenin merkezi değilsin Nick. Seninle hiç alakası yoktu,” diye yalan söyledim. “Hem zaten ne fark eder ki? Bana ikinci kez asılıyorsun. Peşimde olan sensin; babanın evinde de yaptın, dün gece de yaptın ve bundan hoşlanmıyorum. Aklım la oynuyorsun ve...”

“Ve ne?” diye sözümü keserek yaklaştı. Bu sefer yerimde durdum: Bu durumun üstesinden gelecektim. Birbirimizi her gördüğümüzde yaşadığım duygusal iniş çıkışlardan, onu unutabileceğimi sandığım her an karşıma çıkıp kararlarımı sorgulamama neden olmasından bıkmıştım.

“Bundan bıktım, Nicholas. Seninle ben geçmişte kaldık ve ben geleceğe odaklanmaya çalışıyorum.”

Bu umurunda değil gibiydi. “Gelecek mi? Simon’la mı?” Her kelimesinde zehir vardı.

“Simon’la ya da her kimse... Ben de mutlu olmayı hak

ediyorum,” dedim. “İkimiz de mutlu olalım istiyorum Nicholas ve eğer Simon...”

Cümleyi bitirmeme izin vermedi. Bileğimden tutup beni o kadar yakınına çekti ki ayaklarımız birbirine değdi. “Tekrar söyle. Simon’ın sana benim verdiğim şeyleri verdiğini söyle.”

Ona bu kadar yakın olunca oksijenimin tükendiğini hissettirdim. Kokusu beni sarhoş etmişti, kontrolü yeniden ele almak için geri çekilmeye çalıştım, ama beni durdurdu, elini sırtıma koyarak kendine çekti.

“Bir gün başka biriyle birlikte olacağım, Nicholas. Kimsenin bana dokunmasını engelleyemezsin, beni her istediğinde yanında olmaya zorlayamazsın. Simon’la birlikteyim, tıpkı senin Sophia’yla birlikte olduğun gibi. Bunu kabullenmen gerek.” Onun aptal ismi bile ağzımda acı bir tat bırakıyordu. “Onu unuttun mu, Sophia’yı? Kız arkadaşın?” diye tiksintiyle ekledim.

İfadesi değişmişti, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen birkaç saniye sözlerimin uyandırdığı öfkenin içine işlemesini izledim. “Ateşle oynuyorsun, Noah.”

“Hiçbir şeyle oynamıyorum ben; birden fazla kişiyle gönül eğlendiren sensin.”

Acı acı güldü. “Bunu senin söylemen ne tuhaf, değil mi?”

Hep aynı saçmalık. Kahretsin! Bana hatırlatmaktan hiç vazgeçmeyecek miydi?

Uzanıp düğmeye tekrar bastım ve biz kavga ederken asansör hareket etmeye başladı. Kapılar açılmadan önce son bir yorum yaptım:

“Ne kadar acı verirse versin... ikimiz de bu ânın geleceğini biliyorduk.”

Ayrıldığımızdan beri ilk kez gitmesini istiyordum.

Sağa dönüp Simon'ın ofisine doğru yürüdüm. Ona bir açıklama borçluydum. İçeri girdiğimde masasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu, yüzü endişeliydi.

“Dün gece ne oldu Noah?” diye sordu beni görünce. “Bir dakika önce bana tuvalete gideceğini söylüyorsun, bir sonraki anda seni arayıp duruyorum, çok endişelendim. Başına bir şey geldiğini sandım. Cidden, bir daha böyle bir şey yapma.”

“Üzgünüm, seni ortada bıraktığımı biliyorum, sadece...”

“Takım elbiseli bir adam gelip de eve gittiğini söyleyene kadar bir saat seni aradım. Neden gittin?”

Kahretsin. Kendimi çok suçlu hissediyordum. Tam bir aptal gibi davranmıştım, Simon'la ilişkiyi daha yeni başlamış olmasına rağmen riske atıyordum.

Bir adım öne çıktım, kararsızdım, bir kez olsun benim için doğru gidiyor gibi görünen bir şeyi kaybetmekten endişe ediyordum.

“Çok hastalandım; sana söylemeye utanıyorum. Keşke acil bir durum yüzünden ya da arkadaşlarımdan biri erkek arkadaşından ayrılıp ağlamak için beni aradı diye, ya da bileğimi burktum, doğruca acil servise gitmek zorunda kaldım diye gitmek zorunda kaldığımı söyleyebilseydim ama gerçek şu ki, çok fazla içtim. İçkiyi kaldıramayan küçük bir kız olduğumu düşünmeni istemiyorum ama olay şu: Sarhoştum... ve seni temin ederim akşamdan kalma halim yeterli bir ceza. Lütfen beni affet.”

Derin bir nefes alarak monoloğumu bitirmeye çalışırken Simon'ın ifadesinin normale döndüğünü gördüm. Masasının etrafından dolaşıp bir adım ötemde durdu.

“Bir dahaki sefere bana söyle, seni sağ salim evine bı-

rakayım. Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıdığımızı biliyorum ama senden hoşlanıyorum ve başın sıkıştığında bana güvenmeni istiyorum.”

Erkekler ve kızlar, olgun bir tepki buna benzerdi.

Gülümsedim, pek de içten değildim. Bir elini belime koyup beni kendine çekti.

“Dün gece iyi vakit geçirdim. Aynı şeyi söyleyemediğin için üzgünüm.”

“Üçüncü kadehe kadar iyiydim. Orada işler sarpa sardı. Ama gerisi çok güzeldi. İşin doğrusu bu kadar güzel vakit geçirdiğime inanamıyorum.”

Simon elini lacivert bluzumun arkasına götürerek beni kendine çekti. Nick’le tartışmamızdan sonra Simon’la aramızdakilerin yürümesini istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Beni şefkatle öptü. Onu boynundan tutarak daha kuvvetle yapmasını sağladım. Öyle ya da böyle, birkaç adım ötemde olan diğer adamı unutmak istiyordum.

Geri çekilirken hızlı hızlı nefes alıyorduk. Simon gülümsedi.

“Affedildim mi?” diye sordum.

“Arkası böyle gelecekse başın daha sık derde girebilir!”

Tam gülerken kapı açıldı. Nick’in sekreteriydi.

“Bay Leister bir saat sonra bir toplantı planladı. Herkesin orada olmasını istiyor.”

* * *

Toplantı tam bir işkenceydi. PowerPoint’ten ben sorumluydum, bu da herkes, özellikle de Nick oturduğu yerden bana aval aval bakarken odanın önünde durmam anlamına geliyordu. Eğer dikkat etmezse, Simon’la ofisteki diğer herkes şüphelenecekti ve bunu hiç istemiyordum. Toplantının bittiğini düşündüğümüz sırada Nick ayağa kalkıp hepimizden biraz daha kalmamızı istedi.

“Hassas ama önemli olduğunu düşündüğüm bir konuyu gündeme getirmek istiyorum.” Hepimiz ona dikkatle baktık, neden bu kadar soğuk davrandığını anlayamamıştık. “Bazılarınızın şirket politikamıza aşına olup olmadığını bilmiyorum, bu nedenle, mevcut herkes için birer kopya hazırladım ve hepinizden ilgili personelinizi bilgilendirmenizi bekliyorum. Tüm bunların sonucu olarak, çalışanlar arasında yakınlık kurmanın kesinlikle yasak olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım.”

Nick profesyonel ve mesafeli görünüyordu, odayı rahatsız edici bir sessizlik kaplamıştı. Simon’a baktım, ters ters Nick’e bakıyordu.

“Bu ailemin işlettiği tüm şirketlerde geçerli bir kuraldır, her zaman da böyle olmuştur; her şeyin sorunsuz yürümesi için bunun gerekli olduğunu düşünüyorum.” Nick odada gözlerini gezdirdi, Simon’la benim üzerimde gereğinden uzun süre durdu. “Eğer herkes anladiysa hepiniz işinizin başına dönebilirsiniz. Teşekkür ederim.”

Herkes olabildiğince çabuk dışarı çıkmaya çalışırken mırıldanmaları duyabiliyordum.

Ne kadar saçma!

Nicholas eşyalarını çantasına koyarken Simon ayağa kalktı ama odadan çıkmaya niyeti yoktu. Nick bizi orada görünce kalemını cam masaya bıraktı, Simon’ın söyleyeceklerini duymaya hazır dimdik durdu.

“Ne diyeceğim biliyor musun Nicholas?” dedi Simon çenesi ileride masanın etrafından dolaşarak.

Gergindim, ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum. Geçen gece onunla öpüşmemeliydim, en azından Nick’in önünde yapmamalıydim, asansörde bu konuyu kesinlikle tekrar açmamalıydim.

Ona bizi azarlama fırsatını kahrolası bir tepside sunmuştum!

“Bence çalışanlarına aptal kurallarına uymalarını emretmen gayet güzel, ama unuttuğun bir şey var: Ben buranın ortağıyım, yani özel hayatımla ilgili söyleyeceğin her şeyi direkt olarak münasip bir yerine sokabilirsin.”

Bu sözlü saldırı Nicholas’ı hiç etkilememişti. Hatta onu daha da kışkırtmış gibi görünüyordu.

“Burada benim yüzde yetmiş hissem var, Baxwell’in de on hissesi, yani sana yirmi kalıyor. Sözleşmemizde şirketin Leister Enterprises’in bir yan kuruluşu olduğu açıkça belirtiliyor. Ama neyse, eğer bir yönetim kurulu toplantısı – pardon, benimle ve ortaklarımla bir toplantı– düzenlemek istiyorsan hiç durma; benden hiçbir muhalefet görmezsin.”

Lanet olsun.

“Nicholas, haksızlık ediyorsun,” dedim dişlerimi sıkarak. Olanlara inanamıyordum.

“Eğer ikinizden biri bir gün gerçekten bir şirketi yönetmeyi başarır, istediğinizi yapabilirsiniz, ama şu an için kurallar bunlar. Eğer ikinizden birini bir daha uygunsuz bir durumda görürsem ya da romantik bir ilişki yaşadığınızdan şüphelenirsem, ikinizi de kapı dışarı ederim. Anlaşıldı mı?”

Simon için üzülmüştüm, Nicholas’ın suratını dağıtmak istediğini ama yapamadığını görebiliyordum. Nick bunu hak etse de ortağına vuramazdı; hiçbir şey yapamaz, hiçbir şey söyleyemezdi. Zaten işleri zorlamıştı ve Nicholas muhtemelen onu başından atmak için bahane arıyordu.

Simon eşyalarını alıp kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Ben aptal gibi hâlâ orada duruyordum, kanım kaynıyor, kendimi öfkeli ve güçsüz hissediyordum. O anda bu kadar bencil olduğu için, beni kendisi için istemeyip başkasına da vermediği için, kalbimin sürekli onun için çığlık attığını bildiği halde benimle oynadığı için Nick’ten nefret ediyordum.

“Sen de ergen gibi kapıyı çarparak çıkıp gitmek mi istiyorsun? Buyur yap.”

“Derdin ne senin?” diye bağırdım.

“Bir şirketi yönetmeye çalışıyorum,” dedi kaşlarını çatarak. “Ve ortaklardan biriyle yatmana izin verecek değilim.”

“Bu seni ilgilendirmez!” diye bağırdım.

“İnanılmazsın. Bazen sana neden âşık olduğumu hatırlamak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. Bunu düşündüğümde seksi hatırlıyorum. Tamam, iyiydi ama bana yaşattığın onca pisliği hiçbir şekilde telafi etmiyor.”

Bu ne zamandan beri bizim hakkımızdaki bir konuşma olmuştu?!

“Bunu sanki lanet olası bir azizmişsin gibi söylüyorsun. Bırak da sana hatırlatayım, ben başka biriyle yattım çünkü sen kasten beni arkamdan iki kızla daha yattığına inandırdın. Ben bir hata yaptım, ama senin bahanen ne?! Kendin için ne söyleyeceksin, Nicholas?! Ayrıldığımızdan beri kaç kadınla yattın? Tanrı aşkına, benimle bile. Sen başkasıyla birlikteyken benimle istediğini yapmana izin verdim! Seninle dibe vurdum; bana malınmış gibi davranmana ya da sıkıldığında eline alıp oynaşabileceğin bir oyuncak gibi davranmana izin veriyorum. Hayatıma devam etmeme izin vermiyorsun! Bundan bencil olabilir misin?!”

Nicholas masanın etrafından dolaşırken ellerim titriyordu. Aceleci davranmıştım ama bunu söylemem gerekiyordu, bu içime gömdüğüm onca şeyin sadece başlangıcıydı.

“Neden biliyor musun? Çünkü ben bunu yapana kadar hayatına devam etmene izin vermeyeceğim. İşler böyle yürüyor. Seni mutlu görmek istemiyorum. Seni kimseyle birlikte görmek istemiyorum. Seninle işim bitmedi!”

Onu olabildiğince kuvvetle iterek odanın diğer tarafına yürüdüm.

“Bana bir daha *dokunmayacaksın*,” dedim. Sözlerim gözlerinde vahşi bir parıltı uyandırmıştı. “Bana istediğini yapabileceğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Başka bir kadınla birlikte olduğun sürece, dünkü öpüşme son öpüşme.”

Beni köşeye sıkıştırıp ellerini duvarda başımın iki yanına dayadı. “Seni o pislikle görmeye dayanamıyorum; bu beni deli ediyor.” Gözleri tutku ve kararlılıkla parlıyordu.

Güldüm. “Biliyorsun, ben de seni Sophia’yla görmekten hoşlanıyor değilim.”

Beni duymazdan gelerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “İçinde olmak istiyorum,” dedi hiç utanmadan.

“Hayır.”

Bana eskiden çok sevdiğim o yarım tebessümlerinden biriyle gülümsedi.

“Gayet iyi biliyorsun, fikrini öyle hızlı değiştirebilirim ki ne olduğunu bile anlamazsın.” Başparmağını yanağımda ve alt dudağımda gezdirdi. Elini tutup uzaklaştırdım.

“Bu oyunu oynamayacağım. Bu sefer olmaz. Bu hiçbir yere varamaz Nicholas. Birbirimizi daha çok inciteceğiz ama ben bedenimin kaldırabileceği kadar acı çektim. Bu işe daha fazla insanı sürüklemeyeceğim. Sen Sophia’yla birlikte; benim de Simon’la aramda bir şeyler var. Durum böyle.”

Nicholas başını iki yana salladı. Harika; işte yine öfkelenmişti. “Onunla aranda hiçbir şey yok, Noah. Ve olmayacak da. En azından burada.”

Etrafa baktım. Madem anlaşma buydu... “Tamam. İstifa ediyorum.”

Dondu kaldı.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Hepsi bu kadardı. Artık onu görmek için bir nedenim kalmamıştı.

NOAH

Aceleyle karar vermiştim, ama o gece yatakta, bunun yapabileceğim en iyi şey olduğunu fark ettim. Bu işi bir an önce bitirmem gerekiyordu ama Nick'in altında çalışarak bunu yapamazdım.

Simon benimle temasa geçip iyi olup olmadığımı öğrenmek umuduyla birkaç kez aramıştı. Onu görmezden gelmiştim. Nicholas'a duyduğum öfkeye fazla odaklanmıştım. Ama sonunda telefonu açmak zorunda kaldım. Ona, evine gelmemin problem olup olmayacağını sordum, şaşkınlığı geçtikten sonra memnuniyetle adresini verdi.

Nick'in evinden sadece bir blok ötede bir sitede oturuyordu. Kapıya ulaştığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Simon kapıyı açtığında endişeli görünüyordu. Gri eşofman altı ve koyu kırmızı, bol bir tişört giymişti. Kırmızı; o sırada her şeyi o renkte görüyordum. Onun konuşmasına bile fırsat vermedim. Kendimi kollarına attım.

Al bakalım Nicholas Leister.

Simon bir koluyla belimden kavrayıp diğer eliyle kapıyı kapattı. Çok geçmeden Nick'i fazlasıyla hatırlatan bir hareketle beni kaldırdı. Erkeklerin beni kaldırıp taşıması da neyin nesiydi böyle?

Noah, odaklan.

Beni tezgâha bıraktı, arkama yaslanıp tepkisini ölçmeye çalıştım. Bana bir yabancıymışım gibi bakıyordu.

“Bir saat önce beni arayıp geleceğini söylediğinde, yemin ederim, böyle olacağı aklıma gelmezdi.”

Konuşmak istemiyordum. O sırada bunu istemiyordum. Nicholas’ı kafamdan, bedenimden, ruhumdan çıkarmam gerekiyordu. Tişörtümü çıkarıp sutyenimle karşısında otururken Simon sarı kirpikli yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

“Tanrım,” dedi Simon tekrar ağzıma doğru hamle yaparak.

Dilimle istediği kadar oynamasına izin verdim, ama eli çıplak sırtıma inince istemsizce kaskatı oldum.

“İyi misin?” diye sordu, eli sutyenimin kopçasında durmuştu.

“Evet, sadece... odana gidebilir miyiz?”

Karanlık... ihtiyacım olan şey buydu. Uzun zaman sonra ilk kez. Simon gülümsedi, beni tekrar kucağına alarak loş koridordaki bir kapıya götürdü.

“Yürümeyi biliyorum,” demekten kendimi alamadım.

“Bildiğini biliyorum ama seni şu anki halinle hissetmek hoşuma gidiyor.”

Ben de onu hissedebiliyordum; ereksiyonunun çelik çubuk gibi bedenime baskı yaptığını hissedebiliyordum. Simon beni yatağa yatırdı, tişörtünü çıkarıp üzcrime uzandı, karnıma yumuşak öpücükler kondururken beni ezmemeye dikkat ediyordu. Gözlerimi kapattım. Hayır, lanet olsun, neden? Neden bu kadar ağlamak istiyordum?

Pantolonumun üst düğmesini açtı. Bu bana dudakları tenimde, ağzını ağzımda Michael’ı, o geceyi hatırlatmıştı. Her şeyi yeniden yaşıyordum: ihaneti, aldatmayı, hayatımın en kötü hatasını. Yine aynı şeyi mi yapıyordum?

Hayır! Kahretsin, yanlış bir şey yapmıyordum. Simon sıradan biri değildi, benimle birlikte olmak istiyordu; onun için önemliydim, bana Michael’la Nicholas’tan daha fazla önem veriyordu...

Nicholas.

Aklımda yüzü belirdi, şeytani bakışlı mavi gözleri, dudakları, sanki yarını yokmuş gibi öpüşmeleri, beni bazen nefes bile alamayacağım kadar sertçe, çılgınca yatağa sokması. Şu anda beni soymaya çalışan eller onun değildi, asla da olmayacaktı, hissettiklerimi unutmayı başarıp başaramayacağımı, başka bir erkekten zevk alıp alamayacağımı bilmiyordum.

Bir panik atağın yaklaştığını hissettim. Simon’ı itip ayağa kalktım.

“Üzgünüm. Bunu yapamam,” diye özür diledim, pantolonumu tekrar düğmelerken hapsoldüğü kafesin çıkışını arayan bir hayvan gibi hissediyordum. İşte tam o anda ben buydum: kendi duygularımın esiri bir tutuklu.

“Noah, bekle, özür dilerim. Eğer hazır değilsen...”

“Gitmem gerek,” dedim, onu duymazdan gelerek dışarı çıktım. Oturma odasının önünden geçtim, mutfak zemininden tişörtümü alıp hızla üzerime geçirdim. O sırada Simon yanıma gelmişti, beni tutarak kendisine bakmaya zorladı.

“Bana ne olduğunu anlatabilir misin?” diye sordu, endişeli ve bezgin bir ifadeyle. “Leister mı? Çünkü eğer öyleyse, sana hemen söyleyebilirim, onun ve şirket politikalarının cehenneme kadar yolu var, duydun mu beni?”

Başımı iki yana sallayarak elimin tersiyle bir damla gözyaşını sildim. “Sadece eve gitmem gerek, tamam mı?” dedim hissettiğim çaresizliği kontrol etmeye çalışarak.

Bana kısaca baktı, sonra başını salladı. “Tamam,” dedi

uzun uzun içini çekerek. “Neye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?”

Başımı salladım. Onun için üzülüyordum. Bunu hak etmiyordu. Benim gibi biriyle uğraşmayı hak etmiyordu. Yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum, çantamı aldım ve arkama bakmadan çıktım.

Nicholas: 10. Noah: -5.

NICK

Toplantı odasının kapısını çarpıp çıktıktan sonra peşinden gitmemiştim. Doğru zaman değildi. Onu köşeye sıkıştırdığımı biliyordum. Pislik gibi davranmıştım ama Noah'nın başka bir adamla istediğini yapması kaldırabileceğim bir şey değildi. Bu beni o kadar sinirlendirmişti ki kararlarımı sorgulamaya başlamıştım. Onu kendimden vazgeçmeye zorladığımı, ama bunun onun hayatını başkasıyla yeniden kurmasına izin vermem gerektiği anlamına geldiğini biliyordum. Ama onu Simon'la gördüğümünden beri sürekli yanılıp yanılmadığımı merak ediyordum.

Tüm gece tekrar tekrar bunu düşündüm ve ertesi gün, onunla konuşabileceğim ânı sabırsızlıkla bekledim. Ama şaşırtıcı bir şekilde, ofisime gelen kişi Noah oldu.

Kapıyı bile çalmamış, bu cesaret onu öpmeyi daha çok istememe neden olmuştu. İlgimi gizleme zahmetine girmedim. Pantolonu onu doğru yerlerden sarıyor, tişörtü güzel olsa da çok iyi tanıdığım o seksi kıvrımları biraz açıkta bırakıyordu. Yanakları pembe, dudakları dolgundu, biraz şişmişti. Bir bakışta bütün gece ağladığını anladım.

Elinde bir kâğıt parçası vardı. Masama koydu.

“İstifa mektubum. İki hafta beklemekle uğraşmayacağım. Ben sadece bir stajyerim; hemen birini bulabilirsiniz.

Simon birini bulana kadar idare eder, tabii eğer birine ihtiyacınız varsa,” dedi bana bakmadan.

Kahretsin!

Kaçıp gidemeden ayağa kalktım, bileğinden tutarak kendime çevirdim.

“Bekle, kahretsin!” diye emrettim. Arkama yaslanarak gözlerinin içine bakmamaya çalıştım ama geri çekilip kollarını kavuştururken dudaklarının büzüldüğünü fark etmiştim. “İstifa etme, Noah. Niyetim bu değildi.”

“İstifa etmek istiyorum, istifa etmem gerek...” dedi, bakışları umutsuz.

“Neden? Neden sana başka hiçbir işin veremeyeceği kadar fazla para veren bir işi bırakıyorsun? Gerçekten Simon gibi bir salak yerine bunu mu kaybetmeyi tercih ediyorsun? Bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum.”

“Senin yüzünden, Nicholas. Artık seni görmek istemiyorum. Bu yüzden gidiyorum.”

“Bekle bir saniye,” dedim, onu durdurmak için tekrar elini tutmaya çalıştım.

Bal rengi gözlerine bakarken aklımdan burnundaki çilleri saymaya başlamıştım, ama kaç tane olduklarını zaten biliyordum: yirmi sekiz, sadece burnunda yirmi sekiz... Onları bir daha görmemeyi istemiyordum. Noah’yı görmemeyi istemiyordum.

“Bununla pek iyi baş edemedik, değil mi?”

Noah yere, sonra tekrar bana baktı. “Sadece birbirimizi nasıl inciteceğimizi biliyoruz ve ben...” Gözleri yaşarmıştı, dudağını ısırды. Benim önümde ağlamak istemiyordu ama onu çok iyi tanıyordum, kontrolünü kaybetmesi sadece birkaç saniye meselesiydi. “Bunu aşmam gerekiyor.”

Sesi fısıltı gibi hafifti. Onu neredeyse duyamıyordum.

İçgüdüsel olarak onu kollarıma aldım, yüzümü boynuna gömüp tenindeki çilek kokusunu içime çektim.

“Seni çok özlüyorum,” dedi Noah, sözleri içime işle-miştir.

Saçlarından sıkıca tutup başını geriye çekerek bir öpücük çaldım, o anda ihtiyacım olan bir öpücük, ona söyleyeceklerimi söylemeden önce yapmam gereken bir öpücük. Derin bir öpüşme değildi; şefkat, sevgi, özleminden başka bir şey aramıyordum. Birbirine bastırılan dudaklarımız bir nevi bir yemini mühürlüyordu.

“Olanları değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yok,” dedim, yüzüne hayranlıkla bakıp her ayrıntı üzerinde duraklayarak. “Ve içimde taşıdığım öfkenin bir gün yok olacağını düşünmek istiyorum Noah. Umarım olur, gerçekten istiyorum ama şu anda bu mümkün gibi gelmiyor.”

Dikkatle dinledi. “Yaptıklarım için beni hiç affetmeyeceksin, değil mi?” diye sordu titreyerek.

“Yapabileceğin onca şey arasında... beni aldatmak bizi mahvedebilecek tek şeydi.”

O gün bile, bunca zamandan sonra, bunu sadece düşünmek dahi dayanılmaz derecede acı veriyordu.

“Biliyorum...” dedi yanaklarını silerek.

Orada, rahatsız etmeyen ama önemli bir kararın habercisi gibi gelen garip bir sessizlik içinde duruyorduk. Söylemek istediğim, bir süredir aklıma takılan ve unutamadığım bir şey vardı.

“Noah, babamın evinde olanlar...”

Lafımı kesti. “Pişmansın, biliyorum. Bana söylemek zorunda değilsin.”

“Pişman değilim. Aksine, bizim için doğru son olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi? Seninle konuşmak, iyi olup olmadığını sormak istedim, ama ortadan kayboldun ve aradığımda açmadın. Sonunda böylesinin daha iyi olduğunu anladım.”

Bana bakarken pencereden gelen ışık gözlerine vuruyordu. Keşke, benimki kadar güçlü görünen o acının dışında bir şey görebilseydim. Ayrılık bize bu kadar acı verirken birlikte nasıl bu kadar acı çekebiliyorduk?

“Bu öğleden sonra gidiyorum... ve ne zaman döneceğimi hiç bilmiyorum. Merak etme Noah, sana bir daha dokunmayacağım.”

Sanki bir şekilde metin olup üzüntüsünden kaçabilecekmiş gibi derin bir nefes aldı.

“En kötüsü de tüm bu olanlara rağmen gitmeni istemiyorum,” dedi kendini kontrol etmeye çalışarak. Elim kendiliğinden gidip yanağını okşadı. Gözleri kapandı, sonra tekrar açılarak elime baktı.

Ben tepki veremedenden elimi tutup ters çevirdi, bir buçuk yıl önce yaptırdığım dövmeyle ortaya çıkardı. Bir an dövmeyle baktı, o özel geceye geri dönmüştük. Noah’nın üzerime oturup tenime aşk mesajları karaladığı geceye.

Sen benimsin, diye yazmış, ben de sözlerinin bedenimde gerçeğe dönüşmesi için koşturup oraya dövme yaptırmıştım. Noah birdenbire dudaklarını tenime bastırınca elektrik çarpmış gibi titredim. Hissedebiliyordum, duvarın yıkılmaya başladığını hissedebiliyordum, en kötüsü, bundan korkuyordum. Tekrar düşmekten korkuyordum, aynı hatayı yapmaktan, tekrar maruz kalmaktan, kurmak için çok uğraştığım o güç duygusundan yoksun kalmaktan korkuyordum. *Bunu yaptırdığın için pişman olacaksın. Biliyorum. Pişman olacaksın ve benden nefret edeceksin çünkü istemediğin halde sana beni hatırlatacak...*

Noah’nın dövmeyle yaptırdığımı görünce söyledikleri sanki daha yeni söylemiş gibi aklıma gelmişti. O zaman bile, söylediklerinin doğru çıkacağını biliyormuş gibi görünüyordu.

“Gitmem gerek.”

Yanından geçip dışarı çıkmaya çalıştım; o kapıdan çıkacak, mecbur kalmadıkça geri dönmeyecektim ama Noah paniğe kapıldı ve sımsıkı kolumdan tuttu.

“Hayır, hayır, hayır, hayır...” diye tekrarladı gözyaşları gözlerini örterken, kaçınılmaz olanı durdurmak için yalvarırken cam gibi kahverengi irisleri büyümüştü. “Lütfen... lütfen... Tekrar deneyelim. Tekrar deneyelim, Nicholas...” diye yalvardı, tırnakları batıyordu.

Çenemi sıktım. Kahretsin! Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyordu ki? “Bu deneme meselesi değil, Noah. Aramızdaki her şey bitti.”

“Beni tekrar sevebileceğini biliyorum. Sophia’yı sevmediğini biliyorum. Beni, sadece beni sevdiğini biliyorum, unuttun mu? Ne olursa olsun beni hep seveceğini söylemiştin. Senden bana dönmeni hiç istemedim çünkü zamanın bizi iyileştirmesini bekliyordum ama olmadı, bunun tek bir anlamı olabilir. Şimdi bunu yapıyorum. Bize bir şans daha vermeni istiyorum.”

“Benden veremeyeceğim bir şey isteme,” diye homurdanarak onu yolumdan ittim. Ama bu temas beni yine dondurmuştu. Beni anladığından emin olmak için ona baktım. “Hiç kimseyi sevemem. O tren kaçtı, tamam mı? Tüm içgüdülerime rağmen sana bir kez açıldım. Denedim, yemin ederim denedim, ama sevmek için yaratılmamışım, sevebilecek biri değilim; bu dersi senden öğrendim.”

“Seni seviyorum,” dedi usulca. Bir yabancının bizde göreceklərini düşünmekten nefret ediyordum: kötü geçmişleri, kötü ilişkileri olan iki kişi... Aşkın ne olduğunu bilmiyorduk, ikimiz de bilmiyorduk. Küçük yaşta çok fazla acı çekmiştik ve bize yaklaştırmaya çalışan insanlara da acı çektiriyorduk.

“Beni sevmiyorsun, Noah. Beni yıkabilecek tek silahı aldın ve tetiği çektin.”

“Ben buradayım! Hâlâ buradayım, sen de öyle! Benden uzak duramıyorsun ve bunun bir anlamı var; bir anlamı olmalı! Bir yıl sonra bile birbirimizin peşini bırakamıyoruz. Gerçekten başka biriyle mi olmak istiyorsun? Bunu bir düşün Nicholas, çünkü eğer gidersen, beni tekrar terk edersen, geri döndüğünde burada olmayabilirim!”

“Bu bir tehdit mi?” Başka biriyle olabileceğini düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu.

“Seni bekledim. Ayrıldığımızdan beri seni bekliyorum. Bir buçuk yıl geçti, hâlâ bana geri dönmeni bekliyorum, sen bunu yapıyorsun, ama söz veremiyorsun. Buna dayanamıyorum. Ya şimdi ya hiç Nicholas, çünkü eğer gidersen, beni bir daha terk edersen ilişkimiz sonsuza dek biter.”

Odayı sessizlik kaplamıştı, gözleri hayal kırıklığı ve kuşkuyla doluydu. Derin bir nefes alarak tekrar konuşmaya hazırlandım.

“Hoşça kal Noah,” dedim göğsümde korkunç bir ağrıyla. Noah sanki kelimeler onu yakmış gibi geri adım attı. O kapıdan çıkıp gidersem nelerden vazgeçtiğimi biliyordum ama benden istediği şeyi veremezdim. Üzüntüsünün başka bir şeye, daha karanlık ve çözülmesi daha zor bir şeye dönüşmesini izledim.

“Hoşça kal Nicholas.”

Noah arkasına bakmadan çıkıp gitti. Az sonra ben de dışarı çıkıyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GERİ SAYIM

NOAH

Kütüphane tıklım tıklım doluydu. Ara sınav ve final ödevi sezonu gelmişti. Ne zamandır orada olduğumu hiç bilmiyordum, çünkü dikkatim dağılmasın ya da kışın son günlerini kutlayanların etrafta dolandığını görünce moralim bozulmasın diye penceresiz bir masa seçmiştim.

Jenna yanımdaydı, burnunun dibindeki biyoloji kitabı dışında her şeyle ilgileniyordu.

“Yapabilir miyiz?” diye sekizinci kez sordu.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. Artık canıma yetmişti.

“Hadi ama Noah. Böyle giderse kitabı sen bitirmeden ben ezberlemiş olacağım.”

Kıkırdadım, sonra bıkkınlıkla bir nefes aldım. “Tek bir kahve Jenna. Çabuk bir kahve. Çok ciddiylim.”

Gülümsedi, eşyalarımızı toplayıp gönüllü sürgünümüzden çıktık.

Dışarı çıktığımda neredeyse akşam olduğunu gördüm. Ağaçların arasından esen soğuk rüzgâra karşı koymak için kendime sarıldım. Kütüphanede o kadar uzun kalmıştım ki zaman kavramını tamamen yitirmiştim.

LRB’de çalıştığım iki ay bana gerçek dünya hakkında çok şey öğretmişti ama sınavlar yaklaşırken tüm zamanımı derslerime ayırabildiğim için mutluydum. Biraz para birik-

tirmiştim, birkaç ay idare edebilirdim. Simon bana başka bir şirkette benzer bir iş bulmayı teklif etmişti, sonsuz derecede minnettardım ama şimdilik böylesi daha iyiydi. Bize gelince... Şu an her şey askıdaydı. Ona karşı dürüst davranmış, Nick'i hâlâ unutamadığımı söylemiştim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Hâlâ görüşüyorduk ama arkadaş olarak. Beni alıyordu, bir şeyler atıştırıyor, bazen arkadaşlarla yemeğe çıkıyorduk; önemli bir şey değildi.

Jenna kütüphaneden çıkarken bana sokulup koluma girdi, birlikte en yakın kahve standına yürüdük. Ben üçlü espresso ve pretzel sipariş ettim; Jenna sıcak çikolata aldı. Bir banka oturup kısa molamızın tadını çıkarmaya çalıştık.

“Seni Lion’ın doğum günü partisine davet etme şansım olacağını umuyordum. Partiyi bizim evde düzenliyorum. Harika olacak. Hiç haberi yok. Ertesi gün büyük bir sınavım olduğu için çabuk bir akşam yemeği yememiz gerektiğini söyledim –tabii ki bu doğru değil– vizelerim öbür gün bitiyor. Deli olacak.”

Sahneyi hayal ederek gülümsedim.

“Ne zaman?” dedim kahvemi yudumlayarak.

“Birkaç hafta içinde. Gelmemek için bir bahanen olmasın diye önceden söylemek istedim!”

Lafı dolandırmaya çalıştım –ikna etme girişimlerini izlemek beni eğlendiriyordu– sonunda elbette deyince rahatladı. Bu fikre o kadar da sıcak bakmıyordum: Yorgundum, kedimi hiç olmadığım kadar kötü hissediyordum, kahvenin bile faydası olmamıştı. Ama aynı zamanda dışarı çıkmanın ve kafamı dağıtmanın iyi gelebileceğini düşünüyordum. Bir süre özel bir şeyden bahsetmeden konuştuk. Lion’ın birkaç gün önce onu elinde bir çekiçle bir şeyleri tamir etmeye çalışırken bulunca kızdığını söyledi. Önemli bir şey değilmiş gibi görünüyordu ama Jenna kısa süre önce aynı çekiçle

parmağını kırmış, o zamandan beri Lion onun aletlere dokunmasını yasaklamıştı.

Jenna'nın onun kurallarına uymaya çalışıp sonra da yapamaması çok komik geliyordu.

"Lion'ı görmeliydin: Benim aletlerim, benim kurallarım! diye bağıırıyordu. Ve sonra tek yapmam gereken arkama yaslanıp makyaj masamın taburesini tamir etmesini izlemek oldu, üstelik ben hiç istemedim. İyi taktik yapmışım, değil mi? İlk sorduğumda, '*Fırsat bulunca yaparım,*' demişti, ama beni elimde çekiçle görünce, başladığımı düşündüğü işi bitirmek için hemen koşturdu."

"Çok kötüsün," diyerek içeri girmek için ayağa kalktım. Köşeyi dönüp kütüphanenin bulunduğu sokağa doğru yürürken kaldırımda neredeyse bir adama çarpıyordum. Bir daha asla görmeyeceğime yemin ettiğim bir adam. Michael.

"Senin burada ne işin var?" diye bağırdı Jenna.

Michael bana baktı –daha doğrusu aval aval vücudumu ve yüzümü süzdü– sonra Jenna'ya baktı. "Geri geldim," dedi ve tekrar bana baktı.

Michael'la olanları unutmak kolay olmamıştı. Sadece Nick'le ilişkiyi mahvetmekle kalmamış, aynı zamanda güvenime de ihanet etmiş, tamamen savunmasız olduğum bir anda benden faydalanmıştı.

"Temelli gideceğini söylemiştin," dedim serzenişle, Jenna'ya sokuldum. "Anlaşma böyleydi."

Michael omuz silkti, kayıtsızdı. "İnsanlar fikir değiştirebilir."

Duyduklarıma inanamıyordum. Onu tekrar görmek rahatsız etmişti: Derinlere gömdüğüm ve bir daha asla düşünmeyeceğime yemin ettiğim şeyleri hatırlamıştım.

Michael, Nick'le ayrıldıktan sonra aramızda bir şeyler

olabileceğini düşünmüştü. Bir süre onunla birlikte olmam, ona bir şans vermem *gerektiği* fikrini takıntı yapmıştı. Nick için suç duyurusunda bulunmayarak bana iyilik yapmasının tek nedeni buydu. Hastaneden çıktıktan sonra her gün beni görmeye gelmişti –o sırada Nick New York’taydı– ona aramızda hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana küfretmiş, onunla oynadığımı, söylediklerimi uydurduğumu söylemiş, hatta bana zorla yaklaştırmaya çalışmıştı. Onu uzaklaştırma emriyle tehdit etmek zorunda kalmıştım.

Kardeşi Charlie beni görmeye gelmişti. Michael’ın daha önce de buna benzer sorunlar yaşadığını, bir kız yüzünden neredeyse okuldan atılacağını söylemişti. O gün Charlie’yle Michael’ın anneleri öldükten sonra çok zorluk çektiklerini öğrenmiştim. Michael dengesizleşmiş; Charlie içmeye başlamıştı. Bunu atlatmak onlar için zor olmuştu, özellikle de babaları hiç ortada olmadığından; onları daha çocukken terk etmişti. Michael, Charlie’ye bakmıştı ama kendisinin de psikiyatrik sorunları vardı ve depresyona girmişti. Sonunda Charlie onu Arizona’da bir işe girmeye ikna etmiş ve beni bir daha rahatsız etmeyeceğine yemin ettirmişti.

Jenna telefonunu çıkarıp, “Polis çağırıyorum,” diye bağırdı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemişim.

Öfkeyle Michael’a baktım: İlişkimin bozulmasının ve hayatımın mahvolmasının tek nedeniydi. Tüm sırlarını öğrenince benden faydalandığını anlamıştım... Belki ben ona izin vermiştim ama gene de kırılğanlığımı bana karşı kullanmış, terapide söylediğim her şeyi çarpıtarak beni istismar etmişti.

“Onlara ne söyleyeceksin?” diye sordu Michael hiç endişelenmeden. “Hiçbir şey yapmadım; bir yıl sonra kardeşimi görmeye ve iş aramaya geldim. Polislere bunu mu söyleyeceksin?”

Jenna ona doğru bir adım attı. “Onlara arkadaşımı na-

sıl taciz ettiğini ve haftalarca onu nasıl takip ettiğini anlatacağım, seni pislik!”

Michael ona pek bakmadı. Gözleri benim üzerimde donup kalmıştı. “Noah gerçekten bir uzaklaştırma emri alsaydı bu işe yarayabilirdi, ama şu anki duruma bakılırsa, bir şey yaptığıma dair hiçbir kanıt yok.”

Suç duyurusunda bulunmayarak doğru yaptığımı düşünmüştüm ama şimdi onu orada, kendini beğenmiş, zorlukla bastırılmış bir öfkeyle dolu görünce... o kadar da emin değildim. “Hadi Jenna,” dedim, bir an önce uzaklaşmayı umarak.

“Noah’dan uzak dur, duydun mu beni?”

Michael ürkütücü bir şekilde gülümsedi, bize küçümseyen bir bakış attı ve “Çok güzel görünüyorsun, Noah,” dedi.

“Cehennem ol!” dedim, içimde öfkenin kabardığını hissederek.

Cevap beklemedim. Ona saldırmaması için Jenna’yı tutmak zorunda kaldım. Adamın iki katı cüsseli ve neredeyse otuz santim daha uzun olması Jenna’nın umurunda bile olmamıştı. Kütüphane kapısından içeri girdik. Artık bizi göremeyeceğini anlayınca nefes nefese bulabildiğim ilk banka yığıldım.

Jenna söverek yanıma oturdu, ama bir yandan da beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Michael neden geri dönmüştü? Neden?

Kendimi Michael’ın da pek çok kişi gibi sorunları olan bir adam olduğuna, beni asla incitmeyeceğine inandırmıştım. Gittiğinde bunu benim için yaptığını, bana önem verdiğini, ondan korkmamı istemediğini düşünmüştüm, ama şimdi kaçmam gerektiğini, onun burada olmasının iyi şeylere yol açmayacağını hissediyordum. Bir şeyler yapmam, birilerine söylemem gerektiğini hissediyordum

“Lion’ı arayacağım.”

“Aklından bile geçirme!” diye bağırdım, mucizevi bir şekilde toparlanıp telefonunu elinden aldım.

“Bir şeyler yapmamız lazım!” diye itiraz etti Jenna öfkeyle.

“Hayır. Hiçbir şey yapmayacağız. Charlie’yi görmeye geldiğini söyledi. Belki de gider. Çok zaman geçti. Benim yüzümden burada olduğunu sanmıyorum Jenna.”

İnanamıyor gibi bir ifadeyle, bana deliymişim gibi baktı. “Seninle nasıl konuştuğunu duymadın mı?”

Başımı salladım. Aniden kusma isteği uyanmıştı. O anıları canlandırmak kötüydü; özellikle şimdi. “Sorun istemiyorum, Jenna. Olanları düşünmek istemiyorum, bunu Lion’a anlatmanı kesinlikle istemiyorum. Hiçbir şey yapmayacağız. Hikâye burada biter.”

Sözümü kesmesine fırsat vermeden devam ettim:

“Dikkatli olacağım, tamam mı? Ve eğer hoşlanmadığım bir şey görürsem veya bana tekrar yaklaşırsa polise giderim, sen de istediğin kişiye söyleyebilirsin. Bu arada çalışmaya devam edelim.”

Jenna sinirlenmişti. “Daha önce de sırlarını sakladım, ama sana söylüyorum, o sürüngenin seni rahatsız ettiğine dair en ufak bir şey duyarsam Nicholas’ı ararım. Beni duyuyor musun?”

Endişeme rağmen karşılık vermedim.

* * *

Michael’la karşılaştıktan sonra birkaç günüm gergin ve korku içinde geçmişti. Ama duygularımı bastırmaya çalışıyordum. Zaten meşguldüm, eşyalarımı toparlamaya, yeni daireme taşınmaya çalışıyordum. Son vize sınavlarımı bir gün önce bitirmiştım, bu yüzden nihayet taşınma işiyle uğraşacak zamanım olmuştu.

Kampüs dışında bir çatı katı bulmuştum. Küçük bir mutfak, bir oturma odası ve bir yatak odası olan açık bir alandı. Banyoda küvet vardı. Çok özel bir şey değildi ama benim için yeterliydi.

Ne yazık ki suyla ilgili bir sorun vardı ve hafta sonuna kadar taşınamayacaktım. Jenna'ya, sorun çözülene kadar birkaç günlüğüne onunla Lion'ın yanında kalıp kalamayacağımı sormuştum. Tereddüt etmeden kabul etmiş, hatta kutularımı yeni eve taşımama yardım edeceğini söylemişti. Peşinde Lion'la geleceğini hiç beklemiyordum. Lion'ı uzun zamandır görmüyordum, yüzünü gören cennetlikti.

“N’aber Noah?!” dedi Lion bana sarılarak.

“Geldiğin için teşekkürler, Lion. Buna gerek yoktu.”

“Yoo, gerek vardı,” dedi Jenna, kıpkırmızı yeni manikür yapılmış tırnaklarını göstererek.

Gözlerimi devirdim, benim için yeterince hafif olan kutuları alıp Lion'ın kamyonuna götürmeye başladım. Ağır olanları Lion hallediyordu, kısa süre sonra Jenna'yla ikimiz kırılabilir her şeyi indirmeye başlamıştık. Ağır eşyadan fazla kırılabilir eşya vardı, bu yüzden dinlenmeye fırsatımız olmadı.

Bir ara bir kitap kutusunu almak için eğilince sırtıma hançer gibi bir ağrının saplandığını hissettim. Kıpırdamıyordum.

“İyi misin?” diye sordu Lion, yanıma gelerek.

Jenna, yüzümü görünce endişelenmeye başlamıştı, sanırım yüzümde boş bir ifade vardı. “Noah!”

Acının geçip geçmeyeceğini görmek için derin bir nefes alarak yere oturdum. “Sanırım belimi incittim. Ama iyiyim,” dedim, sesim titriyordu.

“O kutuyu neden kaldırıyordun ki?! Bu Lion'ın işi, aptal.”

Acı yayılmaya devam ederek yavaş yavaş katlanılabilir hale gelirken onu duymazdan geldim.

Lion eğilip o yeşil gözleriyle beni süzdü, gözleri o kadar parlaktı ki, Jenna'nın düğün konuşmasının yarısında onlardan bahsetmiş olması şaşırtıcı değildi. Hipnotize eden gözleri vardı.

“Ayağa kalkabilir misin?” dedi Lion.

“Of...” Birkaç saniye istedim. “Gerçekten emin değilim.”

Jenna başını iki yana sallarken Lion kolunu sırtıma doladı. Kendi başıma kalkmaya çalıştım, ama ağrı şimdi karnın kısmıma da yayılmıştı, neredeyse felç olmuş bir halde eğildim.

“Belini incitmişsin tatlım,” dedi Jenna, bu sırada Lion eğilip beni kaldırdı.

“Seni arabaya götüreceğim, orada uzanıp dinlenebilirsin. Geçer. Sadece bir kasını zorlamışsın, hepsi bu.”

Başımı salladım, ses çıkaramıyordum.

Ağrı... korkunçtu.

Lion, beni yolcu koltuğuna yerleştirip kutuları arkaya koymayı bitirdi. Nihayet yola çıktığımızda, yolculuğun kısa sürmesi ve yumuşak, sıcak bir yere uzanabilmek için dua ettim.

“İstersen masaj terapistimi arayabilirim. En iyisidir; ne yapması gerektiğini kesinlikle bilir,” dedi Jenna, arkada oturmuş mor rujlu dudaklarının arasına M&M bonibonlardan sıkıştırırken.

Tek kelime edemedim. Sadece uzanmak istiyordum. Jenna'nın evine vardığımızda hâlâ pek hareket edemiyordum. Lion beni, bana hazırladıkları küçük misafir odasına taşıırken endişeliydi. Beni yatağa yatırdığında, vücudumdan bir acı dalgası geçti ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

“Noah... iyi olduğundan emin misin?”

Jenna elinde bir bardak su ve bir kas gevşeticiyle içeri girdi. Hemen yuttum.

Lion iyi olup olmadığından şüphe ediyor gibiydi ama birkaç saat içinde havaalanına gitmesi gerekiyordu. Philadelphia’da bir toplantısı vardı ve dört günden önce dönmeyecekti.

“Ben onunla ilgilenirim,” dedi Jenna yanıma uzanarak. Lion eğilip onu hafifçe dudaklarından öptü.

“O halde ben gideyim. Dediğim gibi, taşınma için yardıma ihtiyacın olursa, Luca yardım etmeye hazır. Kendine iyi bak, Noah, ve geçmiş olsun,” dedi, başımın üstünü okşayarak.

Lion gidince yastıkları kabartıp kendimi oyalamak için aklımdan sayı saymaya başladım.

“Hastaneye gitmek istemediğinden emin misin?” diye sordu Jenna sekizinci kez.

Sadece bir kas zorlanması için gitmenin aptalca olduğunu söylemiştim, ama ağrı biraz azaldıktan sonra tekrar şiddetleniyordu ve bayılmak üzereydim. Bu yüzden bu fikir cazip gelmeye başlamıştı.

“İlacın etkisini göstermesini bekleyelim,” dedim, ayağa kalkıp kapıya yürüme düşüncesinin bile muhtemelen gözümde şimşekler çaktıracığının farkındaydım.

İki saat sonra bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

“Noah, beni korkutuyorsun,” dedi Jenna, kıvrandığımı görünce.

“Beni hastaneye götür,” dedim dehşet içinde.

Sadece arabaya binmek bile işkence olmuştu, acil servise gitmek daha da kötüydü. Arabayı park ettikten sonra, Jenna görevli hemşirenin verdiği tüm evrakları doldururken ben de elimden geldiğince bekleme odasına doğru yürüdüm.

Sonra bekledik. Gitgide daha da gerilmeye başlamıştım, özellikle de bacaklarım arasında garip bir şey hissetmeye

başlayınca. Aşağıya bakınca pijama altımda kırmızı bir leke olduğunu gördüm. Jenna çığlık attı. Bir sonraki şey, kendimi tekerlekli sandalyede bulmam oldu, beni bir odaya götürdüler ve birisi hemen ilgilenmeye başladı. Jenna dışarıda beklemek zorunda kalmıştı.

“Tatlım, beni duyabiliyor musun?” dedi bir hemşire, kıyafetlerimi çıkarmama yardım ederek bana giymem için bir hastane kıyafeti verdi. “Doktor geliyor, ama önce birkaç soruyu cevaplamayı istiyorum.”

Ona baktım. Kızıl saçları vardı, bana *Alice Harikalar Diyarında*’daki Tweedledee veya Tweedledum’ı hatırlatıyordu. Ama bu bir kadındı ve susmuyordu.

“Kaç haftalık hamilesin?” diye sordu.

“Yani bu yeni oldu...”

Alnı kırıştı, sonra soru... o lanet soru beni gerçeğe döndürdü, onuncu kat penceresinden atlayıp kafa üstü yere çakılmak gibiydi.

“N-neden bahsediyorsun?”

Bana önce şaşkınlıkla, sonra acıyarak baktı. “Tatlım... Düşük yapacağından oldukça eminim.”

Ne diyordu bu kadın? Her şey *donmuş* gibi geliyordu, *düşük* kelimesi üzerime dev bir çekiç gibi inmişti.

Düşük, düşük, düşük... Bunu kaç kez düşünürsem düşüneyim, imkânsızdı, çünkü düşük yapmak hamile olmak anlamına geliyordu ve ben değildim.

“Doktor birazdan burada olacak... Sen sadece rahatla; her şeyin yoluna gireceğinden eminim.”

Her şey yoluna mı girecek? Nasıl olur da düşük kelimesini söyleyip sonra bana her şeyin yoluna gireceğini söylerdi ki?

Aklım karışmıştı. Parmaklarımla saymaya, sayıları ve tarihleri hatırlamaya çalıştım, ama sonuç hep aynıydı: Bu

olamazdı. İmkânsızdı. Bu beni rahatlattı. Hemşire aptalın teki olmalıydı. Kutuyu kaldırmaya çalıştığımдан bahsetmemiştim. Muhtemelen kutuyu kaldırmaya çalışırken bir yerimi yırtmışım ve kanama geçiriyordum, bu da beni sanki...

Çünkü bu imkânsızdı, öyle değil mi? En son çok uzun zaman önce...

Kapı açılarak işkence eden düşüncelerimi kesti, orta yaşlı bir doktor soğuk soğuk beni selamladı.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan Morgan?” diye sordu yaklaşırken.

Cevap vermedim, bana sırtüstü yatmamı işaret etti.

“Ultrasonla bakacağız, tamam mı?” dedi, hastane önlüğümü kaldırıp karnıma hafifçe dokundu.

“Hamile değilim,” dedim, cümleyi mantra gibi kafamda defalarca tekrarlıyordum.

Hamile değilim, hamile değilim, hamile değilim.

Doktor bir süre şaşkın şaşkın bana baktı.

“Birkaç saniye içinde öğreneceğiz,” dedi, yanıma oturup tekerlekli bir masa çekti. “Bu jel biraz soğuk gelecek tamam mı?”

Karnıma sürerken titredim. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak yaptıklarını izliyordum. Karnımda bir tür makine gezdirdi, bir düğmeye bastı ve gördüklerini bana göstermek için ekranı çevirdi.

“Sanırım bu yanıldığının kanıtı, öyle değil mi?”

Ekranı, siyah beyaz, hafifçe titreşen bir bebek görüntüsü vardı. Minik bir cenin değil, kafası, ayakları, elleri olan, ekranın çoğunu kaplayan gerçek bir bebek.

“Aman Tanrım!” diye bağırarak elimi saf, katıksız bir dehşetle ağzıma götürdüm.

“Yaklaşık on altı haftalık,” dedi doktor, üzerime bom-

bayı bıraktıktan sonra hiç telaşlanmadan makineye döndü, çeşitli düğmelere basarak el aletini kaydırmaya devam etti. İlk başta biraz endişeli görünüyordu. Daha sonra, acı verecek kadar uzayan birkaç saniyenin ardından, odanın içinde yankılanan sabit, yüksek bir ses duydum. İçini çekerek bana döndü.

“Nabız var Bayan Morgan.”

ani düşük değildi. Ama bu yeni gerçek bana yeniden düşüyormuşum gibi hissettirmişti. Ama bu sefer yere hiç çakılmayabilirdim.

“Onu kaybedecek miyim?” diye sordum, sesim titriyordu. Doktor ekranı çevirip bana bebeğin etrafında siyah bir nokta gösterdi. Orada olmaması gerektiğini bilmek için uzman olmama gerek yoktu.

“Bu bir rahim içi hematom. Büyük bir şey. Hamile olduğunu bilmediğini söylediğine göre âdetinin düzenli olarak geldiğini varsayıyorum. Yoksa yanılıyor muyum?”

Ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

“Çok düzenli değil ama evet... Son birkaç aydır âdet görüyorum. Sanırım normalden daha kısaydı ama...”

“Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?”

“Evet. Aslında âdetlerimi kontrol etmek için.”

“Hiç hap almayı unuttuğun oldu mu?”

Kahretsin!

“Daha önce bir tane unuttum; genellikle ertesi gün alıyorum...”

“Bu neden hamile kaldığını açıklıyor, ama şu an önemli olan bu değil. Asıl mesele, vücudun birkaç kez düşük yapmanın eşiğine gelmiş.”

Tekrar ekrana baktım. Tanrım. Bu bir bebektir. İçimde

büyüdüğünü bile bilmediğim bir bebek... Hiç dikkatli davranmamıştım. Aman Tanrım! Alkol bile almıştım.

“Doktor... Bilmiyordum. Gerçekten hiç fikrim yoktu... Yani, hiç belli olmuyor...”

Doktor sükûnetini koruyordu. “Sakin olalım, tamam mı? Hem senin hem de bebeğin iyi olduğundan emin olmak için gereken tüm testleri yapacağız. Seninki gibi vakaların ne kadar sık görüldüğünü bilsen şaşarsın. Genellikle üçüncü veya dördüncü aya kadar değişiklikler fark edilmiyor. İlk on iki hafta rahim tamamen pelvis içinde kalır. Hamileliği karın içine ilerleyene kadar göremeyebilirsiniz bile. Kanaman olduğu için seni kontrol edeceğiz ve her şey normale dönene kadar burada tutacağız. Gereksiz stres ya da gerginlik yaşamamı istemiyoruz. Bunu yeni öğrendiğini biliyorum, büyük bir şok yaşamış olmalısın, ama tamamen dinlenmen gerekiyor. Kanama durunca rahim ağzı değerlendirmesi yapacağız. Eğer her şey yolunda görünürse, erken doğum konusunda endişelenmemize gerek kalmayacaktır.”

Erken doğum.

Sanki bir balonun içindeydim, bu kelimelerin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum: *bebek, erken doğum, rahim içi hematoma, düşük...* Doktorun söyledikleri henüz kafamda yer etmemişti. Sadece ekranda gördüklerimi sindirmeye çalışıyordum.

“Hemşire gelip sana birkaç soru soracak. Ayrıca ilave komplikasyonları elemek için bazı kan tahlilleri yapacağız. Ancak şu an için en önemli şey hematomun geçmesi. Progesteronunun düşük olduğunu tahmin ediyorum. Bebeği tutman için gerekli seviyelere ulaşana kadar bununla

ilgileneceğiz. Nasıl, iyi mi?” Ses tonu garip bir şekilde neşeliydi; sanırım beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ama paniğe kapılmıştım; gerçek bir panik atak geçiriyordum. Koşa koşa kaçmak, ortadan kaybolmak, birkaç saat önceki hayatıma geri dönmek istiyordum.

“Doktor... Ben daha on dokuz yaşındayım. Anne olmaya hazır değilim.”

Hafifçe başını salladı. “Bunu planlamamıştın. Anlıyorum,” dedi nezaketle. “Ama şu anda bebek var, ayrıca onu kaybetme riskin de var. Gençsin ve önünde zorlu aylar var. Etrafındaki insanların desteğine ihtiyacın olacak. Babasının kim olduğunu biliyor musun?”

Babası.

Bebeğin babası Nicholas Leister’dı... ve ülkenin öbür ucunda, başka bir kadınla birlikteydi ve hayatımın bir parçası olmak istemediğini açıkça belirtmişti.

“Ben... kim olduğunu biliyorum... ama size söyleyemem.”

Tam o sırada hemşire içeri girdi, doktor yapılması gereken tüm testleri sıraladı. Sonra gülümseyerek arkasını döndü. Doktor gidince hemşire yanıma oturup elimin üstünü sıvazladı.

“Dinlenmen gerek tatlım,” dedi, başka bir hemşire içeri girince ikisi birlikte benimle ilgilenmeye başladı. “Dinlenmen için sana bir serum takacağız, vitamin ve sakinleştirici vereceğiz. Uyandığında, dört gözle bekleyeceğin bir sürü güzel haberin olacak.”

“Hayır, hayır, sakinleştirici istemiyorum. Anlamıyorsunuz! Böyle bir şey olmamalıydı. Anne olmaya hazır değilim. Anne olmamalıyım, tamam mı? Bana hamile kalmamın neredeyse imkânsız olduğunu söylemişlerdi ama şimdi...”

“Ama Şimdi dört aylık hamilesin tatlım, tıbbi geçmiŐine ve içinde bulunduğun duruma göre bu bir mucize.”

Mucize.

Gözlerimi kapatıp rahatlamaya ve her Şeyi zmse-meye çalıştım. Dört aylık... Kahretsin. *Lanet olsun sana, Nicholas Leister!*

NOAH

Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyordum, ama gözlerimi açtığımda, Jenna'yı yanımdaki bir koltukta otururken buldum, solgun ve endişeli görünüyordu. Uyandığımı fark edince ayağa kalkıp üzerime eğildi. Üzerimde bir battaniye, kolumda bir serum olduğunu gördüm.

“Noah? Nasılsın?” dedi sesinde korkuyla. Onu orada görüp de her şeyi hatırlayınca, farklı bir boyuttaymışız gibi hissettim; hayatım benim değilmiş, az önce bana söyledikleri şey daha önce bana açık olan tüm kapıları kapatmış gibi geliyordu. Sanki geriye tek bir kapı kalmıştı ve ben o kapıdan geçmek zorunda kalacaktım.

“Sanırım iyiyim...”

Bir bebek... Demek istediğim, bebek sahibi olmak benim için sadece teorik bir olasılık olmuştu. Çocuk sahibi olmayı düşündüğümde, her zaman evlat edineceğimi hayal ederdim. Belki. Çocukken yaşadığım hasarın sorunlara yol açabileceği söylenmişti. Eğer hamile kalmak istersem, bir doğum kliniğine gitmem ve sürekli izlenmem gerektiği söylenmişti. Doğal yollarla hamile kalabileceğimi hiç düşünmemiştim... hele de doğum kontrol hapi kullanıyorken! Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey bunun olabileceğini aklıma getirmemişti.

Doğruldum, üstümü açtım, hastane giysimi dikkatle kaldırıp karnıma baktım.

“Demek doğruymuş... İnanamıyorum.” Jenna’nın sözleriydi, benim değil.

“Ne yapacağım ben?” diye sordum, hamile olduğumu, dört aydır hamile olduğumu gösteren bir şey olup olmadığını anlamak için ellerimi karnıma koydum.

Jenna başını iki yana sallayarak tekrar oturdu. “Noah, babası kim?”

Bunun çok açık olduğunu sanmıştım ama şimdi düşününce Şükran Günü’nde olanları kimseye anlatmadığımı fark ediyordum. Nick’le benden başka kimse bilmiyordu.

“Nicholas,” diye fısıldadım. Sadece adını söylemek bile kalbimi sızlatıyordu.

Gözleri kocaman açıldı, yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Nicholas mı? Bizim Nicholas mı? Ama... ne zaman? Nasıl?”

Neden bu kadar mutlu olmuştu ki?

“Şükran Günü sırasında, Nick annesinin hasta olduğunu öğrendikten sonra oldu. Çok üzgündü ve her şey sadece...”

“Aman Tanrım, Noah, bu muhteşem! Dur, Şükran Günü mü dedin?”

Önce karnıma, sonra bana baktı. Geriye doğru sayıyormuş gibi görünüyordu.

“Dört aylık Jenna,” dedim sesimde en ufak bir mutluluk izi olmadan. “Doktorlar sana söylemedi mi?”

“Şaka mı yapıyorsun? Beş saniye önce giysini kaldırıp sanki içinde bir uzaylı varmış gibi karnına bakana kadar şüphelerimde haklı olup olmadığımı bile bilmiyordum.”

“Gerçekten yeni mi öğrendin?”

Jenna başını iki yana salladı. “Aileden değilim; bana hiç-

bir şey söylemediler. Beni buraya almaları için bile hemşirelerle kavga etmek zorunda kaldım.”

İçimi çektim. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Jenna elimi tutup hafif şişkin karnıma koydu. Kimse bu kadar ilerlemiş olduğunu tahmin edemezdi.

“Noah, bebeğin barda takıldığın rasgele bir adamdan olabileceğinden korkuyordum. Ama bu Nick’ten! Senin Nick’in! Bu harika!”

Elini bırakıp kaşlarımı çatarak ona baktım. “Bu kadar harika olan ne, Jenna?” diye karşılık verdim, tam o anda bağlı olduğum makinelerin sürekli bip sesinin beni çıldırttığını fark ettim. “On dokuz yaşında, başka bir kızla birlikte olan bir adamdan hamile kalmam mı? Bunda bu kadar harika olan ne?!”

“Noah, sakın ol, demek istediğim sadece...”

“Hayır!” diye bağırdım. “Hiçbir şey söyleme, benim için mutlu olma, çünkü bu iyi bir haber değil, berbat bir haber. Bebek istemiyorum, tek başıma bir bebek büyütmek istemiyorum, hele Nicholas’inkini hiç istemiyorum.” Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı. Sabırsızlıkla sildim. “Hamile olduğumu bile bilmiyordum! Hangi anne içinde bir çocuk olduğunu bilmez ki? Nasıl bir anne olacağım? Sunabileceğim hiçbir şeyim yok.”

Jenna şaşkındı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Ağzını açmaya bile korkuyordu. “Noah, Nick öğrendiğinde...”

“Bunu aklından bile geçirme!” diye panikle lafını kestim. “Sakın ona bir şey söyleme Jenna. Ne ona ne de başkasına!”

Sadece şaşırmakla kalmamıştı, aynı fikirde olmadığı da belliydi. “Noah, ona söylemek zorundasın.”

Lanet olsun. Ayağa kalkıp dışarı çıkmak, yalnız kalıp

düşünmek istiyordum ama kendimi ne zaman dışarı çıkar-ken hayal etsem, o ultrason görüntüsünü hatırlıyordum. Jenna'yla tartışmadan kapı açıldı, doktor içeri girdi.

“İyi haberlerim var Bayan Morgan,” dedi. Elinde bir dosya vardı. Dosyaya baktı, gözlüğünü çıkarıp bana odaklandı. “Herhangi bir hastalığın ya da komplikasyon yok ve bebeğin kalp atışları normal, güçlü.” İçimde sıcak bir şeyler hissettim. “İkinci üç aylık dönemdesin. Doktorlar genellikle bu dönemde aileye haber verilmesini önerir ama sen yüksek riskli gebelik dediğimiz durumdasın. Bu, aslında düşünüldüğü kadar korkutucu değil. İki ya da üç hafta içinde bir başka ultrasonla bebeğinin cinsiyetini öğrenebiliriz, istersen tabii. Muhtemelen hareketlerini de hissetmeye başlayacaksın.”

Jenna, sanki rahmimde bir Hello Kitty* olduğunu söylüyormuş gibi aval aval doktora bakıyordu. Ama ben de garip hissediyordum, baş dönmesi gibi bir şey... ve hiç konuşamıyordum.

Biz cevap vermeyince doktor konuşmaya devam etti, belli ki ödümüzün koptuğunu fark etmemişti.

“Kanama açısından sıkıntıyı atlatmış gibi görünüyoruz, ama hematoma tamamen iyileştiğinden emin olmak için bir başka ultrason randevusu ayarlayacağız. Sana progesteron tedavisine başlayacağım. Testler, seviyenin gerçekten düşük olduğunu gösteriyor. Sana vereceğim kâğıttaki tüm talimatlara dikkatle uyman çok önemli, tamam mı?”

Başımı salladım, bu kadar fazla bilgiyle kafam karışmıştı.

“Tam anlamıyla dinlen Bayan Morgan. ‘Tamamen’, tuvalete gitmek için kalkmak, ama başka hiçbir şey yapmamak anlamına geliyor, anladın mı?”

* Hello Kitty, Japonya merkezli Sanrio firması tarafından üretilen bir kurgusal karakter (ç.n.)

Tekrar başımı salladım, içimde büyüyen canlı bir insan olduğunu açıklamadan hocalarıma yataktan kalkamayacağımı nasıl söyleyeceğimi merak ediyordum.

“İki hafta sonra tekrar gelmeni planlıyorum. Daha fazla kanaman olursa, doğruca hastaneye gelmen gerekiyor. Kahverengi akıntı normaldir. Hematom iyileşirken biraz olmasını beklemelisin.”

Ona sormam gereken milyonlarca şey olmasına rağmen üçüncü kez başımı salladım.

“Babasıyla konuştun mu?” diye sordu doktor.

Ben hayır deyince Jenna dudaklarını büzdü.

Ne demeye bunu soruyordu ki? Bu onu ilgilendirmezdi!

“Özellikle yatakta kalman gereken önümüzdeki birkaç hafta yanında olabilseydi iyi olurdu.”

Tam konuşacaktım ki Jenna araya girdi:

“Kocamla ben ona bakarız doktor, merak etmeyin.”

O anda ona sonsuz minnettarlık duydum ve birkaç dakika önce kaba davrandığım için pişman oldum. Eğer bunu gerçekten gizli tutmayı planlıyorsam, bana bu konuda yardımcı olabilecek tek kişi oydu.

Ve öyle de yaptım. Bu benim sırrım olacaktı... sadece benim sırrım. Eve gittiğimde doğruca misafir yatak odasına gitmekten başka çare yoktu. Her adım attığımda korkuyordum. Bebeğe zarar vermek istemiyordum. Yatağa gidince içine girdim. Ancak o zaman rahatlayabildim.

Lion üç gün daha evde olmayacaktı ama Jenna’yla ikimiz kendi başımıza idare edebilirdik. Beni görmeye gelip bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda dilini tutuyormuş gibi bir hisse kapılmışım.

İlk başta, bebekten hiç bahsetmedik; sanki gizemli bir hastalık yüzünden yatağa mahkûmdum ve Jenna bu konuda konuşmamanın onun için işkence olduğunu bilsem de sessizliğime saygı duyuyordu.

Tam bir inkâr halindeydim ama doktorun tüm talimatlarına uydum, ilaçlarımı alıyor, strese girmemeye çalışıyor, çok uyuyor, bol bol sıvı içiyordum. Ancak Jenna beni rahat bıraktığında aklım çılgın gibi bir çözüm aramaya başlıyordu. Kürtaşı düşünmedim desem yalan olurdu: Bu en kolay seçenek olur, hayatıma aynı şekilde devam etme imkânı tanır, Nick'i tekrar görme ve yaptığımızı salim kafayla itiraf etme mecburiyetini engellerdi. Ama bunu hayal etmek, bebeğe zarar vermeyi düşünmek bile...

Bu yolu seçemezdim. Her şey çökmüştü, bildiğimi, inandığımı ya da hissettiğimi sandığım her şey, o bebeğin ekrandaki görüntüsünü gördüğüm an önemini yitirmişti. *Benim bebeğim* olmamıştı; bunu hâlâ söyleyemiyordum. Sanırım o noktaya gelecektim.

Bir süre hamile kaldığım, hayatımın en büyük hatasını yaptığım anları düşündüm durdum. Çektiğim acı, hüsrânım, öfkem için Nick'i suçlamıştım... şimdi de bunun için onu suçluyordum. Yaptıklarım için beni affetmemişti. Eh, geri kalan lanet hayatı boyunca prezervatif kullanmamaya karar verdiği ânı kesinlikle hatırlayacaktı. Tabii ona söylemeye karar verirsem. Ki şimdilik söylemeyecektim.

Bundan sonra artık yapamayacağım şeyleri düşünme aşamasına geçtim. Okul konusunu ne yapacaktım? Anne-me nasıl söyleyecektim? On sekiz yaşında bana hamile kalan, bana prezervatif ve haplar hakkında bitmek bilmeyen konuşmalar yapan annem; bu kadar genç yaşta hamile kalmanın sorumsuzluğun ve aptallığın zirvesi olduğunu düşünen annem... Tabii ki her zaman beni deli gibi sevdiğini, birinin diğeriyle hiçbir ilgisi olmadığını söylerdi. Hatta o kadar ileri gitmişti ki yirmi beş yaşına kadar hamile kalmamı *yasaklamıştı*.

Bir de para meselesi vardı. İsviçre bankasında bir hesa-

bım falan yoktu. Tüm maddi varlığım, şanslıysam, iki bin beş yüz dolardı.

Nerede yaşayacağımı düşündüm. Çatı katını bir yıllığına kiralamıştım ama çocuk büyütmek için uygun bir yer değildi. Lanet olsun; çocuk büyütmek mi? Gerçekten canlı bir varlık mı yetiştirecektim? Ben mi? Bebeğin ihtiyaçlarım karşılamak için deli gibi çalışmam gerekecekti. İnternette gezinince bin dolarlık bebek arabaları gördüm. Yaklaşık iki süslü bebek arabası ya da belki beş ila on normal bebek arabası alabilirdim. Acınası bir durumdu! Anneme başvurmak zorunda kalacaktım; para istemekten nefret eden ben.

Dördüncü gün Jenna odama geldi. Lion'a siyatik teşhisi konduğunu söylemişti ama bana düşünceli düşünceli bakıyordu, sonunda bir sonuca varmış gibiydi.

“Ona söylemelisin,” dedi kuru kuru.

Kalkabilseydim ondan uzaklaşırdım ama kalkamadığım için onu görmezden gelip elimdeki kitabı okumaya devam ettim.

“Noah, bu konuyu konuşacak mıyız, yoksa karnında bir bebek yokmuş gibi davranmaya devam mı edeceğiz?”

Kitabı bırakıp öfkeyle ona baktım. “Konuşacak bir şey yok. Ben icabına bakacağım.”

Acı acı güldü. “Ya, öyle mi?” diye sordu, beni işaret ederek. “Tek başına tuvalete bile gidemiyorsun.”

Surat astım. “Sadece birkaç gün için böyle... Bir hafta sonra doktora gideceğim ve bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek. Bu çılgınlık sona erecek, ben de hayatıma devam edebileceğim.”

Bu planın birçok nedenden ötürü geçerliliği yoktu ama bunu düşünmemeye çalıştım.

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diye bağırdı Jenna. “Bu iş daha da kötüye gidecek, Noah! Yani, daha

kötü değil ama insanlar farkına varacak! Zaten biraz belli oluyor.”

Karnıma baktık. Şişkindi. Fazla değildi, ama gene de...

“Neredeyse sekizinci aya kadar gizleyebilen anneler olduğunu okumuştum. Bol kıyafetler almam gerekecek ama bunu yapabilirim...”

Jenna başını iki yana sallayarak tavana baktı, mantıklı düşünmemi sağlayacak sihirli sözleri arıyordu. “Anlamıyorum. Burada senin çocuğundan bahsediyoruz! Neden Nick’e söylemek istemiyorsun? Neden?!”

İçten içe gerildiğimi hissediyordum, bu hiç iyiye işaret değildi. Yürüyen bir saatli bomba gibiydim ve bunun acısını Jenna’dan çıkarmak istemiyordum. Ama şu sözlerin ağzımdan çıkmasına engel olamadım:

“Çünkü bana dönmesi için ona yalvardım ama hayır dedi!” diye bağırdım gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. “Beni affedemeyeceğini, yaptığım şeyin aramızdaki ilişkiyi sonsuza dek bitirdiğini söyledi. Ona ültimatom verdim; umursamadı. Çekip gitti!”

Jenna neredeyse anında şaşkınlıktan öfkeye geçti.

“Ona onu sevdiğimi söyledim Jen, ama umurunda olmadı. Ondan kalmasını istedim ama kalmadı.” Birkaç hıçkırığı bastırdım. “Ve şimdi gidip ona çocuğunu beklediğimi söylememi mi istiyorsun? Neden? Beni bir daha görmek istemediğini açıkça belirtmişken onu kendime bağlayayım diye mi?”

“Ama seni temin ederim bebeği öğrenince...”

“Onunla ilgilenmek mi isteyecek? Bana bakmak, evine götürmek, sahip olduğu her şeyi ve daha fazlasını bana vermek mi isteyecek? Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama kimsenin kendini mecbur hissettiği için benimle birlikte olmasını istemiyorum. Beni affetmesi için onu zorlamak

istemiyorum, ama ona hamile olduğumu söylersem, tam olarak bunu yapmış olacağım.”

Jenna başını iki yana salladı, ne diyeceğini bilemiyordu.

“Nicholas seni seviyor,” dedi bir anlık sessizlikten sonra. “Sevdiğini biliyorum. Sana deli gibi âşık ve çocuğu öğrendiğinde dünyanın en mutlu erkeği olacak Noah. Aranızda yaşananlar korkunçtu, ama bu çocuğun belki de farklılıklarınızı bir kenara bırakıp yeniden denemeniz için gereken şey olduğunu hiç düşündün mü? Bunu yapmak için daha iyi bir neden düşünemiyorum.”

Zihnimde yaratmaya çalıştığı görüntüyü canlandırdım: Nick’le ben, yeniden bir arada, birkaç yıl daha anne olmayı planlamamış olsam da bakmamız gereken değerli bir bebekle, her zaman istediğimiz hayatı yaşıyorduk. Evet, istediğim buydu: Nick’le bir hayat.

Ama uzun bir nefes alarak başımı iki yana salladım.

“Bu konuda, ya da Nick veya bebek hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Bırak da geri kalanıyla, onunla, yaşadıklarımızla yüzleşmeden önce her şeyi bir anlayıp kabulleneyim...”

Aşağı eğilip bana yumuşak bir şekilde sarıldı. “Harika bir anne olacaksın Noah ve bu bebek dünyadaki en güzel küçük şey olacak.”

Gözlerimi kırıştırdım, Nick’in özelliklerini taşıyan küçük bir çocuğun görüntüsü kafamda şekillenirken tekrar ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Jenna elini karnıma koydu. “En sevdiğin teyzen olacağım.”

Bu beni güldürdü.

Jenna, Lion’ın ne yaptığına bakmak için gidince batta-

niyeye sarınıp dinlenmeye çalıştım ama Nicholas'a olanları anlatmaya mecbur kalmaktan o kadar korkuyordum ki gözüme uyku girmedi.

* * *

O iki hafta hayatımın en uzun haftaları olmuş, ama bana birçok şeyi düşünme fırsatı vermişti. Sonunda çocuğa bebeğim diyebilmişim. Bu büyük bir adımdı. Kafamda ona Mini-Ben demeye başlamıştım, çünkü erkek ya da kız, benimdi ve bana benzeyecekti. İsim bir şekilde oturmuştu. İnternette okuduğum kadarıyla, artık ellerini ayaklarını hareket ettirebiliyordu, ışığa duyarlıydı, uyarıcılara tepki veriyordu. Bu, konuştuğumda beni duyabildiği anlamına geliyordu, ki kimse etrafta yokken sürekli konuşuyordum. Boynunu hareket ettirebiliyor, tırnakları geliyordu, boynunun bir avokado kadar olduğu söyleniyordu. Ayrıca cinsiyeti belirlenebilirdi.

Jenna'nın beni doktora götürmesi gerektiğinde Lion'a yine yalan söylemiştik. Bize sanki bir şeyler çeviriyormuşuz gibi bakmıştı. Giyinirken strese girmiştım. Tüm bu sürede sadece pijama giymiş, bebeğimle nasıl büyüdüğümüzü fark etmemiştim.

Pantolonu unut. Bol bir etek ve Ramones tişörtü giydim. Vay canına. Ne anneydim ama.

Hastanede acil servise değil, doğum bölümüne gittik. Orada birisi bizi görecekt diye ödüm kopuyordu. Kaybolmuş ve çıkış yolunu bilmeyen iki küçük kıza benziyorduk. Oradaki kadınların hepsi anne diye hitap etmenin normal olduğu türden yetişkinlerdi. Oysa aynada kendime baktığımda aşırı irileşmiş bir lise öğrencisi görüyordum.

Adımı söylediklerinde yüzümün kızardığını hissettim, yer

yarılsa da içine girsem diye düşündüm. Oradaki kadınlardan bazıları bana bakıyordu, birçoğunun gözü karnımdaydı.

Doktor Hubber'ın ofisine girdik, bir hemşire yatağa uzanıp beklememi söyledi. Jenna etrafına bakındı, rahim içinde bir fetüsün plastik modelini alıp bana gösterdi. Vajinal boşluğu işaret ederek, "İşte seninki buradan çıkacak," deyip gülmeye başladı.

Ona ters ters baktım, gitgide daha da geriliyordum. Plastik bebeği yerine koyup masanın yanına oturdu. Birkaç dakika sonra doktor içeri girdi ve gülümsedi.

"Nasılsın Bayan Morgan?" diyerek yanıma geldi.

"İyiyim sanırım. Bilirsiniz işte... her şeyi sindiriyorum. Bu arada bana *Noah* diyebilirsiniz."

Dr. Hubber bunu eğlenceli bulmuşa benziyordu. Geçen seferkiyle aynı rutindi. Ultrason ekranını benim görebileceğim ve el aparatına ulaşabileceği şekilde çevirdi.

"Bebeğin durumu nasıl ve hematom iyileşti mi bir bakalım."

Karnıma gene jel sürerek cihazı gezdirdi. Az sonra bebeği ekranda görebiliyor, kalp atışlarını yüksek sesle duyabiliyorduk.

"Aa, Noah, bak!" dedi Jenna, daha iyi görmek için eğildi.

Orada, geçen seferkinden biraz daha büyük Mini-Ben'im vardı, biraz garip bir pozisyonda duruyor, elleriyle göbek bağı olduğunu düşündüğüm şeyi sıkıyordu.

"Hareket ediyor... bu iyiye işaret," dedi doktor sırtarak. Sonra birtakım ölçümler yaptı. Kafa büyüklüğü de dahil olmak üzere her şey mükemmeldi. Küçük bir tutam saç bile görebiliyordum.

Gözlerim yaşla doldu. Çocuğu nihayet kabul ettikten sonra tekrar görmek, sağlıklı olduğunu bilmek beni yıllar-

dır olmadığım kadar mutlu etmişti... ve bu mutluluğu özel biriyle paylaşabilmeyi dilerdim.

“Bebeğin cinsiyetini öğrenmek ister misin?” diye sordu Dr. Hubber, bebeği farklı açılardan göstererek.

“Evet!” dedi Jenna.

“Hayır!” diye cevapladım.

Doktor durup bana baktı. Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken Jenna da bana döndü. Ağlıyordum çünkü Nick orada yokken Mini-Ben’in cinsiyetini öğrenmek istemiyordum. O an Nick’i nasıl reddedebilirdim? Mini-Ben ona da aitti; belki ona benden daha az aitti ama gene de yarısı Nick’tendi... Göbek bağıyla oynayan o değerli küçük bebeğin, onu her şeyden çok seveceğinden emin olduğum bir babası vardı. Bunu kaçırmasına izin verecek miydim?

Jenna neden ağladığımı anlamış gibiydi, elimi sımsıkı tuttu.

“Beklemeyi tercih eder, Doktor,” dedi benim için.

Dr. Hubber başını sallayarak tekrar ekrana baktı. “Ne yazık ki hematomun boyutu fazla küçülmemiş. İki hafta dinlendikten sonra çok daha iyi bir ilerleme göreceğimizi umuyordum.”

“Peki bu ne anlama geliyor?”

“Hâlâ tehlike bölgesindesin demek oluyor. Ve eğer on sekiz haftalıkken düşük yaparsan, bu senin için de tehlikeli olabilir.”

Derin bir korkuyla ona baktım.

“Seni yatak istirahatinde tutacağız ve daha fazla vitamin yazacağız. Korktuğunu biliyorum Noah, ama bu olağan dışı bir durum değil. Pek çok kadının başına gelir, özellikle de ilk hamileliklerinde. Sadece sabırlı ol ve yataktan çıkma.”

Kulağa çok kötü geliyordu. İki hafta daha tam yatak

istirahati! Ne yapacaktım?! Jenna bana bakmaya devam edemezdi ve Lion eninde sonunda bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Ayrıca, yakında Ramones tişörtümün altında neler olduğunu saklayamayacaktım. Zaman tükeniyordu, lanet olsun!

* * *

“Birine söylememiz lazım. Lion’la konuşmama izin ver. Sana söz veriyorum kimseye söylemeyecek,” dedi Jenna eve dönerken.

Onu bir dondurma dükkânında durdurmuştum. Birden canım fındıklı çikolatalı dondurma çekmişti. Sanırım bu benim ilk resmî aşermemdi, Jenna bana endişeyle bakarken dudaklarımı yalıyordum.

“Lion’a söyleyemeyiz,” dedim. “En yakın arkadaşına söylemeden uzun süre dayanamaz.”

“O halde annene,” dedi Jenna, direksiyona vurarak.

Annem... Kahretsin, ona söylemekten bebeği kaybetmekten daha çok korkuyordum.

“Bak, bana yatağın yanına bir kap dolusu yiyecek bırak, böylece hareket etmem gerekmez, sen de benimle ilgilenmeyi bırakabilirsin.”

Jenna’nın sinirlenmeye başladığını görebiliyordum.

“Seni yalnız bırakmayacağım. Bu söz konusu bile olmaz.” Bir süre konuşmadan yola baktı. “Noah, tatlım, zamanı geldi. Üzgünüm ama dört aylık hamilesin, bunu saklamaya devam edemezsin, olanları kabullenmelisin. Nicholas’ın buraya gelip seni kocaman şiş bir karınla görmesini mi istiyorsun? Onun da bununla başa çıkmak ve ne yapacağını çözmek için zamana ihtiyacı var; bu onun da hayatını değiştirecek.”

“Bana Nicholas’tan bahsetme. Hangi değişikliklerle uğ-

raşmak zorunda kalacağı umurumda değil; burada asıl değişikliklerle uğraşan benim, o değil.”

Eve vardığımızda ön kapının yakınına park eden Lion’la karşılaştık. Yanımıza gelerek gülümsedi.

“Sırtın nasıl?” dedi. Sanırım, sadece bir kutu kitap kaldırarak belimi bu kadar kötü incitip haftalarca yatakta kalmamın tuhaf olduğunu düşünüyordu. Daha önce bana egzersizin faydalarını anlatmaya çalışmıştı.

Bir bilseydi...

Jenna onu öpüp bana tekrar şüpheyle baktı. “İki hafta daha dinlenmesi gerektiğini söylediler.” Lion’a yalan söylemekten nefret ettiği belliydi.

Lion şaşkın şaşkın, “Tanrım, Noah, artık endişelenmeye başlıyorum!” dedi.

Arabadan inmek için çabalarken elimi sallayarak geçiştirdim. Jenna bana endişeyle bakıyordu. Gereksizdi; kendi başıma halledebilirdim.

“Lion, onu yukarı taşı,” dedi, sesinde biraz fazla telaşla.

“Ben iyiyim, Jenna,” dedim.

Ama Lion çoktan işe el atmıştı. “Sorun değil,” dedi. “Hadi, yavaşça, boynuma sarıl.” Çömeldi, çok geçmeden havalanmıştım. Ona sımsıkı sarıldım ama anında korkuya kapıldım. Ya ayağı bir basamağa takılır da beni karın üstü düşürürse? “Hareket etmediğin belli... çok ağırsın!” dedi gülerek.

Jenna koluna bir şaplak attı.

Yakalandığımı düşünerek panikle gözlerimi kısıp kızmış gibi yaptım. “Çok komik,” dedim.

Yatak odasına varıp beni yatağa yatırınca rahatlayarak derin bir nefes aldım.

Lion bir an bana baktı. Keşke aklımı okuyabilseydim diye düşündüm. Ama aynı zamanda ne düşündüğünü bilmemek daha iyi diye de düşündüm.

“Bir şeye ihtiyacın olursa seslen,” diyerek odadan çıktı.

Televizyonu bile açmadım. Orada öylece uzanıp Nick’e her şeyi anlatmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştım. Tanrım, yüzünün alacağı şekli, şaşkınlığı düşünmek bile... Muhtemelen kızacak ya da beni suçlayacaktı. Benden nefret edecekti! Benden nefret edecekti çünkü en kötü kadınların yaptığı şeyi yapmıştım: Onu sıkıştırıp bağlamaya çalışmıştım. Bu dünyadaki en eski numaraydı, acınası görünüyor olmalıydı.

Birkaç dakika sonra kapının arkasında mırıltılar duydum. Az sonra Jenna içeri girdi.

“Lion, Nick’e söylemek istiyor.”

“Ona söyledin mi?!” diye bağırdım, doğrulup oturdum.

Başını hızla iki yana salladı. “Ona sırtını incittiğini söylemek istiyor. Bir şey söylememesi gerektiğini söyledim ama beni dikkate alır mı bilmiyorum.”

Bir dakika, ne?

“Lion bu kadar önemsiz bir şeyi neden Nicholas’a söylemek istiyor ki?”

Jenna sinirli sinirli alt dudağını ısırınca bir şey yakaladığımı anlamıştım.

“Bak...” dedi oturarak. “Kahretsin, yani... iki en iyi arkadaşın âşık olması ve ayrılması, bu berbat bir şey, tamam mı?” diye itiraf etti. “Ve bu olduktan sonra, Nick bizden kendisine bilgi vermemizi istedi. Nasıl olduğunla ilgili falan.”

“Nicholas sizden ne istedi?”

Beni iyice şaşırtmıştı.

“Her şeyi bilmek istedi: işte, okulda nasıl olduğunu, ayrılıkla nasıl başa çıktığını... Ona senin hakkında bir şeyler anlatmaya hakkım olmadığını biliyorum ama bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Teknik olarak senden ayrılan oydu, yani seninle neler olduğuyla ilgileniyorsa, belki de anlamı...”

Duyduklarıma inanamıyordum.

“Ne? Beni affedeceği mi? Jenna, Nicholas sadece beni kontrol etmeye çalışıyor. Yaptığı şey bu, lanet olsun. Beni terk ettikten sonra bile bunu ikiniz aracılığınızla yapıyor.” O anda bir şey fark ettim. “Sana motosikletten düştüğüm-den hiç söz etmedim, değil mi?” diye sordum, Nick’in babasının evindeyken neden bu kadar kızdığını o zaman anladım. Birinin ona söylemesi gerektiğini düşünmüştü. Ama bunu herkesten saklamıştım çünkü aptalcaydı, anlamsızdı ve kimsenin beni bunun için azarlamasını istemiyordum.

“Motosikletten mi düştün?” diye sordu Jenna.

Derin bir nefes alıp ellerimle yüzümü örttüm. “Jenna, Lion’a lanet olası ağzını kapalı tutmasını söyle. Bu benim hayatım. Bunu kimseye anlatmaya hakkınız yok.”

Utanmış görünüyordu. Bütün bu durumdan bıkmıştım.

“Aslında ona buraya gelmesini söyle.”

“Ne?”

“Lion’ın partisi gelecek hafta, değil mi?” diye sordum, yatak odası penceresinden pervazda biriken yapraklara bakarak. “Nick’i davet et... Geldiğinde ona söyleyebilirim.”

NICK

Lion'ın partisine gidemeyeceğimi söyleyince Jenna beni rahat bırakmamıştı. Boğazıma kadar işe batmıştım, gitmek için beş toplantıyı iptal etmem gerekecekti, bir de Manhattan'daki daireyle ilgilenen emlakçıyla bir toplantı vardı.

Los Angeles'a temelli dönmek için gerekli tüm hamleleri yapıyordum. Ailevi nedenlerden ötürü, benim için ve şirket için en iyisi buydu. New York'ta yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Her şey yolundaydı ve hayatımın o bölümünü kapatmanın zamanı gelmişti.

Oraya taşınmamın tek nedeni Noah'dan uzaklaşmaktı ama gölgede kalmaktan bıkmıştım. Küçük kız kardeşim Los Angeles'a dönmüştü, babam, arkadaşlarım hepsi oradaydı... en az önemli olan bu olsa bile Sophia'nın ailesi de oradaydı.

Telefonum tekrar çaldı. İnleyerek kendimi başka bir saldırıya hazırladım. Trafik berbat, bir yayaya çarpmamak için sürekli iki tarafa bakmak zorunda kalıyordum. Bu da başka bir etkendi: New York içimdeki hayatı tüketiyordu. Sahile ihtiyacım vardı. Acilen.

"Jenna, artık tam bir baş belası olmaya başladın," dedim. Artık öfkemi bastıramıyordum.

"Beni dinle, Nicholas Leister," diye cevapladı. Bu nere-

deyse anaç tonu beni güldürdü. “Bu en iyi arkadaşının doğum günü, her zaman senin yanında olan, ne zaman işleri batırsan yanında olan kişinin. Evden kaçtığına sana kalacak bir yer vermişti, unuttun mu? Düğünümüzde sağdıç sendin. Oraya gelip seni tekme tokat sürüklememi istemiyorsan kışını kaldır.”

Daha bir cevap veremeden hattın öbür ucunda gürültüler duydum ve karşımda Lion vardı.

“Selam birader,” deyince kulak kesildim. “Jenna, kes şunu, onunla konuşmam lazım. Tanrım, neler oluyor sana?!” Sonunda bir kapının kapandığını duydum, Lion lafına devam etti, “Nick, gelmen lazım.”

“Bak kardeşim, doğum günün olduğunu biliyorum, kaçırduğım için gerçekten üzgünüm ama işler çığrmdan çıktı. Gelemeyeceğim. Özür dilerim.”

“Noah’yla alakalı,” dedi. Yolun ortasında frene bastım, neredeyse arka tamponuma mal oluyordu ama önemli değildi. Ses tonuna bakılırsa, tüm dikkatimi ona vermem gerekiyordu.

“Ne oldu Noah’ya?” diye sordum, bir yan sokağa sapaarak park ettim.

“Bilmiyorum. Yani, üç hafta kadar önce sırtını incitti ve bizim evde kalıyor. Dinlenmesi gerekiyor. Pek hareket edemiyor.”

“Sırtı mı? Ne tür bir sırt sakatlığı üç hafta dinlenmeyi gerektirir ki? Noah iyi mi? Kötü görünüyor mu?” Aklımda yaklaşan tüm randevularımı iptal etmeye başlamıştım bile.

Lion bir süre durakladı. “Bu işte bir terslik var dostum. Jenna çok garip davranıyor. Onu hiç bu kadar stresli görmemişim. Ve Noah... Bilmiyorum, sırtının ağrıdığını söyledi ama geçen gün onu hareket ederken gördüm ve iyiydi. Bence bir şeyler çeviriyorlar ve gelmen gerekiyor.”

Kulağa saçma geliyordu ama Noah hastaysa...

“Kendine nasıl zarar verdi? Ne yapıyordu?”

“Koli taşıyordu. Taşındı. Sana söylemem gerektiğini biliyorum ama Jenna, Noah’nın yaptığı her şeyi sana anlatmaya devam edemeyeceğimizi söyleyip duruyordu.”

“Ne demeye taşınyordu ki? Konaklama masrafları karşılanıyordu!” dedim, arabadan inip taksi çağırmak için elimi kaldırdım. Aynı anda hem araba kullanıp hem de tüm bunlarla uğraşamazdım.

“Bilmiyorum dostum. Noah’nın ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun. Sanırım bağımsız olmak istedi...”

Taksiye binip şoföre adresimi verdim.

“Tanrı aşkına...” dedim dişlerimi sıkarak. “Şimdi nerede yaşıyor?”

“Şu anda bizimle birlikte ama kampüs dışında bir çatı katı kiraladı.”

Buna inanamıyordum! Raffaella’yla arasında geçecekleri daha bilmeden babam için para ayırmış, bunu Noah’nın yurdunu ödemek için kullanacağına söz verdirmiştim. Ama şimdi bir yerlerde bir çatı katındaydı. Şehri pek tanı mıyordu. Şehrin en kötü mahallelerinden birinde bulmuş olsa hiç şaşırmazdım.

“Bak Nick, sana bence ne yapman gerektiğini söyledim. Kadınları anlamıyorum, özellikle de o ikisini. Ama doğru olmayan bir şeyler var ve bu seninle ilgili. Jenna’yı en son ne zaman alışveriş dışında bir konuda bu kadar ısrarcı gördün?”

Normalde gülerdim ama şimdi endişelenmiştim. Jenna’nın bana bu kadar baskı yapması garipti, özellikle de Noah’yı son gördüğümde her şey bu kadar kötü bir hal aldıktan sonra.

Belki de bana birlikte fırça atmayı planlıyorlardı.

On dakika sonra binama ulaşarak telefon görüşmele-

ri yapmaya başladım. O hafta birçok insanı zor durumda bırakacaktım. Ve nedenini fazla düşünmek istemiyordum.

* * *

Los Angeles'a tamamen dolu olmayan sadece bir uçuş bulabilmiş, rötarlardan sonra Lion'ın doğum gününe yetişmiştim. İndiğimde moralim pek de iyi değildi. Oraya geri dönmeye hazır değildim, Lion'm evine gitmeyi, eğlenmeyi hiç istemiyordum. O anda beni cezbeden tek bir şey vardı, o da yatıp uyumaktı.

Steve arabamın beni havaalanında beklemesini sağlamıştı. Bana konumu mesajla bildirdiği için doğruca oraya gidip otoyola çıkabildim. Arabayı hızlı kullanıyordum. Sophia'ya partiye uğrayıp onu göreceğimi söylemiştim ama geleceğinden emin değildim. O da neredeyse benim kadar meşguldü.

Jenna'yla Lion UCLA'den çok da uzak olmayan bir sokakta yaşıyorlardı. Güzel bir sokaktı; çok fazla öğrenci yoktu, bir sürü genç çift vardı. Tek dezavantajı sahile yakın olmamasıydı.

Şansım yaver gitti ve park yeri aramak zorunda kalmadım. Kravatımı çıkardım, rulo yapıp arka cebime koydum, gömleğimin birkaç düğmesini açtım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Bunların hiçbirisi işe yaramamıştı: Hâlâ uçaktan yeni inmiş yorgun bir iş adamı gibi görünüyordum.

Noah'nın da orada olacağını biliyordum ve bu beni biraz tedirgin ediyordu. Beni kapıdan içeri girerken gördüğünde nasıl davranacağını hiç bilmiyordum. Sadece durumun çirkinleşmeyeceğini umuyordum: Kimseyle kavgadecek havada değildim.

İçeri girdim, asansöre binip dördüncü katta indim. Da-

irenin kapısı açıldı; gürültülüydü, girişin hemen yanında içki içen insanları görebiliyordum. Çoğunu tanıyordum, hepsi beni gördüklerine sevinerek kadehlerini kaldırdılar. İlk baktığım kişi Jenna'ydı, daracık bir elbise ve topuklu ayakkabı giymişti. Elinde iki içki vardı ama beni görür görmez elinden bırakıp aceleyle yanıma geldi.

“Aman Tanrım, buradasın!” diye çılgılık attı, neredeyse histerik bir şekilde.

“Buradayım!” dedim sesini taklit ederek.

Bunu komik bulmamıştı. Ayrıca gergin görünüyordu. Bu onun için normal bir durum değildi. “Yani, teyit etmemiştin...”

“Lion’a deneyeceğimi söylemiştim, ama bu sabaha kadar uçak bulamadım... Neyse, şimdi yanındayım,” dedim, bıraktığı bardaklardan birini alıp içtim ve tiksintiyle yüzümü buruşturdum.

“Bu da ne böyle?” dedim ona geri vererek.

“Ananas suyu,” dedi kaşlarını çatarak.

Etrafıma bakındım, sonra tekrar ona döndüm. “Ananas suyu... Biz on iki yaşında falanız da ben mi unuttum?”

Jenna anlayamadığım bir şeyler mırıldanarak bana başka bir bardak uzattı.

Viski... daha çok buna benziyordu.

“Ee, Jen... Lion nerede?”

“Mutfakta. Birazdan görüşürüz,” diyerek oturma odasına doğru gözden kayboldu.

Nedendir bilmiyordum, ama peşinden gitmeye karar vermiştim. Ev insanlarla doluydu, dirsek atarak yol açmak zorunda kaldım. Herkesin başlarının arasından görebildiğimde, Jenna'nın kanepedeki birinin üzerine eğildiğini fark ettim.

Noah'ydı. Jenna doğruldu, tam o sırada Noah beni gör-

dü. Odanın diğer tarafından bile, yüzünün solduğunu anlayabiliyordum.

Lion önümü kesti ve bana öyle sıkı sarıldı ki neredeyse sırtımdaki tüm kemikleri kıracaktı.

“Geldiğin için teşekkürler, dostum!” diye bağırdı, ona gülümsedim ama Noah’ya bakmaya devam ettim. Başını çevirmişti, minderlerin arasında otururken gergin görünüyordu.

Lion gözlerimin nereye çevrildiğini görünce başını salladı. “Zavalıcılık... insanlar gelmeye başladığından beri orada. Ona insanların arasına karışmasına gerek olmadığını söyledim, ama ısrar etti.”

“Elbette,” dedim.

Bu durumdayken bir partiye ancak Noah gelebilirdi.

İçkimi bitirip kadehimi kuyruklu piyanonun üzerine bıraktım. Ne de olsa tek bir sebep için oradaydım... öyle değil mi?

Yanına giderken başka yöne kaçmadığını fark edince onda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Üzerinde siyah bir sweatshirt ve bacaklarının üzerinde bir battaniyeyle kanepeye tuhaf görünüyordu. Yüzü ışıldıyordu; yanına gidip önündeki sehpaye oturduğumda kalbimde bir sızı hissettim. Burnunda çok özlediğim yirmi sekiz çili görünce gülümsedim. Sonra gözlerim dudaklarına takıldı.

“Şu haline bak.... Artık uçamayan yaralı küçük bir kuşa benziyorsun,” dedim gülümseyerek.

Paylaştığımız son anları yeniden yaşamak istemiyordum: onu bırakmamam için bana yalvaran, kollarımın arasındaki yıkılmış halini. Bu bana New York’a döndüğümünden beri her gece işkence etmişti.

“Geleceğini düşünmemiştim,” dedi battaniyeyi can simidi gibi kavrayarak.

Başımı bir yana çevirerek salladım. “Birkaç telefon gö-

rüşmesi yaptım ve bir uçakta yer buldum. Kendimi çok kötü hissediyorum. Hayatım boyunca hep birinci sınıfta uçmuştum!”

Noah başını salladı ama tam olarak orada değil gibiydi.

“Geleceğimi bilseydin hâlâ burada oturuyor olur muydun?” diye sordum, çünkü cevap vermeye zahmet etmemişti.

Yanakları akıl sağlığım için fazla çekici bir pembe renge dönüşmüştü. Ama en azından bir yerlere varıyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum, sesimde ona olan sevgimi gizleyememiştim. Garip bir şeyler vardı, kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım.

Noah sanki birinin ya da bir şeyin yardımına ihtiyacı varmış gibi etrafına bakındı. Müzik o kadar yüksek değildi ama sağır olmuşum gibi geliyordu, ona da öyle geldiğini hissettim.

“İyiym, sadece biraz yorgunum.”

“Kimi arıyorsun?” diye sorunca bana dönüp bakmasına neden oldum. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir korku vardı. Ve bunu ona neyin yaptığını öğrenme isteğiyle bedenimdeki her kas gerilmişti.

Sonra benim yüzünden olduğumu fark ettim. Ona başka bir şey sormadan Jenna gelip kanepede Noah’nın yanına oturdu, elini tutup sıktı. Noah gülümsedi.

“Burada her şey yolunda mı?” diye sordu.

Noah cevap vermeme fırsat vermeden, “Lion!” diye seslendi. Lion hemen geldi. “Beni yukarı götürebilir misin? Sanırım bugünlük bu kadar yeter.”

Jenna, Noah’ya kaşlarını çatarak baktı. Lion eğilince içgüdüsel olarak elimi göğsüne koyup onu durdurdum.

Kendimi köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Her şey garipti. Noah’nın benim yerime Lion’dan yardım istemesi karnıma tekme yemiş gibi acı vermişti.

“Ben götürürüm,” dedim rahat görünmeye çalışarak. Diz çöküp onu hazırlıksız yakaladım ama sıkıca boynuma sarıldı. Titriyordu. Oradan çıkıp olabildiğince çabuk yukarı çıktım.

“Beni götürmeni sana söylemedim,” diye tısladı.

Harika, şimdi onu kızdırmıştım.

Doğruca misafir odasına gittim. Hangisi olduğunu biliyordum: Sayısız bira, ardından çok fazla gece içkisi içtikten sonra birkaç gece orada kalmıştım.

Bir ayağımı yatağa koyup çarşafı geri çektim, sırtı gerçekten incinmişse biraz fazla sarsıntılı olmuştu. Sonra onu yatırıp üstünü örttüm. Onu örtünün altına sokulmuş görünce gülmemeye çalıştım.

Uzanıp elimi tutarak beni yatağa çekti. Yatak başlığına yaslanmış gözlerimin içine bakıyordu.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedi titrek bir sesle, elimi neredeyse acıtacak kadar sıktı.

Gözlerimi kısarak devam etmesini bekledim, tam ağzını açtığı sırada kapı açıldı ve eşikte Sophia görüldü.

Noah’nın yüzündeki bütün renk çekildi.

“Seni buraya gelirken gördüklerini söylediler,” dedi Sophia, sahte bir sükûnetle bana bakarak.

Ayağa kalktım, bir ona bir diğerine baktım.

Noah’nın tepkisinden bundan iyi bir şey çıkmayacağını anlayabiliyordum ama en kötüsü de Sophia’yla aşağıya inmek gibi bir isteğim yoktu. Aksine, kapıyı yüzüne kapatıp Noah’nın söyleyeceklerini dinlemek istiyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

NOAH

Söyle Noah, söyle, söyle, söyle, söyle.

Jenna'nın oturma odasına girdiğini gördüğümünden beri içimden bunu tekrarlayıp duruyordum. Olup biten onca şeyle, tüm bu duruma duyduğum öfkeyle ona karşı ilgimin yok olacağını sanmıştım. Bilemiyordum; artık bir anne olacaktım ve bu önceliklerimin değişeceği anlamına gelmiyor muydu? Sanırım gelmiyordu, çünkü bana doğru geldiğini görünce tüm vücudum titremeye başlamıştı, ama sadece sınırdan değildi.

Bana iyi davranıyordu. Alışkın olduğumdan da iyiydi, ama bu konuşmamı zorlaştırıyordu. Beni kaldırdığında bir şey fark edeceğinden korkmuştum. Bilmiyordum, belki de Lion'ın söylediği gibi birkaç kilo daha ağırdım. Ama ya fark etmemişti ya da tüm bu gerginlik arasında çenesini kapalı tutmaya karar vermişti.

Her şeye rağmen cesaretimi toplayıp ona konuşmamız gerektiğini söylemiştim. Ama kapı açılıp Sophia gelerek hayatımızın en önemli anlarından birini kesintiye uğrattıca her şey altüst olmuştu.

İçimdeki öfkeden miydi, Nicholas'a onu getirdiği için duyduğum kızgınlıktan mı, yoksa hâlâ birlikte olduklarını, hâlâ bir çift olduklarını, Nick'in hâlâ ona ait olduğunu fark

ettiğimde hissettiğim umutsuzluktan mıydı bilmiyordum ama kıskançlık içimi kemirmeye başlamıştı. Hayatımda hiç başka birinin yanında kalbimin bu kadar hızlı attığını hissetmemiştim. Tüm içgüdülerim o odadan çıkıp bir daha asla geri dönmememi söylüyordu. Ruh halim Mini-Ben'i etkilemiş olmalıydı ki karnımda bir şeylerin titreyişini hissettim, neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir hareketi, ama annelik içgüdülerimi harekete geçirip nezaket duygusunu bir kenara itmeye yetmişti.

“Çık odamdan!” diye bağırdım.

Gözleri kocaman açılmıştı, bulabildiğim ilk şeyi, bir yastığı alıp Sophia'ya fırlattım. Ona neredeyse hiç değmemişti, bu yüzden tekrar denedim, ama o sırada Jenna geldi. Şaşkın şaşkın önce Sophia'ya sonra bana baktı.

Bu arada başka bir şey kapmıştım; sanırım bir lamba. “Çıkarın onu buradan!” diye bağırdım lambayı kaldırarak.

Bir el bileğimi yakaladı. Nick'ti. Çok kızgındı. “Derdin ne senin?!” diye bağırdı.

Ona zarar vermek istiyordum. Lanet olası aptal herif... Göremiyor muydu? Gözlerimin içine bakıp göremiyor muydu? Diğer elimle, sonunda beni hareketsiz bırakana kadar ona vurmaya başladım.

“Nicholas, bırak onu!” diye bağırdı Jenna, neredeyse benim kadar histerik bir şekilde.

Mücadele etmeye çalıştım, eğilip büküldüm, ona vurdum, kurtulmaya çalıştım. Tam o sırada, bu çabayla bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim.

Donakaldım.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Paniğe kapılmıştım; vücudumun her hücresini yoğun

bir korku sarmıştı. Ağlamaya başladım, Nicholas beni bırakıp şaşkınlıkla ayağa kalktı.

“Nicholas, çık git buradan,” diye emretti Jenna, daha önce kimseye karşı kullandığını duymadığım bir ses tonuyla.

Gittiğini görmedim, ne dediğini duymadım; sadece battaniyenin altında kendime sarıldım.

“Nick’i buraya getirdiğim için özür dilerim, Noah. Bilmiyordum...” diye özür diledi Jenna.

Başımı iki yana salladım, sakinleşmeye, vücudumdaki adrenalini dindirmeye çalışıyordum. Bebek için, benim bebeğim için, benim yüzümden strese giren Mini-Ben için rahatlamam gerekiyordu. Bunu anlayabiliyordum.

Jenna yanımda kaldı, hevesiz bir şekilde gülümseyerek gözyaşlarımı sildi.

“Her şey yoluna girecek,” dedi sakın sakın. “Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek.”

Başımı salladım. Ona inanmak istiyordum.

“Az önce,” diye fısıldadım, “garip bir şey hissettim... Sanırım stres bebeğe bir şey yaptı...”

Jenna korkuyla gözlerini kocaman açarken ihtiyatla doğruldum. Yataktan kalkıp banyoya gittim. Jenna birkaç dakika çıkmamı bekledi.

“Yanlış alarm,” dedim titrek bir sesle, doktorun normal olduğunu söylediği küçük bir akıntı olduğu için rahatlamıştım.

Jenna içini çekerek gözlerini kapattı, yeniden huzur hissediyordum.

* * *

Yapacak pek bir şey olmadan bir odaya tıkılıp kalmak, düşünmek için bol zaman tanıyordu. Yakında doktora gitmem gerekecekti. Ne olursa olsun, kararlar vermem ve bu-

nunla kendi başıma baş etmeyi öğrenmem gerekecekti. Bu da başlangıç olarak kendi evime gitmek demekti. Jenna'nın evinde kalıp arkadaşlarımı deliye döndüremezdim.

Önceki gün olanlar bir daha olamazdı. Nicholas'a söyleme baskısı gücümü tüketiyordu, daha fazla erteleyemezdim. Bu işi bitirmeliydim; o Mini-Ben'in babasıydı ve Mini-Ben dört ay kadar sonra doğacaktı. Bu, bebeğin ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koymam gerektiği anlamına geliyordu. Bunu Nick'le paylaşmak istemiyordum, ona çok kızgındım, ama başka çare yoktu.

Sonsuza dek hatırlayabileceğim, değer verebileceğim bir tepki vermesini umarak onu yoklamayı, incelikli bir yaklaşım denemeyi düşünmüştüm, ama Sophia'yı görmek her türlü incelik veya dostluk düşüncesine son vermişti. Bu yüzden ertesi gün, sıkkın ve yalnız bir ânımda karar verdim, telefonumu alıp rehberimde Nicholas Leister'ı buldum. Ben hamileyim, yazdım. *Gönder.* Hepsi bu.

* * *

Bunu yaptıktan hemen sonra pişman olduğumu söylesem korkakça mı olurdu?

Sessizce ekrana baktım, nefes almakta bile güçlük çekiyordum.

Beş dakika sonra telefon çalmaya başladı.

Bir kez, iki kez, üç kez.

Sanki dokunmak istemiyormuşçasma telefonu başparmağımla işaret parmağım arasında tutup yatağın ayakucuna fırlattım.

Kahretsin... Neden birdenbire bu kadar korkmuştum ki?

“Jenna!” diye bağırdım, neredeyse nefesim kesilmişti. Nasıl olduğumu görmek için aceleyle yanıma geldi.

“Bir yere gidebilir miyiz?” diye sordum, ayağa kalkıp şifonyeri açtım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu telaşla. “Yatağına dön!”

Bir taytla bir sweatshirt alıp üzerime geçirdim. “Geçen günkü dondurmacıya yine gitmek için can atıyorum.”

Jenna’nın beni durdurmasına fırsat vermeden spor ayakkabılarımı giyip gözlerinin içine baktım. “Bebegi öğrendiğimden beri en büyük aşermeyi yaşıyorum. Sadece beni götür, lütfen. Arabada kalacağım, söz veriyorum. Buradan çıkmam gerek.”

Tereddüt ediyordu, ama ben birkaç dakika sızlanınca sonunda kabul etti. Arabasına bindik, binası gözden kaybolunca nihayet rahat bir nefes alabildim.

Sinirli sinirli defalarca karnımı okşadım.

Of, Mini-Ben... baban beni öldürecek.

* * *

Jenna tam bana dondurma almaya gittiği sırada telefonu çaldı. Titreyen ellerimle telefonu kaptım, yapmamam gerektiğini bildiğim halde sessize aldım.

Bir bomba bırakmıştım ve şimdi korkudan kaçıyordum.

Jenna bana dondurmayı getirdiğinde, aşermem birkaç lokmada geçip midem kalkmaya başlamıştı. Bu bebekle ilgili değildi; panikti.

“Seni eve götüreyim,” dedi.

“Hayır!” diye bağırdım. Neden sinemaya gitmiyoruz? Bunu yapabilirim, değil mi? Tüm süre boyunca oturacağım, dinlenebilirim...”

“Eğer film izlemek istiyorsan evde bir şeyler izleriz Noah. Ama dışarı çıkamazsın. Cevabım hayır.”

“Jenna!” diye bağırdım. “O odada biraz daha kalırsam delireceğim. Lütfen bana bu iyiliği yap!”

“Hamile kaldığından beri çekilmez oldun. Bunu sana söyleyen oldu mu?” diye homurdandı.

“Evet, birkaç kez, ama hadi, gidelim!”

Sinemaya vardığımızda bir sonraki filmin başlamasına daha yarım saat vardı, bu yüzden arabada bekledik.

“Lion’a geç kalacağımızı haber vereyim. Nerede olduğumuzu merak ediyordur.”

Cevapsız aramaları görmeden telefonu elinden aldım.

“N’oluyor sana böyle?” diye bağırdı. “Ver telefonu-mu.”

Lanet olsun.

“Vereceğim ama bana kızmayacağına söz ver. Şu anda kendimi çok gergin hissediyorum ve yanımda olmana ihtiyacım var.”

Birdenbire anlamış gibi görünüyordu. “Ne yaptın sen?” diye sordu sakın kalmaya çalışarak. “Neyden kaçıyoruz, Noah?”

“Kaçmıyoruz... Sadece... saklanıyoruz,” dedim onu ikna etmeye çalışarak.

Telefonu kapıp ekrana baktı. “Nicholas’tan on beş cevapsız arama!” diye bağırdı. “Lion’dan da on tane! Ne oluyor be?”

Başımı ellerimin arasına saklayınca Jenna ellerimi çekip yüzüme baktı.

“Ona söyledin mi?”

“Belki...”

Cevap vermek yerine kendimi açıklamamı bekledi.

“Mesaj atmış olabilirim.”

“Onunla konuşman gerektiğini mi söyledin?”

Bir süre sessizce ona baktım. “Ona hamile olduğumu söyledim.”

Yüz ifadesi kızgınlıktan dehşete dönüştü. “Noah!” diye

bağırıyor, buna inanamıyordu. “Delirdin mi sen? Bunu nasıl yaparsın?”

“Bunu hak etti. Ona şahsen söylemek istemedim Jenna. Vereceği tepkiden korktum. Bunu telefonda yapmak biraz mesafe koymak, kendime biraz güvenlik sağlamak anlamına geliyordu.”

“Duvarlara tırmanıyor olmalı! Başka bir şey söyledin mi? Mesajda tam olarak ne yazıyordu?”

“Ben hamileyim,” diye cevap verdim omuz silkerek. “Bu kadar. Bana öyle bakma; ben de pek hoş bir şekilde öğrenmedim!”

Jenna beni duymazdan geldi. “Ondan olduğunu söyledin mi?”

Bir an durup düşündüm. “Yani, ondan olduğu gayet açık,” dedim. Ama belki de değildi.

“Burada Nicholas’tan bahsediyoruz!”

Lanet olsun. Mini-Ben’in başkasından olduğunu mu düşünüyor?

Hamileliğimin bu kadar ilerlediğini öğrendiğimde şaşırılmışım çünkü hiç belli olmuyordu. Eğer Nicholas beni gördüğünde hamile olduğumu fark etmediyse başkasından olduğunu düşünebilirdi!

“Telefonunu ver bana,” dedim Jenna’ya.

Hemen verdi. “Evet, konuş onunla,” diyerek derin bir nefes aldı.

Bu arada senden, diye yazdım. *Gönder.*

“Tamam,” dedim, arkama yaslandım.

Jenna telefonu alıp baktı. “Bu arada senden mi?! Senin neyin var böyle?”

“Bağırma bana! Şu an kendimi kaybetmeden onunla baş etmenin tek yolu bu!”

“Gidiyoruz,” dedi Jenna arabayı çalıştırarak.

“Hayır, Jenna! Yapma!” diye yalvardım. “Lütfen, lütfen ona durumu sindirmesi için zaman ver. Benim durumu kabul edebilmem için. Lütfen Tanrım, dur!”

“Delisin sen,” dedi. Telefonu tekrar çaldı. Gördü ve hemen açtı.

“Jenna!” diye bağırdım, ama duymazdan geldi.

“Evet, yanımda,” dedi arayan her kimse. “Ona sakın olmasını söyle. Hayır, Lion, seninle bu konuyu konuşacağız, ama Noah’yı daha fazla korkutmasını istemiyorum; bu bebek için kötü olur. Söyle ona!”

Kahretsin, bu daha da sinirimi bozuyordu.

“Eve gidiyoruz. Bunu düşünmek için beş dakikan var.”

Dışarı baktım. Guantanamo’ya götürülüyormuşum gibi hissediyordum.

Jenna binanın önüne park ettiğinde tüm vücudum zonk-luyordu. Titriyordum. Ne olacağını hiç bilmiyordum. Nick’in ne diyeceğini bilmiyordum. Ve en kötüsü: Her şeyin berbat olmasından, onun Sophia’yla kalmasından, bebeğimi ve sevdiğim kişiyi kaybetmekten korkuyordum.

Kapıyı açıp arabadan indim, kaldırıma adım attığım anda Nicholas’ın binadan çıktığını gördüm, bakışlarıyla beni öylesine delip geçiyordu ki hemen oracıkta kaybol-mayı diledim. Lion da yanıdaydı. Hiç düşünmeden tekrar arabaya binip kilit düğmesine bastım. Tam bir korkak gibi davranıyordum! Jenna kollarını kavuşturmuş başını iki yana sallayarak pencereden bana bakınca kendimi aptal gibi hissettim.

Nicholas onun yanına gelip öfkeyle bana baktı. Kendini kaybetmiş gibi görünüyordu, ama sakın kalmaya çalışıyordu. Gözlerinde endişe gördüm. Kilidi işaret etti.

“Aç kapıyı,” diye emretti.

Başımı iki yana salladım, ona hortlak görmüş gibi bakıyordum.

Ellerini arabanın tavanına dayayarak eğildi, neredeyse tüm görüş alanımı kaplamıştı. “En azından içeri girebilir miyim?” diye sordu.

Jenna ona anahtarı atınca sürücü tarafına geldi. Jenna’ya büyük bir öfkeyle baktım. Sırıttı, Lion’ın elini tuttu ve içeri girdiler.

Nick kapıyı açtı, oturdu ve arabayı çalıştırdı.

“Emniyet kemerini tak,” dedi yola koyulurken.

Neden beni azarlamıyordu? Neden konuşmuyordu? Bir şey söylemiyordu? Bu sessizlik beni öldürüyordu.

Birkaç dakika sonra nihayet konuşmaya karar verdi.

“Sadece sen birine böyle bir şeyi mesajla söylersin.” Patlamamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı.

“Evet... Sanırım orijinal bir şey yapmak istedim.”

Dönüp bana baktı. Alnında bir damar zonkluyordu. “Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun. Az kalsın arabamı çarpıyordum. Aklından ne geçiyordu ki?” Sesini biraz yükseltmişti.

Mini-Ben tıpkı bir önceki gece olduğu gibi tekmelemeye başlamıştı. Sadece Nick yanımdayken yapması çok tuhaftı. Nick karnımda her zaman özel bir kıpırtı hissi uyandırır ve şimdi bu başlı başına bir hayata dönüşmüştü. Elimi karnıma koyunca yanımdaki volkan gibi kişi fark etti. Vücudumun o kısmına olabildiğince uzun süre baktıktan sonra tekrar yola döndü.

Ona cevap vermedim. Çenemi kapalı tutmanın muhtemelen en iyisi olduğunu düşünüyordum. Nicholas arabayı sürmeye devam ediyordu. Hâlâ olanları sindirmeye çalıştığını düşünüyordum. Belki de elleriyle bir şeyler yapmak olabildiğince rahatlamasına yardımcı oluyordu.

Çok geçmeden sahile doğru gittiğimizi fark ettim. Oraya vardığımızda ani bir iç huzuru, rahatlamamanın ilk belirtile-

rini hissettim. Nick de aynı şekilde hissediyor gibiydi. Dalgalara baktıktan sonra derin bir nefes alarak bana döndü.

“Gerçekten baba mı olacağım?” Mavi gözlerinde korku görmüştüm.

Tepeden tırnağa sarsıldım. Tanrım, bu Adonis çocuğumun babasıydı!“Her şey gereği gibi yolunda giderse... o zaman anne baba olacağız,” dedim gergin gergin.

“Hâlâ inanamıyorum... Nasıl mümkün olabilir?” Hâlâ dosdoğru bana bakıyordu.

“Oralara hiç girme Nick.” Bunun için onu hâlâ affetmemiştim.

“Dokunabilir miyim?” diye sordu. Elini karnıma uzattı ama sonra durdu, bir yanıt bekledi.

Elini tutup karnıma götürdüm. İnanılmazdı... Tüm kötü şeylere, hâlâ içimden atmam gereken onca şeye rağmen, bunu sonsuza dek hatırlayacağımı biliyordum. Nick bluzumu yukarı çekip elini çıplak tenime koydu. Onun dokunuşuyla tüm vücudum alev aldı.

“Ne kadarlık?” diye sordu beni sıvazlayarak, sıcak tenimden sersemlemiş gibiydi. Ellerinin göbeğimde olmasının beni ne kadar alevlendirdiğinden bahsetmiş miydim?

“Beş aylık,” dedim, sonra içimi çektim. Eli biraz daha aşağılara iniyordu. Kalp krizi geçirmeden onu durdurdum. Bluzumu hızla aşağı çektim.

“Bu kadar dokunma yeter,” dedim asabiyetle.

Nick’in bakışları yoğun ve memnundu. “Hareket ettiğini hissettin mi?”

“Bir nevi... Yani tekmelemiyor aslında; sadece içimde mısır patlıyormuş gibi garip bir his oluyor. Bunu tarif etmenin doğru yolu bu mu bilmiyorum.”

Nick güldü, ama ona katılamadım. Arabadaki gerginliğin artçı sarsıntıları beni tekrar rahatsız etmeye başlamıştı.

“Ne zaman öğrendin?”

Ciddi olma zamanının geldiğini fark ettim. “Üç hafta önce. Biraz daha fazla.”

“Üç hafta uzun bir süre... Beni arayıp söylemek için yeterli bir süre, sence de öyle değil mi?” Şimdi kızgındı, başka tarafa baktı.

“Sana çok kızgındım. Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ kızgıyım.”

“Kızgın mı? Neden?”

“Bu senin hatan,” dedim karnımı göstererek. O sırada benimle korunmadan seviştiğini hatırladım... aptal!

Nicholas inanamaz bir ifadeyle güldü. “Bence buna *bizim hatamız* desek daha doğru olur Çilli.”

“Kılı kırk yarma.”

Nick güldü.

Güneş gözümüzün önünde hiç görmediğim kadar güzel batıyordu. Sanırım doğanın bana vermek istediği bir hediye gibiydi, uzun süre bakılamayacak kadar kasvetli bir görüntünün üzerine en güzel renkleri serpiştiriyordu.

İkimiz de artık ne olacağını biliyorduk. Ama Nicholas New York’a taşınmadan önce yaptığımız son konuşmayı düşünmeden edemiyordum.

“Yorulдум,” dedim. “Beni eve götürmelisin.” Kendimi üzgün hissediyordum.

Kolunu boynuma doladı, ensemini hafifçe gıdıklayarak çevirip kendisine baktırdı. “Benimle gel,” dedi, beni hazırlıksız yakalamıştı. “Eşyalarını al ve benim evime taşın.”

“Hayır Nicholas. Zaten Jenna’nın evindeyim ve dört gün sonra...”

“Bu konu tartışmaya açık değil,” diye lafımı kesti. Arabayı çalıştırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seni yanımda götürüyorum.”

Tanrım. İşte yine başlıyoruz!

“Gitmek istemiyorum.”

“İçinde benim çocuğum var ve hiçbir şeyin ters gitmesini sağlayacağım.”

“İçimde kendi çocuğum var ve zaten hiçbir şeyin ters gitmemesini sağlıyorum, ama ilgilendiğin için teşekkürler,” dedim öfkeyle.

“Dinlenmen gerekmiyor mu?” diye sordu bir bana bir yola bakarak.

“Evet, ama...”

“Doktor aksini söyleyene kadar benimle kalacaksın. Konu kapanmıştır.”

Cevap vermek üzereydim, ama tutunacak bir dalım ya da ona karşı koyup defedecek bir dayanağım olmadığını fark ettim, ki o anda yapmak istediğim buydu. Bu yüzden kollarımı kavuşturup pencereden dışarı baktım.

Mini-Ben’i sadece birkaç saat önce öğrenmişti ama çocuğun sahibi ve efendisi olduğunu düşünüyordu.

Evet, Mini-Ben, baban işte bu kadar büyük bir aptal.

NOAH

Nicholas'ın evine varmamız çok uzun sürmüştü. Sahilden dönerken ya da Jenna'nın evinden eşyalarımı alırken tek kelime etmemiştik. Böyle olmasını istememiştim ama arabada müziğin sesini açmış ve tamamen sessizliğe bürünmüştü.

Kızgın kalmaya çalışarak şehir manzarasına bakıyordum ama tabii ki fark etmeyeceğini düşündüğüm anlarda Nick'e bakıyordum. Çocuğumun babasının *çok mutluyum* ya da *her şey yoluna girecek* gibi cesaretlendirecek bir şeyler söylemesi için can atıyormuşum gibi çaresizce ona baktığımı fark etmesini istemiyordum.

Aslında bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Sihirli anlar geçmiş, tüm o şefkati sahilde bırakmıştık, şimdi gecenin karanlığı içimize sızıyor gibiydi. Nesi vardı onun böyle? Yani, kimsenin babalık haberini hiçbir şey olmamış gibi kabul edemeyeceğini anlıyordum ama lanet olsun, tek istediğim biraz havadan sudan konuşmaktı.

Arabayı park ettiğinde inmesini bile beklemedim. Doğruca içeri girip asansöre yürüdüm. Yürümemem gerekiyordu ama bunu ona söyleyecek değildim. Nick'in hamileliğini etkileyen sorunlar hakkında net bir fikri olmadığını fark etmiştim ama ona söylemekten biraz korkuyordum. Jenna

onu bilgilendirebilecek tek kişıydı ama oradan Nick'le birlikte ayrılırken çok daha rahatlamış, hatta mutlu görünüyordu. Ne diyordum ben? Jenna sevinçten havalara uçmuştu. Zavallı aptal, Nick'e bunu söyleyince eskisi gibi mutlu bir çift olacağımızı sanıyordu.

Çok saçmaydı, ama bir yanımla aynı şeyi ummadığımı söylesem yalan olurdu.

Nicholas alelacele bana yetişti ve dördüncü kata çıktık. Elinde küçük valizim vardı.

İçeri girer girmez buranın bana göre bir yer olmadığını anlamıştım... hele Mini-Ben'e göre hiç değildi. Daire farklıydı: fotoğraflarımız, birlikte seçtiğimiz resimler, renkli minderler... hepsi gitmişti. Eski mobilyaların yerini, konfor şöyle dursun, tamamen kişilikten yoksun, pahalı minimalist eşyalar almıştı.

En kötüsü de bunların hiçbirini Nick'in seçmediğini biliyordum. Başka biri seçmişti, adının aklıma gelmesi bir saniye sürdü.

Kahretsin: Gerçek, karnıma inen bir balyoz gibiydi. Sophia orada bulunmuştu. Nicholas bu dairede onunla birlikte yaşamıştı, tıpkı şu anda benimle yaptığı gibi. Tek kelime etmeden ilişkimizin en mahrem anlarını paylaştığımız yatak odasına yürüdüm. Tüm bildiklerimi, onun bana öğrettiği her şeyi o yatakta, o çarşaflarda, o evde öğrenmiştim. Yanağımdan süzülen gözyaşını sildim. Oda da farklıydı. Her şey farklıydı.

Nick'i onunla birlikte, onu öperken, okşarken, dokunurken, benimle yaptığı şeyleri onunla yaparken hayal ettim, sanki zihnimde bir slayt gösterisi dönüyordu.

Nicholas valizimi bir tabureye koyarak bana döndü, "Yatağa girmen lazım," dedi.

Sözleri beni yaşadığım cehennemden uyandırdı.

“Yani şimdi benimle konuşuyor musun?” diye sordum, üzüntümü öfkeyle örtmeye çalışarak.

İhtiyatla yanıtladı, “Daha önce konuşmadığım için özür dilerim. Sadece tüm bunları düşünmem gerekiyor. Bunu beklemiyordum, biliyorsun.”

“Ya, peki ben?”

“En azından üç haftalık bir avantajın var,” dedi iğneli iğneli.

“Eh, içimde bir bebek olduğunu öğrenince koşa koşa sana gelmediğim için özür dilerim. Sahip olmayı beklemediğim, hatta istemediğim bir bebek!”

Bunu söyler söylemez kendimi suçlu hissettim ve yalan söylediğimi fark ettim. Tabii ki istiyordum, şimdi her zamankinden çok istiyordum, hem zaten geri dönüşü yoktu. Mini-Ben’le birbirimize bağlıydık: Bebek doğmadan önce bile var olduğu varsayılan annelik bağı; bu gerçektir.

“Peki sence ben istiyor muyum?” diye bağırdı, sinir krizine girip yüzünü silerek. Derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı, sonra bana dönüp daha sakin bir tavırla, “Bunu tartışmamalıyız Noah. Lütfen yatağa gir.”

Sözleri kafamda yankılanıyordu, göz ardı etmek mümkün değildi.

Nick bebeği istemiyordu.

“Bu yatağa mı? Kim bilir kaç kadını becerdiğin yatağa mı girmemi istiyorsun?” diye sordum bir öfke ve kıskançlık nöbetiyle. Hayır. Mini-Ben’le o çarşafalara girmemizin imkânı yoktu. Ölmeyi tercih ederdim.

Nick bu cevabı beklemiyordu. Bu çok açıktı. Ne diyeceğini bilemiyor, bu sessizliği söylediklerimin doğruluğunu teyit ediyordu.

Bir yastık kapıp öfkeyle ilk gördüğüm anda düşündü-

ğüm kadar rahatsız olan o korkunç kanepeye yürüdüm. Oturdum, bağdaş kurdum ve muhtemelen Nick'in bizzat seçtiği tek eşya olan devasa televizyona baktım.

Göz ucuyla gidip kendisine içki koyduğunu gördüm. Bir an bardağındaki kehribar rengi sıvıya baktı, sonra bardağı bırakıp yanıma gelerek elini uzattı.

"Hadi gidelim," dedi sakın sakın. "Otelde bir oda tutacağım."

Bu beni hazırlıksız yakalamıştı. Ciddi olduğunu anladığımda sinirim yatıştı. "Ciddi misin sen?"

"Rahatsız olmanı istemiyorum."

Başımı salladım, ayağa kalkıp karşısında durdum. Bana sarılması için can atıyordum. İçim acıyordu. Her şey o kadar tuhaftı ki... Nick ne zamandan beri öfke nöbetlerimden birine boyun eğiyordu? Normalde birbirimize bağırıyor olurduk ama orada ihtiyatla durmuş hâlâ söylenmesi gereken onca şeyi görmezden gelmeye çalışıyorduk.

Arabaya binince Nick Batı Hollywood'daki Mondrian'ı arayarak ikimiz için çatı katındaki süiti ayırttı. Sanırım onunla sürprizler hiç bitmiyordu.

"O kadar para harcamak zorunda değilsin Nicholas. Benim evime gidebiliriz ya da beni oraya bırakabilirsin. Bunun iyi bir fikir olmadığından endişeleniyorum."

Bana bakmadan, "Çalışabileceğim ve senin yakınımda olabileceğin bir yere ihtiyacım var. Fiyatı önemli değil," dedi.

İçimi çektim. Tüm vücudum yorulmuştu, yatağa girmek için can atıyordum. O gün olup biten onca şey beni çok yormuştu.

Yolda uyuyakalmıştım, otele vardığımızda Nick beni hafifçe sarsarak uyandırdı. Gözlerimi açtığımda bir valenin sabırla arabadan inmemizi beklediğini gördüm.

Taytım, sweatshirtüme, koşu ayakkabılarıma bakıp Nicholas'ın gömleği, kot pantolonu ve mokasenleriyle karşılaştırdımca utandım.

Nick kayıt yaptırırken ben lobideki bir kanepeye oturdum. Yeterince dinlenmediğim için biraz endişeliydim. Jenna'nın evindeyken beni oraya buraya Lion taşıyordu. Bunu Nick'e söyleyecek olursam, hamileliğimin kötüye gitme ihtimaline dair tüm detayları anlatmak zorunda kalırdım, bu da rahmimin ne kadar bozuk olduğunu ve ilk birkaç ayda yaptığım tüm hataları ifşa etmek anlamına gelirdi. Sorumsuz davranmıştım. İçtiğim onca içkiyi hatırlamak bile midemi bulandırıyor. Yetersizdim, kahretsin; anne olmak için yaratılmamıştım. Bunun aklımın ucundan bile geçmediğine hâlâ inanamıyordum.

neyse ki benimle Mini-Ben için asansörler çok uzak değildi, Nick elimden tutup bana yardım edince minnet duydum. Vale çantalarımızı bırakmak için bizimle geldi, yanımızdan ayrılırken Nick ona bahşiş verdi. Ağzım açık kalmıştı. Burası bir otel odası değildi; bir daire kadar büyüktü! Pırıl pırıl ahşap zemine, siyah başlıklı kocaman beyaz yatağa, Lusit sandalyeli büyük kare masaya, devasa kanepeye, çalışma masasına ve şehrin inanılmaz manzarasına hayran kalarak etrafı dolaştım.

Tüm bunun kaç mal olacağım düşünmemeye, kendimi bunalmış hissetmemeye çalıştım. Bunların yerine yatmaya gittim. Nick valizimi getirip açmıştı, içinden pijamalarımı çıkardım. Sonra banyoya gittim. Duş almak bana iyi gelirdi, rahatlatırdı. Aramızda neler olacağını bilmiyordum. Odada tuhaf bir gerginlik vardı.

Pijama altı ve bol bir tişörtle dışarı çıktığımda Nick masaya yaslanmış beni bekliyordu. Bunca uzun bir aradan sonra onunla yalnız kalmanın beni ne kadar gerdiğini göz

ardı etmeye çalışarak yatağa oturdum, sırtımı yatak başlığına yaslayarak ikimizden birinin sessizliği bozmasını, ortadaki konuşulmayan meseleleri açmasını bekledim.

Yatakta tek başımızayken en son konuşmamızı hatırlamıştım. Yavaşça karnımı okşayarak nefesimi tuttum. *Evet Mini-Ben... sen o konuşmanın sonucuydun.*

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu, bakışları o kadar deliciydi ki kalp atışlarım hızlandı.

“Hiç... Sadece son sefer... Biliyorsun, sen ve ben...”

Nick çenesini sıktı. Benim için güzel olan bir hatıranın onu öfkeliendirdiğini tahmin ediyordum. “Aptallık ettim. Sorumsuz davrandım.”

Yüzünde bu kadar acı dolu bir ifade görünce, keşke ağzımı hiç açmasaydım dedim.

“O gece yaşanmamalıydı,” dedim üzüntümü gizlemeye çalışarak. “Ama bu sadece senin hatan değildi.”

Nicholas kaşlarını çatarak soğuk mavi gözleriyle bana baktı. “Ne oldu Noah?” diye sordu. “Bana yalan mı söyledin?”

“Ne?”

“Sana hâlâ doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını sormuştum, sen de evet demiştin. O zaman bana bunun nasıl olduğunu anlat.”

Bana doğum kontrol hapını mı sormuştu? O gece yaptıklarımıza o kadar dalmıştım ki konuştuklarımızın yarısını bile hatırlamıyordum.

Kalbim yine kırılmıştı. “Bunu kasıtlı yaptığımı mı düşünüyorsun?”

Nicholas yüzünü ovuşturdu, dikleşti ve odanın diğer ucuna yürüdü.

“Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum... Hamile olduğunu söylediğinde, bunun benim olabileceği aklımdan bile geç-

memiştii, ta ki o lanet mesajla bana bunu bildirmeye karar verene kadar.” Minibarı açıp bir şişe çıkardı. Söylediklerinin tek bir hecesini bile kaçırmamaya çalışarak kıpırdamadan durdum. “Bir kez birlikte olduk! Bir kez, bir buçuk yılda bir kez ve bu mu oldu?”

“Başka birinden mi olmasını isterdin?” Artık kendi sesi mi tanıyamıyordum. Kaçıp gitmek istiyordum.

“İstemediğimi gayet iyi biliyorsun.”

“Seni kandırabileceğimi bile düşünecek kadar pisliksin. Sanki ben on dokuz yaşında hamile kalmak istemişim gibi! Ne var biliyor musun? Senin bunun bir parçası olman için hiçbir sebep yok. Bunu tek başıma yapabilecek kapasitem var.” Bu doğru değildi ama bunu ona itiraf etmeyecektim.

Hakarete uğramış bir ifadeyle, “İstediğin bu mu?” diye sordu. Boynundaki damar atıyordu, çenesi kasılmış, bakışları beni delip geçecek gibiydi. Ama devam ettim.

“Bunun sorumluluğunu almak zorunda değilsin. Kendi başına çocuk yetiştiren bir sürü anne var. Şu anda çok fazla şeyle uğraşıyorsun ve beni bir daha görmek istemediğini açıkça belirtmiştin.”

Nick başını iki yana sallayarak alaycı alaycı güldü. Bu hiç hoşuma gitmemiştii. Açıkçası söylediklerime kendim de inanmıyordum, ama belli ki bebeği istemiyordu ve olanlardan pişmandı, ama ben, bir adamı çocukla tuzığa düşürmeye çalışan diğer kadınlar gibi olmayacaktım. Asla; kararlı olacaktım, sadece düşüncesi bile boğuluyormuşum gibi hissettirmesine rağmen. Umurumda değildi; onu zor durumda bırakmayacaktım.

“Hayatın boyunca her şeyi kendi başına çözmeye çalıştın. Kimsenin sana yardım etmesine ya da hatalı olduğunu söylemesine izin vermedin. Ve biliyor musun bebeğim? Bu sana hiç yakışmıyor.” Bebeğim; bu bir hakaret gibi gelmiş-

ti. “Ama sana bir şey söyleyeyim: içinde taşıdığın bebek senin olduğu kadar benim de bebeğim, o yüzden söylediklerine çok dikkat et.”

Cevap vermem biraz zaman aldı. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“O çocuğun hayatının bir parçası olacağım ve benim soyadımı taşıyacak.”

Neden ilk andan beri duymak istediğim şey kendimi köşeye sıkışmışım gibi hissettiriyordu? “Çocuk için en iyisi neyse o olacak ve bu kararı verecek olan benim.”

“Sanmam ki herhangi bir hâkim çocuğumuza bakmaya hazır olmadığına katılmasın, sen de öyle düşünmüyor musun? Babama koşup yalvarmaya karar vermediğin sürece hiçbir şeyin yok.”

Bizim çocuğumuz lafını duyunca içimde bir şeyler kıpırdanmıştı ama hemen kayboldu. Bana hâkimlerden ve mahkemeden bahsetmesine inanamıyordum.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, boğazım düğümlenmişti.

Delirmiş gibi davranıyordu. Her geçen saniye yüzleşmekten korktuğum Nick’e daha çok benziyordu.

“Sana söylüyorum, bütün kozlar benim elimde. İkimiz bir daha birlikte olamayacağız, bu yüzden çocuk doğmadan önce her ayrıntıyı halletsek iyi olur. Ortak velayet; başlangıç için önereceğim şey bu. Şimdi izin verirsen, yapmam gereken önemli işler var.”

Ceketiyle anahtarlarını alıp dışarı çıktı.

Sonrasında korku, gözyaşları ve korkunç bir acizlik hissi geldi. Haklıydı, hiçbir şeyim yoktu, tek yapabileceğim şey yalvarmaktı, ama bu, bunu ondan duymak istediğim anlamına gelmiyordu. Amacı benimle dalaşmaksa kendimi hazırlayacaktım.

NICK

Arabama binip gazladım. Yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacım vardı. Baktığım her yerde o mesajı –*ben hamileyim*– görüyordum. Bundan etkilenmemeye çalışmıştım, gerçekten çalışmıştım, ama her şey hâlâ kötü bir şaka gibi geliyordu, bir de şimdi Noah'nın, onun ve bebeğin hayatının bir parçası olmamı bile istemediğini öğreniyordum. Bana söylemesi için bu yüzden üç lanet hafta gerekmişti, bunu sadece Jenna'nın artık saklamasına izin vermeyeceği için yaptığından emindim.

Ben hamileyim.

Hayatımda iki kelime beni hiç bu kadar etkilememiştir. İki küçük kelimeyle neredeyse önümdeki arabaya çarpıyordum. Neyse ki frene zamanında basmıştım! Telefonum elimden kaymıştı, alıp mesajı tekrar okumak için arabayı yol kenarına çekmek zorunda kalmıştım.

Dünya başıma yıkılıyor, sanki bir anda nefes alamıyordum, damarlarımdaki kan çekilmiş, aklımdaki tüm mantıklı düşünceler silinmişti. Tek bir şey düşünebiliyordum: *Her kimse, adamı öldüreceğim.* Neyse ki aptalca bir şey yapmadan sonraki mesaj gelmişti. Böyle önce “Ben hamileyim,” yazıp sonra “Bu arada senden,” diye ekleyerek her şeyi hallettiğini ancak Noah düşünebilirdi.

Tipik bir öğrenci barına girdim. İçmenin kafamı boşaltmama yardımcı olmayacağını biliyordum ama kahretsin! Ya damarlarıma biraz alkol girecekti ya da o odaya geri dönüp Noah'ya hem onun hem de bebeğin benim olduğunu, bundan sonra ikisi için de kararları benim vereceğimi söyleyecektim.

Noah'ya onca zamandır hissettiğim nefret, elimi karnına koyup da içinde benim çocuğumun, bizim çocuğumuzun büyüdüğünü fark ettiğimde dinmişti. Böyle bir şeyin olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Daha önce bunu düşünmemeye çalışmıştım ama Noah'nın hamile kalmakta zorlanacağını bilmek, âşık olduğumuz andan itibaren kafamızı kurcalıyordu.

Bir viski söyledim, hemen içtim ve bir tane daha sipariş ettim.

Hâkimle alakalı bir şeyler mi demiştim?

Yüzümü ellerimin arasına sakladım. Müzik berbattı, dans eden çok fazla insan vardı, beni itip kakıyorlardı. Bar mekânın tam ortasındaydı. Bundan hiç hoşlanmamıştım. Viski de iyi kalitede değildi, yaktığını hissedince yüzümü buruşturdum.

Noah anne olacaktı. Hem de on dokuz yaşında.

O anda kendimden nefret ettim. Bu kadar fazla hata yapmaktan, ikimizin de istediği, ama onun kaçınmak istediğini açıkça belirttiği bir şeyi yapmaya zorlamaktan nefret ediyordum.

Bunu ona ben mi yaptırmıştım?

Hayır, lanet olsun, onu zorlamamıştım. Onunla sevişmiştim, ona iyi davranmış, bütün gece yanımda tutmuş, yanında uyanmak istemiştim. O sabah gözlerimi açıp yanımda olmadığını gördüğümde içim sızlamıştı. Ne olursa olsun, her zaman kaçıp gitmişti.

Babamın gala gecesinde arabama atlayıp istediğim gibi, ona söylediğim gibi onu New York’a götürmüş olsaydım, yaşayacağımız hayatı düşünmeye başlamıştım. Yaptığımız hataları yapmazdık, hiçbir erkek ona elini sürmez, bir çöplükte baba olma fikriyle boğuşmak yerine onunla birlikte olurum. Bir baba. Lanet olsun. Bebeği olan bir baba. Hayatım 180 derece değişecekti ve buna hazırlanmak için sadece dört ayım vardı.

Şirketle ne halt edecektim? Noah’yla ne yapacaktım?

Beşinci içkimi içerken, aklım bulanmaya başladığı sırada barda birkaç adım ötede duran bir şey, daha doğrusu birini fark ettim. Vücudumun verdiği tepkiyle kim olduğunu anlamıştım; tüm kaslarım gerilmeye başlamıştı. İhtiyatla ayağa kalkıp köşeye yürüdüm, onu tişörtünden yakalayarak yerden havalandırdım. Ne olduğu anlamamıştı.

“Senin burada ne işin var, seni pislik herif?” diye sordum, alnımı alnına bastırarak. Hayatım boyunca sadece bir kez, bir buçuk yıl önce böyle hissetmişim; hayatımın en kötü gecesiydi.

Michael O’ Neil beni geriye doğru itti, gözleri alev alevdi.

“Sana şehrimden uzak durman için para verdim!” diye bağırarak üzerine atıldım.

Yere düştük. Herkes dağılırken biri güvenliği çağırdı. Kahretsin! Başımın ciddi bir belaya girmesini istemiyorsam etrafa bir sürü para saçmam gerekecekti. Neyse ne. Kaburgalarına yumruk attım; çeneme bir tane geçirdi. Ağzımda kan tadı aldım. Tek etkisi onu öldürüp her şeyi bitirmek istemem oldu.

“Neye karar verdim biliyor musun? Anlaşmamızın canı cehenneme,” diyerek beni döndürdü, sol yanağıma bir yumruk atarak bir kesik açtı. “Bu arada, Noah her zamankinden daha iyi görünüyor.”

Kan beynime sıçramış, öfkeden deliye dönmüştüm, az sonra bir de baktım ki üç adam beni o şerefsizin üzerinden çekip alıyordu. Bizi farklı yönlerle taşıdılar. Kim olduğumu bildikleri için, VIP odasında toparlanmama izin vermişlerdi. Tek başıma gitmeme izin vermediler, bu yüzden Steve'i arayarak gelip beni almasını söyledim. Steve arka kapıdan içeri girerken yüzünden bir şeyler olduğunu anladım.

"Dışarıda gazeteciler var," dedi. "Biri onlara haber vermiş olmalı."

Kahretsin. Tam da buna ihtiyacım vardı.

Oradan ayrılırken hiçbir şey olmamış gibi davranmaya, yüzümdeki yaraları kapatmaya çalıştım ama bu, arabanın arka koltuğuna geçene kadar bir sürü fotoğraf çekmelerini engellemedi. Steve çenesini kapalı tutuyordu, ama beni Mondrian'a götürmesini söylediğimde şaşırdı. Noah'nın hamileliği ortaya çıktığında ailemiz bir yana, basın nasıl tepki vereceğini düşünmek bile istemiyordum. Özellikle medya Noah'yla beni kardeş olarak gördüğü için skandal olacaktı. Sophia da beni öldürecekti çünkü skandal ailesi için kötü bir haber olacaktı; hatta babasının siyasi kariyerini bile etkileyebilirdi.

Sendeleyerek arabadan indim ve Steve'e arabamı otelle geri getirmesini söyledim. Çatı katına girdiğimde mezar kadar sessizdi. Bu beni korkutmuştu. Oda karanlıktı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Işığı açtım. Oda boştu. Yatağa yürüdüğümde yastığın üzerinde bir not buldum.

Lanet olsun.

NOAH

Nick gittikten hemen sonra bir araba çağırılmış, uzun bir bekleyişten, daha da uzun bir yolculuktan sonra, etrafım kutularla çevrili, her yerde aramak zorunda kaldığım bir kâse kuru mısır gevreğiyle yatağımda yatıyordum. Süt yoktu –buzdolabımda hiçbir şey yoktu– ama en azından Jenna’yla geçirdiğim onca haftadan sonra yalnızdım.

Sanki her şey eskiye dönecekmiş gibi, Nicholas’la giderken ne düşünmüştüm bilmiyordum. Hamile de olsam, babası o da olsa, aramızda yaşananlar öyle unutulacak türden şeyler değildi. O otel odasında ima ettikleri geçmişte bana söylediği her şeyden çok daha uzun süre hafızamda kalacaktı.

Nasıl olur da onu tuzağa düşürmek için bebek yapacak kadar iğrenç, aşağılık biri olabileceğimi düşünebilirdi? Doğduğunda onu benden alacağını söylemeye nasıl cüret ederdi!

Onu görmek bile istemiyordum. Eğer işler daha önce kötüyse, şimdi yeni bir seviyeye ulaşmıştı. Rahatlamaya çalıştım; Mini-Ben’i strese sokmak istemiyordum, zor da olsa sonunda uykuya dalmayı başarmıştım, ta ki sabahın beşinde telefonum deli gibi titreşmeye başlayana kadar.

Ama onunla konuşmaya hiç niyetim yoktu. Gittiğimi gerçekten daha yeni mi fark etmişti? Bütün gece ne halt etmişti ki?

Sormamak daha iyiydi.

Ona mesaj attım.

Rahat bırak beni.

Öyle yaptı. En azından bir süre.

* * *

Ertesi sabah eve geldi. Sanırım Jenna ona adresimi vermek için makul bir saate kadar beklemişti. Ama önce beni uyarmasını isterdim. Lion’la ikisinin kendilerini ilgilendirmeyen şeylere karışmasından bıkmıştım.

Kapıyı açtığımda onu elinde iki karton bardak ve Starbucks’tan aldığı bir poşetle buldum. Takım elbise giymişti. Gözü morarmış, dudağı patlamıştı, sol yanağında bir kesik vardı. Gülünç görünüyordu, iş adamı gibi davranan bir boksöre benziyordu.

“İçeri girebilir miyim?”

Kollarımı kavuşturdum. İçeri girmesini istemiyordum ama konuşmamız gerekiyordu.

Arkamı dönüp yatağıma yürüdüm. Bunu yapmaktan nefret ediyordum, sanki sağlık sorunlarımı onu manipüle etmek için kullanıyormuşum gibi; sanki o yetişkin, ben küçük bir kızmışım gibi görünüyordu.

“Yine kavga etmeye başlarsan... bu, mahkemede çocuğun velayetini almaya çalışırken benim lehime bir puan olur.”

“Bu kadar yeter Noah,” dedi poşetle bardakları küçük mutfağındaki tezgâha bırakarak. “Öyle demek istemediğimi biliyorsun.”

“Bir çocuğa bakacak kapasitede olmadığımı söylerken kesin kararımı vermiş gibiydin. ”

Yüzünü sıvazlayarak etrafına bakındı. Etraf derli toplu olmadığı için utanmıştım. Çatı katım çocuk büyütme için düşünülebilecek en kötü yerdi ve Nicholas da o sırada aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

“Sen iki elin arkanda bağlıyken bile bir bebeğe bakabilirsin Noah,” dedi yanıma gelerek. “Al, sıcak çikolata.”

İstemeye istemeye kabul ettim. “O halde bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bir daha bebeği alırım dediğini duymak istemiyorum, tamam mı?” dedim hiç olmadığım kadar ciddi bir ifadeyle.

“Bunu asla yapmam. Tanrım, sen beni ne sanıyorsun?”

Başımı iki yana salladım. Ona bakmaya, hatta karşımda olmasına bile dayanamıyordum. Beni yine incitmişti; yarama tuz basmış, bana en acı veren yerimden vurmuş, çocuğuma ihtiyacı olanı veremeyeceğimi ima etmişti.

Yatakta yanıma oturdu. “Noah, bak bana,” dedi kararlı bir ifadeyle.

Reddettim. Eğer bakarsam liseli kızlar gibi ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum, oysa o anda kendimi güçsüz hissedemezdim. Ama çenemi tutup yüzümü yukarı çevirince başka seçeneğim kalmamıştı.

“Dün söylediklerim için özür dilerim,” dedi beni okşayarak. “Yanında olacağım.”

“İstedğin bu değil,” dedim sesim titreyerek.

Onunla yeniden birlikte olmayı, sıfırdan başlamayı, birlikte bir aile kurmayı tüm ruhumla istiyordum ama bana bunun imkânsız olduğunu söylemişti. Şimdi hamileydim ve evet, durum değişmişti. Sadece kendimi değil, Mini-Ben’i de düşünmem gerekiyordu; bu, beni istemese bile, bir şekilde Nicholas Leister’in hayatında olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Duygularımı bastırmam, eskiye dönebilirmişiz gibi davranmam gerekiyordu... tek seçeneğim buydu. Kayıp ve kefaretle ilgili bir filmde rol almak gibi olacaktı. Nick de bunu biliyordu.

“Benimle otele geri dön,” dedi bir damla gözyaşımı silerek.

O sırada dinlenmek zorunda olmamak, bağımsız olmak ve kimseye ihtiyaç duymamak için her şeyi verirdim ama durum böyle değildi. En azından doktor bebeğin tehlikeyi atlattığını söyleyene kadar ona ihtiyacım vardı.

Bu yüzden kabul ederek otele geri döndüm. Oraya vardığımızda Nicholas yerleşmeme yardım etti ve LRB’de halletmesi gereken işler olduğunu söyleyerek tekrar gitti. Garip görünüyordu, ikimiz de öyleydik, farklı insanlar gibiydik, ama yalnız olmaktan memnundum. Günün geri kalanını yatakta *Uğultulu Tepeler* okuyarak geçirdim. Bu kitabı hiçbir zaman fazla sevmemiştim –karakterler fazla ıstıraplı, olay örgüsü benim zevkime göre fazla dramatikti– ama bir şey bana kitaba geri dönmemi söylemişti. Sonunda kitabı bırakıp uyumaya çalıştım. Nicholas’tan hiç haber almamıştım. En azından bir kez arayıp nasıl olduğumu sormasını isterdim. Mini-Ben’le ilgili olup bitenler konusunda onu karanlıkta bıraktığımı fark ettim. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki neden bu kadar dinlenmeye ihtiyacım olduğunu sormak aklına gelmemişi. Hamile olduğumu sadece bir buçuk gün önce öğrenmişti ama bunun onun için önemli olduğunu biliyordum çünkü ciddi bir şekilde konuşmuştuk ya da konuşmaya çalışmıştık. Gözlerimi kapatıp kendimi uykuya bıraktım.

NICK

Gidip Sophia'yı görmem gerekiyordu. Lion'ın partisinin olduğu gecedan beri sürekli arıyordu. Çok öfkeliydi. Los Angeles'ta olduğumu biliyordu ama birlikte üç saat bile geçirmemiştik.

Onunla işleri yoluna koymam gerekiyordu. İlişkiyi bitirme zorunluluğunu pek de önemsemediğimi fark ettiğimde, zaten hiçbir zaman yürümeyeceğini anladım. Hiçbir zaman onun istediği adam olmayacaktım. Sadece Noah tüm dünyamı altüst edebilirdi. Elbette öyle oluyordu; sadece nefesinin sesi bile beni deliye döndürüyordu!

Birbirimize bağırıp çağırmadan, ondan nefret etmeden tekrar yanımda olması çok garipti. Geçtiğimiz bir buçuk yıl tüm enerjimi ona karşı kin beslemeye, onu seven yanıma gizlemek için tüm varlığımı acıya harcamaya, yanına koşup beni geri alması için yalvarma isteğini görmezden gelmeye harcamıştım. Onu terk etmek, gitmek, hayatımı başka biriyle yeniden kurabileceğime kendimi inandırmak için toparlayabildiğim tüm öz kontrole ihtiyacım olmuştu. Bir başka deyişle, kendime yalan söylemek için. Şimdi tüm o duygular askıya alınmıştı. Eski nefretim anlamsız geliyor, aşkım ortaya çıkmak için haykırıyordu. İçimin giderek daha büyük bir parçası onunla olmak, onu kollarımda tut-

mak, zamanı sonsuza kadar öyle geçirmek için can atıyordu. Rahatlamıştım. Sanki sonunda yeniden kendim olmuş-tum. Sevdığım kadından nefret etmek hayatımda yaptığım en zor şey olmuştu. Ve şimdi bir şey bana savaşmayı, akıntıya karşı yüzmeyi bırakmamı söylüyordu. Yolum belliydi. Kaderim Noah'ydı.

Sophia otelde kalıyordu. Evime su bastığını söylemiş-tim. Her şeyi yoluna koymak için bana zaman kazandıra-cak bir şey uydurmam gerekiyordu. Arabayı park ettim, her şeye rağmen zarar vermek istemediğim biriyle yüzleş-meye hazırlandım. Oda kapısını üzerinde güzel erik rengi bir elbiseyle açtı. Yüzünden işlerin iyi gitmeyeceğini bildi-ğini anlayabiliyordum. Ona konuşmamız gerektiğini söyle-miştim. Bu hiçbir zaman iyi bir şey ifade etmezdi.

İçeri girdim ama ceketimi çıkarmadım, onu her zaman-ki gibi dudaklarından öpmedim. Beni süitine davet ederken kaşlarını çattı. Doğruca minibara gidip kendime bir içki koydum. Sophia kanepeye oturup beni izlerken ona bak-mamaya çalışarak viskiden uzun bir yudum aldım.

“Beni terk ediyorsun, değil mi?” dedi sessizliği bozarak. Gözlerinin içine baktım. “Sanırım hiç gerçekten seninle ol-madım, Sophia.”

Başını iki yana sallayarak önündeki masaya baktı. “Dü-şündüm ki... Bir yerlere varıyoruz sanmıştım, Nicholas. Sana ne söyledi? Fikrini değiştirmen için ne dedi? Çünkü bir hafta önce bana benimle yaşamak istediğini söylüyor-dun.”

Lanet olsun. Evet, bunu söylemişim. Noah yüzünden bu kadar acı çekmekten, her gece yalnız uyumaktan, dü-şünmekten, onu bırakmakla hata edip etmediğimi kendi-me sormaktan yorulmuştum. “Biliyorum... ve üzgünüm. Kahretsin. Gerçekten üzgünüm. Sophia, bunu seni incit-

mek için yapmıyorum ama Noah'ya hissettiklerimi inkâr etmeye devam edemem. Eğer onunla değilsem, kimseyle olmamayı tercih ederim. Sana sadece birlikte takılacağımızı söylemiştim, sen de kabul etmiştin, sonra işler değişti ama bunun senin hatan olduğunu söylemiyorum. Ben de kendimi kaptırdım, çünkü bu...”

“Kolay mı?” diye sözümü kesti.

Bu beni olduğum yerde durdurdu. Haklıydı. Sophia'yla birlikte olmak kolaydı, hoştu; dışarıdan doğru görünüyordu. Ama ne bir tutku, ne bir büyü ne de onunla birlikte olmaya, ona sahip olmaya, onu benim yapmaya yönelik o mantıksız arzu vardı... Bunu sadece bir kadın için hissetmiştim.

“Daha sonra kalbini kırmaktansa bunu şimdi yapmayı tercih ederim.”

Keyifsiz keyifsiz gülümsedi. “Neye dayanarak kalbimi şu anda kırmadığını düşünüyorsun?”

Cevap vermemi beklemedi. Kalktı, arkasını dönüp yatak odasına gitti. Peşinden gitmeyi, özür dilemeyi, aramızdaki ilişkinin neden yürümeyeceğine dair ona daha fazla neden sunmayı düşündüm, ama bu Sophia'ydı. Israr etmenin, ona ne düşünmesi gerektiğini söylemenin bir anlamı yoktu. Beni seviyorsa bile bu doğru yol değildi ve bir gün bunu anlayacaktı.

Ben hayatının aşkı değildim.

* * *

Kendi süitime döndüğümde duyularımı Noah'nın şampuan kokusu kapladı. Karanlıktı; köşede sadece bir lamba yanıyordu. Noah başını yastığa dayamış, saçları her tarafa yayılmış yatıyordu. Ona sadece bakarak bile sertleştiğimi hissettim... Tanrım, muhteşemdi!

Gitmemin ya da en azından damarlarımdaki alkolün azalmasını beklememin daha iyi olacağını gayet iyi biliyordum ama aklıma tek bir şey geliyordu. Yatağın ayakucuna yürürken gömleğimi çıkardım. Gözlerim kalçalarının kıvrımında, aralarına yastık sıkıştırılmış uzun bacaklarında, pembe yanaklarında durdu. Oturup ona baktım. Ruhum böyle bir iç huzuru tatmayalı uzun zaman olmuştu. Noah'nın uyuduğunu görmek beni her zaman rahatlatmıştı ama yine de gözlerini açmasını özlüyordum... dünyasının merkezinin gerçekten ben olduğumu fark etmesini, bana eskisi gibi bakmasını istiyordum.

Komodininin üzerinde yüzüstü duran kitaba baktım. Açıp işaretlediği sayfayı okumaya başladım. Gözlerim aşağıdaki paragrafa takılmıştı:

Çünkü ıstırap, alçalma, ölüm, Tanrı ya da Şeytan'ın uygulayabileceği hiçbir şey bizi ayıramazdı, ama sen, kendi isteğinle bunu yaptın. Senin kalbini ben kırmadım; kendin kırdın; ve kalbini kırarak benimkini de kırmış oldun. Güçlü olmam benim için çok daha kötü oldu. Yaşamak istiyor muyum? Nasıl bir yaşam olurdu; ah Tanrım, ruhun mezar-dayken yaşamak ister miydin?

Dişlerimi sıktım. Bir sonraki cümlenin altını kalemle çizmişti:

Aynı zamanda beni terk ettin: Ama seni kınamayacağım! Seni affediyorum.

Affet beni!

Kitabı kapatıp sakinleşmeye çalıştım.

NOAH

Kesik kesik uyuyor, rüyamda doğum yaptığımı, doktorların bağırarak komplikasyonlar olduğunu, bebeğin tehlikede olduğunu söylediklerini görüyordum. İkiniyor, ıkınıyordum. Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey buydu. Etrafıma bakınıyor, en kötü korkularımı yok edebilecek tek kişiyi arıyordum.

Bunu tek başıma yapamam... Nick... Ona ihtiyacım var, lütfen...

Bay Leister burada olamayacağını söyledi... Bebeği istemediğini ısrarla belirtti. Ya da seni...

Ağlıyordum, sadece acıdan değil, aynı zamanda yalnız olduğum için. Mini-Ben doğmak üzereydi ama doğduğunda yeni doğmuş bir bebeğin yüksek sesli ağlamalarını duymadım, sadece mutlak bir sessizlik vardı. Yüzü olmayan bir varlık yaklaşıp bana battaniye içinde bir bohça uzattı.

Üzgünüm... ölü doğdu.

Bu bir kâbustu. Islak yanaklarımda gözyaşlarını, kalbimin saatte bin mil hızla çarptığını hissedebiliyordum. O sırada gözlerim karşımdaki kişiye odaklandı. Nicholas kanepede otururken uyuyakalmıştı. Hiç tereddüt etmeden örtüyü üzerimden attım, yataktan çıkarak yanına gittim.

Kucağına oturdum, bir kolunu kaldırıp kendime doladım. Gözlerini açınca biraz irkildi.

“Noah...” dedi. Uyku sersemiydi, ama sonra neredeyse içgüdüsel olarak bana sımsıkı sarıldı.

Yüzümü boynuna gömdüm. Yaprak gibi titriyordum.

“Ne oldu? İyi misin? Bu?”

Başımı iki yana salladım, boğazımın düğümlendiğini hissediyor, konuşamıyordum.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu, korkmuştu.

Gözlerimi kapattım, sadece bana dokunduğunu hissediyordum. “Bir kâbus gördüm.”

Rahatlamış görünüyordu, ama bana sımsıkı sarılmaktan kol kasları kabarıp şişmişti. “Bunun hakkında konuşmak ister misin? Bu bazen işe yarıyor...”

Bu durum her şeyiyle çok tuhaftı. Neredeyse çıktığımız tüm süre boyunca, o yanımda yokken uyumanın benim için ne kadar zor olduğunu ondan saklamaya çalışmıştım. Farkında bile olmadan, beni her zaman kötü rüyalarımın korumuştum. Onun yanında her zaman mışıl mışıl uyurdum.

“Çocuğumuzu doğuruyordum...” dedim usulca, “ama sen yoktun. İkiniyor, ıkınıyordum... ama Mini-Ben ölü doğdu. Ve ben... ben...”

Nick beni tekrar sıktı; kocaman kolları beni tamamen sarmalamıştı ama ölü bebeğimin görüntüsü bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

“Öyle bir şey olmayacak Noah,” dedi uzun parmaklarını saçlarımda gezdirirken.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum, başımı omzuna yaslayıp gözlerimi açtım.

Beni görebilmek için geriye itti. “Öncelikle, zamanı geldiğinde dünyada hiç kimse ve hiçbir şey beni senden uzak tutamaz.”

“Söz mü?”

“İlk kasılmadan itibaren doğum bitene kadar elini tutacağım. Söz veriyorum.”

Farklı bir şey söylemesini beklememiştim ama yine de içimi büyük bir rahatlama kaplamıştı. Uzanıp karnıma dokundu.

“Şimdiye kadar bir şeyler hissedebilmem gerekmez miydi?” diye sordu, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi.

“Yakında hissedeceksin...” dedim, eli bluzumun altına girince nefesim kesilmişti. “Bazen düşünüyorum da, çocuğumuz saklanıyor, gerçekten burada olduğundan emin olmayı bekliyor...”

“İnanmak hâlâ zor geliyor, biliyor musun?”

Çok yoğundu... Mini-Ben, Nick, biz... Hâlâ her şeyi kavrayamıyordum; çok fazla değişiklik vardı ve hepsi aynı anda oluyordu.

“Korkuyorum,” dedim, zamanın durmasını umuyor, başlangıca, sadece onunla benim olduğumuz, karşılaştığımız tüm yeni sorunların bize zarar vermediği zamanlara dönmek istiyordum.

“Bu normal. Korkuyorum. Ama her şey yoluna girecek, göreceksin.”

“Ama ya öyle olmazsa?” diye fısıldadım, korkularımı dile getirmeye korkuyordum. “Bu böyle olmamalıydı. Ben anne olmamalıydım, vücudum...”

“Vücudun mükemmel,” dedi, şüpheyi yer bırakmadan.

“Nick, bebek... az kalsın kaybediyordum,” diye itiraf ettim, gözlerinin içine bakamayacak kadar korkuyordum.

“Neden bahsediyorsun sen?”

Daha fazlasını anlatmadan kendimi toparlamaya çalıştım. “LRB kutlamasının yapıldığı geceyi hatırlıyor musun... hani beni eve götürmen gerekmişti?”

Tabii ki hatırlıyordu. Anında gerilmişti. Boynundaki damarın tehditkâr bir şekilde attığını görebilecek kadar yakındım. Ne kadar sarhoş olduğumu unutmuş olamazdı.

“Sanırım ilk kez o zaman düşük yapacaktım. Âdetim geldi sanmıştım... ama başka bir şeymiş.”

“Tahmin edemediğin bir şey için kendini suçlu hissetme,” dedi.

“Çocuğumuza zarar verdim... haftalarca yatakta kalmak zorunda kaldım ve öbür gün muayenehanesine gittiğimde doktorun bana ne söyleyeceğini bile bilmiyorum.”

“Bu yüzden mi dinlenmen gerekiyor?”

“Hematomum var ve geçene kadar neredeyse hiçbir şey yapamıyorum. Doktor, bunun ilk hamileliklerde yaygın olduğunu söyledi, ama zaman geçtikçe, sadece bebek için değil, benim için de daha tehlikeli hale geliyor.”

“Senin için tehlikenin ne olduğunu bana tekrar açıkla.”

Gözlerinde o kadar korku gördüm ki, ben de korktum. “Eğer bebeği kaybedersem komplikasyonlar olabilirmiş. Ama öyle bir şey olmayacak,” dedim, ikimizi de rahatlatmaya kararlı bir ifadeyle.

Nick bir an konuşamadı, sanki bir anda beni ve bebeği kaybetme olasılığı onu korkutmuş gibiydi. Yerinden kalktı, beni kanepeden kaldırıp yatağa yatırdı. Sonra odada volta atmaya başladı, aklı çok uzaklardaydı. Geri döndüğünde korkmuş görünüyordu.

“Çok üzgünüm, Noah... Bu asla olmamalıydı. Sana zarar gelebileceği aklıma gelseydi...”

Ona şimdi önemli olanın ben değil bebek olduğunu, iyi olduğumu söylemek istedim... ama yapamadım çünkü ağzımı bir öpücükle kapattı, ağzı benimkinde teselli arıyordu. Rahatlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı; bu öpüşmedeki tutkuyu, sanki sonsuza kadar aklımdan çıkmış gibi

görünen tutkuyu hissetmek beni neredeyse korkutuyordu. Diliyle yalayınca dudaklarımı araladım. Nefesi sarhoş ediyor, beni ürpertiyordu. Saçlarına dokundum, onu kendime çektim ama beni daha fazla öpmedi. Bunun yerine gözlerinin içine baktı.

“Uyumaya devam et,” dedi soluk soluğa. “Dinlenmen gerek ve ben...”

Gitmek üzereydi, ama elini kavrayıp yanımda tuttum.

“Uyuyana kadar yanımda kal, lütfen.”

İçinde bir savaş veriyor gibiydi. Ama ayakkabılarını çıkarıp yanıma uzandı. Beni kollarının arasına almasına izin verdim, başımı göğsüne yasladım. Az önce olanları fazla düşünmek istemiyordum; bir çift olarak nerede olduğumuzu ya da nasıl ilerleyeceğimizi bilmiyordum. Bir öpüşme hiçbir şey ifade etmiyordu, değil mi? Öyle miydi? Saçlarımı okşayıp kalp atışları bana ninni gibi eşlik ederken uykuya daldım.

* * *

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda tek duyduğum bilgisayar tuşlarının tıkırtısı oldu. Yatağın önünde, yatak odasını süit-in geri kalanından ayıran şeffaf bir perde vardı, doğrulduğumda açık bir hoşnutsuzlukla laptop ekranına bakan Nick’in kanepedeki bulanık görüntüsünü gördüm.

Bir gece önce paylaştığımız anları hatırladım. Kendimi daha iyi hissetmek için Nicholas’a başvurmamdan bu yana en az bir buçuk yıl geçmişti, o kollarda kendimi gerçekten rahat hissettiğimden beri bir buçuk yıl... Bana iyi davranmıştı, ama bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyordum ve sormaya korkuyordum.

Nick artık uyumadığımı fark edince bilgisayarından başını kaldırıp bana baktı. Sanırım ikimiz de nefeslerimizi

tutmuştuk –ben tuttuğumu biliyordum– ta ki sonunda bilgisayarı kapatıp masaya koyarak yatağa doğru yürüyene kadar.

Hiçbir şey söylemedim, nasıl tepki vereceğimi anlamak için sadece bekledim. Yanımda durup yukarıdan bana bakınca içimde bir kıpırtı hissettim.

“Nasılsın?” diye sordu, yanağımı okşayarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti.

“Harika,” dedim neredeyse otomatik olarak. Beynim başka hiçbir şeye dikkat edemeyecek kadar bana dokunan parmaklarına odaklanmıştı.

Başını salladı ve arkasını döndü.

“Gidiyor musun?” diye sordum kendimi tutamayarak.

“Yapacak çok işim var, sana Los Angeles’taki en iyi kadının doğum uzmanını bulmak da dahil,” dedi telefonunu çıkararak. “Giyin. Oda servisine kahvaltı getirmeceğim.”

Üzerime bir sweatshirt geçirdim ama pijama altımı değiştirmedim. On dakika sonra, bir orduya yetecek kadar yiyeceklerle dolu iki büyük tepsi belirdi. Nick telefon etmekle meşguldü ve telefonu kapattığında artık yemek yiyemiyordum. Yarı boş tabağıma baktı.

“Ye,” dedi.

“Başka bir şey yiyecek durumda değilim,” dedim, yumurtalarımı çatalımla karıştırarak.

Kendi hakkımızda konuşmamıştık, bu beni geriyordu. Son birlikte olduğumuzda bana söylediklerini, beni asla affetmeyeceğini söylerken ne kadar emin görüldüğünü düşünmekten kendimi alamıyordum.

“Yemeğinle oynamayı bırak. Daha bir lokma bile almadın.”

Kaşlarımı çattım. “Şimdi durum böyle mi? Sürekli bana emir mi vereceksin? Eğer durum buysa, Jenna’ya geri dönerim.”

Bunu duymak hoşuna gitmemiştii ama daha bir şey söyleyemeden kapı çalındı. Steve elinde birtakım dergilerle dalgın dalgın içeri girdi.

“Her yerde var, Nicholas,” dedi, beni ya da yumurta, meyve, mısır gevreği ve kahve tepsisini fark etmemiş gibi görünüyordu.

“Biliyorum,” dedi Nick, dönüp masaya yürüdü. Steve onu takip etti. Ben de kalkıp aynı şeyi yaptım.

“Ne her yerde?” diye sordum, Steve beni durduramadan *People*’ın bir kopyasını aldım. Manşeti gördüm: Nicholas Leister *Eski Numaralarına Devam Ediyor*. Altında, yüzünde bir kesikle pestili çıkmış bir halde bir bardan çıkarken fotoğrafı vardı. Makale sayfasını çevirdim, ama Nick bana kızgın ve tehditkâr bir bakış atarak dergiyi elimden aldı.

“Yatağa geri dön, Noah. Hemen.”

Kollarımı kavuşturup, “Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz,” dedim.

“Ne istersen anlatacağım ama lütfen yatağına dön.”

Otoriter davranmıyordu; benim için endişeleniyordu. Bunu o muhteşem gözlerinin derinliklerinde görebiliyordum. Steve’in her hareketimi izlediğini fark edince kendimi bir tuhaf hissederek dediğini yaptım. Nick beni ancak örtünün altında görünce rahat nefes alır gibi oldu.

“Margot’yla konuş. Bu işi o halleder,” dedi Nick dergiyi çöpe atarken.

“Bunu açıklamak ister misin?” diye sordu Steve, bana bakarak.

Bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim, Nick’i kınadığı açıktı. Steve’in gözlerinde ilk kez tehdite benzer bir şey görüyordum.

“Mümkün olduğunda açıklayacağım. Şimdilik sadece dediğimi yap; Margot’yla konuş, bundan sonra başka hiç-

bir şeyin duyulmamasını sağlamaya çalış. Basının bilmesini istediğim son şey Noah'nın benimle birlikte olduğu.”

Bu canımı yakmıştı; neden yalan söylenecekti ki? Ama benim için daha önemlisi, bir muhabirin böyle bir başlık atmasına, Steve'in küçüklüğünden beri koruyup kolladığı genç adamı onaylamıyormuş gibi davranmasına neyin sebep olduğunu öğrenmekti.

Steve, sözde patronunun yanından geçip yanıma geldi. Bana her şeyin yolunda olup olmadığını sorarken yüzünde endişe gördüm.

Arkasında, Nick'in kollarını kavuşturup ona delici bir bakış attığını görebiliyordum. Görmezden gelinmekten hoşlanmamıştı, eminim yarı çıplak yattığım yatağın o kadar yakınında başka bir adamın durmasından da hoşlanmıyordu.

“Benim için endişelenme, Steve,” dedim, rahatlatan bir ton yakalamaya çalışarak.

Onu ikna ettiğimi sanmıyordum ama en azından başını salladı, Nick'e hiç bakmadan, tek kelime etmeden çıkıp gitti.

“Bu neydi şimdi?” diye sordum.

Nicholas hâlâ Steve'in durduğu yere bakarak, “Sanırım öncelikleri değişti,” dedi, ama sesindeki bir şey bana bu konuda pek de üzgün olmadığını söylüyordu.

“Bana kiminle ve neden kavga ettiğini söyleyecek misin?”

Seyrek sakalını sıvazladı, bu onu kötü çocuk gibi, tam da kalbimi çarptıran bir çocuk gibi gösteriyordu.

“Kampüse yakın bir barda Michael'la karşılaştım,” dedi bir tür meydan okumayla. Gözlerimin içine bakıyordu, hatta tepkimi dikkatle izlediğini hissediyordum. Haberden sarsılmamak için kendimi tutmaya çalıştım ama

başaramadım. Hemen gerildim, korkmuştum. “Kavga ettik, ikimizi de dışarı attılar, basın bunu öğrendi ve şimdi bunu CEO olarak beni itibarsızlaştırmak için kullanmaya çalışıyorlar.”

Michael ve Nick... Kahretsin. Son kavgaları kötü sonuçlanmıştı. Ama Michael şehir dışındayken, Nick de New York’ta şirketine odaklanmışken tekrar bir şey olmasından endişe etmemiştim. Bırakın kavga etmelerini, tekrar karşılaşabilecekleri bile aklımın ucundan geçmezdi.

“Onunla kavga etmemeliydin,” dedim. Belki de onu kınadığımı düşünüyordu ama korkuyordum çünkü beladan uzak durması gerektiğini biliyordum. Michael suç duyurusunda bulunursa Nick’e ne olacağından emin değildim. Ama ilk karşılaştıkları gecenin bir tekrarını yaşayamayacağımızı biliyordum.

Yatağın ayak ucunda dururken giysilerinin içindeki kasları gerilmişti. “Onu tekrar gördün mü?”

Michael bir ay önce karşılaşmamızdan ona bahsetmiş miydi?

“Onu kampüste gördüm; zar zor iki üç kelime konuştuk. Nicholas, onu görmeyi ben de senin kadar istemiyorum. Geri döneceğini sanmıyordum ama sanırım başka planları var.”

“Onu görmeni istemiyorum, Noah.” Bu bir tehdit gibi gelmişti.

“Öyle bir niyetim yok.”

Şaşırmış görünüyordu. Sanırım bu cevabı beklemiyordu. Nicholas kendisi New York’a gittikten sonraki haftalarda Michael’ın beni nasıl taciz ettiğini hiç bilmiyordu. Bunu ona anlatmaya niyetim yoktu. Michael’ın niyetinin, hakkında atıp tuttuğu Nick’le uğraşmak gibi olgunlaşmamış bir arzudan öteye gitmediğinden emindim.

Cevabımın Nick için ne kadar önemli olduğunu anla-

yınca gözlerimi kırptırdım. Michael'ın benden gerçekten uzak durması benim için de çok önemliydi. "Söz veriyorum."

"Güzel. Şimdi ofise gitmem gerekiyor."

Bu beni üzmüştü, ama belki de aylarca yatağa bağlı kalacakken o odada benimle kalmasını bekleyemezdim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni cep telefonumdan ara ve lütfen yataktan çıkma Noah."

Başımı salladım, çıkıp gitti. Geç kalmayacağına söz vererek beni o yabancı odada dönüşünü beklerken yalnız bıraktı.

NOAH

Sonraki iki gün tuhaftı. Nicholas ofiste durup dinlenmeden çalışıyor, sabaha karşı döndüğünde ben çoktan derin uykuya dalmış oluyordum. Gözlerimi açtığımda yatakta onun tarafının bozulmamış olduğunu, üzerinde bana iyi bir gün geçirmemi ve benim ya da bebek için kötü olabilecek hiçbir şey yapmamamı söyleyen bir not olduğunu görüyordum.

Hapishanemden çıkıp hastaneye gitmeden önceki gece, kanepeye oturup kendimi uyanık kalmaya zorladım. Sinirliydim; yerimde duramıyordum. Hâlâ hiçbir şey çözüme kavuşmamıştı, endişem ve neredeyse kırk sekiz saattir kimseyle normal bir konuşma yapamamış olmam beni etkiliyordu. Gergindim, huysuzdum, işlerin ters gidebileceğinden, doktorun bana söyleyebileceklerinden korkuyordum; bu da günlerin, saatlerin ve dakikaların ağır çekimde geçmesine neden oluyordu.

Odamızın kapısı neredeyse ses çıkarmadan açıldığında saat ikiye geliyordu. Sol taraftaki kanepeden içeri gireni mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Nick beni orada görünce şaşırarak durdu, yüzünü görünce kendimi hız treninin tepesinden düşen biri gibi hissettim.

“Uyanık ne yapıyorsun?” dedi kendini kontrol etmeye çalışarak, deri ceketini çıkarıp konsolun üzerine koydu. Şık

ama gayri resmi giyinmişti, dairesinden birkaç tane gönderilmiş olmasına rağmen takım elbise giymemişti ve kravatı yoktu. Kesinlikle işten gelmiyordu.

“Seni bekliyorum,” dedim. Yanıma geldi, eğilip beni kucağına alarak yatağa taşıdı. Boynuna sarıldım, iki gün neredeyse hiç temas etmedikten sonra tekrar dokunulunca şaşırmıştım.

Vücudum daha önce hiç olmadığı kadar titriyor, birlikte olduğumuzda her zaman bildiğimiz o yakınlığı paylaşmak istiyordum. Pişman mıydı? Benden yine eskisi gibi nefret ediyor da bunu bebek yüzünden saklıyor muydu?

Gözlerimin içine bakmıyordu. Michael’dan uzak duracağıma söz verdiğimden beri bakmamıştı. Michael’ı görmenin tüm o gömülü anıları uyandırmasından, artık asla iyileşmeyecek olan yaraları yeniden açmasından korkuyordum. Nick’in hâlâ bizim için en iyi şeyin ayrı kalmak olduğunu düşünmesinden, hiçbir şeyin, kendi çocuğunun bile fikrini değiştiremeyeceğinden korkuyordum.

Beni yatağa bırakmaya çalıştı ama boynunu bırakmadım. Öpmek için onu kendime çektim. Dudaklarımın hemen üzerinde durdu, o kadar hareketsizdi ki kalbim neredeyse duracaktı, tüm korkularımın haklı olduğunu görüyordum.

“Yapamam, Noah,” diye fısıldayarak itiraf etti, kollarımı çözüp ayağa kalktı. Banyoya giderken bana bir daha bakmadı. Reddetmesini hazmetmeye çalışarak yatakta kaldım.

Yüreğim kanıyormuş gibi geliyordu. Demek başladığımız yere geri dönmüştük. Çarşafların arasına kıvrılıp yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını fark etmemeye çalıştım. Banyo kapısını açtığında uyuyormuş gibi yaptım. O sırada Nick’in benimle yatmadığını, sonradan çarşafı düzelt-

mediğini fark ettim. Kanepede, benden olabildiğince uzakta uyuyordu.

* * *

Doktor randevum öğlen vaktiydi. Nick'in otel odasında çalışması beni şaşırtmıştı. Onu görmezden gelerek duşa girdim. Aynada gözlerimin kızarmış ve şişmiş olduğunu gördüm. Bir gece önce beni reddetmesinden ne kadar etkilendiğimi görmesini istemiyordum, bu yüzden nispeten düzgün görünene kadar belirtileri örtmek için uzun zaman harcadım. İyi bir makyajın yapabildikleri inanılmazdı.

Asıl sinirimi bozan kıyafet seçmeye gittiğimde artık hiçbir şeyin üzerime olmadığını fark etmek oldu. Bu benim için değişik bir şeydi: Hiçbir zaman kilo problemim olmamıştı; kot pantolonuma girmek için yatağa uzanarak kıvrılıp bükülmek zorunda kalmamıştım. Bebeğimin şişkinliği görünürde pek belli olmuyordu, ama gene de kendimi balina gibi hissediyordum. Moral bozukluğum banyodan çıkarken kapıyı çarpmamla kendini belli etti. Nick bilgisayarıdan başını kaldırıp merakla bana baktı.

“Arabanın anahtarlarına ihtiyacım var,” dedim aksi bir ifadeyle, bir an önce o odadan kaçmaya hazırdım.

“Sebebini sorabilir miyim?”

Ona inanamayarak baktım. Gerçekten unutmuş muydu? “Çocuğunun sağlığıyla ilgilenen doktora gitmek için.”

Gülümsemeye başladığını gizlemeye çalışarak kalktı, dizüstü bilgisayarını kapatıp anahtarlarını alarak parmaklarının arasında birkaç kez çevirdi.

“Jinekoloğa gitmen gerektiğinin farkındayım. Anladığım, neden oraya araba kullanarak gideceğini düşündüğün.”

Çenemi sıktım. “Pekâlâ araba kullanabilirim. Aslında bu konuda senden daha iyiyim.”

Artık gülümsemesini ya da vücudumda gezinen gözlerindeki ilgiyi gizleme zahmetine girmiyordu. Keşke bir parka giyebilseydim diye düşündüm. O anda kendimi bundan az çekici hissedemezdim, onun bu kadar seksi olması her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

“Bana araba kullanma becerilerini başka zaman gösterebilirsin Çilli, ama şimdilik seni direksiyon başında görmek istemiyorum,” dedi, ceketini kapıp kapıyı açtı. “Gel bakalım. Çocuğumla tanışmaya hazırım.”

Bir an hareketsiz durdum, sonra kendimi zorlayarak bacaklarımı hareket ettirdim. Asansöre binip lobiyi atlayarak doğrudan otopark katına indik. Yola çıktığımızda, havamda olmasam da söylemem gereken bir şey olduğunu düşündüm.

“Bugün bebeğin cinsiyetini söyleyebilirler,” dedim, her ne kadar içimdeki Mini Noah mı yoksa Mini Nick mi olduğunu öğrenmek için can atsam da, önemli bir şey değilmiş gibi davranıyordum.

“Bugün mü?” diye sordu, şaşkın şaşkın baktıktan sonra yeniden yola odaklandı. Elleri gerginlikle direksiyonda kayınca araba hafifçe sağa sola savruldu.

“Birkaç hafta önce öğrenebilirdim, ama... beklemeye karar verdim.” Pencereden dışarı baktım.

Onsuz öğrenme fikrinin benim için dayanılmaz olduğunu itiraf etmek istemiyordum. O anlarda ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmesini istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, her zamankinden daha fazla.

Nick elimi tutup hafifçe öptü. Aramızda ördüğü duvarın bu kadar çabuk yıkılmasına şaşırmıştım. “Beni beklediğin için teşekkürler,” dedi. Ona gerekçelerimi söyleme gereği bile kalmamıştı. Beni neredeyse benden iyi tanıyordu.

Az çok sakın bir sessizlik ânından sonra, ne düşündüğünü öğrenme dürtüsü beni çekincelerime rağmen konuşmaya zorladı. “Ne olmasını istiyorsun?”

Nick gülümsedi. “Ya sen?”

“Önce ben sordum.”

Güldü. “Sanırım bir kızı idare edebilirim,” dedi birkaç saniye düşündükten sonra.

“Yeterince deneyimin var,” diye yanıtlamaktan kendimi alamadım.

Nereye varmak istediğimi biliyordu ama tartışmamaya karar verdi.

“Bir iki kez bebeğe Mini-Ben dediğini hatırlıyor gibiyim. Yanlış duymadıysam tabii?”

Kızardım. Tamam, evet, aklımda kullandığım isim buydu ama bu kız olacağını varsaydığım anlamına gelmiyordu.

“Ufacık bir Nicholas’la başa çıkabilir miyim bilmiyorum,” diye savunmaya geçtim. Öte yandan kollarımda bebek bir Nick hayal ettiğimde vücuduma sıcaklık yayılmıştı.

“Çilli, küçük bir Noah’mn daha kolay olacağını mı ima ediyorsun? Bazen zavallı annen için üzülüyorum. Tanrı bilir nelere katlanmak zorunda kalmıştır...”

Şaka yaptığını biliyordum ama gene de ona ters ters baktım. “Merak etme, benim kadar çekilmez ya da baban kadar sinirli olursa küçük kızıma ben bakarım.”

Şimdi Nick ağzı kulaklarında sırtıyordu. “Noah, eğer kızımız olursa dünyada en sevilen kız olacak. Hiçbir babanın kızıyla benim kadar ilgilenmeyeceğinden emin olabilirsin.”

Bu sözler daha fazla iğnelememe bir son verdi, arkamı dönerek sözlerinin beni ne kadar etkilediğini gizlemeye çalıştım.

Beni her şeyden çok seven bir babaya sahip olmanın ne

demek olduğunu hiç bilmemiştim, bu hayal bile edemeyeceğim bir şeydi; Nick'i oğlumuz ya da kızımızla birlikte düşünmek, aramızda ne olursa olsun bebeğimizin sevgiyle kuşatılmış olarak büyüyeceğinden emin olabileceğimi fark etmemi sağlamıştı.

Birkaç dakika sonra hastaneye vardık, oraya girip ultrasonla bebeğimizi görmeye çok yaklaşmamız birdenbire çok gerçek bir hal almıştı. Bekleme odasında birçok kadın ve eşleri oturuyordu. Nick'le ikimiz en gençleriydik. Kendimizi bu durumda bulmak garipti. İsmimi söylediklerinde içeri girmeden önce Nick'in elini tutmaktan kendimi alamadım.

Yine korkuyordum. Bize ne söyleyeceklerini hiç bilmiyordum, özellikle bugün geri dönüş olmadığını gerçekten anlamıştım. Tek istediğim dünyaya mutlu, sağlıklı bir bebek getirmektir, kendi bedenimin bu hayalin gerçekleşmesini engelleyebileceği fikri kendimden nefret etmeme neden oluyordu.

Doktor Hubber ofisine girdiğimizde beni muhabbetle karşıladı. El sıkışırken Nick'e merakla, Nick de ona yapmacık bir nezaketle baktı. Nick'in şimdiden onda bir sorun bulmaya çalıştığını biliyordum.

"Doktor, bu Nicholas Leister, benim... şey, babası," dedim kızarak, kendimi aptal gibi hissediyordum.

Nicholas bir şey demedi. Birlikte olduğumuzda hep yaptığı gibi dominant tutumunu görmek isterdim ama aklım daha çok Mini-Ben ve her şeyin yoluna gireceğine dair umudumdaydı.

Doktor Hubber muayene masasına uzanmamı söyleyerek birkaç rutin soru sordu.

Nicholas yanıtlarıma odaklanmıştı, gözlerinin arasındaki kırışıklıkların giderek derinleştiğini fark ediyordum. Doktor bluzumu kaldırmamı söyleyip ultrason aparatını

karnıma bastırınca Nick yaklaşıp doktorun her hareketini dikkatle izlemeye başlamıştı. El aleti, jel yüzünden hâlâ soğuk olan cildimde kayıyordu. Birkaç saniye sonra ekranda Mini-Ben göründü. Bebek eskisinden daha büyüktü ve bir kurbağa yavrusuna daha az benziyordu; kolları ve bacakları daha kalm, daha güçlüydü.

İlk kez görmek inanılmazdı, ama şimdi çok daha özeldi. Nick'in yüzündeki şaşkınlık ifadesine baktım. Anlamıştım; bebeğiniz hakkında bir şeyler duymak önemliydi ama tam karşınızda görmek bambaşkaydı.

Jinekolog cihazı hareket ettirmeye, hesaplamalar ve ölçümler yapmaya devam etti.

"İyi haberlerim var," dedi ikimize bakarak. "Hematom temelde yok olmuş. Orada küçük bir gölge var ama kısa sürede kaybolacağını rahatlıkla söyleyebilirim."

"Bu bebeğin tehlikeyi atlattığı anlamına mı geliyor?" diye sordum heyecanla, sanki haftalardır farkında olmadan taşıdığım ağırlık sonunda kalkmış gibi rahatlamıştım.

"Her ay kontrol etmeye devam edeceğiz, ama evet, şu an her şey olması gerektiği gibi." Gülümsedi. "İyi durumdasın Noah."

Başımı geriye bırakarak içimi çektim. "Yani artık normal bir hayat yaşayabilir miyim, Doktor?"

Doktor daha cevap veremedi Nick araya girdi, yüzünde güvensiz bir ifade vardı. "Hematomun temel olarak yok olduğunu söylediniz. Bu tamamen geçmediği anlamına geliyor. Birkaç hafta daha dinlenmesi onun için daha iyi olmaz mı?"

Ne?! Hayır!

Ona öfkeyle baktım, ama beni tamamen görmezden geldi.

"Günlük hayatında yaptığı olağan şeyleri yapabilir Bay Leister. Ama stres ve yorucu fiziksel aktivite yok. Buraya

ilk geldiğinde de söylediğim gibi, tıbbi geçmişi ve sonraki faktörler bu hamileliği normalden daha riskli kılıyor. Bu panik yapması anlamına gelmiyor, ama sakın olmalı. İkinci üç aylık döneme girdi. İşler çok daha hızlı ilerlemeye başlayacak. Bebek, son seferden beri oldukça büyümüş ama beklediğimden biraz daha az, bu da bana önümüzdeki haftalarda büyük bir atılım yaşayacağınızı söylüyor.”

“Sakıncası yoksa, bu konuda ikinci bir görüş almak istiyorum,” dedi Nick, doktorun sözlerini hâlâ kabul etmiyordu.

Ama doktor hiç de alınmış gibi görünmüyordu. “Size memnuniyetle meslektaşlarımdan birini tavsiye edebilirim Bay Leister.”

“Buna gerek yok.”

Birbirlerine bakışlarında hafif bir düşmanlık vardı. Lanet olsun sana, Nicholas. Başka bir doktora gidecek değilim. Bu tipik Nick’ti, her zaman daha zeki olduğunu düşünüyor, her zaman olayların ortasına girmeye çalışıyordu.

“Bebegin cinsiyetini öğrenmek istiyor musunuz?” diye sordu doktor. Bu gerginliği gidermeye yetmişti.

Nicholas bana, *Rahatla* der gibi gülümseyince daha da heyecanlandım.

“Çok isteriz doktor,” dedi Nick elimi tutarak.

Doktor ultrason cihazını karnımın üzerinde gezdirdi, çok uzun gelen bir sürenin ardından sırtarak, “Erkek,” dedi.

Dünya durmuştu. Kalbim de.

Bir oğlan... Gözlerim yaşla doldu. Nicholas’la arabadaki konuşmayı hatırlayıp birbirimize gülümsedik. Nick’in tepkisi hâlâ en değer verdiğim anılardan biri. Birkaç saniye hareket etmeden şaşkın şaşkın ekrana baktı. Sonra beni hazırlıksız yakalayıp üzerime eğilip dudaklarıma bir

öpücük kondurdu, bunu hem memnuniyet hem de utançla karşıladım, çünkü Doktor Hubber sadece bir iki adım uzaktaydı. Nick geri çekilip gözlerimin içine bakınca içten içe eridim.

“Görünüşe göre Mini-Sen artık bir Mini-Ben oldu,” dedi.

“Bu başını döndürmesin,” diye uyardım onu.

* * *

Artık bebeğin iyi olduğunu, ayağa kalkıp hareket edebileceğimi öğrenince, otele dönerken kafamda planlar yapmaya başladım. Nihayet hayatımın dizginlerini elime alabilirdim. Yeniden işe yaradığımı hissetmeye ihtiyacım vardı. Benim gibi sürekli dışarıda olmaya alışmış biri için neredeyse bütün bir ayı yatakta geçirmekten daha kötü bir kâbus olamazdı.

“Bacaklarımı esnetmem gerek. Tanrım. Koşuya gitmek istiyorum. Okula geri dönmek, iş bulmak istiyorum...” dedim, pencereden bakarken şimdiden yoğun bir geleceği hayal ediyordum.

“Doktoru duymadın mı?” diye yakındı Nicholas. “Hematom geçmedi; istediğin her şeyi yapmaya geri dönemezsin.”

Ona döndüm. “Sen doktoru duymadın mı? Normal hayatımı yaşayabileceğimi söyledi. Ne yapacağımı söylemek senin için kolay; bir ayını yatakta geçirmedi.”

Nicholas derin bir nefes alıp vererek direksiyonu sımsıkı kavradı.

“Dairem hakkında konuşmamız gerek... Oraya gitmek istemediğini biliyorum ve buna saygı duyuyorum ama bir şekilde işleri yoluna koymamız gerekiyor. Otel şimdilik iyi ama insanlar orada olduğumu biliyor ve şu anda dikkat çekemem.”

Bunun benimle ne alakası vardı?

“Benim dairem var, depozitoyu ödedim, yerleşmeye hazırım Nick.” Aslında orada olup rahatlamayı ve gelecek için hazırlık yapmayı heyecanla bekliyordum. “Sen kendi evine geri dönebilirsin. ”

“İstedğin bu mu? Ayrı yaşamamız mı?” Sesinde acı vardı, reddedilmenin acısı ve öfkesi.

“Eğer *birlikte* değilsek *birlikte yaşayamayız*.” Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama gerçektir.

“Tanrım, Noah, durum değişti, bunu anlamıyor musun?”

Başımı iki yana salladım. Tam duymak istemediğim bir şeyi söylemişti. “Evet, durum değişti. Bir bebeğim olacak. Ama bu tekrar bir araya gelmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Nerede olduğumuzu kabul ettim ve...”

“Ve ne?” diye sordu direksiyonu sertçe sağa kırıp otelin otoparkına girerken. “Hapı yuttum. Şimdi ikinizle de ilgilenmem gerekiyor.”

“Sen mi ilgileneceksin bizimle?” diye bağırdım öfkeyle. “Ben senin sorumluluğunda değilim, bana bir daha beni sevmeyeceğini, kesinlikle bana bir daha güvenmeyeceğini çok açıkça belli eden biriyle birlikte olmayı reddediyorum, o yüzden baştan alalım. Çocuğa benimle birlikte bakabilirsin, ama hepsi bu: Seninle yaşamayacağım, emirlerine uymayacağım ve doktor değiştirmeyeceğim. Doğum yapana kadar tüm kararlar bana ait. Bebek doğduğunda, onu nasıl büyüteceğimize birlikte karar vereceğiz. Ama her birimiz kendi evimizde kalacağız.”

Arabadan inip kapıyı çarptım. Bu tam da korktuğum şeydi: Nicholas hamileliğimi onu kendime döndürmenin çarpık bir yolu olarak görüyordu. Ama ben öyle yapmıyordum. Nicholas’ın sempatisini kazanmak istemiyordum,

ona yük olmak istemiyordum... Tanrı aşkına! Reddetmesi beni incitmiş olabilirdi, ama onu asla manipüle etmeye çalışmazdım, onu hiçbir şey yapmaya zorlamazdım.

Nicholas sorularına devam etmek için odaya varana kadar bekledi.

“O halde planın kendi hayatlarımıza devam etmemiz ve sonra... Ne? Velayeti mi paylaşacağız? İstedğin bu mu?” Yatağın kenarına oturdu, giysilerimi askılardan indirip yakındaki bir masanın üzerinde gelişigüzel katlamamı izledi. Bir an başımı kaldırıp ona baktım. Rahat görünüyordu ama o gözlerin ne sakladığını biliyordum. Arabada söylediklerim hiç hoşuna gitmemişti, ama bana tekrarlayınca benim de hoşuma gitmediğini fark ettim. Lafına devam etti: “Onu hangi günler, hangi hafta sonları, hangi tatillerde alacağımıza karar vermek... istediğin bu mu? Çocuğumuzun ayrı yaşayan anne babayla büyümesi mi?”

Bu korkunç olasılık karşısında gözlerim doldu. Bu şekilde büyümenin ne demek olduğunu biliyordum. Korkunç bir şeydi. Hayatımın yarısında bir babam olmamıştı; diğer yarısında ise ondan korkarak kaçmış, hep bana zarar vereceğini düşünmüştüm. Nick de benzer şeyler yaşamıştı: Anne babasının ayrıldığını, annesinin onu terk ettiğini görmüştü.

Küçük tatlı bebeğimi, kocaman mavi gözlerini, sarı saçlarını, Nick’le benim yaşadığımız şeyleri yaşadığını hayal edince daha önce hiç olmadığı kadar kalbim sıkıştı. Titrememi kontrol etmeye çalışarak dudağımı ısırdım, Nicholas kalkıp yanıma geldi.

“Seni korumama izin ver,” dedi yüzümü okşayarak, çelik gibi bir kararlılıkla gözlerimin derinliklerine baktı. “Ne dediğimi, seni asla affedemeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama gittiğimden beri aklımdan çıkaramıyorum.

Tepkin, üzüntün... peşimi bırakmadı Noah. Ama bir şeyler değişti, her şeyi farklı görmeye başladım; sanki uzun bir gri dönemden sonra her şeyi yeniden renkli görüyormuşum gibi. Oğlumuzu ekranda gördüğüm zaman Noah... Kah-
retsin, dünyanın en mutlu adamıydım. Sadece harika bir bebeğim olacağı için değil, ayrıca tüm dünyamı güzelleştiren bir kadından olacağı için.”

Gözlerimi kapattım, bir damla gözyaşının aktığını hissettim. Nick alnını alnıma yaslayınca sıcak nefesi beni sarıp sarmaladı.

“Birbirimizi çok incittik, Çilli. Ağzımdan çıkan tüm incitici kelimelerin farkında olmadığımı sanma. Michael’la olanlar yüzünden çektiğim acıdan sonra senin de acı çektiğini görmek istedim. Ama Noah, senin benim için doğru kişi olduğundan asla, bir kez bile şüphe etmedim.”

Gözlerimi açtım.

“Sophia’yı terk ettim, Noah.”

Onları birlikte düşününce kalp atışlarım hızlandı, onları bir dergide ya da televizyonda gördüğüm için yatakta ağlayarak geçirdiğim geceleri hatırlamıştım. Nick’in Sophia hakkında söyledikleri, Sophia’nın onun için doğru kadın olduğu, daha zeki, daha olgun, her şeyde daha iyi olduğu... Tüm bunları hâlâ hatırlıyordum, kalbime bıçak gibi saplanmıştı.

“Yapmamalıydın.” Ondan gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama bırakmadı. Ne söylediğimi anlamamıştı, ama gene de açıklamamı yapmaya devam ettim. “Nicholas, seni başka bir adamla aldattığımı unutamayacaksın, ben de seni tekrar kaybetmeye dayanamayacağım. Korkuyorum, çok korkuyorum ve bu sefer aramızdakilerin yürüyüp yürümeceğini görmek için elimden geleni yapamam.”

“Bırak söylediğim her şeyin doğru olduğunu sana göstereyim, Noah.”

Başımı iki yana salladım. Yüzümü tutup beni ayrıldığı-mızdan beri dilediğim şekilde öptü. Dudakları bir, iki kez benimkilere dokundu, sonra sabitlenince içimi çektim. Dili ağzıma girince eridim. Beni kaldırdı. Bacaklarımı ona do-ladım. Dudağımlı ısırdı, emdi, öptü, bir cevap bekliyordu. Uzun beklemesi gerekmedi. Sözleri beni paralyze etmişti. Bir an tünelin sonundaki ışığı görebilmiştım, küçük ama parlaktı. Ama oraya ulaşmak için her türlü engeli, aşabi-leceğimden emin olmadığım engelleri aşmam gerekiyordu.

Nicholas beni bıraktı.

“Günlerdir bana dokunmadın bile. Düşündüm ki...”

“Sana dokunmadım çünkü başlarsam duramayacağı-mı biliyordum...” dedi kendini haklı çıkarmaya çalışarak. “Sana alan bırakmak istedim. Hazır değilsen seni zorla-mak istemedim.”

Konuşamıyordum.

“Senden çocuğum olacak Noah. Seninle birlikte. Belki buna inanman zaman alacak ama hiçbir yere gitmiyorum.”

Ciddi miydi? Sözleri gerçekten doğru olabilir miydi? Onu tüm ruhumla seviyordum, tek istediğim onun beni tekrar benim onu sevdiğim gibi sevmesiydi.

“Ağırdan alalım Nick,” dedim.

“Daha iyisi: Sıfırdan başlayalım,” dedi.

NICK

Eşyalarını toplamasına yardım ettim ve bavullarımızı birlikte topladık. Noah odada dolaşırken ona ne kadar âşık olduğumu saklamaya çalışmadım. Sözlerimin ve niyetimin gerçek olduğunu söyleyip bunları hemen kabul etmesini bekleyemeyeceğimi biliyordum, özellikle de bir daha asla birlikte olmayacağımıza yemin ettikten sonra. Ama umursamıyordum; kalbimin derinliklerinde hep bunun olmasını, bir şeyin beni ona geri dönmeye zorlamasını, kendimi kandırdığımı düşünmemek için bir gerekçe ortaya çıkmasını istemiştim.

En büyük korkum daima onu kaybetmek olmuştu. Onu sonsuza dek kaybetmek. Beni aldatıp da ondan bir buçuk yıl ayrı kaldığımda doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm. İnsanları kolay affetmezdim. Noah bu konuda haklıydı. Kendi annem kanserdi, ama bunu yapabilmek için hâlâ mücadele etmem gerekiyordu, hem de doğru yaptığımdan emin bile değildim.

Üzgünüm, sadece bir kelimeydi... ama kesinlikle önemli bir kelimeydi. Noah kalbimi açan kişiydi, şimdi bunu kaybetmenin ne anlama geldiğini, hayat boyu onunla olma sebebim olduğunu bilmek, ilişkimizin başından beri eksik hissettiğim güven duygusunu vermişti.

Ona son kez veda ederken söylediklerimde ciddiydim. Ya da en azından öyle sanıyordum. Noah'nın fikrimi değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığına gerçekten inanmıştım, ama şimdi olduğunu anlıyordum, her şey değişmişti. Her zaman birçok kişi için ikinci planda olduğumu hissetmiştim. Babam her zaman işini benim önüme koymuştu ve şu anki karısını ilk çocuğunu sevdiğinden daha çok sevdiğini biliyordum. Annem... Başka bir adamla kaçmak için beni terk etmişti, babamdan intikam almayı bana karşı hissettiği sözde sevginin önüne koymuştu... Ve Noah... Noah benimkinden çok daha ağır sorunlarla uğraşıyordu, ama beni deli gibi sevdiğine inandırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın en kötüsünü beklemeyi, inanmamayı, her şeyin yoluna girmesi için dua etmeyi daha kolay bulmuştum. Bütün problemlerimize ve güvensizliklerimize rağmen bu noktaya ulaştığımızı biliyordum, neredeyse yirmi dört yıllık yaşamdan sonra nihayet rahatlamamı sağlayacak, aşkın mümkün olduğunu, her şeyden önce beni düşünen birinin olduğunu bana gösterecek bir şey bulmuştum.

Yolda olan o çocuk benim koşulsuz sevgi umudum, onu bana veren de tüm kalbimle sevdiğim kişiydi. Onu nasıl affetmezdim? Onu ilk gördüğümünden beri ihtiyacım olan her şeyi bana vermişken, bunu uzun süre kavrayamamış olsam bile, geçmişini nasıl unutmazdım?

Sonunda, ruhumda ve aklımda huzur hissediyordum. Sanki dünyamda kopan fırtına aniden dağılmıştı, artık parlak güneş beni kör ediyordu. Birini gerçekten affetmenin böyle bir his olduğunu tahmin ediyordum. Sonsuz sükûnet... Koşulsuz sevgi.

* * *

Noah'nın evinde etrafına bakındığını, kutulardan bir şeyler çıkardığını, onları ısrarla raflara koyduğunu fark ettim. Bu beni germiştir. Bir rafa ulaşmak için sandalyeye çıkınca az kalsın kalp krizi geçirecektim. Ödüm kopmuştu, yanına gidip onu kucaklayarak kaldırdım.

“Lanet olsun, Noah!” diye bağırdım, onu yere koyup elindeki eşyayı aldım. “Yatakta geçen haftalardan sonra ayağa kalktığın ilk gün. Biraz rahatlasan iyi olur, ne dersin?”

“Sadece gerginim ve yerimde duramıyorum. Üzgünüm,” diyerek sanki bana yakın olmak onu yakıyormuş gibi uzaklaştı. Odanın karşısına geçip benden olabildiğince uzakta durdu.

“Geceyi burada geçirmemi istemediğinden emin misin?” diye sordum, onu bırakmak hiç hoşuma gitmiyordu.

Ayrılmak çok zor olacaktı. Onu yanıma almak istiyordum, kahretsin; ona bakmak, ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyordum.

Cevap veremedi kapı açılıp içeri Lion'la Jenna girdi, ellerinde bir demet mavi balonla ısıllı gülümsüyorlardı.

“Bir oğlan!”

Şaşkınlıkla Noah'ya baktım, gülümseyerek omuz silkti. Bir saniye sonra Jenna üzerine atılarak Noah'ya sarıldı, elinden bıraktığı balonlar tavana doğru uçtu. Lion elinde küçük mavi bir oyuncak ayıyla geldi, tam bir salak gibi gülümsüyordu.

“Demek baba oluyorsun ha?” dedi.

İstemsizce boğazımın düğümlendiğini hissettim. Gerçekten baba olacaktım. Fikre alışmaya başlamam gerekiyordu.

“Bunu kutlamamız lazım!” diye önerdi Jenna, el çırparak kollarıma atıldı. “Biliyorsun, eğer beni vaftiz annesi olarak

seçmezsen, tüm kirli sırlarını anlatırım.” Yanıt olarak uzanıp saçını çektim. “Nereye gidelim?” diye devam etti Jenna. “Yemeğe mi, bara mı? Hatta bir hafta sonu kaçamağı bile yapabiliriz. Bu özel bir durum; bunu yapmalıyız!”

O anda Noah’ya bunlardan hiçbirinin cazip gelmediğini anlamak için tek bir bakış yetmişti. Bir bebek beklememiştik ama ben çok mutlu olsam bile, Noah’nın bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine dair güvence istediğini biliyordum. Sonunda yeniden normal bir şekilde yaşayabiliyordu, ilk söylediği derslerine geri dönmek, çalışmak, dışarı çıkmak istediği olmuştu. Çocuğun tek odak noktası haline gelmesini istemiyordu.

Bunu sürekli gündeme getirmek istemiyordum. Onu er ya da geç buna alışacağını bilecek kadar iyi tanıyordum ama bu arada yıkılmasını da istemiyordum. Ve eğer yıkılırsa yanında olmak istiyordum.

“Dansa gidelim,” dedim, onu yatağa geri sokup orada kalmaya zorlama arzumu bastırarak. Şaşkınlıkla bana baktı. “Yani, kalabalık pistte itişip kakışmak demiyorum, ama biraz dans eğlenceli olur, öyle değil mi?”

Noah gülümseyince kalbim duracaktı.

“Evet, eğlenceli olabilir,” dedi. Doktor muayenehanesinden çıktığımızdan beri onu ilk kez mutlu görüyordum.

Jenna kabul etti, Noah kıyafetlerini değiştirirken Lion’la ikimiz dışarı çıktık. Bir sigara çıkardım, çocuk sahibi olacağımı öğrendiğimden beri ilk kez içiyordum.

“Durumla nasıl başa çıkıyorsun?” diye sordu Lion, bakmamaya çalışıyordu. O da bir sigara yaktı.

“Sadece dört ay sonra hayatımın değişeceğini ve bir daha asla aynı olmayacağını kabullenmeye çalışıyorum.”

“Peki ya Noah? İkiniz yeniden birlikte misiniz?” diye sordu dikkatle.

Noah'nın bina kapısına baktım.

“Üzerinde çalışıyorum,” dedim kızlar yeniden görünürken. Noah kotunu çıkarıp bir tişört elbise, transparan tayt ve yüksek çizme giymişti. Saçlarını da açık bırakmış, ruj ve göz kalemi sürmüştü. Yemin ederim onu hiç bu kadar güzel görmemiştim.

Şimdi onu eve götürüp yatağa yatırmayı her zamankinden fazla istiyordum; neredeyse gecenin tadını çıkarmasını ve özgür hissetmesini istediğim kadar. Noah yüzünde şüpheyle yanıma geldi.

“İyi misin?” diye sordum, onu kendime çekip nefesi kesilene kadar öpmek istiyordum.

Başını salladı ama gözlerime bakmadı. Eski halimize dönmemizin uzun zaman alacağını biliyordum ama şimdi onu her zamankinden fazla kendime ait görmek istiyordum.

Arabamı çalıştırdım, Noah yolcu koltuğuna oturdu, hemen sonra kıpırdanıp durduğunu fark ettim.

“Ne oldu?” diye sordum.

Noah başını iki yana salladı ama o kadar kolay pes etmeyecektim.

“Noah, bana söyleyebilirsin.”

“Sadece... ailemize ne diyeceğiz?”

Bu kadar endişelendiği şey bu muydu?

“Noah, insanlar ne diyecek diye endişelenme tamam mı? Ailemiz hikâyemizi biliyor; onlara sadece tekrar birlikte olduğumuzu söyleyeceğiz. Bebeğe gelince... Sen onlara söylemeye hazır olana kadar öğrenmeyecekler.”

“Annem felç geçirecek.” Temiz hava girsin diye camı indirdi. “Ayrıca, onlara tekrar birlikte olduğumuzu söyleyemeyiz. Durumun nasıl gittiğini görmemiz gerek. En iyisi hiçbir şey söylememek. Zaten şu anda pek belli olmuyor, öyle değil mi?”

Karnına baktık. Doğru, pek fark edilmiyordu, ama bu yakında değişecekti: Beş aylık hamileydi. Çok geçmeden hem ebeveynlerimiz hem de herkes öğrenecekti. Onu çıkabilecek dedikodulardan korumak için endişeleniyordum. Herkes benim hâlâ Sophia Aiken’la birlikte olduğumu düşünüyordu, Noah’yla ilgili haberler çıktığında skandal olacaktı. Bununla yüzleşmeye hazırlanmam gerekiyordu.

“Bunu uzatacak fazla vaktimiz olduğunu sanmıyorum ama sen hazır olana kadar tek kelime etmeyeceğiz, tamam mı?”

Noah başını salladı. Az sonra kulübe varmıştık. Sağır edici bir gürültü vardı, VIP odası istedim. Jenna durmadan bebekten, ona ne isim vereceğimizden, nerede yaşayacağımızdan, odasını ne renge boyayacağımızdan bahsediyordu... Sinirimi bozmaya başlamıştı. Noah arkadaşının coşkusunu paylaşmaya çalışıyordu, ama Lion bile Jenna’nın aşırıya kaçtığını anlamıştı.

Lion’la Jenna dans etmeye giderken Noah oturduğu yerden izliyordu. Jenna bir ara gelip onu dans pistine çekti, bir süre eğlendiler. Noah’nın her hareketini nefesimi tutarak izliyordum, ama on dakika sonra geri dönüp yanıma oturdu.

Eğlenmiyordu.

“Gitmek ister misin? Yoruldun mu?” diye sordum, kafamda alarmlar çalıyordu.

Zoraki gülümseyerek başını iki yana salladı.

Bir saat daha dayandık, sonunda gitmek için ısrar ettim. Bir şeyler olduğunu biliyor, bunu arkadaşlarımızdan saklamaya çalışsa bile, nasıl bir ruh halinde olduğunu anlayabiliyordum. Jenna’yla Lion’a veda ettik, eve gitmek için sessizce arabaya yürüdük. Ama arabaya binince artık kendimi tutamadım. Onu kendime çekip kollarıma aldım.

“Seni neyin endişelendirdiğini söyle.”

Bana sarılıp başını omuzuma yasladı. “Bu gece dışarı çıkmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Artık öyle yerlere ait değilim, biliyorsun değil mi? Partiler, geç saatlere kadar dışarıda kalmak, üniversite... Değişiyorum, eski ben gitti. Buna alışmam gerekecek.”

“Hiçbir şeye alışmana gerek yok, Noah. Anne olmak, değişmen gerektiği anlamına gelmez.”

Noah başını iki yana salladı. Aklındaki karmaşadan çıkamıyor gibi görünüyordu. “Hayır, bu doğru değil. Jenna’yı duydun; bebek hakkında konuşmayı bırakamadı... İnsanlar artık beni böyle görecektir: bir anne. Artık eskisi gibi genç bir kız olmayacağım ve çok korkuyorum çünkü kim olduğumu bile bilmiyorum...”

Bu yola girmesini istemiyordum. Hiçbir şeyden vazgeçtiğini düşünmesine gerek yoktu.

“İnan bana, üç yıl önce tanıdığım kişi olmaya devam edeceksin, Noah. O mutfağıma girdiğinde bana kötü bakışlar atan, beni deli eden, Ferrari’mi kaybettiren, benimle yirmi soru oynayan, yazar olmak, seyahat etmek, bir hayvan barınağı açmak, sörf öğrenmek isteyen, hayatımın geri kalanında her gün beni öpeceğine yemin eden, çocuk sahibi olamayacağını düşünen kişi... Bütün bunlar ve daha fazlası olacaksın, Noah.”

Başını iki yana sallayarak geri çekildi. “Bunu söylemek korkunç biliyorum. Bu bebeği istiyorum, gerçekten istiyorum,” dedi gözleri dolu dolu. “Ama şimdi istemiyorum, anlıyor musun? Yarın ne yapacağımı, nasıl geçineceğimi bile bilmiyorum... Şu an sana bağımlıyım, Nick, ama sen bana geri dönmek istediğini söyleyen de, geçen yıl olmamış gibi davranmam...”

“Noah,” dedim, ama sözümü kesti.

“Hayatım için planladığım bu değildi; istediğim bu değildi. Kulağa geleneksel geliyor biliyorum, ama evlenmek istiyordum, bir evim, ekonomik güvencem, bir işim, bir hayatım olsun istiyordum. Ailemi bunlardan sonra kurmak istiyordum. Belirsizlikten başka hiçbir şeyim yok ve bu bebeği dünyaya getirip ona en iyisini verememekten korkuyorum.”

“En iyisine sahip olacak, Noah, sen de öyle. Ben buradayım. Bana bak. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Hayatımın tek amacının onu mutlu etmek olduğunu ona nasıl anlatabilirdim?

“Ama sen... terk ettin,” dedi, ona dokunmaya çalışınca geri çekilerek. Sakinleşmesini, her şeyin aslında ne kadar iyi olduğunu görmesini istiyordum.

“Mecburdum,” dedim, birden ciddileşerek. “Bu bir buçuk yıllık ayrılık ikimizi de değiştirdi Noah. Bıraktığımız yerden devam edemeyiz. O zamanlar birbirimize iyi gelmiyorduk. Ben seni mutlu etmedim, sen de beni hiç kimsenin yapmadığı kadar incittin.”

Bir an nefesini tuttu.

“Bunu yüzüne vurmaya çalışmıyorum. Sadece olaylara farklı bir perspektiften bakmanı istiyorum. Kader ikimizi tekrar bir araya getirmeye karar verdi. Bebek seni bana geri getirdi. Ve ben mutluyum. Sen de öyle olacaksın, Noah. Bunu sağlayacağım.”

“Ama ya seni mutlu edemezsem?”

Başımı iki yana salladım. “Öyle bir şey olmayacak...”

Onu dudaklarından öptüm. Ona her zamankinden fazla ihtiyacım vardı. Onunla yavaş yavaş sevişmek, tenini tenimde hissetmek, dudaklarından gelen iniltileri dinlemek, adımın tekrarladığını duymak istiyordum... Ama ağırdan alacağıma söz vermişim.

“Gitmeliyim,” dedim. Yanakları kızarmıştı, o kadar sevimliydi ki geri çekilmek tüm gücümü almıştı. “Seni yarın ararım, tamam mı?”

Gözlerinde gördüğüm duygular onu tekrar öpmeme neden oldu. Kulağına fısıldadım, “Kalmamı istiyorsan söylemen yeterli.”

Ayağa kalktık, Noah bir adım geri çekildi.

“Böyle iyiyim.”

Bu acı vermişti, ama kendimi zorlayarak gülümsedim. “Hoşça kal Çilli.”

NOAH

Tartışmalarımızın yoğunluğuna ve hissettiğim tüm duygulara rağmen, aylardır uyumadığım kadar iyi uyudum. Küçük gibi uyumuştum ya da belki bebek gibi demeliydim, ama uyanmak rüyalarda geçirdiğim o saatler kadar keyifli değildi.

Tüm vücuduma bir kramp girmiş, boynumu ve sırtımı soğuk terler kaplamıştı. Mide bulantısıyla öğürmeye başlayınca gözlerimi açtım, aceleyle tuvalete giderek önceki gecedan midemde kalan azıcık şeyi kusmak zorunda kaldım.

Tanrım.

Tuvaletin önünde diz çöküp alnım yapış yapış, bacaklarım titreyerek uzun süre orada kaldım. Başka bir şey çıkmayınca, kendimi duşa girip sabah bulantılarının ilk nöbetini atlatmaya çalışacak kadar güçlü hissettim.

Bu ilk hamilelikte beklenen bir şeydi, değil mi?

Bebeğimle ilgili her şey okuduklarımdan ya da düşündüklerimden çok farklıydı. Anlıyordum, her kadın ayrı bir dünyaydı ama gene de... Bunu atlatmayı başardığımı düşünmüştüm.

O gün derse gitmem gerekiyordu; artık doktor raporum yoktu, işe de geri dönmek zorundaydım. Ara sınavlar bittiğine göre artık biraz para kazanmaya odaklanabilirdim.

LRB'den ayrıldığımda Simon eski şirketinde bir iş bulma yardım etmeyi teklif etmişti, ben de ona bunu düşünceğimi söylemiştim. Artık yatak istirahatinde olmam gerekmediği, tekrar hareket edebileceğim için onu arayıp pazartesi günü başlayabileceğimi söylemiştim; yani, aynı gün. Ona hamile olduğumu itiraf etmekten korkuyordum ama saklayacak da değildim.

Üstüme bir etekle siyah bir kazak geçirdim. Kot pantolonumun artık üstüme olmadığını kabul etmek istemiyordum. Dışarı çıktım, fena halde açtım. Bulantım geçmişti, tek istediğim t harfiyle başlayan her yiyecek karnımı doyurmaktı: takolar, tortilla cipsleri, tamaleler ve finalde de tiramisu... Bu düşüncelerle o kadar kendimden geçmiştim ki siyah bir Mercedes'e yaslanmış bekleyen kişiyi neredeyse hiç fark etmedim.

"Günaydın Çilli," dedi Nick bana doğru yürüyerek. Orada olduğunu daha tam olarak kavrayamadan dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Kahvaltı yapmak ister misin?"

Pasif bir tavırla başımı salladım, on dakika sonra şık bir kahvaltı salonunda oturuyorduk.

"Nasılsın?" diye sordu ben bir tabak akça ağaç şuruplu kreple bir bardak taze sıkılmış portakal suyunu mideye indirirken.

"Kusmaktan midem çıktıktan sonra mı? Sanırım harika."

"Kusuyor muydun? Neden beni aramadın Noah?" Sesinde öfke mi, endişe mi olduğunu anlayamamıştım.

"İnan bana... orada olmak istemezdim. Her neyse, bundan sonra sık sık olacak gibi görünüyor, sabah bulantısı gibi sıradan bir şey olduğunda seni arayamam Nick. Rahatla biraz."

Yanıtımdan pek ikna olmuşa benzemiyordu ama tıka basa yememi izlemek hoşuna gidiyordu. "Dersten sonra işe gidecek misin?"

Yemeğimi bitirirken başımı salladım. Sonra ona baktım. Tanrım, bugün çok yakışıklıydı! Daha önce nasıl fark etmemiştim? Aniden öncelikler listemde başka türden bir açlık yukarı tırmandı. Önce krep, sonra Nick... Kendimden utanmalıyım!

“Seni tekrar benimle çalışmaya ikna etmek için yapabileceğim bir şey yok, değil mi?”

Gardımı indirip gözlerinin içine baktım. “Seninle işi karıştırmamak için kendime söz verdim, Nicholas.”

Başını salladı, düşündü, kızmadığını görünce şaşırmıştım; söylediklerimi sakın sakın kabul etmişti. “Seni alma ma ne dersin?”

Bir an tereddüt ettim. “Benim bakıcım olmana gerek yok, Nick. Arabayı falan alabilirim.”

Bunu duymazdan gelmiş gibiydi. “Yapmak istiyorum.”

Onunla tartışacak değildim, bu yüzden “Tamam, beni yedide al,” dedim.

Beni okula bıraktığında dudaklarımdan öpmeye çalıştı ama refleks olarak döndüm, dudakları yanağıma denk geldi. Nick bir şey diyemeden arabadan indim. Aramızda olanları atlatmak hâlâ zor geliyordu ve ağırdan almak istiyordum. Bildiğim bir şey varsa o da Nicholas’ın öpüşleri bağımlılık yaratabiliyordu ve rehabilitasyonda biraz zaman geçirmem gerekiyordu.

* * *

Rutinime geri dönmek garipti. Kimse bana farklı davranmıyordu, çok geçmeden sanki hiçbir şey değişmemiş gibi işleri yapmaya geri dönmüştüm. Beyaz bir yalan yaşıyordum. Sınıf arkadaşlarımla sohbet ediyor, hocalarıma hasta olduğumu söylüyordum, isteyken hamile olduğumu bile hatırlamıyordum. Ofis küçüktü, oradaki işim de temelde LRB’dekiyle aynıydı. Ayrıca, oradaki insanlar harikaydı.

Tekrar kendim gibi hissettiğim için mutluydum: sadece Noah, içinde küçük bir oyuncak olan çikolatadan yumurta değil.

Dışarı çıktığımda yorgundum; artık bütün günümü yatakta geçirmediğim için sık sık yorgun oluyordum. Eski-
sinin yarısı kadar enerjim vardı ve Nick'in orada durmuş beni beklediğini görünce, arabayı kendim sürmek zorunda kalmadığım için şükrettim.

“İlk günün nasıl geçti?” diye sordu arabaya binince.

“Çok canlandırıcı. Kimse bir şey fark etmedi.” Muhtemelen bundan biraz fazla mutlu olmuştum. Nick'in şaşkın tepkisini görmezden geldim.

Ortalık sessizleşti, az sonra Nick'in söyledikleri beni anında gerdi.

“New York'tan ayrılıyorum. Dairem satışta. Tam zamanlı olarak buraya taşınıp seninle yaşayacağım.”

“Ne?” dedim inanamayarak. Nick'in bütün hayatı New York'taydı: işi, geleceği...

“Buna memnun olmadın mı?” dedi, yaralanmıştı, bana dokunmak için uzandı.

Ama ben geri çekilerek, “Böyle bir kararı bu kadar çabuk vermemelisin,” dedim. “Aramızdaki her şeyin çözüldüğünü düşünüyorsun ama daha önce birbirimizi mahvettik. Şimdi neye dayanarak sıfırdan başlamak için hazır olduğumuzu düşünüyorsun?”

“Bir çocuğumuz olacak Noah.”

“Bu eski hayatını terk etmen için bir neden değil. Bazı şeyleri zorluyorsun ama benim istediğim çözüm bu değil.”

Başını iki yana sallayarak sövdü. “Ben yeni baştan başlamaya hazırım. Yürüyeceğini biliyorum... Benden ne istediğini bilmiyorum. Mutlu olursun sanmıştım. Yapmam gereken her şeyi yapıyorum.”

“Kesinlikle, tam olarak bu: Yapman gerekeni yapıyorsun, yapmak istediğini değil.”

“Seninle olmak istiyorum,” dedi öfkeyle.

Başımı iki yana salladım. Evime gelmiştik. “Eh, bunun doğru olduğundan emin değilim. Bence doğru olduğuna inandığın şeyi yapıyorsun.”

Arabadan inip kapıya doğru yürüdüm ama Nicholas bağırarak durmamı söyledi.

“Neden işleri karmaşık hale getiriyorsun? Bir çocuğumuz olacak, birlikte olmamız için bir sebebimiz var ve sen bunu kabul etmek yerine...”

Lafını kestim. “Bana geri dönmen için yalvarmıştım ama sen hayır demiştin. Bebeğimizin ikimizi de yanında bulacak olması beni sevindiriyor, dünyadaki en iyi baba olacağına eminim, ama şimdilik tek olacağın şey bu, Nicholas.”

“Bunu kabul edemeyeceğimi gayet iyi biliyorsun.”

Gözlerinin içine bakınca söylediklerinin doğru olduğunu anladım. Ama benimle hiçbir zaman tam anlamıyla mutlu olmamıştı. Birbirimizi çok kırmıştık. Sadece ebeveyn olmamıza dayanan toksik bir ilişkiye tekrar başlamak istemiyordum.

“Senden zaman istedim, ağırdan almak istediğimi söyledim, çocuğa odaklanmak istiyorum... Bizim ilişkimiz bekleyebilir; acele edip hayatının geri kalanında pişman olabileceğin kararlar almanı istemiyorum.”

“Lanet olsun Noah, tekrar seninle olmak istediğimi söylediğimde neden bana inanmıyorsun?”

“Çünkü hâlâ beni sevdiğini söylemedin!” diye bağırdım.

Bunu bir duraklama izledi. Nick üzüntü ve öfke dolu gözlerle bana baktı. Beni affetmemişti. Henüz affetmemişti. Ve bunu biliyordu.

“En son seni seviyorum dediğimde kalbimi kırmıştın. Bir daha asla o kelimeleri söylemeyeceğime yemin etmiştim ama bu hayatımın geri kalanını seninle ve bebekle geçirmek istemediğim anlamına gelmiyor.”

Elimden geldiğince gözyaşlarımı tuttum. “İşler böyle yürümüyor, Nick. İşine geri dön, New York’a geri dön, çünkü son birkaç gündür içinde yaşadığımız balon patladı.”

Cevap beklemedim. İçeri girdim. Peşimden gelmedi.

* * *

Nick’i böyle kendimden uzaklaştırmak acı vermişti, ama bunu yapmakta haklı olduğumu biliyordum. Onun bana karşı gerçekte ne hissettiğini anlaması, benim de tekrar birlikte olmamızın ikimiz için de iyi olup olmadığını düşünmem gerekiyordu.

İlişkimizin bitmesini istemiyordum, gerçekten istemiyordum; sorun çıkarmak da istemiyordum ama Nicholas için ya hep ya hiçti ve ben her şeyi silip baştan başlayamazdım. Kendimi güvende hissetmiyordum, özellikle de beni sevmeye hazır değilse. Çekim önemliydi, seks de öyleydi, ama ikisinde de hiç sorun yaşamamıştık. Zor olanı, birbirimizi nasıl seveceğimizi, nasıl saygı duyacağımızı bilmiyorduk, Nicholas bana kalbini açmaktan korkmaya devam ederse yeniden başlayamazdık.

Tartışmamıza rağmen ertesi gün apartmanımın önünde beni bekliyordu. Elinde iki karton bardak ve yüzünde sert bir ifade vardı. Merdivenlerden inip yanına gittim.

“Merhaba,” dedi.

“Merhaba,” diyerek bana uzattığı bardağı aldım.

Sıcak çikolata... Çocuğum şeker bağımlısı olacaktı.

“Üç saat sonra gidiyorum. Veda etmeye geldim.”

Gitmesini söylemiştim, biliyordum ama sözleri kurşun

gibi delip geçiyordu. Gözlerimdeki hüznü saklamak için yere baktım ama hemen çenemden tutup kendisine bakmaya zorladı.

“Bunu senin için yapıyorum,” dedi başparmağıyla yanağımlı okşayarak. “Ayrılığımız ve yaşadığımız onca acı sırasında öğrendiğim bir şey varsa, o da sana istemediğın ya da hazır olmadığın hiçbir şeyi yaptıramayacağımıdır.”

Dudağımlı ısırdım.

“O halde gidiyorum. Seni her gün arayacağım. Konuşmaya başlarız, planlar yaparız, sen bana endişelerini anlattırın, ben de sana benimkileri anlatırım, çocuğı nasıl büyüteceğimizi konuşur, isimler düşünürüz, gelecek hakkında konuşuruz. Çünkü seni seviyorum, Noah. Seni seviyorum ve hayatımın sonuna kadar da seveceğim.”

Kalbim duracaktı. Söylediklerine inanamıyordum. “Daha önce söylemediysem sevginin kelimelerle ifade edilemeyeceğini düşündüğümündendir. Sana hareketlerimle, yapmaya hazır olduğum her şeyle göstermem gerektiğini düşündüm, kalbinin derinliklerinde seni sevdiğimi biliyorsun, ama bana izin vermekten ölesiye korkuyorsun. Ve bunu anlıyorum. İşte bu yüzden gidiyorum. Doktor randevuların ve ihtiyacın olan diğer şeyler için burada olacağım. Önümüzdeki birkaç ay ağırdan alacağım, ama bebeğın hayatının bir parçası olacağım Noah. İşleri yoluna koymak için New York’a geri dönüyorum ama bir sonraki adımım Los Angeles’a geri taşınmak olacak.”

Nutkum tutulmuştu.

Nick bardağımlı alıp kaputun üzerine kendi bardağının yanına koydu. Daha sonra beni kucaklayıp sıkı sıkı sarıldı. Başımın tepesinde dudaklarını ve kalbinin atışım hissedebiliyordum.

“Ama gitmeden önce bir şey isteyeceğim... Aslında iki şey.”

Söylemesini bekledim. Dönüp evrak çantasında bir şey aradı. Geri döndüğünde sağ elinde bir kredi kartı vardı. Bana uzattı. Bir AmEx Black Card'dı.

“Bunu kullan,” dedi.

Dokunmadım bile. “Hayır.”

“Benim hesabıma kayıtlı; ihtiyacın olan her şey için kullan. Bu bir öneri değil, Noah. Bu konuda taviz vermeyeceğim.”

Kollarımı kavuşturdum, neredeyse kusacak gibi olmuştum. “Sana bakılan bir kadın olmak istemediğimi söylemiştim, Nick.”

“Neden bu kadar dik kafalısın? Ya işler tersine olsaydı? Ya bütün paraya sahip olan sen olsaydın ve çocuğumuzu ben doğurmak zorunda kalsaydım? Bana her şeyini vermek istemez miydin, Noah?”

“Evet, tabii ki isterdim.”

“Hadi yap şunu,” dedi. “Kartı kendin için kullanmak istemiyorsan sorun değil, ama bebek için kullan, tamam mı? Onun için ihtiyacın olan her şeyi kartla hallet. Kendi işlerini kendin halletmek istiyorsan, tamam.”

Bunu yapabilirdim, öyle değil mi? Ne de olsa babası Nick'ti. Çocuğumu henüz yirmi dört yaşındayken AmEx Black alabilen bir babanın çocuğu olmanın avantajlarından mahrum bırakamazdım, değil mi? İstemeye istemeye de olsa kabul ettim, Nick rahatlamış görünüyordu.

“Diğeri ne?”

“Ben yokken Steve'in burada seninle kalmasını istiyorum.”

“Ne?! Hayır! Bir bakıcıya ihtiyacım yok Nicholas! Steve'in bütün gün peşimde dolaşmasını istemiyorum. Bu çok saçma!”

“Steve bir koruma, bebeğim. İşi insanları takip etmek.”

Bu çok aşağılayıcıydı. “Neden? Neden korumam olmasını istiyorsun ki?”

Nick sert bir ifadeyle açıkladı, “Birincisi, New York’tayken delirmemi önleyeceği için. İkincisi, çünkü hamilesin ve yalnızsın, sana bir şey olursa kendimi asla affedemem.”

Başımı iki yana salladım ama fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını da biliyordum. “Tamam,” dedim pes ederek.

Yüzündeki ifadeyi çözemiyordum.

“Noah, seni burada bırakmak hayatımda yaptığım en zor şey.”

Ben de gitmesini istemiyordum ama bunu doğru yapmamız gerekiyordu; her şey tehlikedeyken işleri tekrar berbat edemezdik.

* * *

O hafta her şey normale dönmüş gibiydi. Derslere gittim; hamileliğimi saklamaya devam ettim. Nick her gün bana bir buket çiçek gönderiyor, kahvaltımın teslim edilmesini sağlıyordu. Sonunda teslimatçıyla arkadaş olmuştum. Her zaman bir ata yetecek kadar yiyecek oluyordu: kahve, çay, kekler, kruvasanlar, krepler, çikolatalı çörekler, yumurtalar, kızarmış ekmekler... Her şey sıcak ve yemeye hazırды.

“Sen delisin, bunu biliyorsun, değil mi?” dedim ona, gittikten sonraki yedinci gün. Her gün konuşuyorduk, günde iki kez, bazen daha fazla. Ne zaman boş vakti olsa beni arıyor, ben de ara verdiğim zamanlarda aynısını yapıyordum ya da en azından yapmaya çalışıyordum. Beklemek daha iyi sayılırdı, çünkü belli ki Nick’in zaman bulması benden daha zor oluyordu.

Bir görüşme sırasında, bana gönderdiği devasa mavi gül buketini son boş vazolarımdan birine yerleştirirken

telefonumu omzumla kulağım arasında tutmak zorunda kalmıştım.

Günlük teslimatları savunuyordu. “Yemek yediğinden emin olmanın en iyi yolu,” dedi. Hattın öbür ucunda yazdığını duyabiliyordum.

Gözlerimi devirdim. Yeterince yemem sorun olmayacaktı. Sürekli açtım, hem de normal bir açlık değildi: Tereyağlı ekmek ve muz ya da spagetti ve fıstık ezmesi gibi tuhaf şeyler aşıırıyordum. Ya aklımı ya tat alma duyumu kaybediyordum ya da her ikisini de.... Bilmiyordum ama en garip şeyler birdenbire bana lezzetli gelmeye başlamıştı.

“Baharatlı portakalların nasıldı?” diye sordu, eğlenecek.

“İlginçti. Bir gün sana tarifi yaparım,” dedim, oturup bacaklarımı masaya kaldırdım. Yorgunlukla içimi çekerek dalgın dalgın karnımı okşadım.

Olabildiğince kısa sürede Los Angeles’a taşınmak için her şeyi toparladığını ama bunun düşündüğünden daha uzun sürdüğünü söyledi. Kendi yerine geçecek, onun gözü kulağı olacak birini işe alması gerekiyordu ama güvenebileceğı birini bulamamıştı.

Ona derslerin nasıl gittiğini anlattım. Yaz tatili hızla yaklaşıyordu, hepimiz ödevlerimize odaklanıp birkaç hafta sonraki finallerimize hazırlanıyorduk. Ağustos ayında doğum yapacaktım, yani iş ve okul konusunda ne yapacağıma karar vermeden önce Mini-Ben’in gelişiyile başa çıkmak için en az birkaç haftam olacaktı.

Okuldan ayrılmam gerekebileceğini düşünmek beni üzüyordu, ama biraz düşününce, bu en iyi seçenek gibi görünüyordu.

“Bunu yapman gerekmiyor Noah,” dedi Nick ona söyleyince. “Çocuk sahibi olup okuyan birçok kadın var,

kreşler var, ben de sana yardımcı olmak için yanında olacağım...”

“Oğlumu bakıcıların büyütmesini istemiyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum. Hem okulda kalıp hem çocuğumu yetiştirmeye çalışırsam, ikisini de iyi yapamayacağımdan korkuyorum. Ve sen beni arayacak zamanı bile zor buluyorsun; evde kalıp bebeğe bakamazsın.”

“*Benim bebeğim,*” dedi, sııttım. “Ve küçük bir ayrıntıyı unutuyorsun: Patron benim. Ne istersem yapabilirim.”

“Öyle mi?” dedim alaycı alaycı. “O zaman bana şunu söyle: Bir sonraki jinekolog ziyaretimde burada olabilir misin?”

Hattın öbür ucunda sessizlik oldu.

“Seni yargılamıyorum. Anlıyorum, sen çalışmak zorundasın, ben de çocuğa bakmak zorundayım. Okul konusunda ne yapacağıma bakacağız. Belki online dersler alabilirim...”

Bu fıkirden hoşlanmıyordum –derse gitmeyi seviyordum– ama her şeye birden sahip olunamıyordu ve çocuğumu başkasına bırakabileceğimi düşünemiyordum.

“Noah, bu geçici bir durum,” diyerek aklımın karışmasını durdurdu. “Şu anda işler çok karışık ama yüzde yüz yanında olabilmek için gerekli adımları atıyorum.”

Bir çift olduğumuzdan bahsetmemiştik ama tüm konuşmalarımızda birbirimizi planlarımıza dahil ediyorduk. Bu hoşuma gidiyordu ama kurduğumuz birlikteliğin yıkılabileceğinden korkuyordum. Bu yüzden bana henüz geri dönemeyeceğini söylediğinde ona baskı yapmadım.

Onu daha önce, saat dörtte haberlerde görmeyi beklemiyordum. Televizyonda adını duyunca sesi açıp endişeyle dinledim.

“Leister Enterprises’in eski çalışanları yeni LRB genel

merkezinin önünde protesto düzenliyor ve işlerini geri istiyorlar.”

Muhabir kadın daha önce BBC’de gördüğüm biriydi. Arkasında bir zamanlar çalıştığım binanın girişi vardı, etrafı ellerinde pankartlar taşıyan işçilerle çevrilmişti. Polis bölgeyi kordon altına almıştı ama kimse bir yere gidecekmiş gibi görünmüyordu.

“Bir yıl kadar önce, tanınmış avukat William Leister’in oğlu, Andrew James Leister’in uzun yıllar süren mücadelelerle inşa ettiği ve Amerika Birleşik Devletleri’ndeki en müreffeh ve saygın şirketlerden biri haline getirdiği imparatorluğu devraldı. Daha önce hiç işletme yönetmemiş genç bir adama tüm bu sorumluluğu devretmenin acelecilik olduğunu düşünen pek çok kişi vardı.”

Sesi açtım ve öfkeyle ekrana baktım.

“Leister’in CEO olarak ilk icraatı, büyükbabasının kurduğu iki büyük şirketi kapatmak ve yeni bir yan kuruluş açmasını sağlayacak iddialı bir yeniden yapılanma planının parçası olarak beş yüzden fazla çalışanın işine son vermek oldu. Bu kumarın başarılı mı yoksa Leister efsanesindeki ilk büyük başarısızlık mı olacağı henüz belli değil. Bugün eski çalışanları LRB’nin kapısında toplanarak eski işlerini geri istiyorlar...”

Bu çok saçmaydı. Nicholas’ın o sırada çalıştığını biliyordum ama onunla konuşmam gerekiyordu. Üçüncü çalışta açtı.

“İyi misin?” dedi, hemen endişelenmişti.

“Evet, ben çok iyiyim, ama sanırım sen değilsin. Haberlere çıkmışsın. Ne oldu? Bana söylemeyi düşünüyor muydun Nicholas?” Sorunları olduğuna ama bundan bahsetme zahmetine bile girmediğine inanamıyordum.

“Bunun için endişelenmene gerek yok.”

Tatsız tatsız güldüm. “Endişelenmeme gerek yok mu? Seni yerden yere vuruyorlar!”

“Basın bunu yapar. Birkaç söylenti ve yalanı alıp bunu son dakika haberi yaparlar.”

“Ama... Peki ya işten çıkardığın elemanlar ve LRB hakkında söyledikleri?”

Kendimi şahsen incinmiş hissediyordum. Nick hakkında kötü şeyler duymak hoşuma gitmiyordu; aynı şeyleri benim hakkımda söylemelerinden bir farkı yoktu.

Nick içini çekti. “O kişileri işten çıkarmam gerekiyordu. Her iki şirket de önümüzdeki dört yıl içinde iflasa doğru gidiyordu. Temelde kâr getirmiyorlar ve batıyorlardı. Şirketleri şimdi kapatmak, tasfiyeden yeni bir şirket kurmak ve herkesi işe geri almak için yeterli parayı kazanmak anlamına geliyordu. Ama böyle şeyler zaman alıyor!”

“Bana kendini açıklamana gerek yok. Bunu eğlence olsun diye yapmadığını biliyorum.”

“Bu işte bazen zor kararlar vermek zorunda kalıyorsun. Hatta nefret edebileceğin kararlar.”

“Nicholas, sen bir profesyonelsin. Bu insanların hiçbir fikri yok.”

Bir an duraksadıktan sonra, “Leister Enterprises rekor kârlar elde ediyor,” dedi. “Benim fikrim bir yıl içinde LRB’nin bir şubesini daha açmak. Bu sayede işten çıkardığımız insanların yüzde yetmişini tekrar işe alabileceğiz.”

Nicholas’ın, bir yedek planı olmadan kimseyi işten çıkarmayacağını biliyordum. Bu insanlar Nick tam da onlarla ilgilenmek için çalıştığı sırada onu eleştiriyorlardı.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordum, New York’ta düşündüğümüzden daha uzun kalması gerekeceğinden endişeleniyordum.

“Hiçbir şey. Bırak avukatlarım işlerini yapsınlar. Sana söyledim, bu konuda endişelenmene gerek yok.”

“Tamam...”

Sonraki üç hafta işler daha da karmaşıklaştıkça buna benzer pek çok konuşma yaptık. Ayrı kalıp her gün konuşmanın, bir yılı birbirimizle konuşmadan geçirmekten daha da zor olduğu belli olmuştu. Onu yanımda istiyordum, bebek büyüdükçe, geri dönmesi için yalvarma isteğim de artıyordu.

“Sana dokunmak istiyorum Noah,” dedi bir gece bana. “O kadar uzun zaman geçti ki, içinde olmanın neye benzediğini hatırlamıyorum.”

“Nicholas...”

“Gitmemeliydim, daha bencil olmalıydım, gurur duyduğun o küçük dairede her lanet sabah bencilce seninle sevişmeliydim.”

Bu küçük kontrol kaybına gülümsedim, sözlerinin uyandırdığı sıcaklığın içime yayıldığını hissediyordum. “Umarım bu söylediklerini kimse duymamıştır.”

“Evimde, yatağımdayım, tüm kıyafetlerini çıkararak beni delirttiğin yataktayım, hatırladın mı?”

Gözlerimi kapattım. Tabii ki hatırlıyordum. Nicholas bacaklarımın arasındaydı, beni öpüyor, yalıyor, sahip oluyordu. Bu doğru değildi. O zamanlar birbirimize çok acı çektirmiştik ama gene de o anları hiçbir şeyle değişmezdim.

“Geri dön, Nick,” dedim, rahat etmeyecek kadar uzun bir sessizliği tetikleyerek.

“Ne?”

Tavana gülümsedim, gergindim, telefon kulağımı ısıtmaya başlamıştı. “Bana geri dön.”

“Ciddi misin?”

“Denemek istiyorum. Gerçekten. Seni her gün yanımda istiyorum. Seni öpmek istiyorum, bana sarılmanı istiyorum Nicholas. Seni burada istiyorum, Mini-Ben de öyle.”

Güldü. “Mümkün olan ilk uçağa yetişip sana şu anda aklından geçen her şeyi yapacağım.”

İçgüdülerim kimse yokken bile sevincimi ve utancımı gizlememi söylüyormuş gibi elimle ağzımı kapattım. Doğruydı: Aklımdan muzır düşünceler geçiyordu.

“Mini-Ben’den bahsetmişken... bir isim düşünüyordum.”

“Ne? Gerçekten mi?” Beni iyice şaşırtmıştı. Şimdiden isim mi düşünüyordu? *Mini-Ben, yani Mini-Nick’in bir adı ve soyadı mı olacaktı?*

Düşünmeden karnıma dokundum.

“Evet. Seni görünce söylerim. Ama beğenmezsen, her zaman başka bir isim seçebiliriz. Muhtemelen aklında şimdiden başka isimler vardır...”

Yanaklarımın yandığını hissettim. İşin doğrusu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Vedalaştık, *seni seviyorum* dedik, yakında tekrar görüşeceğimize söz verdik. Tekrar buluşmak özel olacaktı, çünkü sonunda aynı hizaya gelmiştik... Onu öpmek için, bana istediği her şeyi yapması, bana vermek istediği her şeyi vermesi için can atıyordum. Geleceği görebiliyordum, çok güzeldi.

Sonunda sıfırdan başlamaya hazırdım.

NICK

İş bana sürekli sıkıntı çıkarıyordu. İşten çıkarılanlar bizi mahkemeye vermeye çalışıyordu, protestolar vardı; benim kalkıp gitmem için düşünülebilecek en kötü zamandı. Noah'ya olup bitenleri anlatmak istememiştim çünkü endişelenmesini istemiyordum ama Los Angeles'a dönmemin ikimizin de istediğinden uzun süreceğinden korkuyordum.

Ondan uzak kalmak her zamankinden zor geliyordu. Steve'i deli ediyordum. Noah'nın yemek yiyip yemediğini, nasıl göründüğünü, sağlıklı olup olmadığını öğrenmek için onu sürekli arıyordum. Bir şey olabileceği düşüncesine takmıştım: basının onun hamile olduğunu öğrenmesi ya da her lanet gece uykumdan uyandıran o kâbus; Noah'nın bebeği kaybedip doğum yaparken ölmesi.

Noah artık altı aylık hamileydi. Bana fotoğraf göndermemişti ama Steve belli olduğunu söylemişti. Sinirli göründüğünü, diğer insanların, özellikle de ailemizin vereceği tepkiden korktuğunu söylemişti. Onlara söylediğimizde 3. Dünya Savaşı çıkacaktı ama umurumda bile değildi. Uzun, çok uzun bir süreden sonra nihayet mutluydum. O kızı dünyadaki her şeyden fazla seviyor, bebeği tüm kalbimle istiyordum.

NOAH

Nick'in geri dönmesini istiyordum. Bebek gitgide büyüyordu, artık saklamanın bir yolu yoktu. Ona baskı yapmıyordum, çünkü henüz gelmediyse bunun gerçekten seyahat edemediği için olduğunu biliyordum. Nick'in benimle olmak istediğinden emindim, belki benim onunla olmayı istediğimden daha fazla. Her şey üzerime geliyordu. Annem iki kez arayıp onu ziyarete gitmemi istemiş ya da uğrayıp beni yemeğe çıkarabileceğini söylemişti. Sınavlarla meşgul olduğumu, müsait olduğumda onu görmeye gideceğimi söylemiştim. Ama sesimin ona tuhaf geldiğini biliyordum.

"Bir şeyler saklıyorsun Noah, ama sorun değil. Görüştüğümüzde konuşuruz," dedi bir çarşamba günü bana.

Jenna'yla Lion dışında olup biteni bilen tek kişi Steve'di. Ona hiç söylememiştim ama bana davranışlarından bunu açıkça belli ediyordu. Sanırım Nick onu bilgilendirmişti.

Nick gittikten üç hafta sonra büyük bir sorunla karşılaştım; dolabımı açtım, üstüme uyan neredeyse hiçbir şey yoktu. Meşgul mü yoksa toplantıda mı olup olmadığını düşünmeden Nick'i aradım. İlk çalışında telefonu açtı.

"Geri dönmen gerek, Nicholas," dedim ağlamamaya çalışarak. "Artık saklayamıyorum... Kocaman oldum! Kıyafetlerim üstüme olmuyor, insanlar bana tuhaf tuhaf ba-

kıyor. Lütfen geri dön! Ailemize ne söyleyeceğimize karar vermemiz lazım!”

Bazen kaçınamadığım türden bir anksiyete krizi geçiriyordum.

“Bir saniye izin verir misin?” dedi birine, sonra bana, “Şimdi sakın ol Çilli,” dedi.

“Sakin olamam!” diye bağırdım. Odam darmadağınaktı, kıyafetlerim yerlere saçılmıştı. Hatta iç çamaşırlarım bile üstüme tam olmuyordu. Korkunç görünüyordum, Nicholas’ın beni görüp birkaç haftada vücudumun iğrençleştiğini düşünmesinden çok korkuyordum.

“Yapamıyorum, seni görmem gerek, bana sarılmanı, her şeyin yoluna gireceğini söylemeni istiyorum...”

“Az önce e-postana bir bilet gönderdim,” dedi benim paniklemiş sesim karşısında sakın sakın.

“Ne?”

“Ben de seni görmek istiyorum. Bu hafta sonu seyahat edemem, bu yüzden gelip beni görmek için sana bir bilet gönderdim. Seni bu akşam arayıp söyleyecektim ama madem korkuyorsun, şimdi sürpriz yapmak daha iyi, değil mi?”

Bir oh çekip kendimi kanepeye bıraktım.

“Bu hafta sonu seni gerçekten göreceğim mi?” diye sordum, birden heyecanlanmıştım. Kaygımın son izleri kıyıya vuran bir dalga gibi yok olmuştu.

“Evet aşkım. Sence delirmeden iki gün daha dayanabilir misin?”

Homurdandım. “Kendine ait yerçekimi alanın olacak kadar şişman olsaydın senin de moralin bozulurdu, uka-la,” dedim kızgınmış gibi konuşmaya çalışarak. Belli ki işe yaramamıştı.

Sonunda kollarını etrafımda, dudaklarını dudaklarımda hissedecektim.

Duydun mu, küçük adam? diye düşündüm karnımı ovuşturarak. Babayı görmeye gidiyoruz!

* * *

New York'a sadece bol bir Ramones sweatshirt'üyle gide-meyeceğim için Jenna'ya boyun eğerek beni hamile kıyafet-leri almaya götürmesine izin verdim.

Bu kelimededen nefret ediyordum: *hamilelik*. Kulağa çok tuhaf ve soyut geliyordu, sanki bir robotun söyleyeceği bir şey gibi.

“Rahat ol,” dedi Jenna, “sana yakışacak bir şeyler bulacağız. Şanslısın çünkü karnı dışında her şeyi aynı kalan kızlardansın. Seni arkadan görsem hamile olduğun aklıma bile gelmezdi.”

“Harika, Jenna. Bundan sonra insanlara böyle söyleyeceğim: Lütfen bana arkamdan hitap edin.”

Sinirliydim ama Jenna durumu iyi idare ediyordu; hatta eğleniyor gibiydi. Ama bu sadece stresi artırıyordu.

Nedense hamile kıyafetleri normal kıyafetlerden üç kat daha pahalıydı, bu beni gene çıldırtmıştı çünkü sadece Nick'in kartıyla alabiliyordum. Kartı henüz kullanmamıştım, sırf birkaç aptal paçavra için kullanmak aptalca geliyordu.

Spor kıyafetlerinin olduğu tarafa gidip birkaç taytla üç kapüşonlu sweatshirt aldım. Bu arada, Jenna gömlek ve pantolonları karıştırıp eşleştirerek işe yarayan üç kombin ve dar bir gri elbise bulmakla meşguldü.

“Bu da ne böyle?” diye sordum dehşetle. “Amaç saklamak, tüm dünyaya göstermek değil.”

Jenna kaşlarını çatarak, “Vaftiz oğlumu saklamayı bırak, tamam mı!” dedi.

Tam olarak anlayamadığım bir sebepten, sözleri beni

rahatsız etmişti. Bebeğin tekmelediğini hissettim. Artık ne zaman uyuduğunu, ne zaman uyanık olduğunu biliyordum. Ayrıca şeker alıp almadığımı da anlayabiliyordum çünkü sanki bundan hoşlanıyormuş gibi küçük bacakları dans etmeye başlıyordu. Nick'in yanımda olmadığı için ilk tekmeleri hissetmemesi hiç hoşuma gitmiyordu; inanılmazdı. Onun geri dönmesini istememin bir başka nedeni de buydu. Çok şey kaçıırıyordu.

Hayır, saklamak istemiyordum. En azından artık istemiyordum.

* * *

Cuma günü Los Angeles'tan New York'a giden uçağıma bindim. Nick bana birinci sınıf bir bilet almıştı. Bu kadar minnettar olacağımı bilmiyordum. Kusmak zorunda kalırsam, bunu sadece birkaç yolcunun erişebildiği bir tuvalette yapmak daha iyiydi. Çünkü artık sabah bulantılarım yoktu: Sabah, öğle ve akşam bulantılarım vardı. Yüksek riskli bir hamileliğin benim için hazırladığı sürprizler listesine bu da eklenmişti. Steve yolda yanıma oturmuştu. Az konuşan biriydi, tüm zamanını Pablo Escobar'ın biyografisini okuyarak geçirdi. Bu konuda yorum yapmamıştım ama beni güldürmüştü.

New York'a varmamız beş buçuk saat sürdü, neredeyse tüm yolculuk boyunca uyumuştum. Akşam dokuz gibi varmıştık. Jenna'nın sözünü dinleyip her zamankinden daha iyi giyinmiştim, onun seçtiği elbiseyi, siyah bir ceket ve en sevdiğim Adidas'ı giymiştim. Rahattım, tüm dünyanın görebileceği gibi dışarı çıkmış karnımla sanki, "İşte buradayım!" der gibiydim.

İnsanlar bana farklı bakıyordu. Hamileyken etrafınızı saran garip bir enerji oluyordu; insanlar aynı anda heye-

can, gerginlik ve hayranlık duyuyorlardı. Gerçek, canlı bir hamile olarak etrafta ilk kez dolaşıyordum, ama doğrusu bundan keyif alıyordum.

Nick beni havaalanında bekliyor olacak, akşam yemeği için doğruca evine gidecektik.

Onu göreceğim için çok gergin, çok heyecanlıydım... Gittiğinden beri birbirimize çok şey anlatmıştık, yüz yüze söylemekten korktuğum şeyler de buna dahildi, kendimi yeniden onun bir parçası, hayatının bir parçası olarak hissetmek için can atıyordum.

Bagajımı teslim etmemiştim, bu yüzden uçaktan iner inmez doğruca gelen yolcu bölümüne gittik. Küçük valizi mi Steve taşıyordu. Kendim yapabilirdim, ama Steve ısrar etmişti, sonunda pes etmiştim. Gitgide daha hızlı yürüyordum... Nick'i görmek istiyordum, oraya varmak, yeniden bütün olduğumu hissetmek istiyordum.

Sonsuza kadar sürecektir gibi geliyordu. Sonunda kapılardan geçtik Ve Nick'i gördüm: Orada, elinde bir buket kırmızı gülle beni bekliyordu. Kot pantolon ve deniz mavisi V yakalı bir kazak giymişti. Onu kolayca ayırt etmemi sağlayan sadece güller değildi: dağınık saçları ve güzel bir yaz akşamında iki lamba gibi parlayan mavi gözleriydi.

Birisi damarlarımıza sıvı mutluluk enjekte etmiş gibi gülümsedik. Yüreğim o kadar kabarmıştı ki göğsüme sığmayacakmış gibi geliyordu.

Ve sonra... sanki bir korku filmindeymişiz gibi... olan oldu.

Hiç sizde sonsuza dek iz bırakan travmatik bir deneyim yaşadınız mı bilmiyorum. Unutmak için üstüne para vereceğiniz tüm o küçük ayrıntıları beyniniz kaydederken tam gözlerinizin önünde ağır çekimde gerçekleşen bir şey.

Her şeyi görmüştüm... Ve öleceğimden emin olduğum o

on beş saniyenin, o kahrolası on beş saniyenin her ayrıntısını hâlâ hatırlıyorum.

Çığlıgımın boğazımda düğümlendiğini hatırlıyorum. Bacaklarımın felç olduğunu, koşmaya bile başlayamadığımı hatırlıyorum.

İlk kurşun patladı ve mutluluk balonumuzu patlattı. Durdum. Nick yere düştü. Kurşun sırtına isabet etmişti.

Aşağı bakıp giysilerine yayılan ve ayaklarının dibinde biriken kanı gördüğünde yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi hâlâ gözlerimin önünde. Yüzünde acı vardı, kalbimin duracağını sanmıştım.

Sonra her şey çok çabuk oldu. Biri bana arkamdan vurdu ve düştüm. Bir an havaalanı gürültüsü, yanından geçen insanlar, her şey durmuş tabanca sesinin yankılandığı bir boşluk bırakmış gibi geldi ama sonra tekrar başladı.

“Sakin kıpırdama Noah!” diye bağırdı Steve, beni uyuşukluğumdan, şok halimden uyandırarak.

İnsanlar dehşet içinde ileri geri koşuşurken dört polis memurunun bir adamı yere serdiğini gördüm. Gözlerim benim gibi yerde yatan, gözleri açık, hayatı tükenmekte olan sevdiğim adama takılmıştı.

“Nicholas!”

NICK

Sanırım ölüme yaklaşırken hayatınızın gözünüzün önünden geçmesiyle ilgili söylenenler doğru. Veya belki de değil. Çünkü ben sadece tek bir şey görmüştüm: Noah.

Düşünmeme gerek olmamıştı, çünkü durum buydu: *Noah benim hayatımdı*. Gözlerimin önünden geçen görüntüler *hayatımın* en güzel anları değildi; *bizim hayatımızın* en güzel anlarıydı ama o âna kadar paylaştığımız hayat değildi, hayır. İniş çıkışlarıyla, ayrılıklarıyla ya da aldatmalarıyla o anları görmemiştim. Başka bir şey görmüştüm: Onunla birlikte gelecekteki hayatımı görmüştüm.

Sahilde yürüdüğümüzü, oğlumuzun doğum gününü kutladığımızı görmüştüm; onu güzel ve ıslıl ıslıl, her gece beni öpücüklere ve okşamalara boğmak için yatakta beni beklerken görmüştüm. Onun tekrar hamile kaldığını görmüştüm, ama bu sefer hazırдық; sürprizler, korkular, güvensizlikler yoktu. Onu mutfakta benimle birlikte görmüştüm, tartışıyor ama sonra durup birbirimizi baştan aşağı öpüyorduk, tam orada, tezgâha yaslanarak. Onu ağlarken, gülerken, acı çekerken, irileşirken görmüştüm. Onun hayatını gözlerimin önünde görmüştüm, benimle olan hayatını... Ve buna bayılmışım.

Sonra kendime sordum, *Neden bunu görüyorum?* Ne-

den asla sahip olamayacağım bir şeyi görmeme izin veriliyormuş gibi hissediyorum ? Göğsümde bir boşluk hissediyordum, beni tüketen bir boşluk.

Hayır.

Kesinlikle olamaz.

Daha zamanım gelmedi. Henüz değil.

NOAH

Ateş edildikten sonraki anları nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum ama hayatımın en kötü anları olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Zihnimde bulanık ama aynı zamanda sanki HD kalitesinde projeksiyonla gösteriliyormuş gibi netti.

Sonradan duyduğuma göre ambulansın gelmesi uzun sürmemişti. Ama ben Nick'in kaburgalarındaki yaraya baskı uygularken saatler, günler gibi gelmişti. Steve de koluna kurşun isabet ettiği yerde aynısını yapıyordu. Etrafında bir kan gölü vardı. Sürekli bedenin kan üretme hızını ve kaybettiği tüm kanı yeterince hızlı yerine koyup koyamayacağını düşünüyordum.

Bayılmamıştım. Sanırım Tanrı, en azından sağlık görevlileri durumla ilgilenmek için gelene kadar bana dayanma gücü vermişti. Ambulans geldikten sonra ellerim iki yanımda, aklım bomboş, öylece bakakalmıştım. Onlara birlikte gidip gidemeyeceğimi soracak gücüm bile yoktu. Nick kendi başına gitmişti, ölümün eşiğindeydi ve benim tek yapabildiğim onu izlemek olmuştu.

Ambulansın sesini artık duyamadığımda aşağıya baktığımı, ellerimdeki kan lekelerini gördüğümü ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hatırlıyordum. Neredeyse nefes alamaz hale gelene kadar ağladım, hıçkırdım, yere yığılmak üzereyken bir çift elin beni tuttuğunu hissettim.

“Lütfen derin bir nefes al, Noah,” dedi Steve, beni tutarak. Beni Suç Mahalli İncelemesi dizisinin korkunç bir bölümünden fırlamış gibi olay yerini inceleyen dehşete düşmüş seyircilerden uzaklaştırdı.

Bir taksiye atlayıp hastanenin yolunu tuttuk. Zaman geçtikçe kendimi daha da kötü hissediyordum.

“Nick neden tek başına gitti? Neden onunla gitmedin? Neden ikimiz de gitmedik?”

“Bize izin vermediler, Noah,” dedi Steve, telefonunu çıkarmış hızlı hızlı mesajlar yazıyordu.

Havaalanına en yakın hastane sadece birkaç mil uzaktaydı ama havaalanından çıkmak çok uzun sürmüştü. Yirmi dakikada gitmeyi başarmıştık, oraya varınca koşmaya başladım. Tek düşünebildiğim Nicholas’ın iyi olduğunu söyleyebilecek birini bulmaktı. Onu görmek istiyordum, onu görmem gerekiyordu, orada kanlar içinde yattığını hatırladıkça içten içe ölüyordum; tüm bunlar benim için çok fazlaydı. Ama her adımda daha fazla siyah nokta görmeye başlamıştım, sonunda Steve elimi tutup beni oturttu. Birisi bana su getirdi.

Birkaç dakika sonra bir doktor gelerek nabzımı ölçtü.

“Bayan, sakın olmanızı istiyorum,” dedi saatine bakarak. “Ross, acil servisi ara ve şu adamı kontrol et.”

Ross’a yalvarırcasına baktım.

Onun Nick hakkında biriyle konuştuğunu duydum, karnımda korkunç bir ağrı başlamıştı. “Ne oluyor?”

Doktor endişeyle bana döndü. “Kasılmalarınız var. Sakinleşmeniz gerek; stres daha da kötüleştiriyor.”

Ben bir şey söyleyemeden Ross geri geldi.

“Nicholas Leister ameliyatta. İki kurşun yarası var. Durumu kritik ama stabil. Akciğerini ve sol kolunu ameliyat edecekler.”

“Aman Tanrım!” diye bağırarak ağzımı kapattım. “Ona ne yapacaklar? Durumu kritik ama stabil ne demek? Tekrar arayıp daha fazla ayrıntı alın!”

Doktor başını kaldırıp Nick’le evli olup olmadığımızı sordu.

“Ne? Hayır. Ne fark eder ki?”

Ross onun yerine cevap verdi: “O zaman size daha fazla bilgi veremeyiz, Bayan Morgan. Sadece yakın akrabaları...”

“O oğlumun babası!” diye bağırdım çaresizce.

Fark etmedi; başka bir şey söylemeyeceklerdi. Steve, William’la annemi aradı, onlar da ilk uçağa binmek için doğruca havaalanına gittiklerini söylediler.

Haber alamadan olduğum yerde kalmak zorundaydım, yapabileceğim tek şey dua etmektir.

* * *

Bir saat sonra –hayatımın en uzun saati– kasılmalar geçti, vücudumdaki her şey normale dönmüş gibiydi.

Annem beni aradı. William’la ikisi histerik bir haldeydi. Nick’in babası doktorlardan biriyle konuşmuştu. Onlar sayesinde Nick’in akciğerinin çöktüğünü ve sol kolunda büyük bir yumuşak doku hasarı olduğunu öğrenmiştim. Durumu çok kritikti ve şoka girmemesi için kan nakli yapılmıştı.

Onların söylediklerini dinledim, telefonu kapattım ve orada hareketsiz oturdum.

Nick ölmeyecekti. Ölemezdi. Birlikte yaşayacağımız bir hayatımız vardı; başladığımızı bitirmemiz gerekiyordu. Birlikte atlattığımız onca şeyin ardından, beni böyle bırakıp gidemezdi.

Olay kısa sürede tüm haberlerde yer aldı. Steve televizyonu kapatmaya çalıştı ama kapatmamasını söyledim. Sui-

kastçının adı Dawson J. Lincoln'dü, kırk beş yaşındaydı ve Leister Enterprises'ın eski bir çalışanıydı. İşini kaybetmiş, başka bir iş bulamamış ve hıncını eski patronundan çıkarmaya karar vermişti.

“Nicholas Leister iki kurşun yarası nedeniyle acil ameliyata alındı. Saldırgan New York'ta gözaltında tutuluyor. İlk raporlar saldırının önceden planlandığını, saldırırganın Leister'ın hayatına kastetmeden önce onu tam olarak nerede ve ne zaman bulabileceğini bildiğini gösteriyor. Geçtiğimiz aylarda, ülkenin en tanınmış şirketlerinden birinin vârisi olan genç avukat, geçtiğimiz yıl yüzlerce işçiyi işten çıkardığı için ağır eleştiriler almıştı. Kapattığı iki şirket iflasın eşiğindeydi...”

Saldırganın haberini yapmaya başladıkları anda dinlemeyi bıraktım. Nicholas'ı bir kez daha yerin dibine sokuyorlardı. Eh, dinlemeyecektim. Biri onu öldürmeye çalışmıştı! Nick! Yüzümü ovuşturdum. Onun iyi olmasını istiyordum. Doktorla konuşmam gerekiyordu.

Bekleme odasında üç saat kaldım, sadece su içmek ya da tuvalete gitmek için yerimden kalktım. Oradan nefret ediyordum; her tarafta ağlayan insanlar vardı, bizim gibi sevdikleri hakkında bir şeyler duymayı bekliyorlardı. Hastanelerin kötü kokusu beni her zaman rahatsız etmişti ama şimdi her zamankinden daha kötüydü.

O üç saat içinde kayda değer tek şey Steve gibi uzun boylu ve güçlü iki adamın gelmesi oldu. Bekleme odasının kapısında sert bir ifadeyle dururken birkaç dakika Steve'le görüştüler. Onlara pek dikkat etmedim ama iki cerrah yanlarından geçip bana doğru gelince koltuğumdan fırladım.

“Nicholas Leister'ın aile üyesi misiniz?” diye sordu içlerinden biri.

“Kız arkadaşım,” dedim sesimdeki titremeyi elimden geldiğince kontrol ederek.

Kısa kıvrıkcık saçlı ikinci cerrah konuşmaya karar verdi, hastane yönetmeliklerini umursamadığı belliydi. “Durumu stabil. Bu kadarını söyleyebilirim. Önümüzdeki birkaç saat çok kritik. Çok kan kaybetti ve kurşunun ciğerini deldiği yerlerde önemli iç hasar var.”

Başımı salladım, dudağımı ısırarak kendimi toparlamaya çalıştım. “İyileşecek mi?” diye sordum.

“Genç ve güçlü. Onu sıkı gözetim altında tutacağız.”

Bu bir cevap değildi.

“Onu görebilir miyim?” dedim yalvararak.

İkisi de üzüntüyle başlarını iki yana salladılar.

“Sadece yakın aile üyeleri. Üzgünüm.”

Steve kolunu omzuma doladı. “İyileşecek, Noah,” diye fısıldadı, ben gömleğinden tutarken, artık gözyaşlarımı tutamıyordum.

Telefonum çaldı. Gözyaşlarımı silerek telefonu açtım. Annemdi. William’ın arkadaşlarından biri onlara özel jetini ödünç vermişti. Yaklaşık beş saat sonra New York’ta olacaklardı. Ailemin yakında yanımda olacağını, William’ın Nick’in iyileşmesi için dağları yerinden oynatacağını bilmek beni çok rahatlatmıştı. Ama o sırada aklıma geldi. Eğer gelirlerse, beni görürlerse...

Her şeyi ortaya dökmenin zamanı gelmişti. Ve tıpkı korktuğum gibi, bunu tek başıma yapmam gerekecekti.

* * *

Hastaneden ayrılmayı reddettiğim için Steve birinin valizimi ve yiyecek bir şeyler getirmesini istedi. Aç değildim ama onunla konuşmak zorunda kalmamak için zorla bir kâse çorba içtim. Sonra tuvalete gidip üstümü değiştirdim, annemin beni görünce kalp krizi geçirmemesi için en bol kıyafeti seçtim. Elbette ona söyleyecektim ama doğru zama-

nı beklemem gerekiyordu. Kimsenin dikkatini asıl önemli olandan başka tarafa çekmek istemiyordum: Nick'ten.

Böylece, altı saat sonra, boynum, karnım, sırtım dayak yemiş gibi ağrıyarak uyumaya çalışıp uyuyamadığım altı saatin ardından annemle William'ın bekleme odasının kapısından girdiklerini gördüm.

Annemin kollarına koştum. Ona daha önce hiç ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım vardı. Beni kendine çekerek uzun parmaklarıyla saçlarımı okşadı. Anladığım kadarıyla karnımı fark etmemişti. En acil olan dışında herhangi bir şeye dikkat edemeyecek kadar korkmuş olmalıydı.

Onlara olanları anlattım ve Will doktorları görmeye gitti. Onu içeri almadılar ama sabah ziyaret saatleri olacağını söylediler. Nick'in durumu değişmemişti. Stabildi –ne daha iyi ne de daha kötü– ama doktorlar bunun umutlanmak için bir neden olduğunu düşünüyor gibiydi.

İki polis gelip benimle Steve'in ifadesini almadan önce konuşacak fazla zamanımız olmamıştı. Onlara gördüğüm her şeyi anlattım. Bunları tekrarlamak dehşeti geri getirmişti. O iki el silah sesinin yankısını hiçbir zaman unutamayacaktım. Asla.

Ziyaret saati geldiğinde, sadece bir kişinin içeri girmesine izin vereceklerdi, bu yüzden bunun Will olmasına karar verdik. Yoğun bakım ünitesinin kapılarını kırıp içeri koşma, ona yaklaşmamıza engel olmanın adaletsizliğini haykırma isteğine direnmek zordu, ama tüm bunları bastırdım. Tüm bunların üstesinden gelmek istiyorsam, bebeğimin zarar görmesini istemiyorsam sakın olmam gerekiyordu.

Yanımda oturan anneme baktım, endişeliydi, parmaklarını parmaklarıma geçirmişti.

Annem... Zor zamanlar geçirmiştik; aramızdaki durum çok karışmıştı. Kanada'daki yakınlığımıza ne olmuştu?

Ona güvenmeyi, ona bir şeyler anlatmayı ne zaman bırakmıştım?

Derin bir nefes alarak ona döndüm.

“Anne,” dedim yutkunarak, “sana söylemem gereken bir şey var...”

Annem bana aynı anda hem endişe hem de hoşgörüyle baktı. “Bana ne söyleyeceğini biliyorum Noah,” dedi parmaklarımı sıkarak. “Ve bence bu iyi bir şey tatlım. Nicholas’a geri dönmek iyi oldu. Hatta bu konuda mutluyum, tamam mı?”

Sözleri beni şaşırtmıştı. Ayrıca hamilelik hakkında hiçbir fikrinin olmaması beni rahatlatmıştı.

“İlişkinize hiç karşı çıkmamalıydım. İkinizi ayrı görmek, son bir yıldır ikinizin de ne kadar perişan olduğunuzu görmek beni içten içe öldürüyordu. Eğer Nick seni mutlu ediyorsa, araya girmeyeceğim. Tek istediğim bu Noah, seni mutlu görmek.”

Gözlerim dolarak sessizce başımı salladım, ona altı aylık hamile olduğumu itiraf edebileceğim kelimeleri bulmaya çalışıyordum. O zamana kadar hiç istemediği birinden hamile kalmıştım; üvey oğlundan.

Ona nasıl söyleyecektim? Bir anneye üç ay sonra büyükanne olacağı nasıl söylenirdi? Steve’in bakışlarını üzerimde hissediyordum, sanki bana cesur ol ve söyle der gibiydi.

Kahretsin...

“Anne,” dedim, Will’in yokluğundan yararlanarak, “sana başka bir şey söylemem gerekiyor. Hiç kimsenin planlamadığı bir şeydi ama öylece oluverdi...”

Yani... öylece oluvermemişti, ama ayrıntılara girecek değildim.

Annem bana endişeyle baktı. Nereye varacağımı anlamıyor gibiydi. Ağzım donmuş gibiydi, elini karnıma koydum. Gözleri faltaşı gibi açılarak korkuyla elini çekti.

“Noah... hayır. Bana olmadığını söyle...”

Gerçeği söyleme vakti gelmişti.

“Hamile misin?” diye neredeyse fısıldayarak cümleyi tamamladı.

Başını iki yana salladı, sonra bana baktı, sonunda gözleri devasa bir sweatshirt’ün içinde iyi gizlenmiş karnımda durdu.

“Ne kadarlık?”

Boğazımı temizleyip yutkundum. “Altı aylık. Ama daha iki buçuk ay önce öğrendim. Senden saklamak istemedim anne, ama ben de senin gibi şoke olmuştum. Kabullenmek, Nick’e söylemek, hayatımda ne yapacağımı düşünmek için zamana ihtiyacım vardı...”

“Nicholas biliyor mu?”

Bu yeni bir ses tonuydu, daha önce hiç duymadığım bir tondu; sanırım, annelerin kızlarının böyle beklenmedik bir sırla onları köşeye sıkıştırdığında kullandığı tondu.

“Evet, biliyor.”

Annem başını iki yana salladı. Ona söylemekten ne kadar korksam da tepkisiyle yüzleşmeye hazır olduğumu hissediyordum. Nicholas yaşam mücadelesi veriyordu, beni dağılmaktan koruyan tek şey bebektir. Bebek şu anda Nicholas’a dair sahip olduğum tek şeydi, onun bir parçasıydı, bizim bir parçamızdı, o bebek şimdi ve sonsuza dek ikimiz için de en önemli şey, fırtınadaki limanımız, kopmaz bağımız olacaktı.

Annemin elini tutup tekrar karnıma koydum.

Gözleri dolmuştu, ama onu kafasından geçen her şeyi bilecek kadar iyi tanıyordum; çok genç olduğumu, her şeyin çok zor olacağını, beklemenin, kendimi hazırlamanın, büyümenin, eğitim almanın daha iyi olduğunu bana kaç kez söylediğini...

Ama hayat bazen böyleydi, öngörüleliyordu. Neyin geleceğini, köşeyi döndüğünüzde karşınıza neyin çıkacağını kontrol edemiyordunuz. Doğru yolda olup olmadığını bilemiyordunuz. Kader beni buraya getirmişti, yapabileceğim tek şey elimden gelenin en iyisini yapmaktı. Ve annem de aynısını yapmak zorunda kalacaktı.

“Bir oğlan,” dedim sonunda.

Kafamda tombul yanakları ve nadide gözleriyle kollarımdaki bebeğin görüntüsü belirdi. Belki de babasıyla hiç tanışamayacak olan bebeğim.

Annem başını iki yana salladı, buna inanamıyordu.

“Nick bunu atlatamazsa ne yaparım bilmiyorum,” diye itiraf ettim, ölesiye korkuyordum. Annem bana sarıldı; ağladık, uzun süre ağladık, ne kadar sürdü bilmiyorum, konuştuk, söylediğimiz şeyler çok güzeldi. Sorumsuz davrandığım ve ona daha önce söylemediğim için beni azarladı. Sonra, sonunda William geldi ve ona söyledik. Yaşadığı şok onu neredeyse öldürüyordu. Onu daha önce hiç bu kadar endişeli, bu kadar korkmuş, bu kadar çaresiz görmemiştim.

Herkes çocuğunu farklı bir şekilde sever ve Will için Nick her zaman ceplerine kurbağa dolduran, mavi gözlü, siyah saçlı küçük bir çocuk olarak kalacaktı.

Nick iyileşmek zorundaydı. Sadece benimle bebek için değil, hepimiz için. Bizi terk ederse kimse bunun üstesinden gelemezdi. Hiç kimse.

NOAH

Tanrıya şükür Nick tedaviye yanıt vermiş, iki gün sonra yoğun bakımdan çıkmıştı. Ziyaretçi kurallarını gevşetmişlerdi ve sonunda onu görebildim. Sakinleştirici verilmişti, vücudunun her yerinde bandajlar vardı. Sol kolu alçıda ve hareketsizdi. Yüzünde bir tutam sakalı çıkmıştı, ona daha önce hiç görmediğim dağınık bir hava veriyordu.

İçeri tek başıma girebilmiştim. Böylesi daha iyiydi, çünkü onu orada öyle zayıf ve kırılğan yatarken görmek kalbimi parçalamıştı. Nick'e bunu yapan adama karşı derin bir nefret hissettim. Bir tepki almayı umarak elimi siyah saçlarında gezdirdim. Ama tepki gelmedi.

Ama ağlamadım; neden bilmiyorum. Sadece orada durup onu izledim, hatlarını ezberlemeye çalıştım, onu sarılmak istiyordum ama canı yanacağı için sarılamayacağımı biliyordum.

Şimdi ona sıkıca sarılan ben olacaktım. Durumun bu kadar değişmesi ironikti.

Yanına oturup elini tuttum.

"Nick..." dedim boğazım düğümlenerek. "İyileşmeni istiyorum, tamam mı? Sana zaten çok şey anlatacaktım, ama şimdi..."

Dudağımı ısırdım, bir şekilde tepki verip vermediğini,

filmlerde olduğu gibi bir mucize olup olmayacağını görmeye çalışıyordum. Gözleri hâlâ kapalıydı, konuşmaya devam ettim; makinelerin bip sesleriyle bölünen o cenaze sessizliğinde delirmek istemiyordum.

“Bizimkiler Mini-Ben’i biliyor... Annem neredeyse delirecekti, ama sanırım burada yatman, hamile kaldığım için beni öldürmemeye karar vermesine yardımcı oldu.”

Ona babasının tepkisini, insanların durmadan telefonla arayarak Nick’in nasıl olduğunu sorduklarını anlattım. Polisin bunu yapan adamı yakaladığını, artık rahatlayabileceğimi, çünkü Steve’in bir daha böyle bir şey olmaması için iki güvenlik görevlisi getirdiğini söyledim. Kendimden, gözlerini açıp beni gördüğünde ne kadar şaşıracağından, bebeğimizden, bir futbolcu gibi tekmelediğinden bahsettim... Ne kadar konuşursam konuşayım bir şey fark etmemişti, Nick gözleri kapalı öylece yatarken eski benliğimin gölgesine dönüşmüş gitgide silikleşiyordum, o kadar kaybolmuştum ki beni tanıyacak birileri olup olmadığını merak ediyordum.

“Noah, tatlım, dinlenmen gerek,” diye uyardı annem başımı okşayarak. Nick’in odasında bir kanepeye uzanmıştım, başım onun kucağındaydı. “Herkes duş alıp biraz dinlenmek için hastaneden ayrıldı. Bir yatakta uyuman lazım tatlım; bu senin için de bebeğin için de iyi değil.”

“Onu yalnız bırakmak istemiyorum,” dedim, ona bakarak.

Doktorlar vurulduktan sonra kan ve oksijen kaybının nörolojik hasara yol açmış olabileceğinden korkuyorlardı. Her şey belirsizdi ve yapabileceğimiz tek şey beklemektir.

Uyan lütfen, o mavi gözleri görmek, sesini tekrar duymak istiyorum.

“Yalnız olmayacak, Noah. Will’le ben onun yanından

ayrılmayacağız. Lion yarım saat içinde döneceğini söyledi, Jenna da seni Nick'in evine götürüp yanında kalacağını söyledi. Lütfen gidip birkaç saat dinlen..."

Lion'la Jenna olabildiğince çabuk gelmişler, biraz uymak dışında yanımızdan ayrılmamışlardı.

Annem haklıydı, çok yorgundum; dört gündür neredeyse hiç uyumamıştım. Gözlerimi kapatırsam uyandığımda Nick'in artık orada olmadığını görmekten korkuyordum.

"Ya Nick uyanırsa ve burada olmazsam?"

"Noah, eğer gözlerini açarsa ilk arayacağım kişi sen olacaksın. Lütfen. Nick şu anda konuşabilseydi, kendine bu kadar kötü baktığını öğrenince çok kızardı."

Sonunda istemeye istemeye kabul ettim. Nick'i yanağından öperek veda edip Jenna'yı aramak için odadan çıktım.

Steve ikimizi eve bıraktı. Jenna'nın düğününden beri oraya gitmemiştim. Tekrar içeri girdiğimde orada yaptıklarımızı, söylediklerimizi unutamıyordum. O duvarlar iyi anılar barındırmıyordu, Nick'le ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız, Nick'in bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını verdiği günleri hatırlamakta zorlanıyordum. Artık orada olmak istemiyordum. Hele de onsuz hiç.

"Sen bir duş al, ben de ikimize yemek hazırlayayım," dedi Jenna inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle.

Nick onun için bir ağabey gibiydi. Hastaneye geldiklerinde ağlayarak Lion'a sarıldığını görmüştüm, onların da benden daha iyi durumda olmadıklarını biliyordum. Başımı sallayıp yukarı çıktım. Banyoda yavaş yavaş çırılçırak soyundum. Gözlerim karşımdaki aynaya odaklanmıştı. Hamile olduğum çok açıktı. Duşa girdim, saçlarımı yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Çıktığımda siyah bir tayt giyerek dolaptan Nick'in kazaklarından birini aldım. Onun gibi kokuyordu. Bu beni sakinleştirmiş, umut vermişti.

Jenna'yla kanepede sessizce akşam yemeği yedik, arka

planda televizyon açıktı. Aslında aç değildim ama tabağımdaki her şeyi yemek için kendimi zorladım. Sonra Nick'in odasına gittim, yastığa sarılarak oradaki izlerini kokladım, gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım.

Birkaç saat sonra Jenna beni gülümseyerek uyandırdı. "Noah, Nick uyanmış!"

Yataktan öyle hızlı fırladım ki neredeyse düşüyordum.
Aman Tanrım! Aman Tanrım! Nick uyandı!

NICK

Gözlerimi açtığımı bile fark etmemiştim. Düzene koyup anlamaya çalıştığım boğuk seslerle ve rasgele sözcüklerle dolu, kapkaranlık bir gecede idim. Derken bir anda hastaneyi görebildim. Etraf aydınlıktı, makineler bipliordu; sözleri beni uyumaya sevk eden bir ninni gibi rahatlatan bir kızın yumuşak sesiyle birlikte bu sesleri günlerdir duyduğumu fark ettim.

Gözlerimi açtım. O sesi istiyordum. Ama bunun yerine tamamen farklı bir şeyle karşılaştım.

“Aman Tanrım, Nick!” diye bağırdı Sophia yanımda.

Acıyla inledim. Başım patlayacakmış gibi geliyordu.

“Bir doktor çağırayım,” deyip koşarak dışarı çıktı.

Gözlerimi kırptırdım, ışığa ve dışarıdaki akşam gökyüzünün maviliğine alışmaya çalışıyordum. Oda küçüktü, sadece yatağım, iki kişilik bir kanep ve bir televizyon için yeterli alan vardı. Kalkmaya çalıştım ama kolum zonklayınca hareket etmenin kötü bir fikir olduğunu fark ettim.

Sophia doktorla birlikte tekrar göründü. Doktor beni muayene ederek durumum hakkında biraz bilgi verdi, ama onu dinlerken aklımdaki tek soruyu, beni geren, asabileştiren, üzen tek soruyu çözmeye çalışıyordum.

“Noah nerede?” diye sorarak kalkmaya çalıştım, ama

anında pişman oldum. Sanki içten içe diri diri yakılıyor-
muşum gibi kaburgalarımaya dayanılmaz bir acı saplanmıştı.

Kahretsin.

Sophia yastıklara geri uzanmama yardım etti.

Sophia'nın burada ne işi vardı?

“Noah senin evinde dinleniyor sanırım.”

Derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Aşağı bakınca kaburgalarımındaki bandajları ve göğsümde hareketsiz duran, hareket etmemi imkânsız kılan kolumu gördüm.

Aşağılık herif diye düşündüm, bunu bana kimin yaptığını merak ediyordum. “Steve nerede? Kalkmak istiyorum, ben...”

“Yapamazsın, Nicholas,” dedi Sophia, bu sefer ona daha dikkatli bakınca gözlerinin kırmızı ve şiş olduğunu gördüm. Saçları arkaya toplanmıştı, üzerinde kot pantolon ve düz beyaz bir bluz vardı. “Dinlenmen gerek. Lütfen hareket etme.”

Sakin olmaya çalışarak geriye yaslandım. Noah dinli-yorsa bu onun iyi olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Steve onunla birlikte olmalıydı.

Bana rahatlama, sevinç ve özlem karışımı bir duyguy-la bakan kıza dönüp baktım. Ona ilişkimizin bittiğini söylediğim zamanı hatırlamıştım. Birlikte olduğum tüm kızlar arasında gerçekten incitmek istemediğim tek kişi Sophia'ydı. Geçen yıl bana kendi yöntemleriyle yardım et-mişti. Paylaştıklarımız arkadaşlıktan çok daha fazlasıydı ama sonuçta olabileceğimiz tek şey buydu: arkadaş.

Noah'nın tek bir bakışıyla bedenime ve ruhuma yapabi-leceklerini hiç kimse ve hiçbir şey yapamazdı, Sophia bunu her zaman biliyordu.

“Burada ne yapıyorsun, Soph?” diye sordum.

Omuz silkip sol yanağından akan yaşı sildi.

“Seni görüp iyi olduğundan emin olmak istedim. Olanları haberlerde duyduğumda...” Dikkatle elimi tuttu. “Biriyle yaşadığın ilişkinin bir ilişki bile olmadığını nasıl anlarsın biliyor musun?”

Ona bakarken tepki vermedim.

“Ailesinden kimse telefon açıp başına bir şey geldiğini söylemezse.”

“Sophia, sen ve ben...”

“Biliyorum. Bir ay önce ayrıldık. Unutmadım. Sadece düşündüm ki...”

Sophia’yla ilişkimini gerçekten bitirmeliydim. Gözlerinde bir umut ışığı görmüştüm. Ona karşı açık olmanın zamanı gelmişti. Sophia, Noah’nın hatası yüzünden onu gerçekten geri alamayacağımı ummuştı, ama bu artık geride kalmıştı, o noktayı geçmiş, ileriye doğru adım atmış, olgunlaşmıştık.

“Sophia, Noah benim çocuğumu doğuracak,” dedim olabildiğince nazikçe.

Elinin buz kestiğini hissettim, hemen beni bıraktı. Sözlerimi özümsemesi, içindeki umut ışığının kaybolması için birkaç saniyeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. “Onunla bu yüzden mi barıştın?”

“Onunla barıştım, çünkü onu seviyorum,” dedim sakin sakin. Onu sadece sevmiyordum, herkesten çok seviyordum. Ama bunu söylemedim çünkü Sophia’yı incitmek istemiyordum.

Başını salladı, dünyada duymayı beklediği son şey buymuş da ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. “Biliyor musun, bir an... sesimi duyduğun için gözlerini açtığını düşündüm. Gördüğümü sandım...”

Gözlerimi açmıştım çünkü orada olmayan sesi duymak

istemiştim. Açmıştım çünkü Noah'yı bulmayı çok istiyordum. "Seni asla incitmek istemedim, Sophia. Geçtiğimiz yıl seninle... Gecelerimi aydınlatan alev oldun."

Sophia başını sallayıp bir nefes aldı, yüzünden mesajımın açık olduğunu anlayabiliyordum. Sophia her şeyi adım adım anlatmanız gereken küçük bir kız değildi; yetişkin bir kadındı, Noah hayatıma girip diğer her şeyi gölgede bırakmasaydı âşık olabileceğim tek kadındı.

Eğilip dudaklarımın köşesine hafif bir öpücük kondurunca rahatladım.

"İyi olmana sevindim."

Başımı salladım, eşyalarını toplayıp odadan çıkmasını izledim. Başka bir kapı kapanmıştı ama benim sığamayacağım kadar küçük bir kapıydı, tam o sırada, Noah'nın beni beklediğı, başlamaya hazır olduğum hayatın açık kapısını gördüm.

NOAH

Hastanenin dışında onlarca gazeteci toplanmıştı. Steve beni görebilecekleri bir yere çıkmama izin vermemişti. Basının benim hakkımda ne tür bilgilere sahip olduğunu kimse bilmiyordu, ama hiçbirimiz şu anki halimle onlara görünmemi istemiyorduk.

Steve hastane müdürünü arayarak ambulanslar için ayrılmış arka kapıdan içeri girmemize izin vermesini istedi. Nihayet Nick'in odasına ulaştığımda, uyanmasının üzerinden bir saat geçmişti.

Yüreğim ağzımda içeri girince benim için gözlerini açtığını, yaralı ama gök mavisi gözlerinde mutlulukla yataktan bana gülümsediğini gördüm, ancak o zaman sonunda nefes alabildiğimi hissettim.

“Nereye kayboldun Çilli?” diye sorarak hareket ettirebildiği tek kolunu açtı, kolunun altına girmek, ona sımsıkı sarılmak ve hiç bırakmamak istiyordum.

Ve az çok öyle yaptım.

Yüzümü boynuna gömdüm, bana elinden geldiğince sarıldı. Geri çekildiğini hissedince yatağa tırmandım, sessizce durup kalp atışlarını dinledim.

Konuşamıyordum: Kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

Nick de bir şey söylemiyordu. İkimiz de hissettiğimiz dehşeti biliyorduk. Nick hareket kabiliyetini, gücünü ve az kalsın hayatını kaybederken, ben onu kaybetmenin, gerçekten kaybetmenin ne demek olduğunu ilk elden öğrenmiştim.

Ağzımı açmaya, olabilecekleri kelimelere dökmeye korkuyordum.

Bana onunla fazla vakit geçirme fırsatı vermemişlerdi, ama tuhaf gelse de, oradan ayrıldığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Onu gördüğümde göğsümdeki baskı kaybolmuştu. Bunun çılgınca olduğunu, Nick'in ne kadar hiçbir şey yokmuş, acıyla başa çıkabiliyormuş gibi davranmaya çalışsa da benden, herkesten fazla acı çektiğini biliyordum.

Sonraki üç gün, onunla olabildiğince az zaman geçirdim. Meşgul olmak için bahaneler bulup durdum. Annemleri oraya getiren aynı özel uçakla Los Angeles'a dönüşünü organize etmeye başladım. Doktorlar Nick'in yakında taburcu edileceğini söylediğinde bizimle seyahat edebilecek bir hemşire buldum ve satmaya ya da geri dönmeye hazır olması için dairesini temizledim.

Uyuduğunu bildiğim zamanlarda onu görmeye gidiyordum, gözlerini açıp hiçbir şey söylemeden beni kendine çektiğinde bunu benim için yaptığını anlıyordum. Anlamıyordu ama istediğim bu olduğu için soru sormadan yapıyordu.

Ben... Bir kez daha, kafası herkesin tersine çalışan o kız olmuştum. Travmatik deneyimlerin beni içinden çıkılması zor bir zihinsel sise soktuğu biliniyordu ama neden her şeyi oluruna bırakamıyordum ki? Neden sadece kendim, Nick'in o anlarda ihtiyaç duyduğu kişi olamıyordum?

Ama öyle değildim ve Nick şikâyet etmiyordu. Bebek

hakkında konuşmamıştık bile. Konu sadece bir kez açılmıştı.

“Steve bana kaza günü kasılmaların olduğunu söyledi...” dedi, boynuma öpücük kondurarak, karnımı hafifçe okşayacağı kadar yaklaştığım nadir anlardan birinde. Boğazımda bir yumru hissettim.

Cevap vermedim çünkü o kelimeyi, *kazayı* düşünmeden edemiyordum. Sadece bir *kaza* olmamıştı, değil mi? Bunun bir *kaza* olduğunu düşünmek, sanki kaderin bir oyunu gibi, kimsenin istemediği bir sonuca yol açan kötü bir zar atışı gibi görmek demektir. Gerçekte biri onu öldürmeye çalışmışken neden bunun bir *kaza* olduğunu söylüyordu ki?

“Noah, neredesin?” diye kulağıma fısıldadı. “Gittiğin yerden geri gel, çünkü seni görmek için ölüyorum.”

Sorusunu anlamamıştım, hemşireler araya girip gitmem gerektiğini söylediğinde memnun oldum.

Onunla birlikte olmak istemiyordum, bunu yapamıyorum ama nedenini de anlamıyordum. Odaya girdiğim anda kendimi tutamayıp ağlamak istiyordum. Kendimi köşeye sıkışmış, kapana kısılmış gibi hissediyordum ve bu his, odadan çıkana kadar geçmiyordu.

Uçağa bineceğimiz gün her şeyi mükemmel bir şekilde organize etmişim. Anneler çoktan Los Angeles’a dönmüş, Nick de iyileşmeye başlamıştı. Yaralı kolundaki hareketi geri kazanmasına yardımcı olabilecek bir fizyoterapistin görünmesi gerekiyordu. Bunun uzun bir süreç olacağını ama hayatta olduğu için bile şükretmesi gerektiğini söylemişlerdi. Benzer durumdaki herkes bu kadar şanslı değildi.

Daha önce hiç özel uçağa binmemiştim. Bunun için pek heyecanlı da sayılmazdım. Genel olarak uçmaktan pek hoşlanmıyordum. Küçük bir uçakla uçmaksa işleri daha da kötüleştiriyordu.

Nick'i tekerlekli sandalyeye bindirip önümdeki bej renge deri koltuğa ve normal bir uçakta hiç görmediğim türden kocaman bir pencerenin yanına yerleştirdiler. Bizim dışımızdaki tek yolcu hemşire Judith'ti.

Uçuş sırasında Nick her zamankinden daha az enerjik görünüyordu. Seyahat etmenin ve hastaneden taburcu olmanın stresi muhtemelen onu yormuştu.

Uykuya daldı, buna sevinmiştim, çünkü bu onunla konuşmak ya da bana olup bitenleri açıklamak zorunda olmadığım anlamına geliyordu, ama tuvalete gidip döndüğümde onu gözleri açık bana bakarken buldum.

Durdum, Judith'in gittiğini fark etmiştim.

"Ona arkadaki kabinde birkaç saat uyuyabileceğini söyledim," dedi Nick, aklımdan neler geçtiğini anlamıştı.

Nihayet yeniden tıraş olmuş, saçlarını yıkamış, eski saç modeline geri dönmüştü. Koyu renk bir tişörtle solmuş bir kot pantolon giymişti. Gözlerinin altında torbalar vardı ve güzel yüz hatlarından yorgunluk akıyordu.

Bu yolculuk çok farklı olabilirdi. Nick yerine bir tabutla yola çıkabilir, taşınmak yerine bir cenaze töreni düzenleyebilirdik.

Canım acıyana kadar dudağımı ısırdım.

"Noah, gel buraya," dedi Nick yüzünde endişe, belirsizlik ve ıstırap karışımı bir ifadeyle elini uzatarak.

"Seni az kalsın kaybediyordum Nick."

"Biliyorum... ama buradayım Noah," dedi, öne doğru eğilerek bana ulaşmak istedi ama ayağa kalkamıyordu.

Durduğum yerde ağlamaya başladım. İki haftadır göz yaşlarımı tutuyor, onun için, kendim için, bebek için güçlü olmaya çalışıyordum. Ama artık güçlü değildim; tam tersiydim. Güçsüzdüm, hatta daha da beter haldeydim...

"Noah..." Üzüntüden sesi boğuklaşmıştı, kendimi donakalmış gibi hissederek ağlarken bana uzandı.

“Ölemezsin,” dedim gözyaşlarımı beceriksizce silerek. “Beni duyuyor musun?!” Birden kendime ve dünyaya öfkelenmiştim. Neler oluyordu?

Nick derin bir nefes alarak başını salladı. Ama daha söyleyeceklerim vardı.

“Yanımdan ayrılmayacağına söz vermiştin, bizi hiçbir şeyin ayıramayacağına yemin etmiştin! Ve az kalsın beni yine terk ediyordun!”

Nick cevap vermedi. Ama şimdi gözleri dolmuştu.

“Her şeyi düzeltecektik! Bu çocuğu birlikte büyütecektik!” Hıçkıra hıçkıra ağlamaktan tıkanıyordum.

“Noah...”

“Sen ölseydin ben ne yapardım Nicholas?!” diye bağırdım, perişan bir halde. Ellerimle yüzümü kapattım. Dayanamıyordum.

Sabah kalktığımda Nicholas’ın olmadığını hayal ettim. Onu öpemeyeceğimi, sarılamayacağımı, tenini tenimde hissedemeyeceğimi, gözlerinde kaybolamayacağımı; güvende hissetmenin ne demek olduğunu bir daha asla bilemeyeceğimi düşündüm. Bir an sonra gözlerimi açtım, yüzümdeki yaşları silerek ona baktım.

Yanağından bir damla yaş süzülünce tüm vücudumu elektrik çarpmış, sanki bir spazm geçiriyormuşum gibi hissettim. Yanına yaklaşıp kollarını bana dolmasına izin verdim. Kucağına oturdum ama dikkatliydim, ağladım ve ağladım, durup durmayacağımı, ne zaman ya da nasıl duracağımı bilmiyordum.

“Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım,” diye itiraf ettim, gözyaşlarım tişörtünde koyu lekeler bırakıyor, her yerim titriyordu.

“Biliyorum,” dedi, saçlarımı okşayıp beni sıktı. “Biliyorum çünkü ben de en az senin kadar korkuyordum. Ama hiçbir yere gitmiyorum Noah. Tam buradayım.”

Nick konuşmaya devam ederken kokusunu, sıcaklığını, yakınlığını, kalbimin üzerinde atan kalbinin hızlı atışlarını hissediyordum.

“Sana gitmeni söylediğim için özür dilerim. Eğer bunu yapmasaydım, bunlar olmazdı; hepsi benim hatamdı, Nick. Bir kez daha seni neredeyse kaybediyordum ve bu benim hatamdı.”

“Hiçbir şeyde suçlu değilsin, tamam mı?” dedi neredeyse kızarak.

“Eğer bana vermek istediklerini kabul etmeyi bilseydim... tekrar bir araya gelmekten bu kadar korkmasaydım...”

“Noah... Kes şunu tamam mı?” diyerek öpünce korkumun yerini arzusun almasına neden oldu. Beni yalnızca kendisinin bildiği şekilde, New York’a gittiğinden beri özlediğim şekilde öptü. Ayrıldığımız zaman, bana bir daha asla beni sevmeyeceğini söylediği zaman istediğim öpüşme buydu.

“Seni seviyorum Nick,” dedim nefes almak için geri çekilerek. Yüz hatlarımı ezberlemeye çalışarak gözlerini yüzümde gezdirdi. Elimi pürüzsüz yanağına götürüp okşadım. Bir daha asla ondan ayrı kalmak istemiyordum.

Yüzümün her santimini öptü, bluzumu kaldırıp elini karnıma koydu. “Bizi bir daha hiçbir şey ayıramayacak Noah, çocuğumuzun üzerine yemin ederim.”

Ona tekrar sarıldım. Hareket etmek, ondan uzaklaşmak istemiyordum. Ve sonunda uykuya dalana kadar öyle kaldım.

* * *

Gözlerimi tekrar açana kadar ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama çok uzun sürmemiş olmalıydı çünkü hâlâ ha-

vadaydık. Dışarıda gece olmuştu, kabini aydınlatan zayıf ışıklar dışında her yer tamamen karanlıktı.

Nick uyanıktı, bana bakıyor, birkaç tel saçıyla oynuyordu.

“Sanırım sana çillerini ne kadar sevdiğimi hiç söylemedim,” dedi, uzun parmaklarıyla yanağında, kulağında ve boynumda daireler çiziyordu.

“Söyledin,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Sana bu izlenimi vermiş olabilirim ama kelimelere döktüğümü hiç sanmıyorum. Her birinin nerede olduğunu ve yenilerinin ne zaman ortaya çıktığını biliyorum. Beni deli ediyorlar.”

Gülümsedim. Konuşurken çok hararetiydi. Onunla tanışmadan önce çillerimden hep nefret etmiştim.

“Sence bebeğimizin de seninkiler gibi çilleri olur mu?” diye sordu keyifle.

“Bebeklerin çilleri olduğunu sanmıyorum, Nick,” dedim gülümseyerek.

Karnımı sıvazladı. “Seni son gördüğümünden beri çok daha büyümüş,” dedi, başparmağı göbek deliğimin kenarına sürtününce ürperdim.

“Bu şişman olduğumu söylemenin çok incelikli bir yolu,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Mükemmelsin. Seni hiç bundan güzel görmemiştim aşkım.”

Ani bir baş dönmesi hissederek mavi gözlerinde kayboldum.

Ama o sırada bir şey hatırlamıştım.

“Bir isim düşündüğünü söylemiştin.” Ne olduğunu merak ediyordum.

“Ben...” dedi Nick. Sanırım gerçekten gergindi!

“Berbat bir şeyse gülmeyeceğime söz veriyorum.”

“Ona *Andrew* demek istiyorum.” Heyecanlı ama gergindi, tepkimi bekliyordu.

“Andrew mu? Büyükbabanın adı mı?”

Tepkimi duymak onu biraz rahatlatmış gibiydi.

“Evet. Büyükbabamın adı. Her zaman güvenebileceğim bir insandı. Beni sevdi ve hayatımdaki en önemli fırsatı verdi. Bana gözü kapalı güvendi, sahip olduğu her şeyi bıraktı, eğer hayatta olsaydı, hiçbir şey onu bundan mutlu edemezdi.”

“Andrew Leister,” dedim. “Hoşuma gitti.”

Nick dudaklarımdan öpüp uysal uysal gülümsedi. Mutluydu.

“Andrew Morgan Leister,” diye düzeltti beni. “Diğer büyükbabasının adını almayı da hak ediyor, değil mi?”

Babamın anısı aklıma gelince gözlerim doldu. Nick onun hakkında tam olarak ne hissettiğimi ya da tüm olanlara rağmen onu nasıl hâlâ sevebildiğimi hiçbir zaman anlayamamıştı. Ben de anlamıyordum ama öyleydi. Bazen hissettiklerinizi kontrol edemiyor ya da yönetemiyordunuz. Yaptığı her şeye rağmen babamı seviyordum ve içimdeki küçük kız ölmesine hâlâ üzülüyordu.

“Bunu yapmak zorunda değiliz,” dedim.

Nick boynumdan öptü. “O senin babandı. O olmasaydı burada, karşımda, karnında ilk çocuğumla olamazdın. Bunu yapmamız gerekiyor.”

“*Nicholas*’ı tercih edeceğini düşünmüştüm,” dedim.

“Hayatında sadece bir Nick’e yer var Noah, o da benim.”

Bu sahiplenici tavrına güldüm. Nick tam olarak böyleydi, ama aynı zamanda doğruydı: Hayatımda sadece bir Nick olacaktı.

“Andrew,” dedim karnıma bakarak. Tam o sırada sanki

onay almışım gibi güçlü bir tekme, sonra bir tekme daha hissettim.

“Elini ver bana!” diye bağırdım. Bebek heyecanımı anlamış gibiydi. Nick elini tam elimin olduğu yere koyduğu anda üçüncü kez tekme attı.

“Hissedebiliyor musun?” diye sordum, benim ilk kez haftalar önce fark ettiğim şeyi nihayet deneyimleme fırsatı bulduğu için mutluydum. Başını salladı, büyülenmiş gibi görünüyordu.

“Kahretsin...” dedi daha da güçlü başka bir tekme gelince. Hissettiğim en güzel şeylerden biriydi, bebeğim hayattaydı ve tam anlamıyla tekmeliyordu.

Nick gözlerimin içine baktı. “Teşekkür ederim, Noah. Bunun için teşekkürler.”

Söylenecek başka bir şey yoktu. Nick bana sarılırken içimi inanılmaz bir duygu kapladı: mutluluk duygusu.

NICK

Berbat durumdaydım. başıma gelenlere o kadar kızgındım ki Noah'nın yanında kendimi tutup iyi bir ifade takınmakta zorlanıyordum. Endişelenmesini, hatta bu konuyu düşünmesini bile istemiyordum, ama günün yirmi dört saati aklım fikrim bundaydı.

Birisi beni öldürmeye kalkışmıştı.

Bunun tekrar olabileceği fikrine kafayı takmıştım ama bu sefer beni hedef almak yerine, hiçbir şey olmamış gibi gidip gelen o güzelim kadını hedef alacaklardı. Noah eski rutinine geri dönmüştü, derse gidiyor, çalışıyor, sonra beni görmeye geliyordu. Hâlâ birlikte yaşamıyorduk ve bu beni deli ediyordu.

Steve onu okula götürüp getiriyor, ayrıca bir şey olmasın diye onu takip ediyordu ama seçme hakkım olsaydı benimle kalır, onu asla gözümün önünden ayırmazdım. Yataktan zar zor kalkıyordum, iyileşmem yavaştı ve evden sadece hastaneye gitmek için çıkıyordum. Noah'nın tuttuğu hemşire evde bana yardım ediyordu ama kendimi sakat gibi hissetmekten nefret ediyordum. Noah'nın yanında olmak, her zaman iyi olduğunu bilmek istiyordum.

Ne zaman beni görmeye gelse işkence oluyordu. Yüzünde bir tebessümle gününün nasıl geçtiğini anlatıyor, odayı

neşeyle dolduruyor, onu yakalayıp kıyafetlerini çıkarmak, ona tekrar sahip olmak için can atmama neden oluyordu.

Andrew'a hamile kaldığından beri sevişmemiştik. Altı ay onu en sevdiğim şekilde hissetmemiştim, içine gömülmeden, onu inletmeden altı ay geçmişti. Hepsinden kötüsü, bedenim mahvolmuş olsa da, zihnimde hâlâ Everest'e tırmanabilecek durumdaydım.

Los Angeles'a geri döndükten bir iki gün sonra, hayal gücüne yer bırakmayan dar gri bir elbiseyle çıkagelmişti. Elbise, giderek yuvarlanıp güzelleşen karnına da yapışmıştı. Saçları açıktı, gözleri her zamankinden daha fazla parlıyordu.

Hava artık sıcaktı, cildi gene ona çok yakışan o kahverengi tonunu almaya başlamıştı. Sertleştiğimi hissediyordum, doktorun emirlerinin canı cehenneme deyip onunla hemen oracıkta sevişmemek, derinliklerine girerek ikimize de kaçırdıklarımızı hatırlatmamak için kendimi kontrol etmek zorunda kaldım.

“Nick, beni dinliyor musun?”

Şehvetli düşüncelerimi susturup dikkatimi gözlerini deviren Noah'ya verdim. “Pardon, bana ne soruyordun?”

“Sana bir şey sormadım; yakında derslerimin biteceğini, senin de iyileştiğini ve birlikte bebek için alışverişe çıkmak istediğimi söylüyordum. Neyimizin eksik olduğunu ya da bir bebeğin ne kadar alana ihtiyacı olduğunu bile bilmiyoruz. Yatağımı duvara yaslayabiliriz diye düşünüyordum, böylece bebek ve alt değiştirme masası için daha fazla yer olur.”

Bebek bezleri... Bir de kıyafetlerini çıkartıp onu orgazma ulaştırmayı düşünüyordum.

“Bu denkleme beni de mi dahil ediyorsun?” diye sordum inanamaz bir ifadeyle. Gerçekten yeni doğmuş bebeğimizle o çatı katında yaşayacağımı mı düşünüyordu?

“Tabii ki...” dedi, pek anlayamadığım bir nedenle kı-

zarmıştı. “Bunu bir daha konuşmadığımızı biliyorum ama... benimle yaşayacaksın, değil mi?”

Bana mı soruyordu?

Gölmekten kendimi alamadım.

“Dünyada beni her gece seninle yatağa girmekten alıko-
yacak pek fazla güç olduğunu sanmıyorum, Çilli. Elbette
seninle yaşayacağım ama üzgünüm, bu sözde dairede ol-
mayacak.” Bu konuda taviz verecek değildim.

“Ama...”

“Aması maması yok, Noah,” diye sözünü kestim, onu
kendime çekip dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Ço-
cuğumuzu bir kibrit kutusunda büyötmeyeceğim.”

Gözlerini kırptıştırarak bana baktı, sözlerime şaşırılmıştı.

“Bir yolunu buluruz,” dedim.

Günler geçtikçe kendimi daha iyi hissetmeye başladım
ve bir ay sonra işe geri dönebildim. Noah son üç aylık dö-
nemine girmişti, artık bunu saklamak mümkün değildi.
Mutfakta durmuş bir fincan kahve yudumlarırken, ilk kez
haberlerde yer aldığımızı duydum.

Noah’nın sokakta yürürken çekilmiş bir fotoğrafını gö-
rünce dişlerimi sıkarak küfrettim, karnı iyice belirgindi, bu
hikâyenin doğru olmadığını söylemek imkânsızdı.

Vurulmamdan sonraki ilk iki hafta haberler günde en
az on dakika benden, Leister Enterprises’den ve küçölme
önlemlerinden bahsetmişti. Ama sonrasında ilgi azalmış,
her şey eski haline dönünce rahatlamıştım. Ama sonra
Noah’nın çocuğuma hamile olduğu skandalı patlak verince
bir kez daha ilgi odağı olmuştuk.

Noah’nın etrafını gazetecilerin sardığını, binanın kapı-
sından geçmeye çalıştığını ve “Yorum yok,” diye tekrar-
layıp durduğunu görünce şoke olmuştum. Steve oradaydı,
öfkeliydi, Noah’nın kendi evine girmesine yardım etmeye
çalışıyordu. Öfke damarlarıma yayılmıştı.

Lanet olsun.

NOAH

Sanırım bunun olacağını biliyordum ama beni etkileyeceği hiç aklıma gelmemişti. Nick hakkında konuşmak istiyorlardı, ama gazeteciler hamile olduğumu öğrenir öğrenmez beni bir an olsun rahat bırakmıyorlardı.

Nicholas çok öfkeliydi, benim dairemnden ayrılıp daha güvenli olan kendi dairesine gitmemiz için ısrar ediyordu. Sonunda başka seçeneğimiz kalmamıştı. Herkese hamileliğimi söylemek beklediğim gibi travmatik olmamıştı, tüm arkadaşlarım ve hocalarım biliyordu ama bu haberlere çıkmakla aynı şey değildi.

Başlangıçta sadece Nick, Nick, Nick vardı, üvey kardeş olmamız ve ailemizle ilgili her şey... Kitleler tarafından aval aval izlenen sirk maymunları gibiydik, Nick hakkında söyleyebilecekleri her şeyi söyledikten sonra bana, görünüşüme, kıyafetlerime dönmüşlerdi. Tam bir çılgınlıktı. Kendimizi bir dedikodu dergisinin kapağında görünce neredeyse bayılıyordum. Manşet şöyleydi, *Altın bekâr Nicholas Leister sonunda duruldu ve yirmi dört yaşında baba olmaya hazırlanıyor. Duyduğumuz düğün çanları mı?*

Buna inanamıyordum.

Bunu gördüğüm gün eve her zamankinden daha öfkeli döndüm. Halkın gözü önünde olmak istemiyordum, haya-

tımın bir pembe dizi yıldızıymışım gibi insanların hastalıklı merakı için satılmasını kesinlikle istemiyordum.

Asansörden inip Nick'i egzersiz alanında buldum, onu orada üstü çıplak, ter içinde, fizyoterapistinin verdiği rehabilitasyon rutinini izleyerek sol koluyla ağırlık kaldırırken görünce tüm öfkem kaybolmuştu.

Nick bir Hollywood yıldızı gibi görünürken nasıl olur da haberlerde yer almazdık?

Orada olduğumu fark edene kadar büyülenmiş gibi onu izledim. Gülümsedi, elindeki dambılı bacaklarının arasına yere bıraktı.

"Selam Çilli," dedi, yanındaki havluyu alıp yüzünü ve kollarını sildi.

Ona zahmet etmemesini, karın kaslarından aşağı akan terin görüntüsünü sevdiğimi söyleyebilirdim ama bunun yerine orada öylece durarak kalkıp yanıma gelmesini bekledim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, yanağıma bir öpücük kondurarak.

Belli etmek istemesem de bundan rahatsız oluyordum: İkimiz de birkaç küçük öpücük dışında birbirimize dokunmuyorduk. Yaraları hâlâ acıdığı için istemeyeceğinden korkuyordum ama madem ağırlık kaldırabiliyordu, her gece yanında yatarken aklımdan geçenleri yapmasını engelleyen neydi?

Belki de beni eskisi kadar beğenmiyordu; karnım bizi ayırıyordu. Beni itici bulduğunu sadece düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu.

Nick bir tutam saç kulağımın arkasına iterek yüzünü buruşturdu. "Seni rahatsız eden ne?" diye sordu, beni çılgına çeviren o gözlerle bana bakarak.

Her yerini öpmeyi, o sert, belirgin karnına dokunmayı,

beni duvara yaslayıp bir kez olsun sahip olmasını istiyordum. Ama ağzımı kapalı tutmaya karar verdim. Açıkça yapmak istemediği bir şeyi istemeyecektim.

“Yok bir şey. Yorgunum. Duş alacağım.” Dışarı çıkmak için arkamı döndüm ama Nick durdurdu, yüzümde bir işaret, neler olduğunu anlatacak bir ipucu arıyordu.

“Gazeteciler mi?” diye sordu, kulağımın arkasına hafif bir öpücük kondurarak.

“Hayır... sadece duş alıp yatmak istiyorum.”

Ellerini omuzlarıma koyarak beni orada tuttu, yüzünde güven veren bir ifade vardı. “Noah, bizden bıacaklar... Başka bir çifti takip etmeye başlamaları an meselesi. Burası Hollywood.”

Kolumu okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı ama artık sinirlenmişim, onu durdurdum.

“Bana oyuncak bebekmişim gibi dokunma Nicholas.”

Elinden kurtulup koridorda yürümeye başladığımda gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

Yatağa baktım... o lanet yatakta Sophia Aiken’la her şeyi yapmıştı. Bu beni daha da sinirlendirdi. Belki de artık beni çekici bulmuyordu. Ama en azından numara yapmayı deneyebilirdi.

Çekmecedan pijamalarımı çıkarırken kapıya gelip çerçeveye yaslanarak bana baktı.

“Bununla ne demek istedin?”

“Hiç,” dedim, kıyafetlerimi çıkarmak istiyordum ama beni izlemesinden utanıyordum. Gözlerimin dolduğunu hissettim, akmasını engellemek için tüm kontrolümü kullandım. Ama gene de kendimi ele vermişim, bu kendimi her zamankinden daha acınası hissettirmişti.

“Noah...” dedi yaklaşarak.

“Bak, beni çekici bulmamamı anlıyorum, tamam mı?”

Ama bana dokunmak istemiyorsan, en azından küçük kız kardeşinmişim gibi davranma Nicholas.”

Banyoya gitmeye çalıştım ama beni durdurup duvara doğru itti, ellerini başımın iki yanına koyup gözlerimin içine baktı.

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” Bu sözler beni incittiği kadar, onu da incitmişti.

Derin bir nefes aldım, bu kadar yakın, bu kadar yakışıklıyken ve daha tam olarak giyinmemişken hormonlarımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

“Bana aylardır dokunmamandan söz ediyorum. Artık kocaman olduğumu biliyorum, belki bu sana hitap etmiyordur, ama ben taş falan değilim, anlıyor musun? Orada ağırlık kaldırıyorsun, yarı çıplak beni bekliyorsun, sanki gözlerim yokmuş, sanki sadece ağlayan bebekleri, bebek bezlerini ve beşikleri düşünebilen aptal hamile bir kadınmışım gibi. Ama benim de ihtiyaçlarım var!? Bunu hiç düşündün mü? Hormonlarım kontrolden çıktı ve sen...”

Yoğun bir öpücükle beni susturdu. Gözlerimi kapattım, söylediğim her şey bir anda aklımdan uçup gitmişti. Beni vücuduyla duvara bastırdı ve dillerimiz birbirine dolandı. Sertleşmişti. Kollarında neredeyse eriyordum. Nefes almakta zorlanınca geri çekilerek dik dik bana baktı.

“Kafandan neler geçtiğini hâlâ anlayamıyorum Çilli, ama beni tahrik etmediğini ima edersen çok kızarım; bu bir hakaret, buna katlanmayacağım. Döndüğümüzden beri sana dokunmadıysam, istemediğini düşündüğüm için. Benim seni istemememle hiçbir ilgisi yok.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Seni neden istemeyeyim ki?” diye sordum. “İyileşmeni bekliyordum ama sen bana bir kez olsun ilgini göstermedin Nicholas, daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.”

“Tanrım, Noah... anlamıyorsun.”

Elbisemin altına uzanıp başımın üzerinden çekip çıkardı. Beklentiyle ve vücudumun geçirdiği değişikliklerden hoşlanmayacağı korkusuyla titriyordum.

Yeni kıvrımlarımı inceleyerek beni baştan aşağı süzdü. “Pekâlâ... ne yapmamı istiyorsun?”

“Ne?!” diye bağırdım.

“Görünüşe göre kız arkadaşımın ihtiyaçlarını karşılayamamışım. O yüzden bana ne istediğini söyle, ben de yapayım.”

Eğer beni gözleriyle yiyip bitirmeseydi, pantolonundan ereksiyonun net hatlarını görmeseydim bunu kendini mecbur hissettiği için söylediğini düşünürdüm ama hayır. Bu bakışı herkesten iyi tanıyordum.

“Dokun bana,” dedim, titreyerek okşamasını beklerken.

“Nereye Çilli? Sana dokunabileceğim pek çok yer var ve sana küçük kız kardeşim gibi davranmayı kesinlikle istemiyorum.”

Yanağımı okşadı. Ama sıradan okşama istemiyordum, bu yüzden elini tutup külotumun içine, parmaklamasını fena halde arzuladığım yere götürdüm.

Gülümsedi. “Burası mı? Hoşuna gidiyor mu?” Üzerimdeki etkisinden zevk alıyordu, ben de öyle. Kulağımı sertçe ısırdı.

Gözlerimi kapattım. “Evet,” dedim başımı geriye atarak.

Dilini tekrar ağızma soktu, tadıma bakıyor, araştırıyor, dişleriyle neredeyse kemiriyordu, sanki benimle temasa hiç o anki kadar ihtiyaç duymamıştı.

Çenesinden çene altına kadar her tarafını yalarken boynunda atan damarını hissediyordum; benim için atıyordu. Omuzuna inince homurdandı. Parmakları artık iyice

içimdeydi. Serbest koluyla beni kaldırdı, gözleri alev alev, “Noah, seninle sevişmek istiyorum. Yapabilir miyim?” dedi. “Yapabilirsem söyle. Yapmak istemiyorum eğer–”

Başımı iki yana salladım. “Bebek iyi olacak,” dedim nefes nefese, parmakları dışarı çıkınca inledim. “Durma...” Aşağı uzanıp pantolonunun üzerinden ona dokundum.

Beni yatağa yatırırken tısladı. Pantolonunu hızla çekip çıkardı. Tamam, kabul ediyorum, beni istemediği konusunda yanılmıştım. “Başka hiç kimse beni böyle tahrik edemez, Noah.”

Üzerime eğildi, külotumun lastiğini tutup çılgın gibi çıkardı.

“Arkanı dön,” dedi. “Seni ezmek istemiyorum; rahat olduğundan emin olmak istiyorum.”

Söylediğini yaptım, arkama geçti. Sutycnimi çözüp sırtımın her santimini öptü. Artık karnım aramıza girmiyordu. Yavaşça içime girince aklımı kaybedeceğimi sandım. Çılgılık atmamaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Nick daha rahat olmam için bir yastık alıp altına koyduktan sonra hareket etmeye başladı.

Artık kendimi tutamıyordum. Bedenlerimiz birbirleriyle uyum içinde, gitgide daha hızlı hareket ederken tüm o bastırılmış özlem bir zevk kükremesiyle patlayana kadar bağırdım. Aylarca süren gerginlik dışarı sızarken artık hareket edecek gücüm kalmayana kadar devam edebilmeyi istiyordum. Nick beni memnun etti; durmadı, itmeye ve sırtımı öpmeye devam etti.

Sonunda ikimiz de boşaldık, ben yastığa doğru inerken o da sol omzumu ısıırıyordu.

Neredeyse anında uykuya daldım.

Gözlerimi açana dek ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama açtığımda yorganın altında, onun yanına kıvrılmıştım, Nick elini çıplak sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

Uyandığımı fark edince gülümsedi. “Bir süreliğine seni kaybettim, Çilli.”

Güldüm. “Sanırım zevkten bayıldım.”

“Öyle mi?” dedi, beni sırtüstü çevirip ağırlığını bana vermemeye dikkat ederek üzerime yerleşti.

“Seni özledim Nick,” dedim bir tutam saçını çekiştirerek.

“Anlayabiliyorum,” dedi beni dudaklarımdan öperek. “Ama benim seni özlediğim kadar değil, Çilli.”

Andrew tam o sırada sanki orada olduğunu hatırlatmak istercesine tekme attı. Kaşlarımı çatınca Nick endişeyle bana baktı.

“Bir şey yok, sadece bebek hareket ediyor,” dedim.

Dönüp başını avucuna yaslayarak tamamen âşık bir ifadeyle bana baktı.

“Nasıl bir his?” diye sordu, uzanıp karnıma dokunarak.

Eline bakarak düşündüm. “Çok garip... özellikle de aniden yaptığında.”

Nick dikkatle dinledikten sonra karnımı öpünce içimin ısındığını hissettim.

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum,” diyerek bana sarıldı.

Aynen, diye düşündüm içimden.

* * *

Bir gün bir sınavdan çıktım ve Nick’i dışarıda park etmiş beni beklerken buldum. Heyecanlı görünüyordu ama nede-nini bilmiyordum. Ben de mutluydum; uğraşmam gereken bir dersten daha kurtulmuştum.

On beş dakika sonra şehrin daha önce hiç gitmediğim bir yerindeydik. Pek çok yüksek bina vardı ama tam olarak gökdelen denemezdi. Sokaklarında palmiye ağaçları ve bakımlı bahçeleri olan güzel bir bölgeydi. Nick, mütevazı bir

beyaz evin önüne park etti. Evin etrafını saran bir veranda ve kapıya çıkan ahşap basamakları vardı. İki katlıydı. Peri masalından fırlamış gibi görünüyordu.

“Beğendin mi?”

Etrafıma bakındım, biraz şaşırmıştım.

“Pek senin tarzın değil,” diye cevap verdim. Nick şehir merkezinde tavandan yere kadar pencereleri olan büyük daireleri ya da sahile bakan malikâneleri seven bir adamdı.

“Hayır, değil. Bunu seni düşünerek satın aldım.”

Söylediklerine inanamıyordum. “Ne yaptın?”

Arabadan inip etrafından dolaşarak inmemi yardım etti. Sonra arka cebinden anahtarlar çıkarıp yüzümün önünde salladı.

“İki yıl daha okulun var, Noah. Hiçbir şeyden vazgeçmeni istemiyorum, eğer New York’tan ayrılmam, yanına taşınmam ve sen hayatında ne yapmak istediğine karar verirken beklemem gerekirse bunu yaparım. Ne istediğimi biliyorum, geleceğim belli, bu kısmen, düşünüp her şeyi geleneksel şekilde yapmak için vakit bulduğum için oldu. Hayatımda eksik olan tek şey sendin ve sen değişiklik yapmaya hazır olana kadar sana uyum sağlayacağım. Seni kendi zevkime göre bir şeylere sürüklemek istemiyorum çünkü sen böyle biri değilsin. Hep büyürken olduğu gibi yaşamak istediğimi düşünmüştüm ama yüzlerce metrekaresinin bizi ayırmasını istemiyorum aşkım. İstedğim zaman seni görmek istiyorum. Bu senin evin. Benim sana hediyem.”

Başımı salladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ev çok güzel, rahat, mükemmeldi; bir aile kurmak için seçeceğim evin ta kendisiydi.

Nick devam etti. “Yakında Andrew’u doğuracaksın ve benim dairemde yaşamak istemediğini biliyorum. Bu yüzden lütfen bu hediye kabul et Noah.”

Cevap vermeme fırsat vermeden elimden tutup beni kapıya götürdü. Kapıyı açtı, birlikte, yeni evimize adım attık.

Akşam üstü güneşi oturma odasının zemininde turuncu bir ışık izi bırakıyordu. Pırıl pırıl ahşap zemin üzerinde beyaz kanepelerle döşenmişti. Büyük pencerelerinden dağ manzarası görünen mekânlar ferahtı. Nick bana gösterdikçe daha fazla seviyordum. Yukarıya, gelecekteki odamıza çıktık. Ortasındaki devasa yatakla büyük bir odaydı. Beyaz perdelerden güneş ışığı giriyordu. Tavanda ahşap kirişler görünüyordu. Banyo siyah mermerdi, büyük bir küveti ve ayrı bir duşu vardı. Belki bir malikâne değildi ama her ayrıntıya özen gösterilmişti.

Küçük bir koridordan geçtik. Koridorun sonunda, arka bahçeye bakan penceresiyle küçük bir oturma odası vardı. Her iki tarafta da kapılar vardı. Sağdakini açıp beni içeri davet etti.

“Burası bebeğimizin odası olacak. Beğeneceğini düşündüm.”

Çok güzeldi. Her şey beyaza boyanmıştı, zemin alt kat-takiyle aynı ahşaptandı. Nick, pencerenin altında duran içinde oyuncak saklanabilecek türden küçük bir bank hari-cinde, odayı henüz döşememişti.

Gülümsedim. Andrew’u görebiliyordum. Bizi görebili-yordum. O odada bebeğimizin huzur içinde uyuduğunu, oynadığını, ağladığını, güldüğünü görebiliyordum. Üçü-müzün en güzel anlarımızı paylaştığımızı görebiliyordum. Burası bizim evimiz, yuvamız, dünyadaki küçük köşemiz olacaktı.

“Bayıldım!” diye bağırarak arkama döndüm.

Nick beni öptü. Gözlerinde kapılmamaya çalıştığı duy-guları görebiliyordum. “Sana her şeyi vermek istiyorum, Noah. Benimle mutlu olmanı ve o küçük çocuğu, ailele-rimizin bizi yetiştiremediği şekilde büyötmeyi istiyorum.”

“Bu, benim çatı katından kaçman için güzel bir yol olmuş,” dedim gülerek.

“Ev senin adına,” diye ekledi. “Bebek ve hamile kalmadan önce yapmak istediklerin dışında hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Hayatının senin hayatın olarak kalmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Onu öperek susturdum.

“Teşekkürler Nick,” dedim. “Beni gerçekten mutlu ettin. Seni seviyorum.”

Birkaç sarılma ve öpüşmeden sonra, akşamı evi nasıl düzenleyeceğimizi, ne zaman taşınacağımızı planlayarak geçirdik.

Yeni hayatım başlamıştı ve bundan çok zevk alıyordum.

* * *

Sekizinci ayın ilk haftasını az çok okulda geçirmiştim. Artık kütüphaneye her girip çıktığımda insanların bana bakıp bakmadığını umursamıyordum, insanların hakkınızda konuştuğunu bildiğinizde yapılacak en iyi şeyin tüm bunları görmezden gelmek olduğunu öğrenmiştim.

Herkes alışmıştı, ellerinden geldiğince bana yardım ediyorlardı: Sırt çantamı veya laptopumu taşıyorlar, hatta öğle yemeğimi bile ısmarlıyorlardı. Karnım bölümümün ilgi odağı olmuştu. Herkes dokunmak, bebeğin ne zaman geleceğini öğrenmek istiyordu. Bu arada, zorlukları fark etmeye başlamıştım. Andrew neredeyse üç kat büyümüşü ve kendimi yürüyen bir ambar gibi hissediyordum.

Nick, evin dışında çok fazla zaman geçirmemden hoşlanmıyordu ama yaz tatiline sadece bir hafta kalmıştı. Bu son hamleyi atlatmam gerekiyordu. Yakında evde yeni doğmuş bir bebeğim olacaktı, derslerimi tekrar alarak bu yükü artırmak zorunda kalmak istemiyordum.

Bir gün kütüphanede, aylar önce olmuş bir şey tekrar oldu; Michael’la karşılaştım.

Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra yürümeye devam ettim, yanından geçip dışarı çıkmayı planlıyordum. Ama yolumu kesti, bana daha önce görmediğim bir ifadeyle bakıyordu: tiksinti.

“Demek seni hamile bırakmasına izin verdin. Onu kendine bağlamanın çok acınası bir yolu, sence de öyle değil mi?”

Bu canımı yakmıştı.

“Rahat bırak beni,” dedim.

Etrafından dolaşmaya çalışırken kolumdan yakaladı. Kurtulmaya çalıştım ama yapamadım.

“Erkek arkadaşın karşılaştığımızı söyledi mi?”

Donakalmıştım.

“Belki de yaptığım şeyi yapmamalıydım.”

Telefonumu çıkarıp beni alması için Steve’i aramak üzereyken Michael’ın kardeşi Charlie geldi.

“Noah!” dedi, Michael’la aramızdaki gerginliği tamamen görmezden gelerek.

Bana sımsıkı sarılırken zorla gülümsedim.

“Tanrım, kocaman olmuşsun!” dedi gülerek.

Michael’ın bakışlarına dayanamıyor, kaçmak istiyordum, Charlie’yi gördüğüme sevinsem bile Nick’e bir söz vermişim ve sözümünden dönecek değildim.

“Charlie, seni görmek harika ama gitmem gerek...” dedim.

Birkaç adım ötede duran ağabeyine baktı, içini çekerek başını salladı.

“Müsait olduğunda beni ara. Bu yeni numaram,” dedi Charlie, bir kâğıt parçasına numarasını karalayarak bana verdi. Sonra eğilip kulağıma fısıldadı, “Konuşacağımız çok şey var.”

Sakin kalmaya çalışarak başımı salladım ve oradan ayrıldım.

İçimden bir ses bunun Michael'ın bana son sorun çıkartması olmayacağını söylüyordu.

NICK

Noah çok irileşmişti. Zavalılık her zaman ince ve ufak tefek olmuştu, bazen karnının ağırlık yapıp öne doğru tökezleyerek düşmesinden endişeleniyordum.

Daha bir ay vardı, bebek büyüdükçe olacaklardan korkuyordum. Noah'nın ruh hali de inişli çıkışlıydı. Bir dakika önce mutlu ve rahatken, bir dakika sonra hiç yoktan ağlayabiliyordu.

Doğum günü geldiğinde babamın evinde doğum günü partisi/bebek partisi kombinasyonu düzenledik. Jenna herkesi ve annelerini davet etmişti. Noah bahçede birinin dışarı taşıdığı rahat bir koltukta oturmuş gülümseyerek hediyeleri açıyordu.

Kız kardeşim tüm o hediyeleri gördükçe bağırıp duruyordu. Noah'nın küçük yardımcısı gibiydi. Maddie geldiğimiz andan itibaren onu yalnız bırakmamıştı.

Jenna her şeyi kusursuz bir şekilde organize etmişti, her yerde mavi balonlar, ortasında bebek figürü olan büyük bir pasta, her türlü oyuncak ve hediye vardı.

Pek çok arkadaşım da gelmişti, kaçıp onlarla bir süre Xbox oynama fırsatı bulduğum için mutluydum. Toplanıp bebekten konuşan onca kadın rahatımı bozuyordu.

Birkaç saat sonra Noah'nın çikolatalı pastasının hazır

olup olmadığını sormak için mutfağa gittim. Jenna'ya bebek partisini hallettiği için minnettardım ama bu Noah'yla da ilgiliydi ve ortasında yirmi mumlu büyük bir pastayı hak ediyordu. Pastayı bahçeye çıkardığımda herkes şaşırdı ve “İyi ki Doğdun” şarkısını söyledi. Noah mumları üfledi.

Bir süre sonra herkesin dikkati dağıldığında onunla havuza doğru yürüdüm. Eski günleri hatırlayarak gülümsedi.

“Beni buraya edepsiz bir şeyler yapmaya mı getirdin, Nick?”

Güldüm. “Edepsiz bir şey yapmasaydım doğum günün olmazdı Çilli,” dedim, kollarımda sıcaklığını hissederek dolgun dudaklarından öptüm. Sonunda durduk ve cebimden küçük bir kutu çıkardım.

“Hediyen,” dedim.

Kutuyu açınca şaşkınlıkla gözleri irileşti. Ağlayabileceğini düşündüm.

“Saklamışsın... ben... attığını sanmıştım... düşündüm ki...”

Onu öperek susturup gözyaşlarını sildim. “Bu kolyeyi asla atamazdım, Noah. İki yıl önce sana kalbimi vermiştim. Şimdi onu sana tekrar veriyorum.”

Ona on sekiz yaşına geldiğinde verdiğim gümüş kalbi okşadı.

“Onu bir kuyumcuya gönderdim, içine küçük bir mavi elmas yerleştirdiler. Çünkü biliyorsun... Artık Andrew da bunun bir parçası olacak, değil mi?”

“Bu bana verebileceğin en güzel hediye. Bu kolyeyi özlemiştim. İkimiz için ifade ettiği her şeyi özledim.”

“Biliyorum. Aslında hiç çıkmamalıydı, Noah. Onu almakla hata ettim.”

Noah başını iki yana salladı. “O an ne hissettiysen onu yaptın Nick. Seni incittim. Bunu takmayı hak etmiyordum.”

Kolyeyi kutudan çıkardım.

“Artık hiçbir şey ve hiç kimse onu ait olduğu yerden çıkaramayacak,” dedim, dikkatle boynuna takarak çıplak omzunu öptüm.

“Yorulduysan ve eve dönmek istersen söyle, gidelim.”

Başını iki yana salladı. Mutlu görünüyordu. “Bugünün tadını çıkarmak istiyorum. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel.”

NOAH

Partiden sonra Andrew'un odasını bitirmek için harekete geçtik. Nick'le ihtiyacımız olan eşyaları almaya gittik: bir alt değiştirme masası, normal bir bebek arabasından çok mutant bir robota benzeyen bir bebek arabası... Ve o zamana kadar varlığından bile haberdar olmadığım yüzlerce başka şey. Annem de bize yardım ediyordu.

Partide herkes bize bir sürü eşya vermişti, çoğu da çok pahalıydı. Milyonerlerle arkadaş olmanın avantajı da buydu. Bebek doğana kadar hâlâ vaktimiz vardı ama herkesin söylediği kadar rahat etmek istiyorsam her şeyi önceden halletmem gerektiğini düşünüyordum.

Artık kendimi tanıyamıyordum. Nick'i çılgına çeviren duygusal dalgalanmalar yaşıyordum. Ama o her şeyi sabırla karşılıyordu.

Sonunda Charlie'yi aradım. Ona buna üzülsem de artık arkadaş olamayacağımızı söylemem gerekiyordu. Nick'le ilişkim çok önemliydi ve bunu riske atamazdım. Bunun telefonda yapılacak bir konuşma olmadığını fark ettim, onu aradığımda, bir öğleden sonra buluşup bir fincan çay içebileceğimizi söyleyince bana gelmemi söyledi. Michael'ın orada olmayacağına yemin etti.

Charlie kapıyı açtığında kendimi mutlu hissettim ve bedenimin izin verdiği ölçüde birbirimize sıkıca sarıldık.

“Her zamankinden daha seksi görünüyorsun,” diye şaka yaptı.

Gözlerimi devirerek içeri girdim. O geceye dair anılarım beni boğuyordu, sakinleşerek oraya gitme amacımı yerine getirebilmek için birkaç kez derin nefes almak zorunda kaldım.

Charlie ona bu kadar uzun süre soğuk davranmamı hak etmemişti. Bunu yapmamalıydım ama başka bir seçenek olup olmadığını bilmiyordum. Nicholas’tan ayrıldıktan sonra kötüye gitmiş, içime kapanmıştım. Zaten iyi bir arkadaş olamazdım.

Bana okulu bıraktığını, beş ayını rehabilitasyonda geçirdiğini söyledi. Onun yeniden kötüye gittiğini bile bilmediğim için kendimi kötü hissettim. Ama şimdi her zamankinden iyi olduğunu, aslında son birkaç ayda tamamen yeni bir insan haline geldiğini söyledi

Kaçınılmaz konu açılana kadar harika vakit geçirdik.

“Ağabeyimin adını bile duymak istemediğini biliyorum, ama seni temin ederim sana yaptığı her şeyden pişman, Noah,” dedi yalvaran bir ifadeyle. Olanları affedip unutmam konusunda Michael’ın kendisinden daha endişeli görünüyordu. “Kampüste yeniden işe alındı ve ruh sağlığı sorunları olan öğrencilerle çalışıyor. Onlara gerçekten yardım ediyor, biliyor musun?”

“Onun ağabeyin olduğunu biliyorum Charlie ama onu ve olanları geride bırakmak istiyorum, tamam mı? Gerçekten üzgünüm, bu seni de geride bırakmam anlamına geliyor ama onun yakınında olma riskini göze alamam. Umarım anlarsın.”

Charlie başını salladı. Ama üzgündü. “Yeniden Nicholas’la olmana sevindim. Mutlu görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” dedim ona sarılarak. “Ve iyi bir arkadaş olduğun için teşekkürler.”

Oradan karışık duygularla ayrıldım. Vedalardan nefret ediyordum ama yeni bir hayata başlamak üzereydim ve Nick sıfırdan başlamayı başardıysa ben de başarabilirdim.

* * *

Eve vardığımda biraz başım dönüyordu, hemen yatağa girdim. Nick birkaç saat sonra geldiğinde her zamankinden sessizdi.

“Klimayı kapatabilir misin?” diye sordum arkama yaslanıp ceketiyile kravatını çıkarmasını izlerken.

Yüzünü buruşturdu ama istediğimi yaptı. Sonra bana döndü ama bir an tereddüt eder gibi oldu.

“Onu görmeye gittiğini biliyorum Noah,” dedi, beni tamamen şaşırtarak.

Sırtımdan aşağı soğuk terler akıyordu. “Nasıl?”

“Steve.”

Elbette... Lanet olası Steve. “Charlie’yi görmeye gittim, hepsi bu.”

“Charlie’yi görmeye gidiyorsun, sonra eve yorgun argın dönüyorsun. Acaba bu durumun belli bir kişiyle bir ilgisi var mı?”

“Ne? Hayır!” Başımı iki yana sallayarak doğruldum. O sırada sırtıma keskin bir ağrı saplandı, nefes alamıyordum gibi geliyordu.

“Noah?” dedi Nick aceleyle yanıma gelerek.

Yavaş yavaş derin nefesler aldım ve acı geldiği gibi hızla geçti. “Sorun yok, merak etme, iyiyim,” dedim, bir yastık yığınınına sırtüstü uzanarak.

“İyi görünmüyorsun. Çok solğunsun.”

Terden ıslanmış bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırdı.

“Noah, ateşin var.” Telaşlanmış görünüyordu.

“Hayır... Gerçekten iyiyim. Sadece biraz yorgunum.”

Charlie’ye gitmeme kızmakla durumumdan duyduğu endişe arasında bocalıyor gibiydi. Onu bu şekilde görmek istemiyordum. Sözümü tutmadığımı düşünmesini istemiyordum.

“Nick... Michael’ı görmedim. Yemin ederim.”

“Beni kızdıran onu görüp görmemen değil, bana haber bile vermeden oraya gitmen. Ben de seninle gelebilirdim. Yüzünü dağıtmak istediğim kişi senin arkadaşın değil, biliyorsun değil mi?”

Rahatlasın diye zorla gülümsedim. “O iş bitti. Bu yüzden onu görmeye gittim. Eğer onunla ilişkimi keseceksem, en azından bir açıklamayı hak ediyordu.”

Nicholas gözlerimin içine baktı, sonra eğilip alnımdan öptü. Öpmesi birkaç saniye sürdü; aynı zamanda ne kadar ateşim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Ben iyiyiiim.”

Ama o sırada sanki onu haklı çıkarmak istiyormuş gibi vücuduma keskin bir acı daha saplanınca gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

“Nick...” dedim, korkmuştum, elini tuttum.

“Buradayım,” dedi. Daha önce bu ses tonunu kullandığını hiç duymamıştım.

Sancı geçti, kendimi tekrar geriye bırakırken Nick, “Hastaneye gidiyoruz,” dedi.

“Hayır! Gerek yok. Bunlar sadece Braxton-Hicks kasılmaları, aslında, normal...” Cümleyi tamamlayamadan tekrar acı içinde iki büklüm oldum. Dişlerimi sıkarak göz yaşlarımı tutmaya çalıştım. Pek etkili olmadı.

“Ne olduğunu bilmiyorum...”

“Sanırım doğum yapıyorsun, Noah,” dedi Nick yataktan kalkarak. Çaresizce elini tuttum.

“Hayır, mümkün değil. Daha zamanım var.”

Ve o sırada kötü bir şaka gibi, uyluklarımın ve alttaki çarşafların ıslandığını hissettim.

Korkuyla gözlerimi açtım.

“Lanet olsun, Noah, neler oluyor?! Beni korkutuyorsun.”

“Sanırım suyum geldi.”

Doğrulup çarşafların sıırıslıklam olduğunu görünce neredeyse panik atak geçirecektim.

Buna hazır değildim... henüz değil.

Nick beni kaldırıp banyoya taşıdı. Çok korkmuştum ama Nick çok sakindi ya da en azından kendini tutup yapılması gerekeni yapabiliyordu ve bunun için minnettardım. Beni lavabonun kenarına oturtup yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Nefes al, Noah,” dedi mahvolmuş elbisemi çıkarırken.

“İğrencim,” dedim, titreyerek.

Nick fark etmemiş ya da anlamamış gibiydi. “Duş almak ister misin?”

Başımı sallayınca fazla sıcak olmamasına dikkat ederek suyu açtı.

“Burada kal,” dedi, dışarı çıkıp hemen temiz kıyafetlerle geri döndü.

İç çamaşırlarımı çıkarmama yardım ettikten sonra beni ılık duşa soktu. Orada sadece birkaç dakika kaldım. Duştan çıkınca Nick beni bir havluya sararak tepeden tırnağa özenle kuruladı. Giyindikten hemen sonra başka bir kasmayla öne doğru büküldüm. Ağrı o kadar şiddetliydi ki yok olmak istiyordum.

“Hastaneye gidelim Çilli,” dedi, yeniden normal nefes alabildiğimde alnımdan öperek.

Başımı salladım, korkuyordum.

Bebek henüz pek hazır değildi.

NOAH

Sonraki birkaç saat hayatımın en acılı ve en korku dolu saatleriydi.

Çok erken demekte haklıydım, ama suyum gelince Andrew doğum kanalında sıkışıp kalmıştı, bu da geri dönüşün olmadığı anlamına geliyordu. Kanal hızla açılmış, hastaneye vardığımızda beni doğruca doğumhaneye götürmüşlerdi. Aptallık etmiş, çok hızlı geldiği için sadece birkaç ıkınmanın yeterli olacağını ve biteceğini düşünmüştüm, ama gerçek bundan uzak olamazdı; sekiz saattir ıkınıyordum. Gücüm tükenip artık devam edemeyeceğimi düşünene kadar sekiz saattir zorlu bir mücadele vermiştim.

“Noah... şu anda duramazsın, ıkınman gerekiyor. Hadi Çilli, bir kez daha,” dedi Nick kulağıma usulca. İki elimi de tutuyordu, onu o kadar sıkı tutmuştum ki parmaklarını kıracağımı sandım.

“Çok yorgunum,” dedim bir kasılmadan sonra bir an soluklanırken. Tüm vücudum ağrıyordu, epiduralin etkisi saatler önce geçmiş gibiydi, sadece her şeyin bitmesi için dua ediyordum.

Doktorların usulca konuştuklarını duyabiliyordum, pelvisimden ve bebeğin dışarı çıkmak için yeterli alanı ol-

madığından bahsediyorlardı. Bunu her zaman biliyordum: Çocuk doğurmak için yaratılmamıştım.

“Nick... Çıkar beni buradan... Beni bir yere götür, uzak bir yerlere, neresi olduğu umurumda değil. Bu acıya daha fazla dayanamayacağım,” diye yalvardım, gözlerinden akan yaşlara bakarak.

“Tüm bunlar bitince gidebiliriz aşkım. Seni istediğin yere götüreceğim. Ama şimdilik ıkınman gerekiyor.”

Bir başka kasılmayla karnımdaki tüm kaslar gerilmişti. Dış-lerimi sıkarak ıkındım. Hemşireler de doktorlar da beni teşvik ediyordu. Biri alnıma ıslak bir bez koydu, kasılmalar durduğunda bebeğin hâlâ çıkmadığını fark edince ölmek istedim.

“Bu işe yaramıyor...” diyerek inledim.

“Doktor, çok yoruldu. Bir şeyler yapın, lanet olsun!”

“Şu anda sezaryen riskini göze alamayız. Bu anneyi tehlikeye atabilir,” dedi doğum uzmanı.

Nick’in beti benzi attı.

“Noah... bir sonraki kasılma geldiğinde olabildiğince sert ıkınmanı istiyorum, tamam mı? Forseps kullanacağım; bu küçük adamı dışarı çıkarmalıyız; bebek fetal sıkıntıya giriyor.”

Bebeğim sıkıntı çekiyordu ve bu benim hatamdı. Onu dışarı çıkaramadığım için sıkıntı çekiyordu.

“Otur,” dedi doktor, başımı kaldıracak gücüm bile olmamasına rağmen dediğini yaptım. “Bay Leister, arkasına geçin ve bu pozisyonu korumasına yardım edin.”

Nicholas beni göğsüyle destekledi. Kollarını etrafımda hissetmek bana devam etme gücü vermişti.

“Yapabilirsin bebeğim. Hadi, sadece bir kez daha.”

Tam o sırada bir sonraki kasılma geldi. Gücümü nereden bulmuştum bilmiyordum ama yaptım. Nick’in ellerini sıkarak, neredeyse bayılana kadar ıkındım ve ıkındım.

“Çıktı!” dedi doktor, hemen ardından öfkeli bir bebeğin histerik çığlığını duyduk.

Nick’in üzerine yığıldım, gözlerimi bile açık tutamıyordum.

“Noah, bak, çok güzel.”

Gözlerimi açtım, hemşire mavi battaniyeye sarılmış minik bir şey getirmişti.

“Bir oğlan. Hem de yakışıklı bir oğlan,” dedi hemşire bana verirken.

Kollarım titriyordu, Nick onu göğsüme yaslamama yardım etti.

“Aman Tanrım!” diye bağırdım.

Andy sesimi duyunca ağlamayı kesti. Deli gibi hıçkırarak ağlıyordum. Eğilip siyah saçlı başının tepesini öptüm.

“Çok mükemmel,” diye fısıldadı Nick kulağıma. “Teşekkür ederim Noah. Bunun için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum. Harikaydın.”

Ama sonra onu elimden aldılar ve ona bakmaya devam edemedim.

“Her şeyin yolunda gittiğinden emin olana kadar küvözde kalması gerekiyor. Bu küçük oğlan oradan çıkmaya hazır!”

Tekrar ağladığını duyunca dudağımı ısırdım. Acı çekmek zorunda kaldığı için kızmıştım. Benimle o kadar mutlu oldu ki...

* * *

Andrew Morgan Leister, temmuz ayında bir cumartesi günü, tam iki buçuk kilo doğmuştu. İki gece küvözde kaldıktan sonra onu bana geri verdiler. Birkaç saat sonra taburcu oldum, Nick dinlenebilmemiz için bizi eve götürüyordu. Kendimi hâlâ güçsüz ve bitkin hissediyordum. Sa-

dece birkaç saat uyumuştum. Tek düşünebildiğim şu anda arkadaki araba koltuğunda sakın sakın uyuyan kıymetli bebeğimdi.

Nick tüm bu süre boyunca yanımda kalmıştı ve en az benim kadar yorgundu ama onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

Annemler hastaneye gelmişti. Herkes gibi onlar da Andrew için deli oluyorlardı; onu kucaklamak, sarıp sarmalamak, sallayarak uyutmak istiyorlardı, ama Andrew sadece benim kollarımda huzur buluyordu.

Çıkarken gazeteciler etrafımızı sarmıştı, öyle büyük bir hengâme vardı ki, sadece bizim için mutlu olacak normal insanları düşünecek zamanım olmamıştı. Ama eve vardığımızda, bir sürü balon, hediye sepeti ve tebrik kartları buldum.

Nick, Andy'yi araba koltuğuyla içeri götürdü. Evde olduğum için çok mutluydum. Son birkaç gün çok zor geçmişti.

İçeri girdiğimizde bebeğimi kucağıma alıp yukarı yatak odasına çıktım. Nick hemen arkamdaydı. Bebeği çocuk odasında kurduğumuz o tatlı beşikte uyutmalıyım, ama onu oraya bırakma düşüncesi bile acı veriyordu. Bu yüzden Andy'yi aramıza koyduğumuz bebek yatağına yatırdık.

“Artık yanımızda olduğuna inanamıyorum,” dedi Nick, parmağıyla Andy'nin pembe yanağını okşayarak.

“Hayatımda gördüğüm en güzel bebek,” dedim, eğilip başını kokladım. Harika kokuyordu.

Bunu sadece annesi olduğum için söylemiyordum; mavi gözleri ve tombul yanaklarıyla gerçekten çok özeldi. Ona Jenna'nın verdiği, üzerinde *Ben bir numarayım* yazan turkuaz mavisi tulumu giydirmiştik.

Gülümsedim, evde olmaktan, Nick'le birlikte olmaktan,

en kötüsünün sona ermesinden mutluydum. Ya da ben öyle sanıyordum.

* * *

Garip görünebilir ama Andy'ye uyum sağlamakta hiç zorlanmadık. Gün boyu ağlayan bir bebek değildi. Hatta bazen yemek yemesi için onu kendimiz uyandırmak zorunda kalıyorduk.

Nedense sadece doğduktan sonraki ilk iki hafta emzirebildim. Kendi başına yeterli süt emmekte zorlanıyordu, bu yüzden başka çözümler aramak zorunda kaldık. Bu özel bağı kaybetmek bana acı veriyordu. Bebeğimi emzirmek, onu böyle hissetmek büyümlü bir duyguydu. Ama yapabileceğimiz bir şey yoktu.

“Olumlu tarafından bak,” dedi Jenna, Andy’yi kollarının arasına alarak. “Göğüslerin sarkmayacak.”

Gözlerimi devirdim. Kendi bebeği olursa, bunun beni neden bu kadar üzdüğünü anlardı.

“Ben de bir tane istiyorum,” dedi Jenna hemen ardından, beni hazırlıksız yakalamıştı.

Güldüm. Andy’nin giysilerini katlayıp küçük şifonyerine yerleştirmekle meşguldüm. O kadar çok kıyafeti vardı ki muhtemelen yarısını bile giyemeyecekti. Hızla büyüyordu; doğduğu zamanki minicik haline hiç benzemiyordu. Şimdi hemen hemen dört buçuk kilo olmuştu.

“Lion’a söyle,” dedim, karşısına oturup Andy’nin kalın dudaklarıyla emziği çiğnemesini izledim. Bazı ebeveynler emziğin kötü olduğunu söylüyordu ama emzirmeyi kesince ona emzik vermeye karar vermiştik ve elinden alınmasına dayanamıyordu.

“Ona söyledim. Ama beklemek istediğini söylüyor.” Yüzünü ekşitti. “Küçük bir ‘kaza’ yaşamam gerekebilir.” Kaza kelimesinde tırnak işareti yapmıştı.

“Jenna!” diye bağıırıp omzuna vurdum.

O kadar yüksek sesle güldü ki bebek uyandı. Jenna’dan alıp beşiğine yerleştirdim.

“Şaka yapıyordum!” dedi.

Az sonra Lion’la ikisi gitti, Nick yukarı çıktı. O sırada Andy’yi kucağıma almış kanepelerden birinde oturuyordum. Nick sürekli bana bakıyordu. Sanki bana bir şey söylemek istiyor gibiydi.

Nick başımın tepesini öperek karşıma pufa oturdu.

“İyi görünüyorsun,” dedi gülümseyerek, eğildi, ikimizin arasında ileri geri bakıyordu.

“Daha üç hafta önce bu küçük adamı dünyaya getirmek için neredeyse içimin dışımın çıktığına inanamıyorum,” dedim, Andrew’un yumuşak, tüy gibi saçlarını okşayarak. Teni o kadar pürüzsüzdü ki ona saatlerce dokunup kucağımda tutabilirdim.

“Sana bir şey söylemek istiyordum, Noah,” dedi Nick aniden ciddileşerek.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Bir şey mi oldu?”

Tetikçisine karşı iki hafta sonra başlayacak duruşma yüzünden gergin olduğunu biliyordum. Mucizevi bir şekilde kefaletle serbest bırakılmıştı ve ikimiz de onun temelli hapse girmesini sabırsızlıkla bekliyorduk. “Hayır, yok bir şey... ya da aslında çok şey var,” dedi elimi tutup eklem yerlerimi öperek. “Sana söylemek istediğim şu, Çilli, beni dünyanın en mutlu adamı yaptın.” Eğilip Andy’nin başını öptü, ama Andy gözlerini tekrar kapatmış, dünyadan habersiz uykuya geri dönmüştü. “Yaşadığımız onca şey, birlikte atlatmak zorunda kaldığımız onca durum, bir düşünsene... Tıpkı bunun gibi bir yaz gecesinde, yıldızların altında, arabadaki o ilk öpüşmeden bu yana uzun zaman geçti. Bir bahane bulup dudaklarını tatmak, sana dokunmak, okşamak için can

attığımı hatırlıyorum. Beni daha iyi bir insan yaptın Noah; beni yalnız bir hayattan, boş, sevgisiz, nefretle yönetilen bir hayattan kurtardın. Her zaman başkalarının hatalarını affetmenin bir yolunu buluyorsun. Daima hayatındaki tüm insanların olumlu tarafını görmek istiyorsun. Ve eğer bir hatam varsa, o da bunu daha önce yapmamış olmamdır.”

Cebinden siyah kadife kaplı küçük bir kutu çıkardığını görünce kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Kutuyu açtı, güzel, göz kamaştırıcı bir yüzük görünce nefesim kesildi.

“Evlen benimle Noah. Hayatını benimle paylaş. Hadi yapalım. Benim ol, ben de sonsuza dek senin olayım.”

Elimle ağzımı kapattım. Bir an nutkum tutulmuştu.

“Ben...” Duraksadım. Sonra aramızda uyuyan Andrew’a baktım, ellerim titredi. Nick bebeği kucaklayıp dikkatle beşiğine yatırdı.

Geri dönerek önümde diz çöktü ve gözlerimin içine baktı. “Ne diyorsun Çilli?”

Gülümsedim. Kendimi tutamıyordum. Sonra yakasından çekip onu hararetle öptüm.

“Bu bir evet mi?” diye sordu.

“Tabii ki evet,” diye cevap verdim, gözlerim sevinç göz yaşlarıyla dolmuştu.

Elimi tutup yüzüğü sol elimin üçüncü parmağına geçirdi.

“Seni çok seviyorum,” diyerek beni tekrar öptü.

Beni kucağına alıp yatak odamıza götürdü. Birbirimize dünyaları vaat ederek mecnun gibi seviştik, birbirimize dokunup öptük. Beni her yerimden öpmesini istedim, öyle yaptı. Onu yakınımda hissetmek istedim, her isteğimi yerine getirdi.

* * *

Andrew bir aylık olunca Nick'in işe geri dönmesi gerekti. Aslında hep çalışıyordu ama evden, kucagında bilgisayarıyla kanepede oturarak. Oturma odasına gidip Nick'in Andy göğsünde uyurken gözleri ekrana odaklanmış bir şeyler yazdığını görmek çok hoşuma gidiyordu. Bu kalbimi eritiyordu. İki siyah saçlı kafa, iki çift gök mavisi göz... birbirlerine o kadar benziyorlardı ki bazen rahatsız oluyordum.

“Mutlu olmalısın,” diye suçlamıştım onu bir keresinde yatakta bebekle oynarken. “Bana hiç benzemiyor...”

Nick gururla gülümsedi ama başını iki yana salladı. “Senin çillerin olacak... Biliyorum olacak.”

“Ve bunun için benden nefret edecek.”

Nicholas güldü. “Bebeğimiz gönül çelen olacak Noah. Bundan en ufak bir şüphem yok.”

Andy ilk kez güldü, ikimiz de büyülenmiş gibi ona baktık. Bu küçük oğlana âşık olmuş, artık tamamen onun insafına kalmıştık.

* * *

Kısa bir süre sonra, bir pazartesi günü, Jenna bizi şehirde bir tur atmak için aldı. Gergindim, doğumdan bu yana pek evden çıkmamıştım, ama Jenna zorladıkça zorladı ve sonunda robot arabayı çıkardım –ki hâlâ kullanmayı pek beceremiyordum– böylece yakınlardaki bir alışveriş merkezinde dolaşabilirdik. Hava sıcaktı, Andy'nin fazla güneşte kalmasını istemiyordum, bu yüzden bir kafede durup düğün ve tüm hazırlıklar hakkında sohbet ettik; kuşkusuz Jenna çoktan planlar yapmaya başlamıştı.

“Sana söylemiştim Jen,” diye uyardım onu bıkkınlıkla. “Nişanlandık ama çocuk biraz daha büyüyene kadar evlenmeyeceğiz.”

“Bu çok saçma.”

“Değil. Hem düğün organize edip hem de yeni doğmuş bir bebekle uğraşamam!”

“Ben senin için organize edeceğim, aptal!”

Başımı iki yana salladım, bıkkınlıkla nutuklarını dinlemeye devam ettim. Annemler evleneceğimizi söyleyince mutlu olmuşlardı. İşleri tersten yapmak –önce bebek sahibi olmak– onlara pek uymamıştı, bu küçük ihmali düzelttiğimiz için memnunlardı. Bizi geleneklere uyacak şekilde yetiştirmişlerdi: Önce aşk, sonra evlilik, sonra birlikte yaşama, sonra çocuk; ama sanırım Nick’le geleneklerden uzak olduğumuz artık belli olmuştu.

Doğruyu söylemek gerekirse, evlenmeyi hiç düşünmemiştim; bebekle Nick’e çok odaklanmıştım ve evlenme teklifi beni bayağı şaşırtmıştı. Ömür boyu sürececek bir taahhüt için çok gençtik ama çocuk sahibi olmak için de çok gençtik; öte yandan çoğu kişinin hiç deneyimlemek zorunda kalmadığı şeyleri yaşadığımızda da gençtik.

Ben mutluydum, Nick mutluydu. Önemli olan da buydu.

Birkaç saat sonra eve gitme zamanı gelmişti. O sırada Steve artık beni sürekli takip etmiyordu. Nick’e sürekli peşimde birinin olmasının çok fazla olduğunu söyleyip duruyordum. Steve mesleğinin en iyisiydi, dürüst olmak gerekirse, adamcağız beni parka ya da çocuk bezi almak için markete kadar takip etmekten çok sıkılmıştı.

Nick farklı bir vakaydı: Önemli insanlarla dolaşiyor, davası tüm haberlerde yer alıyordu ve birisi gerçekten onun hayatına son vermeye çalışmıştı. Onun için korkuyordum.

Nick sonunda kabul etmişti, aynı gün, San Francisco’ya Steve’le birlikte gitmişlerdi. Bana o gece geri gelmeye çalışacağını söylemişti ama oradaki toplantılarının genellikle

uzun sürdüğünü biliyordum. Andrew doğduğundan beri Nick'siz geçirdiğim ilk gece olacaktı ve Nick gergindi. Endişeli değildim; bebeği nasıl idare edeceğimi iyi biliyordum, onunla birlikte gitme teklifini reddettim. Minicik bir bebekle uçağa binmek istemiyordum, hem Nick'in işini de bölmek istemiyordum.

Tüm bunları izah edince Nick baskı yapmaktan vazgeçmişti.

“Seninle kalmamı istemediğine emin misin?” diye sordu Jenna beni eczaneye bırakmasını söylediğimde. Andrew pişik olmuştu, bu onu gerçekten huysuzlaştırıyordu.

“Merak etme,” dedim, işim biter bitmez eve yürüyeceğimi söyledim; çok uzak değildi, güneş battığı için hava serinlemeye başlamıştı. Ona sarılıp vedalaştım, eğilip Andy'yi başından öptü.

“Ona aldığım tüm kıyafetler en iyileri,” dedi, gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. O gün, üzerinde küçük beyaz bir şort ve üzerinde *Bu gece beşigimde parti var* yazan minik bir tişört vardı.

“Vaftiz çocuğuma iyi bak!” diye bağırdı arabasına geri dönerken.

İçeri girip merhem aldım. Eve dönüş yolunda, neredeyse her gün yürüdüğüm aynı sokakta arabayı iterek yürürken tuhaf bir şey hissettim. Sırtımda bir ürperti dolaştı. Başımı çevirip baktım ama kimse yoktu. Birden Steve'in yanımda olmasını özlemiştim. Yalnız olmanın ne demek olduğunu neredeyse unutmuştum. Bir an önce eve varmayı, bu önseziden kurtulmayı umarak yürümeye devam ettim.

Andy, Jenna'nın arabasından indiğimizden beri ağlamayı kesmemişti. Pişigi çok kötü durumdaydı, her kıpırdadığında canı yanıyor, histerik bir şekilde çığlık atıyordu. Onu sakinleştiren tek şey kucaklanmaktı, ama karnı aşağıya ge-

lecek şekilde kolumun üstüne yatırıp başını dirseğıme yaslamak gerekiyordu. Eve gidince biraz geriye eğilerek onu kucağıma böyle aldım; bu, Nick'in onu göğsüne yatırmasını hatırlatmıştı. Sonunda tekrar uyudu, onu sarmalayıp beşiğine yatırdım. Bir an orada durup ona baktım.

Bir insan nasıl bu kadar fazla ve içgüdüsel olarak se-vilebilirdi? Ağzında emzik, tombul yanaklarıyla küçük adamım hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Ağladığında içim acıyor, gülümsediğinde mutluluktan havalara uçuyordum. Bütün bir hayatı onsuz yaşadığıma inanamıyordum. Artık ondan ayrı kalmayı düşünmek bile acı veriyordu.

O sırada Nick oteline geri dönmüştü; hiç sürpriz olmamıştı, geceyi orada geçirmek zorunda kalmıştı. Onu yataktan aradım ve bir süre konuştuk. Telefonu kapattığımda hemen uykuya daldım. Çok yorgundum.

* * *

Gözlerimi açtığımda vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu. Nedeni belli değildi; sadece öyleydi. Sıra dışı bir şey yok gibiydi ama içimde beni doğrulmaya iten bir his vardı. Hızlı hızlı nefes alıyordum, ses çıkarmamaya çalışarak ayağa kalktım.

Sakin ol, dedim kendime. Muhtemelen sadece bir kâbus görmüştüm. Eskisi kadar sık görmüyordum ama Nick girdince tekrar görmem normaldi.

Ne hakkında olduğunu hatırlayamıyordum, ama eğer gördüysem bile, bebeği görmeden önce gerçeğe dönerek sakinleşmeye çalıştım. Andy, ruh halime duyarlıydı, eğer ben üzgün veya sinirliysen, hemen sinirleniyor, ağlamaya başlıyordu.

Kendimi normal hissetmeye başlayınca odamdan çıkıp koridordan Andrew'un odasına yürüdüm.

Kalbim duruyordu.
Orada biri vardı.
Bebeğim yalnız değildi.

NOAH

Çocuğumun odasının eşiğinde tüm vücudum kasılmış, taş kesilmişti. Korkudan donakalmıştım. Sırtı bana dönük kadın beni duyunca otomatik olarak arkasına döndü. Buna inanamıyordum. Onu tanımıştım, bu beni sadece daha da korkutmuştu.

“Briar.”

Karşımda duran kızıl saçlı kız, aylarca birlikte yaşadığım muhteşem kıza hiç benzemiyordu. Saçları omuzlarına kadar kesilmişti, yeşil gözlerinin altında torbalar vardı ve kusurlarını gizlemek için bir damla bile makyaj yapılmamıştı. Üzerinde sade siyah bir pantolonla gri bir sweatshirt vardı. Tekrar ediyorum: Tanıdığım kıza hiç benzemiyordu.

“Sakın o kapıdan girmeye kalkma Morgan.”

Benimle böyle ilk adımı kullanmadan, sanki bir zamanlar yakın değilmişiz gibi konuşması ne kadar aptalcaydı. Öfkeyle dişlerimi sıktım.

“Burada ne halt ettiğini sanıyorsun sen?” diye bağırdım. Andy uyuyordu ve Briar ona rahat olamayacağım kadar yakındı. Ben kesintiye uğratana kadar beşiğin yanında durup onu izlemişti.

Elini çantasına atıp parıldayan bir bıçak çıkardı. Kalbim küt küt atıyordu. Ama geri adım atmadım.

“Sadece Nick’in çocuğuyla tanışmak istedim,” diyerek hastalıklı bir sevinç ifadesiyle beşiğe döndü.

Andy için benim değil de Nicholas’ın çocuğu dediği gözünden kaçmamıştı. Tek istediğim onu itip bebeğimi kapmak ve koşarak uzaklaşmak olduğu halde sakin kalmaya çalışıyordum.

“Çok güzel. Tıpkı ona benziyor.” Eğilip başını okşadı.

Öne adım attım, elindeki bıçağı bana doğru uzatınca durdum, gözlerim keskin ucuna sabitlenmişti.

“Sana buraya girmemeni söylemişim,” diye tısladı öfkeyle.

“Briar, lütfen...” diye yalvardım Andy’yi kucağına alınca. Andy hemen uyanmıştı.

Şaşkın şaşkın birkaç kez gözlerini kırptırdığını gördüm. Briar’ın onu tutuş şeklinden ne olacağını biliyordum. Andrew ağlamaya başlayarak gergin sessizliği bozdu. Onu Briar’ın elinden almak, yatıştırmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Vücudumu nefret kaplamıştı. O sırada hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu öldürecektim. Bebeğime zarar verirse onu öldürürdüm.

Briar, ağlamayı kesmesi için onu kucağında sallarken elindeki bıçağın bebeğime tehlikeli bir şekilde yaklaştığını görünce sanki zaman durmuş gibi geldi.

“Yanlış yapıyorsun,” dedim, yeni doğmuş bebeğimden uzak durması için çaresizlik içinde.

Briar başını kaldırıp baktı.

“Onu karın üstü yatır,” dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak. “İşte böyle...” Dediğimi yapınca başımla onayladım. En azından şimdi onu tek koluyla tutabiliyor, bıçağı yan tarafında sallandırıyor.

Andy mızımlandı, ama sonunda sakinleşti, Briar daha önce hiç duymadığım bir şarkı mırıldanarak onu sallarken halinden memnun görünüyordu.

“Ne diyeceğim biliyor musun?” dedi bana bakarak. “Benim bebeğimin de gözleri maviydi...”

Anlamamıştım.

Bunu fark etmiş gibiydi, lafına devam etti: “Kürtaj olmadım. Nicholas’ın babası olmam için bana para vermişti ama yapmadım.”

Ama bu demekti ki...

“Onu kaybettim.” Gözleri yaşlarla doldu, şimdi o güzel zümrüt rengini tekrar görmüştüm. “Altı aylık hamile olduğumu söylediğimde tüm ailem bana sırtını döndü. Saklama-ya çalıştım ama ben sen değildim. Belli olmasını engelleyemedim. Daha sekiz haftalık hamileyken anlaşıyordu.”

Tanrım...

“Benim gibi kızıl saçlıydı ama gözleri Nicholas’ınki gibiydi.”

Onu dinlemek kalbimi parçalıyordu. Sadece onun değil, Nicholas’ın bebeği de öldüğü için. Çocuğumu koluna yaslanmış görünce, hissettiği dehşeti anlamıştım.

“Onu sadece bir kez kucağıma aldım.”

“Briar... Çok üzgünüm...”

Andy’yi yüzüne yaklaştıırıp küçük başını kokladı.

“Seni Nicholas konusunda uyarmıştım ama beni dinlemedin.”

Şimdi gözlerindeki üzüntü nefrete dönüşmüştü. Andy gene kıpırdanmaya başlamıştı.

“Briar, lütfen... Lütfen bebeğimi ver bana,” diye ağlayarak yalvardım. Ama başını iki yana salladı.

“Ben ilktim, Noah. Anne olmayı hak etmiyorsun... ve Nicholas da bu bebeği hak etmiyor.”

Ne yapacağımı bilmiyordum. Umutsuzca etrafıma bakındım, silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmaya çalışıyordum. Briar deliydi.

Problemleri olduğunu hep biliyordum; birlikte yaşadığımızda Nicholas'ın onunla yattığı konusunda bana yalan söylemişti, onu kürtaja zorladığını söylerken de yalan söylemişti.

“Ben senden daha iyi bir anneyim,” diyerek alt değiştirme masasından çantamı aldı. Çantamı orada bırakmamıştım; ben uyurken bulup hazırlamış olmalıydı. Kendimi hayal edilebilecek en kötü anne gibi hissediyordum. Onu nasıl duymamış olabilirdim?

Gözüm beşiğin yanındaki bebek telsizine takıldı. Kapalıydı.

“Briar, onu alamazsın!” diye bağırdım, bana bıçağını sallayarak tehditler savurup kapıdan uzak durmamı söylerken.

Andrew gene uyanmış, bağırmaya başlamıştı.

“Bak ne yaptın!” dedi öfkeyle.

“Briar, lütfen ver onu bana; ben onun annesiyim!”

Briar onu nasıl tuttuğuna aldırış etmekten vazgeçince Andy onun kollarında bükülüp döndü; çok korkmuştu ve Briar pişiğinin en kaşınan yerinden tutuyordu.

“Ver onu bana, lanet olsun; canını acıtıyorsun!”

Andy'nin çığlıkları tüm odayı dolduruyordu. Briar çantayı yere bırakarak onu kontrol etmeye çabalarken bıçak hâlâ elindeydi. Omzumun üzerinden baktığını gördüm ve bir ses duydum. Dönmememe fırsat kalmadan biri beni arkamdan yakaladı. Sırtımda bir adamın sert göğsünü hissettim; ağzımı kapatan bir el, çığlığımı boğazıma hapsetti.

“Sana böyle sarılmak için ölüyordum,” diye fısıldadı tanıdık bir ses kulağıma.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi geldi.

Michael.

Ondan kurtulmaya çalıştım ama yapamadım. Tüm vücudu iğrenç bir şekilde alkol kokuyordu.

Onu görünce Briar'ın gözleri parladı, kendime ikisi arasında ne tür bir bağlantı olabileceğini sordum. Bana en çok zarar veren iki kişi aynı odada nasıl olup da beni ve bebeğimi tehdit edebiliyordu?

“İstediğin her şeyi aldın, değil mi bebeğim?” diye sordu Michael; Briar başını sallayarak çantayı tekrar aldı.

Dehşete düşmüştüm; dehşete düşmüş ve öfkelenmişim. “Bırak beni!”

“Onu götürüyorum ve yapabileceğin hiçbir şey yok,” dedi Briar, başını kaldırıp bakmaya bile tenezzül etmeden.

Michael geçmesi için beni geri çekti.

“Aşağıda beni bekle,” dedi Michael. Onun bu kadar sert konuştuğunu hiç duymamıştım.

Briar yanımdan geçerken bağırdım, “Hayır Briar, hayır... lütfen... onu geri ver, lütfen...” Ağlıyor, Michael'ın elinden kurtulmaya çalışıyordum. Briar bir an durdu, bana baktı; Michael'a, sonra Andy'ye baktı.

“Üzgünüm, Noah,” dedi, aşağı inerken.

“Hayır!” diye bağırdım gücümün yettiği kadar yüksek sesle. Michael beni çevirip sırtımı duvara çarparken Andrew histerik bir şekilde çığlık atıyordu.

“Gerçekten hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edeceğini mi sanıyordun? O pisliğin sana sahip olmasına izin vereceğimi mi sandın?”

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Bunun olduğuna inanamıyordum.

Nicholas gitmişti, Steve de öyle...

O sırada birkaç hafta önce Nick'le yaptığım bir konuşmayı hatırladım. Pek dikkat etmemiştim. Güvenlik takıntısını ciddiye almakta zorlanıyordum, hep birinin bize tekrar zarar vermesinden korkuyordu ama şimdi Steve'i neden beraberinde götürmeyi kabul ettiğini hatırlamıştım...

“Bir alarm taktırdım, Noah,” demişti Nick, Andrew’a biberonunu veriyordum, hipnotize olmuş gibi ona bakarken pek dinlemiyordum. “Alarmlar konusundaki geçmişini biliyorum ve her seferinde bir kod girmek zorunda kalmanı istemiyorum, bu yüzden sadece bir panik butonu var; ona basıyorsun ve polisleri uyarıyor. Dinliyor musun?”

Başımı bebekten kaldırıp gülümsemiştim. “Evet, panik alarmı, tabii ki dinliyorum.”

Nicholas içini çekerek yanıma gelmişti. “Panik düğmesi, Noah. Mutfak tezgâhının altında.”

Tam o sırada Andy sevimli sevimli agulayınca gene ilgilenmeyi bırakmışım.

Nicholas Andy’yi elimden alıp öfkeyle bana bakmıştı. “Kahretsin Noah, bu önemli!”

Ona surat asarak ellerimi havaya kaldırmışım. “Seni duydum. Sakinleşmen gerekiyor. Anladım, şimdi Andrew’u geri ver.”

Nick içini çekmiş, başını iki yana sallayarak dediğimi yapmıştı. “Bana hatırlat da tam olarak nerede olduğunu söyleyeyim...”

Ama artık dinlemiyordum... ve kesinlikle hatırlatmamışım.

“Bana buradan gitmem için verdiği on bin dolar bir süre için yeterliydi ama erkek arkadaşının bundan çok daha fazla parası var, öyle değil mi?” dedi Michael beni transımdan çekip çıkararak.

Para... Neden şaşırmamışım ki?

“Onun bunun çocuğu,” dedim ondan hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ederek.

Michael çenesini sıktı, eğilmeme fırsat vermeden yüzüme bir tokat attı. “Bir daha asla annem hakkında kötü konuşma, duydun mu beni?”

Titriyordum ama güçlü durmaya çalıştım. Bana gerçekten vurmuş muydu?!

“Şimdi bana kasanın nerede olduğunu söyle.”

Odamızda bir kasa olduğunu biliyordum. Şifreyi Nick seçmişti; ikimizin tanıştığı tarihti.

Nerede olduğunu söyleyince beni iterek yatak odasına soktu. Toplanmamış yatağa, pahalı mobilyalara, Jenna’nın çektiği ve çerçeveletip yatağın üzerine astığımız Nick, Andy ve benim fotoğrafımıza baktı.

“Seni şu anda küçük, güzel yatağında tekrar becersem erkek arkadaşın ne derdi? Sence seni gene affeder miydi? Yoksa iki yıl önce yaptığı gibi seni yüzüstü mü bıraktı?”

“Hastasın sen,” dedim.

Michael gülerek resmi kaldırdı. Arkasında gümüş rengi parıldayan kasa vardı.

“Şifreyi gir.”

Beni önüne savurdu. Dediğini yaptım, kapı açılınca gözleri parladı.

“Vay be... Bu adamla turnayı gözünden vurmuşsun,” dedi ve birkaç belgeyle yığılı duran para destelerini aldı. “Evinde bunlar varsa, bankada ne olduğunu düşünmek bile istemiyorum.”

Yumruklarımı sıktım. “Şu lanet parayı al ve defol git buradan.”

Michael gülümsedi, yüzlük desteleri sırt çantasına doldurdu ve beni merdivenlerden aşağı itti. Briar kucağında uyuyan Andy’yle kanepede bekliyordu.

“Artık gidebilir miyiz?” dedi sinirli sinirli.

“Bir saniye, tatlım,” diye yanıtladı Michael, etrafına bakınarak.

Beni mutfaktan tarafa çekince her bir gözeneğime adrenalin sızdığını hissettim.

Şu lanet alarm nerede, Nicholas?

Briar Andy'yle birlikte kalkıp bizi takip etti. Sanki be-beğim kendisine aitmiş gibi tuttuğunu görmekten nefret ediyordum. Michael para dolu çantayı tezgâhın üzerine bırakıp beni zorla sandalyeye oturttu. Briar bir ona bir bana bakıyordu. Ne yapacağının söylenmesini bekleyen bir çocuk gibiydi.

“Planın ne, Michael?” diye sordum, onu daha uzun süre orada tutmaya çalışıyordum. “Nicholas’tan intikam almak için parayı ve çocuğumu mu alacaksın?”

“Tam olarak öyle yapacağım,” dedi, gülümseyerek buzdolabını açtı. Bir bira çıkarıp dikkatle bana baktı. “Seni bu kadar korkmuş görmek hoşuma gidiyor. Onun evinde doluşmak, birasını içmek, ailesinin benim insafıma kaldığını bilmek...”

Titredim, kendime nasıl olup da Michael O’Neil’in kim olduğunu görmeyecek kadar aptal olduğumu soruyordum.

Her zaman başkalarının hatalarını affetmenin bir yolunu bulabiliyorsun.

Nicholas’ın sözleri beni Michael’ın birkaç dakika önceki sözlerinden fazla etkilemişti. Onda iyiyi görmek istemiştım, bu doğruydı. Benim savunmasızlığımdan yararlanmasına bir neden bulmak istemiştım, ama artık dünyadaki herkesin iyi olmadığını kabul etmek zorundaydım. Düpedüz kötü insanlar da vardı; bu bir gerçektı.

Andy bir kez daha homurdanınca Michael öfkeyle ona baktı.

“Küçük Bay Leister’la tanışacağım için çok heyecanlıydım...” dedi, yanına gidip ona uzandı.

Yerimden fırladım. “Dokunma ona!” diye bağırdım. Andrew ağlamaya başladı; tam olarak umduğum şey olmuştu.

Michael uyarımı hiçe sayarak Andy'nin başını okşadı.

“Acıktı,” dedim, Michael'ın gözlerinin içine bakarak. “Ona bir biberon hazırlayayım.”

Michael gülümsedi, o kadar yaklaşıyordu ki nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyordum. Kusmak istedim.

“Daha kibarca sorabilirsin,” dedi.

“Lütfen,” diye yalvardım, ona hissettiğim nefret ve tiksintiyi kontrol etmeye çalışıyordum.

Belimden yakalayıp boynuma iğrenç bir öpücük konurdu. Kütük gibi kaskatı kesilerek ağlamamaya çalıştım.

“Sustur şunu,” diye fısıldadı kulağıma, beni iterek.

Biberon, mama ve süt almak için mutfak adasının etrafından dolaştım. Biberonu hazırlarken lanet olası alarmı bulmak için tezgâhın alt tarafını yokladım.

Bu arada Michael bebeği Briar'a teslim ederek yüzündeki o aptal gülümsemeyle birasını bitirmişti. Neden hâlâ orada olduğunu anlayamıyordum. Onun yerinde olsaydım, parayı alır almaz giderdim, ama yüzündeki keyif ceplerini doldurmaktan çok bana acı çektirmekle ilgilendiğini gösteriyordu. Kendini Nicholas'ın yerine geçmiş gibi hissediyor ve bundan gerçekten zevk alıyordu.

Sonunda parmaklarım bir şeye rastlayınca bir oh çektim: Panik butonuydu! Polisin hemen gelmesini umarak bastım.

Sütü sıcak suda ısıttım, biberon hazır olunca Briar'ın yanına gittim.

“İzin ver de onu doyurayım,” diye yalvardım.

“Hayır,” dedi, biberonu elimden çekip aldı.

“Biliyor musun, Noah?” dedi Michael, sesi daha karanlık bir tona bürünmüştü. “Bütün bunları sana ben de verebilirdim. Eğer Leister'ı seçmeseydin mutlu olabilirdik. Ne oldu? Birinin sana pislik gibi davranması hoşuna mı

gidiyor? Söylesene... Eğer istediğin buysa, bunu ben de yapabilirdim.”

“Rahat bırak beni!” diye haykırdım. “Sen lanet bir aptalsın ve hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin! Aynı-sı senin için de geçerli, Briar! Seni manipüle ettiğini görmüyor musun? Aynı şeyi bana da yaptı!”

“Kapa çeneni!” dedi Briar. “Michael bana herkesten fazla yardımcı oldu. Ve buradan birlikte ayrılıyoruz. Öyle değil mi?” Ona bakarken duygudan gözleri parlıyordu.

İnanamayarak başımı iki yana salladım. “Ne yaptın kıza böyle?” diye sordum Michael’a.

Michael cevap vermeye çalıştı ama uzaktan gelen siren sesleri onu durdurdu. Andy’yi Briar’ın elinden kurtarmayı başarırsam rahatlayacaktım. Ama polis geldiğinde Andy hâlâ o psikopatın elinde olursa neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Michael arkasına döndü, birasını gürültüyle tezgâha bırakarak kolumdan tuttu. “Ne halt ettin lan sen?” dedi beni sarsarak.

Dişlerim takırdıyordu ama gülümsedim. “Sessiz alarm. Buradan çıkmak için yaklaşık yarım saniyen var.”

Briar önce Michael’a, sonra bana baktı, korkmuştu. Andy belki de siren sesleri kulak tırmaladığı için sızlanıp kıpırdanmaya başlamıştı.

Michael beni bırakıp masadan sırt çantasını aldı, Briar’a “Hadi!” diye bağırarak arka bahçenin kapısını açtı.

Briar çok korkmuştu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Andy ağlıyordu, tek istediği onun sakinleşmesi, diye düşündüm.

Bu yüzden yalvarmayı denedim.

“Briar, lütfen onu bana ver.”

Michael onu beklemedi. Arkasına bakmadan dışarı koştu.

Var gücümle polisin onu yakalamasını umuyor, istiyordum, ama karşımda duran, kucağında çocuğumu tutan kadından gözlerimi ayıramıyordum. Briar ben yaklaştıkça geri geri yürümeye başladı, onu ön kapıya doğru yönlendirmeye çalışıyordum.

Durdu, korkmuştu.

“Üzgünüm Noah.”

Kapıyı açtığı anda öleceğimi sandım. Andrew’un çığlıkları ruhumu parçalıyordu. Bebeğim acı çekiyordu ama yapabileceğim bir şey yoktu. Benden alınıyordu; en kötü korkularım gerçek oluyordu.

Köşede park edilmiş iki polis arabası vardı. Briar onları görünce durakladı, gözleri büyümüştü.

“Ona sahip olması gereken kişi benim,” dedi Andy’yi sımsıkı kavramış nefret dolu gözlerle bana bakıyordu.

Andy’nin çığlıkları giderek şiddetleniyordu. Briar tam koşmaya başlamıştı ki bir polis arabası patinaj yaparak evin önünde durdu.

“Silahı bırak!” diye bağırdı polis memuru tabancayı ona doğrultarak.

Elimi ağzıma götürerek bebeğimi elinde tutmasına izin vermemeleri için dua ettim.

Briar başını çevirdi ama orada da başka bir araba vardı. Tüm olası kaçış yolları kesilmişti.

“Bırak onu!” diye bağırdı polis memuru tekrar. Briar’ın gözleri yaşlarla doldu. Bir saniye sonra bıçağı kaldırıma çarptı.

“Şimdi bebeği dikkatle yere bırak, iki adım geri git ve dizlerinin üzerine çök!”

Nefesimi tutup Briar’a baktım, tamamen şoke olmuş gibiydi. Andy’yi kaldırdı, başına bir öpücük kondurdu, yavaşça diz çökerek onu yere bıraktı. Küçük şey daha önce hiç olmadığı kadar ağlayıp sarsılıyordu.

Briar polislerin dediğini yaparak geri çekilirken ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Küçük oğluma koşup kucağıma alarak sımsıkı sarıldım. Hiç bu kadar korkmamıştım. Hayatımda hiç birini öldürmek istememiştim. Bacaklarım titriyordu, düşmekten korkarak diz çöktüm. Andy göğsümde ağlıyordu, onu sakinleştirmek için elimden geleni yaptım.

Etrafımda olup bitenlerin farkında bile değildim. Tek düşündüğüm, çocuğumun benimle güvende olmasıydı.

“Bayan, size yardım edelim,” dedi bir memur beni ayağa kaldırırken. Baştan ayağa titriyor, histerik halimi zor kontrol edebiliyordum.

“Michael... arka kapıdan kaçtı...” dedim. Eşkâlini istediler ve peşinden bir takviye ekibi gönderdiler.

İçeri girdim, olay yerindeki memurlar bana sorular sordular. Bir doktorun Andrew’la beni muayene etmesini istediler ama sakinleşmem gerektiğini söyleyerek reddettim, bebekle birlikte Andy’nin odasına girip kapıyı kilitledim.

Uyuması için giydirdiğim arı desenli beyaz tulum asfalttan kirlenmişti. Onu çıkarıp üstünü değiştirirken hâlâ ağlıyordu. Onunla kanepeye oturdum, ağlaması nihayet kesilene kadar kucağımda tuttum. Bütün bu süre boyunca gözlerini benden ayırmamıştı.

“Bitti,” diye fısıldadım, onu göğsüme bastırarak. “Bitti, bebeğim...”

Ancak derin uykuya daldığı zaman onunla birlikte oturma odasına geri döndüm.

“Bayan Leister, size birkaç soru sormamız gerekiyor,” dedi bir memur. “Kocanız yolda. Kendisini olanlardan haberdar ettik.”

Nicholas. Bir kez olsun aklıma gelmemişti. Zihnimde ona yer yoktu: Bebeğim, o sırada dünyadaki tek şey oydu.

“Bayan, Michael O’Neil’ı yakaladık,” dedi olay yerin-

deki adamlardan biri. “Kaçıyordu ama onu bulmak zor olmadı. Neyse ki silahsızdı.”

Başımı salladım ama herhangi bir rahatlama hissetmedim. Olanlara hâlâ inanamıyordum. Panik içindeydim; bebeğimle birlikte kendimi kilitlemek ve bir daha hiç kimseyi görmemek istiyordum.

“Görünüşe göre Bay O’Neil, psikolojik rahatsızlıkları olanlar için bir programda Bayan Palvin’i tedavi ediyormuş.”

Ne?

“Briar?” diye sordum, duyduklarıma inanamıyordum.

“Dört buçuk ay önce hastaneye yatırılmış. İntihar etmeye kalkıştığı için ailesi onu oraya götürmüştü. Sanırım O’Neil, kimseye fark ettirmeden onu oradan çıkarmış.”

İnanamıyordum. Öte yandan, hastalarından faydalanmak onun uzmanlık alanı gibi görünüyordu. Michael, Nick’in yanı sıra benim geçmişimle de bağlantısı olan birini tedavi ettiğini öğrendiğinde çok sevinmiş olmalıydı. Neler konuştuklarını az çok hayal edebiliyordum: Briar, Nick’le olanlardan sonra çok yaralıydı, Michael onun acısından keyif alarak yaklaşmış, bu acıyı bize zarar vermek için kullanmaya teşvik etmişti.

Ağlamayı bırakıp sonraki birkaç saati ifade vererek geçirdim. Evde her şeyi yapmıştım. Onlara karakola gitmemin mümkün olmadığını söyledim.

Polisler gittikten sonra Jenna’yı aradım. Yalnız kalmak istemiyordum. Lion’la ikisi hemen geldiler, benim için korkmuşlardı.

“Yorgunum,” dedim, mutfakta birlikte çay içtikten sonra. Andy hâlâ kollarımda uyuyordu, onu bırakmak istemiyordum. “Biraz uzanacağım.”

Jenna başını sallayarak merak etmememi söyledi. Nick

uçağa bindiğinde onunla konuşamamışlardı; sanırım uçağın Wi-Fi bağlantısı yoktu.

Andy'yle birlikte yatağa girerek dinlenmeye çalıştım. Vücudum hâlâ korkuyla doluydu. Olup bitenleri atlatmanın ne kadar süreceğini bilmiyordum.

* * *

Birkaç saat sonra gözlerimi açtım. Andy'nin yanımda olmadığını görünce neredeyse kalbim duracaktı. Korkuyla doğrulunca karşımda Nick'i buldum, Andrew göğsüne yaslanmış uyurken, burnunu hafifçe bebeğin başına sürtüyordu. Uyandığımı fark ederek bana baktı.

Derin bir nefes alarak gene ağlamaya başladım.

Nicholas kucağında çocukla kalkıp yanıma geldi. Sadece üzgün değildim, sadece korkmamıştım, kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki konuşmakta zorlanıyordum. Her şey benim hatamdı. Nicholas beni Michael konusunda uyarmıştı ama dinlemek istememiştim. Adresimi Michael'a muhtemelen Charlie vermişti. Çocuğum benim ihmalkârlığım yüzünden şu anda ölmüş olabilirdi.

"Nick..." Kontrolsüz bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. "Çok üzgünüm..."

Bebeğimiz ikimizin arasında uyurken, Nicholas bana olabildiğince sıkı sarıldı. Yüzümü boynuna gömdüm ve kendimi bıraktım.

"Şşşt..." dedi başımın arkasını tutarak. "Özür dileyecek bir şey yok. O herifin bu kadar ileri gidebileceğini ben bile düşünmemiştim."

Kendimi toparladığımda, bana daha önce hiç görmediğim bir şekilde bakan, artık kan çanağına dönmüş güzel mavi gözlerine baktım.

“Andy iyi,” dedim, hem onu hem de kendimi teselli etmeye çalışarak.

“İkinize bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum, Noah.”

Ona sarılıp yanağından öptüm. “En azından geri döndün,” dedim, onu öptüm, dakikalarca sıkı sıkı sarıldım.

“Sana bir şey yaptı mı?” diye sordu, Michael’ın bana tokat attığı yerdeki küçük morluğu hissettiğim yere dokunarak. Korkmuş görünüyordu, neredeyse nefesi kesilmişti.

“İyiyim ben. Beni tehdit etti ama bir şey yapmadı,” dedim, sakın kalmaya, cehennemden çıkmış gibi hissetsem de onu o kadar kötü olmadığına inandırmaya çalışıyordum.

Yanağımı okşayarak, “Onu öldürmek istiyorum,” dedi, tüm yüz hatlarını nefret kaplamıştı.

“Uzun süre hapiste kalacak. Bu yeterli bir ceza.”

Nick beni kendine çekti, çaresizlik ve gerginlik içinde öpüştük. Ayrıldığımızda Andrew’un hafif bir ses çıkararak başını çevirdiğini duydum. Uyanmış bize bakıyordu. Gülmseyerek küçük saç tutamını okşadım.

“İkinizi de ne kadar sevdiğimi nasıl anlatacağımı bilmiyorum,” dedi Nick.

Üçümüz birlikte yatağa girdik. Nick bana arkadan sarılmıştı; Andy karnıma yakındı.

Bir daha hiç kimse ailemize zarar veremeyecekti.

NICK

Michael'la Briar'ın yaptıklarını öğrendiğim sırada başka bir şehirde olmak, sadece bir uçağa binmek dışında hiçbir şey yapamamak işkence olmuştu. Birkaç saat sonra nihayet evime dönünceye kadar rahatlayamamıştım.

Kapıyı açtığımda Jenna'yla Lion uyanıktı, kahve içerek alçak sesle konuşuyorlardı. Ortalık sakinleşmişti: Etrafta polis, kan... yoldayken gözümde canlanan hiçbir şey yoktu.

“Noah nerede?” diye sordum, merhaba demek yerine. Lafı dolandıramazdım; dünyada en sevdiğim iki insanın iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Yukarı çıkıp bebeğin odasına baktım. Orada görmeyince bizim odaya gittim. Sinirlerim çok gergindi. Ama içeri girince rahat bir nefes aldım. Noah uyuyordu, kıymetli bebeğimiz onun yanında uyanıktı, küçük kollarını, bacaklarını oynatıyordu.

Yanlarına giderken gergindim. Andy başını kaldırdı, emziğini emiyordu, gözleri ağlamaktan şişmişti. Onu kucağıma alıp sımsıkı tuttum.

Onu bizden almaya çalışmışlardı.

Andy biraz vızıldayınca onu yatağın karşısındaki kanepeye götürdüm.

“Merhaba şampiyon,” dedim, minik eliyle parmakla-

rımdan birini tutarken. “Sen cesur bir çocuksun oğlum.” Yanaklarından öperek ondan yayılan o harika bebek kokusunu içime çektim.

Andy beni anlamış gibi gülümsedi. Ona sarılırken göz yaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine engel olamadım.

Bunu bize nasıl yapabilmişlerdi?

Briar... Michael... O aşağılık herif hapislerde çürüyecekti. Bunu sağlamak için elimden geleni yapacaktım.

Noah için korkunç bir şey olmalıydı. Bu asla olmamalıydı. Steve orada olmalıydı. Ben de orada olmalıydım.

Alarm taktırdığım ve Noah kullanmayı bildiği için Tanrı’ya şükrettim. Yoksa...

* * *

Ertesi gün ortalık sakinleştiğinde, Noah bana olan biten her şeyi ayrıntılarıyla anlattı. Her detayı anlatırken kalbim küt küt atıyordu.

Briar’ın altı aylık hamileyken bebeğini kaybettiğini öğrenmek acı vermişti. Hiç haberim olmamıştı. Eğer öğrenmiş olsaydım... Bunu tek başına yaşamak onun için çok zor olmalıydı. Onun oğlu benim de oğlumdu, düşük yaptığında yanında olamadığım için pişmanlık duyuyordum.

Onu ziyaret etmem gerektiğini düşündüm. Michael cenneme gidebilirdi ama Briar... hastaydı. Eve girmelerinden iki hafta sonra, tutulduğu hastaneye gittim. Bipolar bozukluk tedavisi görüyordu. Mücadele ettiğini hep biliyordum ama tam olarak anlamamıştım.

Onun hayatı da benimki gibiydi. Yalnız büyümüştü, etrafı onu sevmeyen bakıcılarla çevriliydi. Ailesi, hamile olduğu ortaya çıkana kadar onu görmezden gelmiş, o zaman bile ona ihtiyacı olan hiçbir şeyi vermemişlerdi. Yaşadığı her şeyi atlatmasını istiyordum, gerçekten istiyordum. Ama çocuğumu çalmaya çalıştığı için onu hiç affetmeyecektim.

Hastanede daha iyi olduğunu öğrendim. İlaçlarını alıyor, daha sakinleşmiş görünüyordu. Onu yatağında kitap okurken buldum. Noah perişan ve hasta göründüğünü söylemişti. Şimdi karşımda gördüğüm Briar hiç de öyle değildi.

Kot pantolon ve mavi pamuklu bir tişört giymişti. Kısa saçları arkaya toplanmıştı, içeri girdiğimde güzel gözlerinde beklenti dolu bir ifade vardı.

Beni bekliyordu. Ona geleceğimi söylemişlerdi.

“Merhaba Nicholas,” dedi, kitabı kapatıp komodinin üzerine koydu.

Ona oturabilir miyim diye sordum. “Fazla zamanını almak istemiyorum,” dedim, o sırada karmaşık duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. “Sadece çocuğumuza olanlar için üzgün olduğumu söylemek istedim. Hiç bilmiyordum; bilseydim ne olursa olsun seni desteklerdim.”

Dinlerken rahatlamış görünüyordu.

“Kader o bebeğin hayatımızın bir parçası olmasını istemedi,” dedi. Gözleri buğulanmıştı. “Ama çok güzeldi...”

Elini tuttum. Sözleri acı vermişti.

“Çok üzgünüm,” dedim ve bu doğrudu. Oğluma tapıyor, eve dönüp onunla ve Noah’yla olmak için saniyeleeri sayıyordum. Ama bu, diğer oğlumun hiç yaşama fırsatı bulamadığını öğrendiğimde kalbimin kırılmadığı anlamına gelmiyordu.

“Ben de yaptıklarım için üzgünüm,” dedi. “Ne oldu bilmiyorum. Ben... Michael... Beni sevdiğini sanıyordum, biliyor musun? Noah hakkında... Senin hakkında... Bazı şeyler söyledi... Düşündüm ki...”

“Sadece iyileşmeye odaklan, Briar,” dedim ayağa kalkarken.

Gözleri büyüdü. “Sence bir gün ben de sizin gibi olabilir miyim? Beni senin Noah’yı sevdiğin gibi sevecek birini bulabilir miyim?”

Sözlerimi çok dikkatle seçtim. “Bence hepimiz için biri var. Birini Noah’yı sevdiğim kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. İçimde ne kadar yaralı olduğumu herkesten iyi biliyorsun. Yani evet, bence önünde parlak bir gelecek var, Briar. Bir gün ayağa kalkacaksın ve biri dünyanı altüst edecek. Sadece bunu beklemen gerekiyor.”

Dönüp kapıdan çıkarken durdum, sırtım ona dönüktü.

“Ona senin adını vermiştim,” dedi Briar. “Sana bunu söylemem gerekiyordu.”

Derin bir nefes alarak dışarı çıktım.

NOAH

İKİ YIL SONRA...

Yeni mezun olmuşum. Damarlarımdan mutluluk akıyor, sürekli gülümsüyordum. Ne yalan söyleyeyim, hiç de kolay olmamıştı. Andrew'u doğurduktan sonra okula dönmek hiç kolay değildi. Ondan uzak olmaktan nefret ediyordum ama yavaş yavaş üçümüz de uyum sağlamayı öğrenmiştik. Briar onu kaçırmaya çalıştıktan sonra takıntılı bir hale gelmiştim ama zamanla bu takıntım azalmıştı. Nick, ben derslerime çalışırken ona başkalarının bakmasına izin verene kadar kendimi tekrar güvende hissetmeme yardımcı olmuştu.

Nicholas, söz verdiği her şeyi, hatta daha fazlasını yapmıştı. Hayallerime ve tutkularıma öncelik vereceğine, hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda kalmamamı sağlayacağına yemin etmiş, öyle de yapmıştı. Nick... benim güzel sevgilim. Kocam olan güzel sevgilim.

Sonunda strese girmeden planlayabileceğimizi hissedene kadar düğünü birkaç kez ertelemiştik. O sırada Andrew küçük bir adam olmuştu, iki yaşındaydı! Hepimizi deli ediyordu, ama biz balayı tatilimizi yaparken iki hafta büyükannesi ve büyükbabasıyla kalacak kadar büyümüştü.

İşte oradaydım, bölüm başkanından diplomamı alıyor, etrafıma bakınarak en sevdiğim iki erkeği bulmaya çalışı-

yordum. Sahnede dönüş yaptım, tam o anda Nick ayağa kalktı. Omuzlarında beni alkışlayan Andy vardı, saçları tıpkı babasınınki gibi dağınıktı, gözlerinden anlayamadığı bir şey için duyduğu sevinç okunuyordu. Annemle Will de oradaydı. İkisi alkışlıyor, Anabel’le Maddie sırtıyordu.

Anabel kanseri yenmiş, Nick’le ilişkisini düzeltmişti. Maddie hâlâ Will’le yaşıyor, ama hafta sonlarını annesiyle geçiriyordu. Sık sık bize geliyorlardı. Nick’in annesiyle Maddie, Andy’ye deli oluyorlardı. Maddie artık sarı saçları ve melek yüzüyle küçük bir güzellikti. On yaşında bile baş döndürücü bir kız olmuştu.

Mezuniyetten sonra evde küçük bir kutlama yaptık. Bütün aile ve arkadaşlarımız oradaydı. Bir ara mutfağa gittiğimde Nicholas beni tek başıma yakalayarak elimden tutup yatak odasına götürdü.

Dudakları tutkuyla dudaklarıma dokunurken sırtım hafifçe kapıya değdi.

“Yarın nihayet benim olacaksın. Kaçış yok Çilli,” dedi. Dudakları boynumda dolaşırken âdeta bana tapınıyor gibiydi.

“Seni mihrapta terk etmek için hâlâ zamanım var,” diye uyardım onu gülerek. Şakadan ama aynı anda hem acı hem de zevk verecek kadar sertçe omzumu ısırdı.

“Evlenene kadar birlikte olmamakla ilgili şu aptalca fikri bana tekrar açıkla.”

Bunu Jenna ortaya atmıştı. Balayı tatilimizin daha tutkulu ve romantik geçmesi için iki hafta seksten kaçınmamız gerektiğini söylemişti.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diyerek yakınıma çekip kendimi ona bıraktım. Dillerimiz birbirine dolandı, aşağı taraflarıma dokunarak acımasızca işkence ederken inledim.

“Bu kuralları çiğnemek sayılır mı?” diye sordu. Başımı geriye attım, içimi çekerek okşamalarını daha iyi özümsemek için gözlerimi kapattım.

“Kuralları çiğnemeyi her zaman sevmişsindir, şimdi bunun için neden endişelendiğini anlamıyorum,” dedim, vücudumun arzuladığı zevk arayışıyla ellerini bastırarak.

Nick göğüslerimi öptü, parmaklarıyla vücudumla oynamaya devam ediyordu. “Hadi bebeğim, istediğimi ver bana,” diye fısıldadı kulağıma.

Ama tam o sırada birisi kapıyı çaldı.

Nicholas durdu.

Gözlerimi açtım, nefes nefeseydim, titriyordum.

“Siz ikiniz ne haltlar karıştırıyorsunuz?” dedi Jenna kapının öbür tarafından.

Kahretsin.

“Jenna, git buradan,” diye emretti Nick, yanağıma bir öpücük kondurarak.

“Eğer hemen şimdi dışarı çıkmazsanız...”

Sövdüm. O anda ondan tüm gücümle nefret ediyordum.

“Partiye geri dönelim mi?” diye sordu Nick. Tüm bunları çok komik bulduğu belliydi.

“Aptalın birisin. Ama seni bunun için geri alacağım.”

Beni tekrar kapıya bastırarak gözlerimin içine baktı.

“Şu anda senin kadar ya da daha fazla acı çekmediğimi nereden çıkardın?”

Bacaklarının arasına baktım. Bana doğruyu söylediğini anlamak için bu kadarı yeterliydi. “Evlenmeden önce seks yok.”

“Ailemiz gurur duyardı.”

Güldüm ve kapıyı açıp baş belası arkadaşımızı gördük.

“Anne!” dedi Andy, kucağıma almam için küçük kolla-

rını uzattı. Jenna onu yan tarafında tutuyordu. Şimdi altı aylık hamileydi, sarı elbisesinin altından karnı belli oluyordu.

Küçük hazinemi kucağıma aldım, arka bahçeye indik. Lion yanında William'la ızgarayı denetliyordu. İkisinin de üzerinde *Aşçıyı Öp* yazan önlükleri vardı. Tabii ki Jenna'nın hediyesiydi.

Andy kıpırdanmaya başlayınca onu yere bıraktım. Maddie'nin onu kucaklamaya hazır olduğu salıncaklara koşmaya başladı. Maddie küçük yeğeniyle oynamaya bayılıyordu.

Nicholas da yanlarına gitti. Bu iki çocuğu dünyadaki her şeyden fazla seviyordu. Etrafıma bakındım. Tüm ailem oradaydı. Hepsinin yüzü gülüyordu.

Ertesi gün muhteşem olacaktı.

NICK

Karşımdaki o güzel kadına bakakaldım. Nefesim kesilmiş, sözlerimi unutmuştum. Onu kiliseye girerken görmek beni kelimenin tam anlamıyla şoke etmişti.

Ailemiz ve arkadaşlarımız oradaydı. Bizim için değerli olan herkes, evlendiğimizi görmeye gelmişti.

Noah heyecanlıydı, gözyaşlarını tutmaya çalışırken gözleri parlıyordu.

“Evet,” dedim, doğru ve yüksek sesle telaffuz etmeye dikkat ederek.

“Noah, bu adamı hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde ölüm sizi ayırana kadar yasal kocan olarak kabul ediyor musun?”

Noah gülümseyerek gözlerimin içine baktı.

“Evet.”

“O halde Tanrı adına ve bu kilisenin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin.”

Kimsenin bunu bana iki kere söylemesine gerek yoktu. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve nefesimiz kesilene kadar öpüştük. Ailelerimiz alkışladı, sonunda kendimi zorlayarak ondan ayrıldım.

“Artık tamamen benimsin Bayan Leister,” dedim, hiç olmadığım kadar mutluydum.

Noah gülümsedi, gözünden süzülen bir damla yaşı öptüm.

Deniz kenarında evlenmeye karar vermiştik. Sıcak, mükemmel bir gündü, Noah gerçekten büyüleyiciydi. Gelinliğin içinde o kadar güzel görünüyordu ki çıkarmak istediğimden emin değildim. Beyaz dantel vücudunu sarıyor, belinin altında bir tül bulutuna dönüşüyordu. Omuzları, arkada çaprazlanan ve çarpıcı vücudunu ortaya çıkaran iki saten askı dışında çıplaktı. Çilleri her zamankinden parlaktı... ve törenden önceki günlerde üzerinde çalıştığı muhteşem bir bronzluğu vardı. Uzun lafın kisası: Beni çılgına çeviriyordu.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordum, saatler sonra, dans pistindeyken. “Young at Heart” şarkısını çalmalarını istemiştım, Noah yıllar önce ona ne kadar iyi bir dansçı olduğumu gösterdiğim o harika geceyi hatırlayarak ağlamıştı. Ayrılmadan önce birlikte geçirdiğimiz son geceydi ve ona o kesintinin asla olmaması gerektiğini hatırlatmak istemiştım. Şimdi, dört yıl sonra, o zamanları telafi ediyor, aynı zamanda birbirimizi sonsuza dek seveceğimize yemin ediyorduk.

Noah etrafına bakınarak annesini aradı, oğlumuz onun kucağındaydı. Andy umulandan uzun dayanmıştı, koşmuş, oynamış, dans etmiş, sonunda uyuyakalmıştı.

“Andy iyi, Noah,” dedim, alnından öperek.

“Bizden hiç bu kadar uzun ayrı kalmamıştı.”

“Maddie’yle oynarken ve annenin kurabiyelerini yerken çok eğlenecek,” dedim.

Noah sıırttı.

“Seni çok seviyorum,” dedi enseme dokunarak.

Onu tekrar öptüm. Onunla yalnız kalmak istiyordum. Hemen.

Misafirlerimiz, ailemiz ve Andrew'la vedalaştık. Andy'yle biraz ağlaştık. Noah onu tutunca uyandı. Minicik smokiniyle çok güzeldi.

“Prensım,” dedi Noah yanaklarından öperek. “Uslu dur, tamam mı?”

Histeriye kapılmasın diye Andy'yi ondan aldım. Eğer Andy ağlamaya başlarsa, Noah da ağlarsa bunun nereye varacağını kim bilebilirdi?

Onu havaya atıp güldürdüm, sonra sarılarak başını omuzuma yasladım.

“Nick, sence...”

İfademde bir uyarı vardı. Karımla baş başa kalma zamanı gelmişti. Bebeği yanımıza almayacaktık. Bu konu karara bağlanmıştı.

Annem yanımıza gelip ellerini uzatarak onu aldı. “Siz gidin. Bu minik şey emin ellerde.”

Yanağımdan öperek onunla birlikte yürüyüp gitti.

Gürültü, kalabalık ve müzik arasında gözyaşları kısa sürede kayboldu. Ama Noah orada durmuş, annemin Andrew'la birlikte durduğu yere bakıyordu.

“Hadi,” dedim onu kollarımın arasına alarak. “Gitme vakti geldi, Çilli.”

Gülümsemeye çalıştı. “Evet, sanırım gitmeliyiz.”

Herkes kapının etrafında toplanmış, bizi uğurlamak için bekliyordu. Bizi balayı süitini ayırttığımız otele götürecek beyaz limuzine doğru koştuk. Havaalanına yakın bir yerde kalıyorduk, ertesi gün Yunanistan'da Mikonos'a uçacaktık. Sadece ikimiz için bir sahil evi kiralamıştım. Orada bir hafta kalıp sonraki haftayı Hırvatistan'da beş yıldızlı bir otelde geçirecektik.

Noah'nın hiçbir şey düşünmesini istemiyordum. Tam iki yıl kendini tamamen eğitime ve çocuğumuza adanmıştı. Bu tatile herkes kadar onun da ihtiyacı vardı ve onun bu tatili dolu dolu geçirmesini sağlayacaktım.

Otele vardığımızda yeni evliler için her şey hazırды. Odamız çok büyüktü, şampanya, tatlılar ve taze çileklerle donatılmıştı.

Noah içeri girdiğinde ağzı açık kalmıştı. “Bütün bunları sen mi yaptın?”

“Bir telefonun yapabilecekleri inanılmaz, değil mi?”

Parmaklarımı saçlarından geçirip kendime çekerek, “Havaalanına gitme vakti gelene kadar sevişmeye hazır mısın?” diye sordum.

Gözleri arzuyla yanıyordu. “Uçağımızın öğlene kadar kalkmayacağını söylememiş miydin?”

Şehvetle gülümsedim. “Kesinlikle söyledim.”

Geceyi yorulmak bilmeden sevişerek geçirdik. Sonunda onu her şeyiyle sahiplenmiştim. Çırılçıplak soyunduk, ateşler içindeymiş gibi öpüşüp birbirimize dokunduk. Elbisesini bir kenara attık ve hemen unuttuk. İtinayla, tutkuyla, şefkatle ve sertçe seviştik. Kendimizi ancak delicesine âşık olduğunuz biriyle yapabileceğiniz şekilde zevke teslim ettik.

Çünkü eğer çılgınca sevmek bir hataysa... o zaman hatamızı kabul ediyorduk.

SONSÖZ

NOAH

SEKİZ YIL SONRA

Garajın kapısını kapattım ve gülümsedim.

“Baban buna inanamayacak Julie,” dedim iki yaşındaki kızıma, muhteşem evimize girmek için bahçede yürürken.

Taşınalı çok olmamıştı; o gün tam iki yıl olmuştu. Yeniden anne baba olacağımızı öğrendiğimizde, şehirdeki evimizin çok küçük olduğunu fark etmiş, çocukların denizden ve sunduğu olanaklardan faydalanabilmesi için sahile yakın daha büyük bir eve taşınmanın zamanı geldiğine karar vermiştik.

Bunu asıl isteyen Nick olmuştu. Andrew doğduktan sonra okumaya devam edebilmem için bana şehir merkezine yakın küçük bir ev almıştı. Sonra, şu ya da bu nedenle, kaçınılmaz olana kadar oradan ayrılmak istemediğimizi fark etmiştik. Nick, yeniden sahilde olacağı için çok sevinçliydi, ben de onun adına mutluydum. Andrew artık usta bir sörfçü olmuştu: On yaşında yarışmalara katılıyordu ve sayısız kupa kazanmıştı. Bu yüzden onu taşınmaya ikna etmemiz gerekmemişti.

Andrew, Nick’in tam bir kopyasıydı. Baba-oğul olduklarını yadsımak mümkün değildi ama doğduğu andan itibaren böyle olacağını biliyordum. Onda kendime ait tek bir özellik bile göremediğimden, tıpkı bana benzeyen küçük bir kızım olduğu için mutluydum: Çilli yüzlü, her

yerini öpmek isteyeceğiniz kadar sevimli, sarışın bir kız. Nick'ten aldığı tek şey, Andrew'nunkilerle aynı gök mavisi gözleriydi.

Julie sürpriz olmamıştı: Aslında altı yıldır başka bir bebek için uğraşıyorduk. İlk hamileliğimin bir mucize olduğunu düşünmekte haklıydım. Geriye dönüp bakınca, sanırım Tanrı, Andy'yi bize verdi çünkü yeniden bir araya gelmemizin tek yolu buydu.

Kız olduğunu öğrendiğimizde çok sevinmiştik. Nicholas ona deli oluyordu. Ama tıpkı annesi gibiydi: Bırakın sörf tahtasına binip dalgaları aşmayı, okyanusta yüzmek bile umurunda değildi. Kollarımda mutluydu ve ona zaman ayırmayı seviyordum.

Bir gün Andy sıırıslıklam, ayakları kum içinde gelmişti.

“Pastayı yiyebilir miyiz artık?” diye sordu, masaya oturup kız kardeşinin yanaklarını çimdikledi. Julie bir ölüm perisi gibi çığlık atınca Andrew babasının günde onlarca kez, özellikle de yalnız olduğumuzda takındığı o muzip ifadeyle güldü.

“Baban geldiği zaman,” dedim.

Nick o gün otuz beş yaşında oluyordu. Zamanın bu kadar hızlı geçmesine hâlâ inanamıyordum. Mikonos sahilinde tamamen birbirimize kapılmış halde yürümemiz, bütün gece öpüşmemiz, uyuyup sabah uyanır uyanmaz yeniden öpüşmemiz daha dün gibi geliyordu. Ben hazıranda otuz yaşında olmuştum. Buna da inanmak zor geliyordu.

Nick doğum günü için fazla bir şey yapmamı istememişti. Ailesiyle birlikte rahat bir akşam geçirmek istiyordu, bu isteğine saygı duymuştum... Az çok.

Onun için yaptığım pastanın üzerine son krema parçasını koyarken gülümsedim. Çocuklar çizgi film izlemek için oturma odasına gitmişlerdi ama Julie'nin bağırışlarından bir şeyler için kavga ettiklerini tahmin ettim.

Bir çift el beni belimden kavrayıp kaslı bir vücut sırtıma bastırduğında sıçradım.

“Bana bir şey mi pişirdin, Çilli?” diye fısıldadı Nick, kulak mememi şehvetle ısırarak.

“Buna alışma,” dedim, spatulayı masaya koyup ona hak ettiği gibi karşılık verdim. “Doğum günün kutlu olsun.” Kollarımı ona dolayıp kendime çektim, dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Nick gülümsedi. “Sürpriz parti yok mu?” diye sordu, sırtımı şefkatle ama açlıkla okşayarak.

Başımı iki yana salladım. “Sadece biz,” dedim. Memnuniyetle gülümseyerek beni sıktı.

Küçük biri araya girerek flörtümüzü böldü.

“Baba!” dedi Julie kucağına alması için kollarını kaldırarak. Nick istemeye istemeye benden uzaklaşıp sevdiği diğer kızın sözünü dinledi.

Nicholas’ın havaya atıp döndürmesinden her zaman hoşlanan Andy’nin aksine, Julie bundan nefret ediyordu. Bu konuda oldukça mızmızdı. Nick, sarı saçlarını öpüp onu beline yasladı, buzdolabını açıp bir şişe şarap çıkardı. Arka planda televizyondaki video oyunlarının sesini duyabiliyordum.

“Dünyanın en güzel küçük kızı nasıl?” diye sordu Nick onu gıdıklayarak. Julie sadece iki dişini göstererek güldü, bacaklarını ileri geri sallayınca Nick onu yere bıraktı. Hızla kardeşini bulmaya gitti.

Nick bir öpücük daha almak için geri geldi.

“Bu uzun bir gece olacak...” dedi şehvetli bir ifadeyle.

İçimde bir heyecan kıpırtısı hissederek aceleyle pastayı bitirdim.

Akşam yemeği ve zorunlu “İyi ki Doğdun” şarkısı eşliğinde ailecek keyifli bir gece geçirdik. Julie çılgınca alkışladı; bu, yüzüne gözüne bulaştırmadan bitirebildiği nadir

şarkılardan biriydi. Bu arada Andrew, bütün yemek boyunca bakıp durduğu pastayı hızla yiyip yok etti.

Çocukları yatırdıktan sonra Nick'i elinden tutup aşağı götürdüm.

"Sana bir sürprizim var," dedim gergin gergin, aptal gibi gülümsemekten kendimi alamıyordum.

Bana şüpheyle baktı. "Ne yaptın Çilli? Kanepenin arkasından fırlayacak palyaçolar falan yok, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. Bunu sadece bir kez yapmıştım!

"Hadi ama... Bayılacaksın," dedim, ön kapıyı açıp garaja doğru yürüdüm. Nick ellerini ceplerine sokmuş, merakla ve keyifle beni izliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordum, dudağımı ısırarak.

"Hazır mıyım mı?!" dedi.

Onu duymazdan gelip garaj kapısını açmak için düğmeye bastım. Kapı tamamen açıldığında, Nicholas bakakaldı.

"Doğum günün kutlu olsun!" diye bağırdım.

"Vay..." diyebilirdi ilk başta. "Delirdin mi sen?" diye sordu bir adım öne çıkarak.

"Sana bir Ferrari borcum olduğunu hep söylemiştim. Ve ben verdiğim sözleri unutmam."

Nick inanamıyordu. Gülünce göğsüm gururla kabardı. Döndü, beni kaldırıp etrafımda döndürdü.

"İnanamıyorum," dedi kaşlarını çatarak.

Beni yere bıraktığında fırtınanın geldiğini biliyordum.

"Sen..." diye başladı ben geri adım atarken. "Hesabına yatırdığım parayı bana hediye almak için harcamadığını söyle."

Omuz silktim. "Sana istemediğimi söylemiştim."

"Sen benim karımsın!"

"Sen de benim kocamsın!" dedim, sırtıtarak.

"Seni öldürsem mi, yoksa her yerinden öpsem mi bilemiyorum. Söyle bakalım ukala, sence ne yapmalıyım?"

Gülümsedim. "Bence yarışmaya gitmeliyiz."

TEŞEKKÜR

Bu üçlemeyi beş yıldır yazıyorum. *Benim Hatam*'a başladığımda, her şeyi bir kenara bırakıp işe koyulmam gereken türden bir hikâyeydi. Noah'yla Nick tam da doğru zamanda karşımda belirdiler ve şimdi, bunca zaman sonra, nihayet onların hikâyesini bitirebiliyorum.

Kendinizden fazla tanıdığınız karakterleri geride bırakmak korkutucu. O kadar gerçek oluyorlar ki onlara veda etmek, tanıdığınız birine veda etmek kadar acı veriyor.

Onların hikâyesinin yayımlandığına ve dünyanın dört bir yanından insanların benim kafamdan çıkan bir şeyle bağlantı kurduklarına hâlâ inanamıyorum.

Bu kitabın bugün raflarda yer alması için üzerine düşeni yapan herkese teşekkürler. Editörlerim Aina ve Rosa, siz olmasaydınız bu kitap bugünkü haline gelemezdi. Bütün gücümü ortaya koymamı sağladığınız ve yayınevi dünyasında profesyonelce çalışmanın ne demek olduğunu bana öğrettiğiniz için teşekkür ederim.

Wattpad'e, işimi sergilemek için bana mükemmel bir platform sunduğu ve okuyucularıyla doğrudan bağlantı kurmama yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Orada yazan ve benim gibi hayal kuran herkes, devam edin. Sizi kimin okuyacağını asla bilemezsiniz.

Menajcrim Nuria'ya, anlamadığım şeylerde beni rahatlat-
tığı ve başından beri yanımda olduğu için teşekkür ederim.

Her şey size karşı gibi görünse bile istediğiniz şey için
savaşmanız gerektiğini öğreten aileme kocaman bir teşekkür.
Onlardan, kaç kez düştüğünüzün bir önemi olmadığını öğrendim: Ayağa kalkmalı ve devam etmelisiniz.

Bar, bu kitaba gösterdiği heyecan ve benden daha fazla
okuduğu için sana teşekkür etmekten hiç bıkmayacağım.
Benim ilk okurumsun ve umarım gelecekteki tüm proje-
lerimde de yanımda olursun. Tavsiyelerin altın değerinde!

Eva, neredeyse fark etmeden en yakın arkadaşlarımdan
biri olduğun için teşekkür ederim. Tüm güvensizliklerime
katlandığın, beni herkesten daha iyi sakinleştirdiğin ve hiç
gülmediğim kadar güldürdüğün için teşekkür ederim. Uma-
rım, benim hayallerimi yaşadığım gibi sen de kendi hayalle-
rini yaşarsın. Aklına koyduğun her şeyi başaracaksın.

Ve son olarak, bu son için aylardır bekleyen herke-
se, tüm kalbimle beklentilerinizi karşıladığımı ve Nick'le
Noah'ya hak ettikleri büyük finali verdiğimi umuyorum.
Kendiniz için yazmak gibisi yok ama bu kadar kişinin ya-
rattığınız bir şeyi merakla beklediğini bilmek gerçekten ha-
rika bir şey.

Umarım uzun süre benimle birlikte olursunuz, gelecek
tüm hikâyeleri sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Bu kitap hepiniz için; bu kitap tamamen *sizin hatanız!*

YAZAR HAKKINDA

Mercedes Ron her zaman yazmayı hayal etmişti. İlk hikâyelerini Wattpad'de yayımlayarak başladı. 50 milyondan fazla okur kitaplarına bağlandı; 2017'de eserleri kitapçılarda yerini aldı, ondan fazla dile çevrilen ve Prime Video tarafından film uyarlaması yapılan bir fenomene dönüşen *Culpables* serisini piyasaya sürdü.

Başarısı, *Enfrentados (Ivory ve Ebony)* ve *Dímelo (Tell Me Softly, Tell Me Secretly, Tell Me with Kisses)* serileriyle devam etti. Bu eserler, bir milyondan fazla satarak yazarın romantik gençlik edebiyatında bir mihenk taşı olmasını sağladı.

